Nebezpečný úděl

Celi úpí pod tíhou magie krve a nadvládou Černých jezdců, zatímco hrstka svobodných Celanů již po celé generace žije ve vyhnanství. Jejich vlast halí smrtící kouzlo, proslulá legenda však vyhnancům slibuje vítězství: dvojčata – princové královské krve – jednoho dne přivedou vyhnance zpátky domů.

Acaren, provázený svou bheancoran Eliene, byl zrozen k tomu, aby se ujal vlády. Jeho bratr Rowan je čaroděj nadaný obrovskou mocí, kterou však bez své lásky Ceitryn nedokáže probudit k životu a zlomit ďábelské zaklínadlo maedunského černokněžníka.

Čtyři odvážlivci se vydávají na nebezpečný ostrov čelit děsivé výzvě. Ale dřív než mohou naplnit starobylé proroctví, musí najít dvojici bájných mečů, zvaných Žár srdce a Stín duše, skrytou na nejvyšší hoře Celi – hrozivém Mrakonoši, posvátném domovu sedmi bohů a bohyní...

Závěrečná kniha skvostné fantasy ságy.

9 788086 390291

MEČ A STÍN

ANN MARSTON

Třetí kniha trilogie Ostří exilu

MEČ A STÍN

ANN MARSTON

Píseň mečů *slibuje vítězství* nad maedunskou temnou magií krve. Neříká ale jak, ani *za jakou cenu*...

Naděje Celi

Bard položil ruce Rowanovi na ramena a otočil ho směrem k ohni. „Podívej se do plamenů, chlapče, a řekni mi, co vidíš.“

Rowan upřel zrak do ohně. Vzduch zaprskal a vzplanul kolem něj, a Rowan si v první chvíli myslel, že snad upadl rovnou doprostřed ohně. Nervy mu vybuchovaly bolestí a svaly na nohou a rukou se mu křečovitě napjaly. Celé tělo mu ztuhlo a oči se mu široce rozevřely a z jejich jasně hnědé barvy zůstal jen uzounký prstenec kolem černých panenek.

„Vidím meč – ne, dva meče, pečlivě skryté v hlubinách, zahalené závojem tajemna a ostražitě střežené. Vidím krále a jeho čaroděje. A vidím bojovníka a barda. Vidím meče po právu převzaté…“ Otřásl se.

„A co ještě?“

„Vpád nepřítele a válku. Tak strašlivou válku…“

Knihy Ann Marstonové v nakl. WALES:

Trilogie Runové Čepele
Meč krále
Král Západu
Zlomená čepel

Trilogie Ostří exilu
Stín Mrakonoše
Král stínů
Meč a stín

Ann Marston

Trilogie Ostří exilu

kniha třetí

MEČ A STÍN

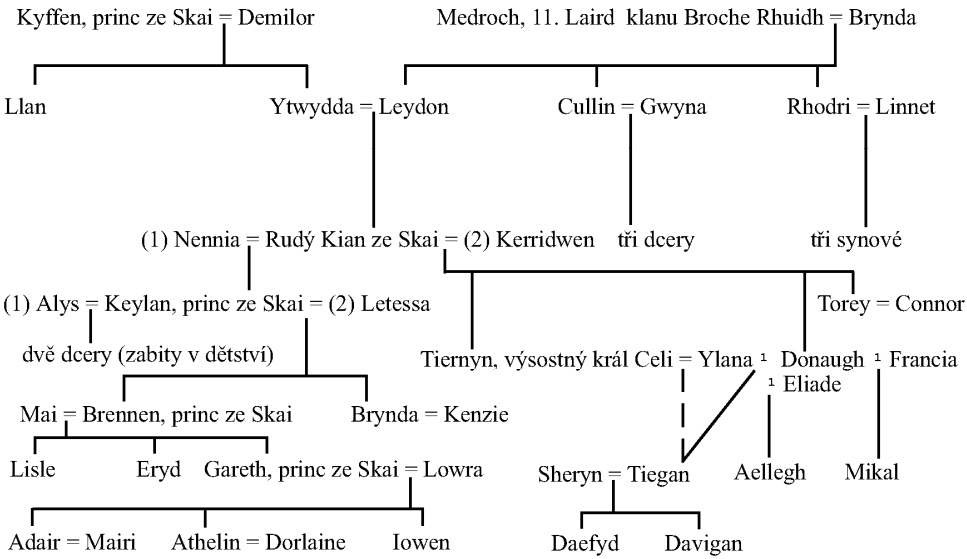
ANN MARSTON
SWORD AND SHADOW

Published by agreement with the author
and the author´s agents.
translated from Eos (imprint of HarperCollinsPublishers)
2000 edition
Copyright © 2000 by Ann Marston
Czech translation © 2003 by M. Polová
Cover ilustration © 2003 by Z. Boušková
Czech Edition © 2003 by V. Soukup – Wales
All Rights Reserved
ISBN 80-86390-29-2

Věnováno Lesley…

ostrov
Celi
S
Skerry
lovecký
zámeček
průliv Skerry
Laurela
Chladné
moře
Zrádné
ostrovy
Afon
Venie
Malé moře
Afonské moře
Dun Llewen
Brigan
jezero
Maegus
Tanec
Nemeara
Mrakonoš
Hybet
Maegusa
Donaughův
dům
Skai
Mercia
Eidona
Celi
Brae
Drill
Camusa
Wyse
Ladlana
Letní
pastviny
Dun
Eidon
záliv Ceg
Dun
Camus
Elesanův dům
Wenydd
pevnost
Saesnessanů
Clendonan
Dun
Wenydd
Faerův
ostrov
Gwachir
údolí
říčky Cam
Jižní cíp
Dorian
Západní moře

rodokmen královských rodů Celi, Skai a Tyry

PROLOG

I ve vyhnanství na dalekém severu na hornatém ostrově Skerry, odříznuti od samotného ostrova Celi, slavili Skaiové svátek Imbolc, při kterém rozžehl Beodun, Pán Ohňů, jejich pochodně a pozorně opatrované voskovice, a zapálil v jejich pečlivě vymetených krbech, ohništích a ohřívacích pánvích nový oheň. Zimním slunovratem skončila tmavá, chladná hluboká zima, a před nimi byla Jarní rovnodennost a příslib příchodu dalšího jara.

Imbolc představoval noc znovuzrození, návrat světla a tepla na pustý, spící svět, na který se ze setmělé oblohy poseté hvězdami bez ustání sype sníh a vrší se v hlubokých závějích po celé zemi. Za této noci byly hvězdy na nekonečné černé obloze tak jiskřivé, tak jasné, že kdo se pozorně zaposlouchal, možná by v nehybném chladném vzduchu i slyšel jiskření jejich světla.

Šedivé kamenné zdi Velké síně, kde pořádal Athelin, princ ze Skai žijící ve vyhnanství, pro svůj lid oslavy, byly vyzdobeny novými girlandami ze suchých zlatých a rudých květin. Na stolech byly hojně rozestavěny nové svíce, hladké, bílé a lesklé, a ve zlatožluté medovině se odrážely zlaté plameny. Řady pochodní vyvolávaly stíny vesele poskakující po podlaze a po hostech oblečených v nejsvátečnějších, slavnostních šatech. V obrovských, pečlivě vymetených a vyčištěných krbech se už začínala první obřadně položená polena měnit v popel. Mezi natěsnanými stoly chvatně pobíhali sloužící, doplňovali vyprázdněné talíře a dolévali medovinou prázdné poháry.

Halou proběhlo jakési znamení, které by nezasvěcený člověk stěží postřehl. Shromážděnímuži a ženy jeden po druhém umlkali a v síni se rozhostilo napjaté ticho, plné očekávání. Zamlklý muž, který dosud osamoceně seděl na stoličce u krbu, povstal a už k němu přibíhal nejbližší sluha a veleopatrně rozbaloval vak, který mu ležel u nohou. Když se bard sklonil a zvedl svou harfu, lidé zpozorněli a davem zašuměla vlna dychtivého očekávání. Mioragh nedávno utekl ze Skai, opustil Maeduny obsazený ostrov Celi, a právě dorazil na Skerry. Ale jeho pověst vynikajícího barda se v pevnosti Skerry rozšířila rychlostí blesku.

Zdvořilou úklonou hlavy vyjádřil svou úctu princi Athelinovi a lady Dorlaine, kteří seděli v čele dlouhé tabule nalevo od něj. Další zdvořilou poklonu věnoval Athelinovu nevlastnímu bratru Caeneddovi sedícímu po Athelinově pravici, a pak se otočil tváří do místnosti. Ve stříbrných vlasech se mu zatřpytilo světlo ohně a svící. Jeho prsty lehce přeběhly po strunách harfy a místností zazvonil vodopád jiskřivých tónů. Pak promluvil a jeho silný, měkký školený hlas naplnil Velkou síň jako rozpuštěný med, který se nalévá do mísy.

„Přijměte, prosím, této noci Nového ohně, můj pozdrav, přátelé," začal.

„Zazpívám vám na památku toho, co jsme ztratili. Ostrov Celi je místem, kde jsou vlákna magie vetkána do samé podstaty země tak, jako znějí tóny v síni ctěného lorda." Znovu lehce přejel prsty po strunách harfy. Ve vodopádu not se začala rýsovat známá melodie.

„Před mnoha lety vtrhli do naší země Černí jezdci z Maedunu a byli zatlačeni zpět díky odvaze statečného krále a díky magii mocného čaroděje, kteří pak byli poraženi maedunskou úskočností, lstivostí a černokněžnictvím. Nyní vám zazpívám píseň o této odvaze a magii." Sklonil se nad svou harfou, přivolal k sobě svou múzu a začal zpívat.

„Wyfydd, kovář bohů, králů,
kladivo čar rozeznívá…"

Rowan tu píseň znal slovo od slova a miloval ji celým svým srdcem. Naslouchal bardovu zpěvu jako u vytržení, jeho rty se pohybovaly, jak opakoval slova. Příběh o tom, jak byly ukuty ty

meče, mu nikdy nezevšedněl a vždy se mu znovu a znovu rozbušilo srdce, když si v duchu představil ten tajuplný obraz.

„Dva jež byli jedním plodem
z krve králů, králů rodem…“

Rowan a jeho o osm minut starší bratr Acaren byla dvojčata, stejně jako očekávaní hrdinové. Asi nejsou přímo z královského semene, připustil si Rowan neochotně, nicméně přesto jsou dvojčata, a to z královské rodiny. Byli syny prince Athelina, který pocházel z rodu Keylana ze Skai, staršího bratra krále Tiernyna.

Když bard zpíval o porážce celské armády a smrti krále Tiernyna, Rowan zamrkal, aby potlačil slzy, které se mu draly do očí. Krev a úskok a v tom všem jiskřička naděje. Wyfyddovy meče byly skryty a čekaly na příchod nového krále a nového čaroděje, kteří je pozvednou. A jednoho dne bude Celi svobodná…

Když bard skončil a v paměti vybledly i poslední tóny, tak se ti dva chlapci, kteří měli během večera za úkol roznášet hostům v síni žejdlíky medoviny, pořádně zakutali pod teplé vlněné pokrývky na lože z kožešin v koutě Velké síně. Byli celí rozechvělí, ale bylo to spíš posvátnou úctou a nadšením z hudby a únavou než chladem. Dnes byl svátek Imbolc a navíc se na oslavy dostavil bard Mioragh, a proto bylo jim dovoleno zůstat vzhůru, ve Velké síni, mnohem déle než obvykle.

„Budeme jim sloužit,“ prohlásil Acaren, ostatně jako vždy, když slyšel Píseň mečů. „My budeme ti jejich bojovníci.“

Rowan neodpovídal. Ležel, díval se, jak se bardova harfa leskne ve světle ohně, a přemítal o kouzlu hudby a magii, která se v ní skrývá.

Už skoro svítalo, když slavnost skončila, hosté šli spát a ve Velké síni se konečně rozhostilo ticho. Rowan se vyplížil z kožešin, ve kterých ležel společně s Acarenem, a své dvojče zanechal svinuté v teplé v náruči spánku. Bard, zavinutý do svého pláště, spal na měkkém slamníku u krbu. Oheň, na noc ztlumený, už dohořával. Jen tu a tam vyskočil ze žhavých uhlíků malý plamínek.

Harfu, překrásné umělecké dílo vyrobené z tvrdého dřeva, slonoviny a zlata, měl Mioragh položenou vedle sebe. V záři pohasínajícího ohně se matně leskla. Rowan k ní po kolenou

potichu dolezl a pak se vkleče narovnal a posadil se dozadu na paty, ruce složil do klína a s posvátnou úctou se na harfu zadíval. Přes veškerou snahu nedokázal nakonec odolat pokušení a pomalu, uctivě natáhl jednu ruku a něžně pohladil půvabnou křivku.

Harfa, nástroj tak citlivý, že z ní bylo možno vyloudit hudbu i pouhým dechem, zaševelila do přítmí cosi v molové tónině. Rowan provinile ucukl rukou zpět, ale nebyl dost rychlý. Kolem zápěstí se mu bolestivě sevřela obrovská bardova dlaň. Rowan skousl rty, aby bolestí nevykřikl, zvedl hlavu a zjistil, že hledí přímo do Mioraghových pronikavých zlatohnědých očí.

„Copak to tady tropíš, chlapče?“ zeptal se ho Mioragh chladně. „Chtěl jsi snad o noci Imbolce něco ukrást?“

„Ne, pane,“ odvětil Rowan, vyděšený a zdrcený, že by ho snad ten bard mohl považovat za zloděje. „To jenom že ta hudba byla tak nádherná…“

Mioragh pohledem neuhnul ani o píď, ale přesto jeho pohled trochu zněžněl. „Takže tobě se líbí hudba, je to tak, chlapče?“ zeptal se.

„Ano, pane. Hrozně.“ Rowan dočista zapomněl na bolavé zápěstí. Místo aby si ho mnul, znovu natáhl ruku a ještě jednou harfu rozezvučel. Do zešeřelé síně se rozlily tiché tóny. „Je v té harfě nějaká magie, pane?“ zeptal se.

Mioragh se pousmál. „Tak trochu,“ odpověděl. „A tak trochu jí je také v ruce, srdci a duši harfeníka.“

Rowan cítil pod prsty, jak v lesklém dřevě tepe život. „Je tak krásná,“ zašeptal.

Mioragh se k němu naklonil a vzal ho za bradu. „Podívej se na mne, dítě,“ požádal ho tiše. Rowan se střetl s jeho pohledem a Mioragh se na něj usmál. „Jak se jmenuješ?“

„Rowan, pane. Rowan ap Athelin.“

„Jsi synem prince?“

„Ano, pane.“

„Kolik ti je?“

„Zítra budeme slavit naše sedmé narozeniny.“ Mioraghovo obočí se nepatrně nadzvedlo. „Jste děti Beltane?“

„Ano, pane,“ přikývl Rowan. „Říká se to tak.“

„Šťastné a požehnané na celý život,“ poznamenal Mioragh.

Rowan měl pocit, že si to říká spíš sám pro sebe než jemu. „Děti, které mohou tvrdit, že jejich matkou byla bohyně a jejich otcem bůh.“ Rowan znovu přikývl.

„Kdo z vás dvou je starší?“

„Acaren, pane. O osm minut.“ Mioragh pokývl hlavou. „Dobrá,“ poznamenal tiše. „Tak tedy něco za něco, Rowane Druhorozený. Co mi můžeš nabídnout?“

Rowan se zajíkl. Nedokázal se vyhnout přísnému planoucímu pohledu, který na něj bard upíral. „Já nic nemám, pane,“ zašeptal.

„Ale ano, máš.“ Mioragh se posadil a položil ruce Rowanovi na ramena a natočil ho k ohni. „Podívej se do plamenů, chlapče, a řekni mi, co vidíš.“

Rowan sklouzl pohledem do ohně. Měl pocit, že mu ten oheň propaluje útroby, že mu vzplanul v hrudi a rozhořel se mu v hlavě. Vzduch kolem něj zaprskal, pak se rozhořel plamenem a Rowanovi se v první chvíli zdálo, že snad upadl přímo doprostřed ohně. Nervy mu vybuchovaly bolestí a svaly na nohou a rukou se mu křečovitě napjaly. Celé tělo mu ztuhlo, oči se mu široce rozevřely a z jejich jasně hnědé barvy zůstal jen uzounký prstenec kolem černých panenek.

Upíral zrak do ohně – nad žhavými uhlíky pomalu vyvstávaly stíny, pak vybledly a přetvořily se do nejasných, zastřených výjevů. Záblesky a dojmy. Letmé pohyby. Pokusil se odvrátit zrak, ale útržky těch obrazů ho pevně připoutaly k sobě.

„Vidím nádhernou zelenou zemi, která je zahalena příkrovem tmy a zamořená snětí, jako by byla zasažena morovou ránou,“ zamumlal. „A vidím nějakou dívku…“

Upíral na ni zrak a rty se mu samy od sebe semkly. „Je to mladičká dívka. Dívá se na mne a je tak smutná… Říká, že jsem na ni zapomněl.“

„Poznáš ji, až se s ní setkáš,“ dolehl k němu Mioraghův tichý, měkký hlas, uklidňující a konejšivý. „Co tam vidíš dál, Rowane?“

„Vidím meč – ne, dva meče, hluboko skryté, zahalené závojem tajemna a ostražitě střežené. Vidím krále a jeho čaroděje. A vidím bojovníka a barda. Vidím meče po právu převzaté…“ Otřásl se.

„A co ještě?“

„Vpád nepřítele a válku. Tak strašlivou válku…“

Mioragh ho vzal za bradu, odvrátil jeho hlavu od ohně a zadíval se mu znovu do očí. „Tak je to tedy pravda," pravil tiše. Pustil Rowanovu bradu a natáhl se pro harfu. „Tento nástroj je tvůj, Rowane Druhorozený. Jeho magii najdeš ve svém srdci."

Rowan se nezmohl ani na slovo, jen si mlčky od barda harfu vzal. Zdálo se mu, že mu padne do rukou jako ulitá. Nenacházel slova, kterými by mohl vyjádřit svůj dík.

„Znáš svůj úděl?" zeptal se Mioragh.

„Ano pane," zašeptal Rowan. „Znám. Já mám být tím bardem…"

„A Acaren?"

„Bojovníkem."

„A nadějí Celi," doplnil ho Mioragh. „A nadějí Celi… Společně."

V Clendonanu, ve městě na březích Tidery, se právě probudil Hakkar z Maedunu, Lord Ochránce Celi. Spal v komnatě, která kdysi patřívala k soukromému křídlu Výsostného krále Celi.

Zvedl se od ženy, kterou si pro tuto noc vybral do svého lože, a přešel k oknu. Založil si ruce za zády a zadíval se na severozápad. Na hezké, úzké, ostře řezané tváři se mu usadil výraz hlubokého zamyšlení. Dlouho rukama pevně svíral mramorový parapet pod oknem, pak se odvrátil a poslal polospícího sluhu pro svého syna.

Horbad dorazil téměř okamžitě, dokonale oblečen v jednolité černi, skoro jako by tušil, že si ho jeho otec předvolá.

„Poslal jsi pro mne, otče?" Stál ve dveřích do komnaty, uvolněný a vyrovnaný, a hezký a štíhlý jako černá čepel meče.

Hakkar se odvrátil od okna. „Cítils to?" zeptal se ho.

„Necítil jsem nic." Horbad naklonil hlavu na stranu, jako by něčemu naslouchal a popošel k oknu. „Ne. Nic. Co jsem měl cítit?"

„Něco… Já nevím."

Horbad došel k oknu, vyhlédl ven a zadíval se na setmělé spící město. Ve vzduchu se temně chvělo Hakkarovo zaklínadlo, nepatrně viditelné jako průhledný opar.

„Jde o něco důležitého?" zeptal se Horbad.

„Myslím že ano. Něco se stalo. Na severu se právě stalo něco magického. Někde na severozápadě.“

„Zase ti Celané?“

Hakkar se obrátil zády k oknu. „Ano. Myslím že ano. Byl to jakýsi záblesk mocné magie.“

„Ale my jsme přece poslední zbytky jejich magie vymýtili už před více než osmi lety. Copak někde ještě nějaká může být?“

Hakkar mávl rukou. „Já bych ty úskočné, proradné Celany nepodceňoval,“ prohlásil a obrátil se zpátky k oknu. „Podívej se pozorně. Vidíš tam nahoře tu tajemnou záři?“

Horbad zvedl oči a upřel pohled na sever. „Něco tam vidím, ale těžko říct, co to je.“

Hakkar se zamračil. „Ať je to, co chce, tak to nebude nic příjemného. Pošli na sever oddíl Černých jezdců. Vyber ty nejlepší, co máme, a řekni jim, že musí vypadat a vystupovat jako Celané. Přijď mi říci, až budeš hotov.“

„S čím? S čím má být hotov?“

„Až ta magie odumře.“

„Jenže, jak mají tu magii najít? Další zrádné kameny už nemáme. Od té doby, co jsme zabili toho muže, který vystupoval jako princ ze Skai, se v té jeskyni v útesech na západním pobřeží žádné další neobjevily.“

„Nemáš tak docela pravdu,“ namítl Hakkar. „Jeden ještě máme.“ Šel do přístěnku za svou postelí a vyndal z prádelníku ozdobně vyřezávanou skříňku posázenou démanty. Pomalu ji otevřel a sáhl dovnitř. Když se zase otočil zpátky k Hakkarovi a otevřel pěst, ležel mu na dlani malý, oválný kámen. Jemně, modrobíle se třpytil, jako pobleskování mořské hladiny za temné noci, kdy se těsně pod hladinou míhá hejno stříbrných ryb. Kámen hyzdila drobná prasklinka, tenounká nerovná tmavá čárka, která se táhla napříč jeho povrchem. „To je on. Patřil Francii, tetě mého otce. Tento září, jenom když se ho dotkne nějaká jiná magie než naše.

„Ta záře je dost slabá,“ podotkl Hakkar.

„No jo, to je. Ale to je jen tím, že je ta magie daleko. Když se ten kámen dostane blíž ke zdroji magie, záře zesílí. Dáme ho veliteli oddílu, který pojede na sever.“ Zavřel ruku v pěst a slabá záře pohasla. „Až se budou vracet, měl by vypadat jako jakýkoli jiný obyčejný kámen.“

„A co původce té magie?“
„Ten by měl být samozřejmě mrtev.“

Na jihovýchodě Venie, nad Hranicí, v místech, kde se živoucí zeleň stýkala se spálenou, vysušenou krajinou zvanou Mrtvé země, stála vysoko na hřebenu osamocená postava a hleděla dolů do údolí. Podél zpěněných vod Afony, která se v těchto místech řítila z hor na úpatí, jelo volným krokem deset ozbrojených, prostovlasých mužů. Ta osamělá postava, tmavá a drobná, oděná ve strakatých zelenohnědých šatech, které dokonale splývaly se stromy, křovinami a trávou na hřebeni, se tiše jako stín přesouvala po hřebeni nad jezdci a bez námahy s nimi držela krok.

Tím člověkem byla Valessa al Drustan. Bylo jí skoro dvanáct a byla dcerou muže, jehož původ ho předurčil stát se princem z Dorianu. A protože uprchlíků z Dorianu bylo tak málo a protože žili tak blízko Hranice, kam si Maeduni jezdili pro svou zábavu uspořádat hony na lidi, byli odmalička vychováváni v umění být stejně neviditelní jako zvířata z lesů a luk, kde žili. Skryta před lidskými zraky v klidu pozorovala jedoucí muže.

Vypadali jako Celané, dokonce jeli s meči zavěšenými na zádech, s tou přirozenou bezstarostností dlouhého cviku. Mohli to být lidé od Caie, vévody z Wenyddu, žijícího ve vyhnanství na západ od Laurely. Mohli to být taky lidé prince Athelina, žijícího na severu na ostrově Skerry. To by klidně mohli být, až na jednu drobnost. Tihle přijížděli z jihu a bez úhony projeli přes zpustošenou zemi za Hranicí.

Valessa měla na rameni zavěšený luk a toulec se šípy, a pokud jde o zacházení s nimi, byla rychlá a naprosto přesná. Ale teď se čile míhala po hřebenu mezi stíny a ani se nepokusila luk sejmout. Říkalo se, že Černé jezdce nelze zabít, že ochrana, kterou jim skýtá zaklínadlo temného černokněžníka, otáčí šípy zpátky a vysílá je hledat srdce toho, kdo je vypustil. Před lety viděla, jak se Goren pokusil zabít Černého jezdce a zemřel proboden svým vlastním šípem.

Ani v nejmenším netoužila tady, na hřebeni nad Afonou, o samotě zemřít, a tak je jenom pozorovala. Když si na břehu řeky

udělali zastávku, aby se najedli, připlížila se blíž v naději, že by mohla z jejich rozhovoru zaslechnout něco, co by jí naznačilo, kam jdou. Chovali se jako lidé, kteří jdou za nějakým cílem, a tentokrát, vzhledem k tomu, že byli převlečení za Celany, se zdálo, že to bude něco víc než jen nějaký zábavný lov na Celany.

Valessu ani v nejmenším nepřekvapilo, když zjistila, že mezi sebou mluví drsnou, hrdelní maedunštinou, jen potřásla hlavou údivem nad jejich bezbřehou nadutostí. Očividně jim ani na mysl nepřišlo, že by je mohl někdo slyšet.

Skrytá mezi skvrnami světla a stínů seděla tak blízko, že stačilo natáhnout ruku, aby se mohla dotknout jednoho z Černých jezdců, tak blízko, že cítila ostrý pach koňského a lidského potu a navíc ještě něco jiného, co z nich vyzařovalo. Několikrát je slyšela pronést jméno toho proklatého temného maedunského černokněžníka. Dvakrát nebo třikrát zachytila slovo *magie* a slyšela ten pochybovačný tón v jejich hlasech. Pak zaslechla slovo *zabít*, doprovázené krátkým, úsečným, naprosto jasným posunkem. A nato všichni propukli v smích.

Jako přízrak stvořený z pouhopouhého kouře a mlhy, který se rozplyne nad vodní hladinou, se Valessa tiše odplížila pryč. Bylo naprosto nezbytné to neprodleně sdělit Drustanovi a poslat Caiovi a Athelinovi varovný vzkaz. Chování těchto Černých jezdců bylo nezvykle podivné. Rozhodně zasloužilo mnohem pečlivější průzkum.

ČÁST PRVNÍ

BARDOVA PÍSEŇ

1

Klepání na dveře nepříjemně vytrhlo Athelina z práce. Vzhlédl od svých účetních knih a s překvapením zaznamenal, že zatímco byl ponořen do účetnictví, nastala tma. Dokonce ani nepostřehl, že někdo vklouzl do jeho pracovny a rozžehl svíce. Sklopil zrak zpátky ke svým knihám. Zatímco pečlivě zkoumal čísla na jedné stránce, inkoust mu na špičce pera zaschl a zůstala po něm neúhledná hrudka.

Přežít zimu bylo z největší části záležitostí pevně stanoveného a tvrdě dodržovaného rozpočtu – bušly obilí a sudy zeleniny a ovoce se podělily počtem krků, které je třeba nakrmit; tuny živičného uhlí, haldy suché rašeliny a hranice pečlivě vytříděného dřeva se podělily počtem krbů. Pevně stanovenou hranici každodenní spotřeby museli na tomto ostrově dodržovat všichni, Athelina, jeho syny a jeho ženu nevyjímaje – a v době setí a sklizní pracovali na polích dokonce i oni.

Když se znovu ozvalo zaklepání na dveře a do komnaty vstoupil Ralf, odložil Athelin pero a promnul si bolavé oči. „Odpusť, lorde," ozval se Ralf, „ale od Afony právě dorazil posel prince Drustana."

„Kde je?"

„Dole, lorde. V malé pracovně vedle Velké síně. Chtěl jsem, aby mu donesli jídlo a pití, ale on trvá na tom, že musí nejprve mluvit s tebou. Mám ho přivést sem nahoru?"

Athelin sklouzl pohledem na stůl pokrytý rozházenými pergameny a nasadil truchlivý výraz. Měl toho pro tuto chvíli právě tak dost. „Ne, raději ne," odvětil. „Nech nám donést jídlo do té malé pracovny dole." Vstal od stolu a šel ke dveřím. „Než si přečtu jeho zprávu, tak se alespoň bude moci najíst."

U stolu v malé pracovně stál posel zahalený v tmavém plášti s kapucí, zaprášeném a postříkaném blátem z cest a rozedraném na cáry, jak se prodíral mezi stromy a trnitými keři. Když do místnosti vstoupil Athelin, posel se k němu otočil a Athelin si uvědomil, že tomu mladému tělu podklesávají kolena únavou. Jak se k němu posel otáčel, sklouzla mu kapuce z hlavy a Athelin s překvapením zaznamenal, že ten, komu stojí tváří v tvář, není chlapec, ale mladá dívka. Bledost té dětské tvářičky ještě zdůrazňovaly tmavé vlasy a jiskrně modré oči. Ale přes její mládí se už v té drobné, bledé tváři objevovaly náznaky budoucí krásy i síly. *Vždyť jí není víc než nějakých dvanáct třináct let,* pomyslel si Athelin. *Určitě jí ještě nebylo ani čtrnáct.* Zamrazilo ho a usoudil, že to asi musí být nějaká mimořádně naléhavá záležitost, když mohlo být jako posel vysláno takové dítě.

Dívka sebrala všechnu svou zbývající sílu a napřímila se. Vypjala hruď a hrdě zvedla hlavu. Athelin se musel v duchu usmát. V téhle mladé Doriance nebyla ani špetka nějaké podlézavosti.

„Princi Atheline, přináším ti pozdravy od svého otce, Drustana z Dorianu," sdělila mu zdvořile. „A přináším také naléhavé a důležité zprávy."

Athelin potlačil netrpělivou touhu vyslechnout ten vzkaz hned a nejdříve přitáhl ke stolu křeslo. „Prosím, posaď se," ukázal jí na křeslo a sám obešel stůl a posadil se z druhé strany do svého křesla. „Od Afony až sem je to dlouhá a nebezpečná cesta, a ty už musíš být se silami na dně."

Dívka s povděkem přijala nabízené křeslo a s úlevou se do něj sesunula. „Díky," odvětila.

„Jak se jmenuješ, dítě?"

Dívka se naježila. „Nejsem žádné dítě. Jsem už skoro dospělá žena," odsekla suše.

Athelin skryl úsměv, který se mu dral na rty, a smířlivě zvedl ruku. „Omlouvám se. Neměl jsem v úmyslu tě urazit."

Dívka zdvořile sklonila hlavu. *Má v sobě pýchu i půvab*, pomyslel si Athelin. *A vznešené způsoby, které se k jejímu silnému a zároveň pružnému tělu dobře hodí.*

„Jsem Valessa al Drustan," oznámila mu. „Můj otec mne požádal, abych ti ten vzkaz předala osobně."

„Jsem tím poctěn," odvětil Athelin. „A jaký je ten vzkaz?"

„Severně od Hranice jsou Černí jezdci, lorde. Deset jsem jich sama viděla jet podél Afony na západ. Byli oblečení jako Celané. Nepodařilo se mi zjistit, kam směřují, ani proč přijeli. Po celou dobu, co byli na našem území, jsme je sledovali. Nejevili se jako Černí jezdci, kteří si přijeli pro zábavu zalovit. Můj otec se domnívá, že směřují buď sem na Skerry, nebo k wenyddské pevnosti na Laurele. V době, kdy jsem odjížděla od Afony, tak stále ještě mířili na severozápad."

Naposledy navštívili Černí jezdci Skerry skoro před dvaceti lety a tehdy při té šarvátce zemřel Athelinův starší bratr Adair a Athelin kromě bratra málem přišel i o svou ženu a bheancoran Dorlain. Athelina zamrazilo u srdce.

Takže přicházejí znovu, pomyslel si. Škrobeně vstal a narovnal se. „Jak je to dlouho?" zeptal se jí. Nedokázal ze svého hlasu vypudit obavy.

„Ani ne sedm dnů, lorde. Jeden posel ještě jel k vévodovi Caiovi na Laurelu, ale otec si myslí, že Černí jezdci míří spíš sem. Jestli to tak skutečně je, tak nemohou být daleko za…"

Athelin dvěma rychlými skoky přeletěl místnost a trhnutím rozrazil dveře. „Ralfe!" zařval. „Ralfe, ke mně. Okamžitě."

Snad ještě dřív, než to Athelin dořekl, se vyjevený Ralf objevil na chodbě. „Já jsem tady, lorde," vyhrkl. „Co se stalo?"

„Skoč pro Weymunda," nařídil mu Athelin. „A přiveď také Cynrika a mého bratra Caennedda. A najdi Saethena. Řekni mu, aby zdvojil stráže kolem pevnosti. Na severu se objevili Černí jezdci."

Ralf se ani nezdržoval odpovědí, jen jednou krátce přikývl, otočil se na patě a pádil po chodbě pryč.

Athelin si netrpělivě poklepával pěstí jedné ruky do dlaně druhé a zamyšleně kráčel k oknu. Na obloze planuly hvězdy. Měsíc ještě nevyšel. Světlo hvězd postříbřilo strohé, holé větve stromů a jiskřilo

na sněhové pokrývce na polích pečlivě rozdělených zídkami a živými ploty na úhledná malá políčka.

Už se stalo, že Černí jezdci z Maedunu přišli na sever od Hranice nejen kvůli lovu pro zábavu. Tenkrát ztratil svého bratra Adaira a málem přišel i o svou ženu. A nyní přicházejí znovu.

„Hakkar nebude mít klidný spánek, dokud nebude mít naprostou jistotu, že na tomto ubohém ostrově byly vymýceny poslední zbytky magie," poznamenal. Mluvil si vlastně spíš sám pro sebe, než aby to říkal Valesse. „Nikdy se nespokojí s tím, že nás nechá strádat tady ve vyhnanství." Znovu mu před očima vyvstal obraz Velké síně, zaplavené přestrojenými Černými jezdci, obraz Adaira ležícího v tratolišti krve na lesklých dlaždicích, viděl před sebou Dorlaine ležící na schodišti, jak krvácí z rány na čele. „Muselo se stát něco velice závažného. Něco, co donutilo Hakkara, aby se rozhodl své muže ohrozit natolik, že je posílá sem na sever."

Valessa nadurděně našpulila ústa. „Jim přece nic nehrozí," namítla pohrdavě. „Černí jezdci se nedají zabít."

Athelin se otočil k ní. „Jsou to jen lidé, dítě," odvětil sebejistě. „A když jsou z dosahu Hakkarova zaklínadla, které je chrání, tak je lze zabít. Sám jsem jich osobně několik odpravil." Vzhlédl. Do místnosti vstoupil chlapec, který měl na starosti obsluhu, a přinesl jim tác s jídlem a pivem. „Teď se musíš najíst, lady Valesso. A najdeme ti nějakou postel. Než se najíš, skočím se podívat, jestli jsou zesílené stráže."

Jakmile před ni chlapec postavil na stůl tác s jídlem, neztrácela Valessa čas a svižně do sebe chléb, sýr a studené maso nacpala. „Třeba se sem přes průliv Skerry nedostanou," nadhodila.

„Třeba," odtušil Athelin, ale sám tomu nevěřil. „Pochybuji, že zjistí, jakým způsobem jsi se sem přepravila ty, tu loďku nenajdou, ale na pobřeží jsou ještě jiní, kteří mají malé lodě, dost pevné na to, aby ten průliv přepluly i v téhle vražedné zimě."

Ten malý člun se líně kolébal na hladině u kamenného mola, které připomínalo spíš hromadu kamenů mizejících v moři. Bylo to přírodní přístaviště a venianští rybáři, žijící se svými rodinami v předhoří, které se strmě zvedalo nad zálivem, jen lehce zvýšili i tak

srázný břeh. V tom domě byla tma a byla tam už dlouho. A teď zůstane setmělý už navždy. Rybář a jeho dcera leželi v postelích s podříznutými hrdly. Byli zavražděni ve spánku. Žena se jim vzpouzela a na chvíli jim tak poskytla příjemné rozptýlení. Když nakonec Černé jezdce omrzela, jednoduše ji zardousili a odhodili na podlahu vedle postelí, kde ležel její muž a dcera.

Tran kráčel opatrně po pobřeží za postavami míhajícími se před ním ve stínech. Od slabé sněhové pokrývky na pláži se odráželo světlo hvězd a Tran viděl jejich tmavé stíny celkem zřetelně. Bylo jich jenom osm. Zerad zůstal s jedním vojínem vzadu ve starém kamenném domku – Zerad proto, aby sledoval zrádný kámen, a vojín se měl postarat o koně. Koně ještě budou potřebovat, jakmile na ostrově splní svůj úkol.

Podíval se na úlomek kamene který se mu matně třpytil v dlani. Když se ten úlomek lehce odštěpil od většího kamene, tak se Tran zděsil, ale zdálo se, že Zerada to nepřekvapilo. Zerad mu ten úlomek prostě jen podal a řekl mu, aby šel tam, kam ho jeho záře povede. Když bude blízko zdroje magie, rozzáří se jasněji a tím přesně Tranovi určí jeho cíl. Tranovi nebylo moc jasné, jak to s tím kamenem vlastně je, ale když mu to Zerad nařídil, tak už se na nic neptal. Nikdo neztrácel čas zkoumáním, na čem je založeno Hakkarovo černokněžnictví, a už vůbec nikdo neznevažoval rozkazy svého nadřízeného.

Muži nastoupili do člunu a uvolnili lana, kterými byl připoután k molu. Tran zaujal místo uprostřed. S nechutí se vecpal mezi pozůstatky vykuchaných ryb, vděčný za to, že ostrý vítr, který po celý den vanul ze severních útesů, konečně ustal. Za chladného počasí bylo moře dost zlé i bez toho; kdyby bylo navíc rozbouřené a vzduté vichřicí, nedalo by se plout vůbec.

Ti dva muži, kteří uměli plachtit, se činili naprosto nehlučně, ale chovali se tak spíš ze zvyku než z nutnosti. Společnými silami vztyčili malou plachtu a člun se dal pomalu do pohybu. Muž u kormidla stočil člun ostře doleva, vítr se opřel do plachty a plachta se s tichým plesknutím nadmula. Vzdálenost mezi člunem a molem se rychle zvětšovala.

Úzký kanál mezi velkým ostrovem a severními ostrůvky, plný vodních vírů, byl dost nebezpečný. V době mezi odlivem a přílivem se proud stáčel na východ a v době mezi přílivem a odlivem se hnal

na západ. Když se příliv obracel, dostávalo se moře do prudkého varu a z průlivu se stal jeden jediný obrovský kypící kotel. A když navíc vanul prudký vítr ze severu, nedal se průliv přeplout vůbec. Vítr utichal jen na těch několik hodin před svítáním, než se začal příliv obracet a moře se v tu dobu zklidnilo natolik, že se s trochou štěstí a notnou dávkou odvahy průliv přeplout dal.

Jakmile člun nabral rychlost, tak se Tran i ostatní muži, až na toho u kormidla a toho, který se staral o plachtu, uvelebili ve stísněném prostoru na dně člunu tak, aby jim co možná nejméně překáželi. Na ostrůvek to měli přes průliv Skerry skoro deset mil a Tranovi bylo naprosto jasné, že to nebude zrovna příjemný výlet.

Nebyli ještě ani v polovině cesty, když se jeho žaludek prudce vzbouřil a udělalo se mu zle. Schoulil se do klubíčka a čelem se opřel o chladnou dřevěnou bočnici. Podle toho, co slyšel, na tom byli ostatní stejně.

Ale nakonec to přece jen dokázali. Když s rybářským člunem přistáli na výběžku pevné země na jižním pobřeží ostrova, obloha ještě ani nezačala blednout. Tran vylezl v čele malé skupinky na břeh. Malý člun vytáhli z vody, odtáhli ho až za čáru nejvyššího přílivu a skryli ho pod nízkým útesem mezi zakrslé dřeviny rozežrané solí. Dosud nezahlédli ani človíčka.

Odsekali náruč uschlých větví, nařezali hromadu suchého zhnědlého kapradí a zakryli tím člun před náhodnými zraky kolemjdoucích, a potom vylezli po písčité pláži nahoru na mys. Tam si lehli do sněhu a čekali, až se jim rozbouřené žaludky zklidní.

Pevná, suchá zem pod nohama na ně působila povzbudivě. Teď, když už začínal nabývat jistoty, že je to možné přežít, se Tran opatrně rozhlédl kolem sebe a zaznamenal ty tři hory, které měl podle Zeradových slov najít. Podle dvou z nich určil svou polohu a popohnal své muže, aby vyrazili dál.

Když přelezli zmrzlé písečné přesypy a dostali se k holým stromům, překvapila je stráž. Tranovi vyletělo srdce strachy až do krku. Muž na hlídce překvapeně vykřikl, otočil se a dal se do běhu. Ale dřív než mohl ztropit poplach, dostihla ho Dromova dýka a skolila ho k zemi. Bezvládně se zhroutil tváří dolů na zmrzlý písek.

Drom se nad tím Celanem sklonil, vytrhl z mrtvého těla svou dýku a otřel si ji do jeho kalhot. „Co s ním budeme dělat?“

Tran zvedl hlavu a podíval se na nebe. Ani ne za hodinu už bude světlo. „Zahrabeme ho do písku pod stromy," prohlásil. „Pro případ, že by jich tu bylo více. Nemůžeme to tělo tady nechat jen tak se povalovat, aby nás prozradilo."

Drom se shýbl, zvedl tělo a namáhavě zasupěl, když si ho přehazoval přes rameno. Vzápětí zmizel i s tělem v lesíku. O pár minut později se vrátil a utřel si ruce.

„Do jara ho nenajdou," oznámil.

„Dobrá." Tran se zhluboka nadechl a ukázal k lesu. „Tak tedy jdeme."

Dali se na pochod a brzy zmizeli v hustém lese, který pokrýval odvrácenou stranu ostrova. Tran vytáhl z kapsy zářící úlomek a znovu se na něj podíval. Zdálo se mu, že je jasnější, což by znamenalo, že jdou správným směrem.

Za všechna ta léta, co pořádali lovy na Celany, se naučili, jak se v lese pohybovat tak, aby je nikdo nezpozoroval, a teď, když se opatrně plížili zalesněnými svahy hor, se jim to hodilo. Když se chýlilo k večeru, leželi na severním svahu Wardenu, skryti v holých lískových houštinách, a shlíželi dolů na pevnost Skerry. V naprosté tichosti pozorovali palác a odhadovali jeho možnosti. Tranovi netrvalo dlouho a rozhodl se, že nemá cenu zlézat hradby a bojovat se strážemi. Mnohem jednodušší bylo vyčkat do rána a klidně projít vraty, jako by do paláce patřili. Nic netušící, bezstarostná oběť byla uvnitř.

Krátce poté, co Valessa dojedla snídani, dostala od Athelina vzkaz, aby za ním přišla do jeho pracovny. Osobně jí otevřel dveře a nabídnul jí měkce čalouněné křeslo u svého pracovního stolu.

„Prosím, posaď se," pokynul ke křeslu. „Seathen, velitel mých stráží, a Weymund, Mistr meče na Skerry, sem společně s Ralfem dorazí během několika okamžiků. Chci, aby si osobně vyslechli, s čím jsi k nám přišla."

Valessa si pomyslela, že jestli jednou klesne do těch polštářů na křesle, tak už asi nikdy nevstane, takže se jen usmála se a zavrtěla hlavou. „Díky, ale raději postojím," odpověděla na jeho nabídku. Šla k oknu a vyhlédla ven.

Dole ležela zasněžená zahrada, kterou ze svého okna viděla už dříve ráno, když vstala. Nádvoří samotné vypadalo, jako by to byl nějaký napůl zapomenutý kout, který byl od hlavního domu oddělen zdí a byla na něm vysázena zahrada, aby se něčím zaplnil. Jediný přístup do tohoto malého okouzlujícího koutku, jen o trochu většího než Velká síň, byl malou zamřížovanou brankou, která vedla na pastviny a pole na úbočí hory za palácem.

Kdosi věnoval tomuto malému kousku půdy spoustu času a láskyplné péče. Ty dlouhé, křehké šlahouny, poseté trny, pnoucí se hustě po zdech, to musely být růže. V létě se tady určitě vznáší vůně hutná jako med. Mezi záhonky, na kterých se zřejmě pěstovaly bylinky a květiny a které byly na zimu opatrně zakryté, se vinuly pečlivě udržované pěšinky. Podél zdí stály holé ovocné stromy, vysázené tak, aby chytaly co nejvíce jarního a letního slunce. Na volném zasněženém prostoru, kde přes rok zřejmě býval pěstěný trávník, teď nějaký muž učil dva malé chlapce zacházet s mečem.

Valessa se překvapením zajíkla. Ten muž se smolně černými kudrnatými vlasy a černýma očima vypadal dočista jako Maedun. Ani by si neuvědomila, že dala svoje překvapení najevo nahlas, kdyby k ní nepřistoupil Athelin, který okamžitě zpozorněl, a nezeptal se jí, co se stalo.

„Ten muž vypadá jako Maedun," ukázala na něj Valessa.

Athelin se usmál a napětí v jeho rysech povolilo. „A taky je," odvětil.

„Tedy částečně. To je Cynrik. Dokud byla naživu má sestra, byl jejím ochráncem a přítelem. Jeho otcem byl Černý jezdec a jeho matkou byla Saesnesanka z Letních pastvin. Cynrik je u nás už víc jak sedm let. Důvěřuji mu stejně nebo dokonce ještě víc než kterémukoli jinému člověku na tomto ostrově."

„Ty mu důvěřuješ? Maedunovi?"

„Cynrik dokázal svou věrnost už mnohokrát," odpověděl Athelin. „Je to dobrý člověk."

Valessa se na něj zvědavě zadívala. „Je to dost podivné, najít na takovémto místě Maeduna," poznamenala.

„Cynrik je Saesnesan," odvětil Athelin. „Od té doby, co zemřela má sestra, je pověřen střežením, výchovou a výcvikem mých synů." Podíval se dolů na nádvoří a usmál se. „Ti dva jsou dvojčata,

Acaren a Rowan. Gabhain a Danal už mají jeho výuku za sebou a dorostli do Weymundovy péče.“

„Můj otec o Weymundovi občas mluví,“ pravila Valessa. „Říká, že je to velmi schopný a udatný muž.“

„To souhlasí,“ odpověděl Athelin.

Proti svému zvyku a výchově zůstala Valessa u okna a dívala se na lesy a pole na svazích Wardenu. Stíny na stráních vytvářely pohyblivé vzory, které se neustále měnily a posunovaly. „Ty obrazce sleduj pozorně,“ říkával jí vždycky její otec. „Dívej se, jak se mění jejich tvar a zbarvení. Nepatřičný stín uvidíš dřív než nepřítele, kterému patří.“

Krajinu kolem pevnosti Skerry znala příliš málo, aby rozpoznala něco nepatřičného. A i za tu krátkou dobu, co stála u okna, slunce postoupilo a obrazce stínů se změnily. Čas, pomyslela si. Čas a důvěrná znalost by jí pomohly rozpoznat víc. Najednou svraštila čelo. Něco tam venku bylo. Něco…

„Áá, už jsou tady.“ Do místnosti vstoupili tři muži a Athelin se odvrátil od okna. Jednoho z nich, Ralfa, velitele Athelinových vojáků, znala už od včerejška. Hodlal jí představit ty druhé dva, ale Valessa ho chytila za loket.

„Podívej,“ vyhrkla. „Tamhle.“ Ukázala na malou skupinku mužů, kteří kráčeli v sevřeném chumlu k malé brance, vedoucí na nádvoří. Nepřišli z města, z přístavu, po cestě vedoucí k hlavní bráně, ale klikatou polní cestou, která vedla z kopců a vinula se pastvinami na svazích nejbližší hory, Wardenu. To byla ta jemná změna ve stínech. Napočítala jich osm, ale podvědomě cítila, že to jsou ti samí, které viděla jet údolím Afony. Ještě je ani nestačila Athelinovi pořádně ukázat a říct mu, co jsou zač, a vetřelci už se dali do ostrého klusu a zamířili k brance do zahrady a k chlapcům, kteří byli hned za nimi.

Athelin neztrácel čas přemýšlením. V duchu zaklel, popadl meč, otočil se a vyrazil z pracovny. Cestou křikl na své muže, aby šli s ním. Valessa zaváhala jenom na nepatrný okamžik a v okamžení se rozběhla za nimi.

Už když se Athelin hnal po zasněženém nádvoří, vypadalo to, že je venku před brankou hlava na hlavě. Cynrik s dvěma strážnými zpozoroval, co se děje, a všichni tři se vrhli rovnou doprostřed útočících Maedunů. Athelin zvedl svůj meč a dal se do boje.

Měl Zhoubu, Runovou čepel, předávanou z otce na syna už od prvního prince ze Skai. Byla stvořena k obraně Skai a jejího lidu a chovala se, jako by měla svou vlastní hlavu. Atehlin se rozmáchl a sekl po jednom Maedunovi. V duchu uslyšel divoký, vzteklý hlas Zhouby, slyšel, jak zavyla a zaječela, a jako vždy ho opět zaplavil pocit, že meč je jeho součástí, prodloužením jeho paže a ruky.

Maedun neočekával útok zezadu a zasažen Athelinovým mečem na místě padl. Když se Athelin otočil, aby se vrhl na dalšího, uviděl, že v těle jednoho z Maedunů už vězí polovina Ralfovy čepele.

„Zezadu, lorde," zaječel Cynrik.

Atehlin se otočil do střehu a uviděl čepel přestrojeného Černého jezdce zdviženou k ráně. Vedl Zhoubu nahoru, ránu vykryl, ustoupil o krok stranou a znovu vedl Zhoubu stoupajícím obloukem zezdola nahoru. Čepel se Maedunovi zasekla do měkké tkáně pod žebry. Athelin neztrácel čas sledováním, jak se muž sune k zemi, a rovnou vyrazil proti dalšímu nepříteli.

Jeden z Černých jezdců se oddělil od skupiny vetřelců a dlouhými skoky se hnal k brance, která zůstala otevřená. Cynrik se obrátil a pokusil se ho zastavit, ale nechal si odkrytá záda a toho nepřítel okamžitě využil. Athelin vykřikl, ale bylo už pozdě, Cynrik zavrávoral a klesl do sněhu. Z rány na boku mu vytryskla krev. Prchající Maedun ho v běhu přeskočil a hnal se k otevřené brance.

Athelin se bez rozmýšlení dal do pohybu směrem k brance a zuřivě si razil cestu bojujícím klubkem mužů kolem sebe. V hlavě měl jednu jedinou myšlenku. Ty chlapce. Ta dvojčata byla právě tam. Musel ty děti zachránit.

Někdo varovně vykřikl. Athelin se obrátil a uviděl, jak se na jeho hlavu snáší čepel. Zvedl Zhoubu, ale už se nestihl pořádně krýt. Stačil ještě svou čepelí odklonit snášející se meč natolik, aby mu ostří neproťalo lebku, ale už nezabránil, aby ho nezasáhlo plnou silou do ramene. To jediné, co ho zachránilo, aby o paži nepřišel úplně, bylo to, že se meč Maedunovi v ruce stočil a dopadl mu na rameno plochou, nikoli ostřím. Slyšel, jak kost praskla – zvuk

podivuhodně podobný prasknutí suché větve pod nohou, a byl vlastně překvapen, že neucítil žádnou bolest. Jezdec odtančil zpět a zvedl meč k další ráně. Athelinovi cosi prosvištělo kolem ucha. Zaslechl jen lehké zašustění, jako když se nějaké malé zvířátko mihne v suché trávě. Jezdec přepadl dopředu a sesunul se mu skoro do náruče. Zezadu mu z krku trčel šíp se světlým opeřením. Athelin uskočil stranou a nechal Černého jezdce dopadnout do zdupaného, zkrvaveného sněhu. Na kraji trávníku uviděl klečet Valessu. Divoce se na něj ušklíbla, jako by ho chtěla pozdravit, a nasadila na tětivu další šíp. Zvedla hlavu, ale mezi ní a Jezdcem, který už byl v půli cesty k brance, bylo příliš mnoho lidí. V okamžiku, kdy sklonila svůj luk, Athelin pochopil, že na toho Maeduna nemůže přesně zamířit.

Vší silou se vrhl dopředu a vrávoravě se dral k brance. Jezdec už se dostal do zahrady, kde byla nechráněná dvojčata. A Athelin věděl – *věděl* – že se tam nedostane včas.

V okamžiku, kdy vrazil do zahrady, uviděl celý ten děj, kterému už nemohl zabránit. Acaren a Rowan se krčili pod jabloní u zdi. Jezdec se rozmáchl pěstí a ze strany nabral Acarena přímo do hrudi. Ta rána byla tak silná, že zvedla chlapce ze země – Acaren proletěl kus vzduchem a rozplácl se o kamennou zeď. Jezdec zvedl meč a rozmáchl se, aby Acarenovi uťal bezvládnou hlavu.

2

Athelinovi podjela noha, uklouzl a klesl na koleno do sněhu. Z posledních sil sebou ještě zoufale hodil dopředu. Z rány na rameni mu tryskala krev, stékala po paži dolů a barvila sníh. Řval nad svou nemohoucností, skoro až vzlykal bolestí a úsilím a při tom všem věděl, že se ke chlapcům nikdy nemůže dostat včas.

Rowan zaječel a vrhl se Maedunovi po nohou. Jezdec ztratil rovnováhu, klesající čepel o pár pídí minula Acarenovu hlavu a narazila do kamenné zdi. Kolem se rozlétla sprška jisker.

Jezdec se rychle otočil a znovu zvedl meč. Rowan neustoupil – stál na místě a v rukou svíral svůj malý, dětský mečík, ne větší než dlouhá dýka. Proti meči Černého jezdce mu byl k ničemu.

Athelin znovu vykřikl. Pořád byl ještě příliš daleko, než aby mu mohl pomoci. Jezdec se rozchechtal a sekl po Rowanovi.

Meč sjel dolů jako blesk. Ale Rowan už na svém místě nebyl. Skrčil se, šikovně se ráně vyhnul a schoulil se ve sněhu těsně před Maedunem, vypadalo to skoro jako by se mu přikrčil u nohou. Vzápětí vyrazil svým mečem rovnou nahoru a zabodl ho Maedunovi zespodu do břicha těsně nad slabinami. Maedunovi se z tváře vytratila všechna krev a bolestí se zašklebil. Z posledních sil ještě trhaně pozvedl meč, pak se s překvapeným, vyjeveným výrazem převalil dopředu, zhroutil se na břicho do sněhu a Rowana málem strhl pod sebe.

„Rowane!“

Athelin upustil Zhoubu, dovrávoral k chlapci a sesunul se před ním na kolena. Rowan se třásl, v obličeji byl bledý jako křída a byl celý od krve, ale naštěstí ne od své vlastní. Athelin ho sevřel v náručí. Úlevou se mu zatočila hlava a měl pocit, že snad na místě omdlí.

S Rowanem v náručí přelezl po kolenou k Acarenovi. Chlapec se vsedě kymácel do stran a trhaně oddechoval. Rána, kterou mu uštědřil Černý jezdec, mu vyrazila dech, ale jinak nenapáchala větších škod. Athelin si ho přitáhl k sobě, pevně ho přitiskl k Rowanovi, zabořil si tvář do jejich vlasů a znovu a znovu vzdával bohům díky za jejich život a zároveň se snažil uklidnit své divoce bijící srdce.

„Lorde?“

Athelin vzhlédl a uviděl, jak se nad ním sklání Mioragh.

„Lorde, ty jsi zraněn. Dovol, ať se ti na to rameno podívám.“

Athelin se ohlédl a za sebou uviděl Cynrika ležícího před vrátky ve sněhu. Další důkaz věrnosti, kterým zvýšil Athelinův dluh vůči němu. „Podívej se nejdříve na Cynrika,“ vydechl. „Já jsem v pořádku.“

„Cynrik to přežije,“ odvětil Mioragh. „Dostal ránu čepelí do boku, ale útroby poškozeny nejsou. Nemusíš se o něj strachovat. Dovol, ať ti prohlédnu rameno. Dost silně krvácíš.“

„Co ti Černí jezdci?“

„Jsou všichni mrtví, lorde.“

Athelin se sesunul dozadu a posadil se na paty. Rameno měl v jednom ohni a s každým úderem srdce jím projela tupá bolest. Se zavřenýma očima přitiskl dvojčata k sobě. Mioragh si k němu klekl a položil mu ruku na rameno. Dotyk jeho prstů působil jako chladivý balzám, který se šířil do ramene a bolest polevila na celkem snesitelnou úroveň.

„Šlo o ty děti,“ ozval se Mioragh, ale neodvracel pozornost od Athelinova ramene. „Ti Černí jezdci šli po těch dětech.“

„Ne,“ odporoval mu Athelin přes ochromující malátnost, která se mu šířila celým tělem a hrozila, že se ho zmocní docela. „Nešli po obou dětech. Jen po Rowanovi. Šli jen po Rowanovi.“

Rowan se mu v náručí pohnul a odtáhl se. „Otče?“ zašeptal. Pořád ještě byl bledý jako stěna.

„Už je to pryč, Rowane," odvětil Athelin měkce. „Můžeš být klidný."

„Ale…" Rowan se přes rameno ohlédl dozadu k otevřené brance. „Tam vzadu." Hlas se mu třásl. „Za tou brankou, otče. Danal…"

Athelinovi sevřela žaludek chladná pěst strachu. Pustil Acarena a ztuhle vstal. Jeden z vojáků uviděl směr, kterým se Rowan podíval, a branku zavřel.

Ve sněhu leželo v tratolišti krve dětské tělo. Jedenáctiletý Danal.

„Ne," zašeptal Athelin. „Ah, bohové a bohyně, to ne…" Klesl na kolena vedle svého druhorozeného syna, ale ještě dříve, než se chlapce dotkl, věděl, že narazí jen na ten bezbřehý, nezvratný klid smrti. Vzal Danalovo tělo do náruče, přitiskl si ho k hrudi a sklonil hlavu. Na nehybnou, bílou tvář dítěte dopadly jeho slzy.

„Ne," šeptal.

Snad si ani neuvědomil, že mu Mioragh položil ruku na hlavu. „Spi, lorde," pronesl tiše bard. Athelina zahalila temnota a upadl do hluboké náruče spánku.

Athelin seděl ve své komnatě a hleděl na úhledně vyměřená políčka na nižších svazích Wardenu. Dosud na nich ležela silná sněhová pokrývka a kolem kamenných zídek a živých plotů se vršily hluboké sněhové závěje. Nepřítomně si třel paži, přestože bolest ze zranění už dávno pominula a stala se pouhou vzpomínkou. Mioraghovo Uzdravovatelské umění spojilo kost a ránu zahojilo, jenom ztracenou krev nahradit nemohlo, takže mu Mioragh nařídil odpočinek. Odpočinek mu navrátí ztracené síly.

Ale ani odpočinek, ani Mioraghovo umění nedokázaly zacelit ránu, kterou Athelinovu srdci zasadila Danalova smrt. Tady mohl pomoci jen čas. Athelin sklíčeně přemítal, jestli vůbec bude mít za svůj život dost času, aby se kdy jeho rána zahojila.

Vedle jeho křesla jasně žhnula ohřívací pánev a žhavá rudá záře se odrážela na závěsech na oknech. Za zrnitým sklem se pod sytě modrou oblohou oslnivě bíle třpytil Warden. Skrz okno proudily dovnitř sluneční paprsky a ozdobily Dorlaine, která seděla se svým šitím vedle postele, černé vlasy modrými jiskřičkami.

Dva mladí strážní, kteří měli službu u zahradní branky, zemřeli s Danalem. Po té šarvátce, která se odehrála před třemi dny, tedy zůstali tři mrtví, které bylo nutno pohřbít. V pevnosti Skerry a v celém přístavu zavládl hluboký smutek, který přetrvá ještě řadu měsíců.

Danal se dostal do zahrady pouhopouhou náhodou. Opustil cvičné pole a Weymunda jen proto, aby vrátil Cynrikovi brousek, který si od něj toho dne brzy zrána vypůjčil, a byl už na cestě zpátky na cvičné pole, když do zahrady vrazil Černý jezdec, a zemřel dřív, než se Cynrik vůbec dokázal otočit.

„Na západě se stahují mračna," poznamenala Dorlaine, aniž zvedla hlavu od šití. „Myslím, že večer začne zase sněžit. To znamená, že se na jaře všechno zazelená."

Athelin se v křesle neklidně zavrtěl a zakabonil se. „Pro mě za mě si může sněžit, až budou všechny vrány bílé," zavrčel podrážděně.

Dorlaine nechala šití klesnout do klína a vážně se na něj zadívala. Oči se jí leskly zadržovanými slzami. Navyklým, bezděčným pohybem si položila ruku na něžnou vypouklinu břicha – neuvědomělý zvyk, který si vypěstovala od chvíle, kdy zjistila, že opět čeká dítě. To těhotenství na ní skoro ještě nebylo vidět a Athelin shledával to ochranitelské gesto dojemným.

„Atheline, to že se tak hněváš sám na sebe a na celý svět, ti Danala zpátky nevrátí," začala. Její vlastní žal dal jejímu hlasu hořký, drsný nádech. „Nemůžeš se obviňovat z toho, že zemřel, o nic víc, než by sis mohl dávat vinu za smrt své sestry."

Athelin se na ni zadíval pronikavým pohledem. „Měl jsem být schopen ho zachránit…"

„Jak?" nepokrytě na něj zaútočila Dorlaine. „S chlapci byli čtyři strážní a Cynrik. Dva strážné Jezdci zabili a Cynrik unikl jen o vlásek. Co víc bys zmohl?" Natáhla se k němu a položila mu ruku na tvář. „Danal byl i mým synem, Atheline. Milovala jsem ho stejnou láskou jako ty a postrádám ho stejně strašlivě jako ty. Ale ty jsi udělal všechno, co jsi mohl, abys své děti ochránil. Dávej vinu tomu, komu patří. Maedunům. Temnému černokněžníkovi."

Athelin vyhlédl z okna a zadíval se na vysoké štíty Wardenu. Za horou ležel průliv Skerry a za průlivem Skerry se rozkládal celý

velký ostrov, zaplavený Maeduny. „Přál bych si vytáhnout tam s armádou a zabít ho…“ zašeptal.

Dorlaine se přes řasy překulila slza, pomalu stékala dolů po líci a zanechávala za sebou stříbřitou cestičku. „To nemůžeš udělat,“ zašeptala. „Ještě nenastal pravý čas. Víš to sám.“

Athelin zavřel oči. V hrudi se mu svářil vztek se zármutkem. „Jo,“ zamumlal. „Vím to.“ Někdo zaklepal na dveře a Athelin vzhlédl. „Dále.“

Vstoupil Mioragh. Tvář měl zbrázděnou vráskami únavy. Přitáhl si křeslo blíž a posadil se vedle Athelinovy postele. Svraštil čelo a rozježené šedivé obočí se mu stáhlo k sobě. „Poslední dobou jsem trochu přemýšlel, lorde,“ začal opatrně.

Athelin se v křesle opřel dozadu a nadzvedl jedno obočí. „A na co jsi přišel, Mioraghu?“ zeptal se.

Bard vzhlédl s nepřítomným výrazem v očích. „Věděl jsi, že se v Rowanovi skrývá silná magie?“ zeptal se.

„To mne nepřekvapuje,“ odtušil Athelin. „Koneckonců se silná magie vine celým mým rodem.“

„To jistě,“ souhlasil Mioragh a přikývl. „V každém případě jsi nejbližším žijícím příbuzným krále Tiernyna a jeho bratra, čaroděje Donaugha. Nikdo neměl silnější magii než on. I když magie tvého otce se jí silou téměř vyrovnala.“

„A co to má co dělat s Rowanem a jeho magií? Nebo s Černými jezdci v mé zahradě?“

Mioragh sáhl do kapsy a vytáhl odtamtud cosi, co zářilo tak jasně, až z toho Athelina rozbolely oči. Zamrkal a odvrátil od toho pohled.

„Co je to?“ zeptal se a najednou dostal strach, že odpověď již zná.

Mioragh překryl planoucí úlomek kamene druhou rukou a záře zmizela.

„Myslím, že je to zrádný kámen, lorde,“ odpověděl. „Nebo přinejmenším je to úlomek nějakého zrádného kamene. Dneska časně ráno jsem ho našel na zahradě. Šel jsem se tam podívat, abych si ověřil, že všechny stopy po Maedunech už jsou pryč.“

Srdce se Athelinovi sevřelo mrazivým chladem. Před lety byly zrádné kameny zaměřeny na magii Runových čepelí a v rukou Černých jezdců se nakonec staly příčinou smrti jeho rodičů, jeho

bratra Adaira, Adairovy ženy a jejich nenarozeného dítěte, a málem zapříčinily i jeho vlastní smrt a smrt jeho sestry. Ale tyto zrádné kameny byly zcela jistě zničeny.

Ale ten, který spočíval v Mioraghově dlani, byl jiný. Co se Athelin pamatoval, tak tamty vydávaly nepříjemnou ostře zelenou záři. Tento hořel čistým, průzračným, modrobílým světlem.

„Rozzáří se, když je Rowan poblíž," pokračoval Mioragh. „Myslím, že je zaměřen na jeho magii. Anebo možná na celskou magii všeobecně."

Dorlaine zbledla, šití jí vyklouzlo z rukou a bez povšimnutí dopadlo na podlahu. „Můžeš s tím něco udělat?" zeptala se. „Hakkar sem určitě pošle další Černé jezdce, aby se ho pokusili zabít."

„Myslím, že něco bych udělat mohl." Mioragh vstal a přešel k oknu. Na chvíli se tam zastavil a zadíval se ven do zahrady, a pak si založil ruce za záda a začal zamyšleně přecházet sem a tam. „Věřím, že až bude starší, naučí se svou magii ovládat. Ale teď z něj vyzařuje jako horko z rozpálené pece. A je tak silná, že ji Hakkar chtě nechtě cítí. Myslím, že bych dokázal udělat jedno kouzlo. Mám na mysli maskovací zaklínadlo.

Mohlo by to stačit k tomu, aby Hakkar uvěřil, že jeho Černí jezdci dosáhli svého, splnili svůj úkol a že ta magie zanikla."

„Pak tedy u všech všudy to kouzlo musíš udělat," vyhrkla Dorlaine. „A pokud možno hned."

Mioragh sklonil hlavu a naznačil tak zdvořilou poklonu. „Jistě, lady," odvětil. „S tvým svolením to provedu hned."

Athelin zvedl hlavu a zadíval se na něj. Bardovy stříbrné vlasy se ve slunečním světle proudícím oknem jasně leskly. Mioragh měl silný dar Uzdravování a úchvatný dar hudby, ale již ne tak silný dar magie.

„Máš na to dost síly, Mioraghu?" zeptal se ho. „Už jsme ztratili příliš mnoho. Nemůžeme si dovolit přijít ještě o tebe, příteli."

„Budu tu sílu muset najít," odpověděl Mioragh. „Závisí na tom Rowanův život."

„Mohli bychom ho poslat do Tyry," prohlásil Athelin. „Naši příbuzní na Broche Rhuidh ho ochrání."

„Pro tvého otce a matku jejich ochrana nestačila," namítl Mioragh zdvořile.

Athelin zůstal na chvíli zticha. A pak nakonec přikývl. „Tak tedy dobrá," souhlasil váhavě. „Udělej to, Mioraghu. A děkuji ti."

„Potřebuješ nějak pomoci?" zeptala se Dorlaine.

„Ne, díky, lady," odpověděl Mioragh a pousmál se. „Tedy – zatím ne."

Dorlaine pohledem sledovala Mioragha, dokud za ním nezaklaply dveře komnaty. Pak se pomalu shýbla a zvedla z podlahy své šití, ale jen si ho nečinně nechala ležet v klíně. Po chvíli natáhla k Athelinovi ruku a Athelin ji uchopil.

„Dokáže to?" zeptala se.

„Doufám," odvětil. „Pevně doufám, že ano."

Ani ne o hodinu později se Mioragh vrátil. Tvář měl rozrytou hlubokými vráskami únavy a bolesti a byl zšedlý jako starý pergamen. Jeho oči ztratily lesk a usadil se v nich prázdný, nevidomý výraz, a ruce se mu třásly. Dorlaine vyskočila na nohy, popadla ho za rámě, opatrně ho odvedla ke křeslu a něžně ho usadila.

„Je to hotovo, lorde," zasípal Mioragh. „Hakkar teď nebude schopen Rowanovu magii vycítit. To jediné, co může mé maskovací zaklínadlo zlomit, je Rowanova vlastní magie, a to bude možné teprve, až se ji on sám naučí ovládat."

„Neuškodilo ti to nějak?" zeptal se Athelin, vyburcovaný pohledem na vyčerpaného barda.

Mioragh se pokusil o úsměv. „Jednoduché to nebylo," odpověděl. „Ale dokážu se z toho vzpamatovat. Chce to jen čas."

„Buď na sebe opatrný," nařídil mu Athelin. Strachem, který měl o barda, mu přeskakoval hlas. „Jednoho dne bys to mohl dohnat příliš daleko."

„To je pravda, lorde," odvětil Mioragh. „Ale myslím, že dnes se tomu tak nestalo."

Rowan byl v komnatě, kde bydleli společně s Acarenem, sám. Seděl na polštářích na lavici pod oknem, kolena přitažená k hrudi si objímal rukama. Tvář si opřel o kolena a čelem se obrátil k oknu. Když do místnosti vstoupil Athelin, ani nevzhlédl.

Můj nejmíň nápadný, pomyslel si Athelin něžně, když se zadíval na dětskou tvář tak podobnou své vlastní, nyní uzavřenou, odtažitou a ponořenou do sebe. Vždycky to vypadalo, že z těch dvou je vůdcem Acaren. Byl tím bouřlivým a prudkým, tím kdo vymýšlí plány, které obě dvojčata zhusta přivádějí do potíží. Ale i když byl Rowan tím, kdo se nechá vést, tak se nikdy nenechal Acarenem vést slepě a bez rozmyslu. Acaren sice ty dva neustále dostával do zapeklitých situací, jenže právě Rowan je z nich povětšinou dostával zase ven. Athelin většinou Rowana považoval za stín, který následuje Acarenovo zářivé světlo. Nicméně to byl právě Rowan, kdo zabil Černého jezdce a oba dva zachránil.

Mioragh měl o Rowana obavy. Od toho rána, co do paláce vtrhli Černí jezdci, chlapec skoro nejedl a spal jen málo. Své harfy, ze které míval takovou radost, se ani nedotkl a stejně tak přestal chodit s Acarenem k Cynrikovi na výcvik boje s mečem.

„Má na duši nějaký temný stín, lorde," sdělil mu Mioragh. „A je to něco víc, než jen smrt jeho bratra, zavražděného Černým jezdcem."

A tak šel Athelin za ním. Tiše přešel přes komnatu k němu a posadil na konec lavice. Potlačil touhu chlapce pochovat v náručí a utěšit ho. Se svými potížemi musel vyjít Rowan sám, až bude sám chtít. Byl na takové zážitky ještě mladý a musel se naučit s nimi vyrovnávat dříve než většina ostatních lidí, a Athelin mu v tom nemohl nijak pomoci. Mohl mu pouze nabídnout svou vlastní zkušenost s nadějí, že tak pomůže Rowanovi najít svou vlastní cestu, jak z toho ven.

Rowan se na něho ani nepodíval. „Chtěl jsem se mu pomoci," řekl. „Chtěl jsem, ale ten druhý Černý jezdec šel po Acarenovi. A Acaren je mé dvojče…"

„Acarena jsi zachránil."

„Ale Danal…"

„Je v pořádku, že pro Danala truchlíš," odpověděl něžně Athelin. „Ale on ví, žes nemohl udělat nic, abys mu pomohl. I my to víme, Rowane. Nikdo tě z toho neviní."

Rowan zavřel oči. Dosud se na Athelina nepodíval.

„Od té doby jsem tě neslyšel cvičit na harfu," poznamenal Athelin.

Rowan zvedl hlavu. V bledé tváři ostře planuly tmavé oči. Byl zahloubaný do sebe, ponořený do svých vlastních myšlenek. Neřekl nic.

„Ani jsem tě neviděl jít s Acarenem na výcvik k Cynrikovi.“

Rowan pokrčil rameny a odvrátil tvář od okna. Athelin zůstal tiše sedět a vyčkával, až chlapec udělá první krok. Po dlouhé době se k němu Rowan otočil, natáhl ruku a pohladil Athelina pod tunikou na rameni. Byl to tak lehký dotyk, že ho Athelin skoro ani necítil.

„Jsi zraněn, otče?“ zeptal se ho tiše.

Athelin se usmál. „Tak trochu,“ odpověděl. „Nezabilo mne to. Mioragh mne ujišťuje, že se to hojí dobře.“

Rowan zamyšleně svraštil čelo. „Vypadal jsi strašně, když jsi dorazil do té zahrady. Byl jsi úplně bledý a celý od krve. Myslel jsem si, že umíráš.“

„Ne,“ odvětil Athelin. „Neumíral jsem. Ale byl jsem strašlivě vyděšený.“

Rowan na něho překvapeně vytřeštil oči. „Ty, otče? Ty že jsi byl vyděšený?“

„No ovšem,“ odpověděl Athelin dobrácky. Pomalu tomu začínal rozumět. „Byl jsem strachy bez sebe.“

Rowan se znovu zadíval z okna. Athelin viděl, jak se pomalu vypořádává s jeho sdělením, tráví ho a porovnává se svými vlastními pocity, až nakonec prohlásil: „Já jsem se taky strašně bál.“

Athelin na to neřekl nic, jen mlčky vyčkával.

Rowan se otočil a podíval se mu zpříma do očí. „Myslel jsem si, že jsem asi zbabělec,“ sdělil mu otevřeně.

Athelinovi se chtělo smát, ale udržel na tváři vážný výraz. „Jen hlupák by nepocítil strach tváří v tvář smrti,“ odpověděl. „Rozdíl mezi zbabělcem a odvážným mužem spočívá v tom, že odvážný člověk dokáže strachu čelit.“

„Ale já jsem se opravdu strašlivě bál. Myslel jsem si, že snad zemřu strachy ještě dřív, než se mne meč toho Maeduna vůbec dotkne.“

„Nicméně jsi toho muže, který zabil Danala a chtěl zabít tebe a Acarena, přesto zapíchl. Tvůj strach tě neochromil.“

Rowan přikývl a vážně to zvažoval. „Ale Danalovi jsem pomoci nedokázal.“

Athelina na okamžik zaplavil žal nad ztrátou svého druhorozeného syna. „To je pravda,“ souhlasil. „Jenže Danalovi jsi ani pomoci nemohl. Někdy, Rowane, člověk prostě pomoci nemůže. Někdy lidé, které milujeme, zemřou, aniž pro ně můžeme cokoliv udělat.“

Rowan se zamračil. „Chápu,“ odvětil, ale očividně nepochopil nic.

Nakonec se Athelin k chlapci přece jenom natáhl a pohladil ho rukou po hlavě. Vypadalo to skoro, jako by mu dával požehnání. „Udělal jsi mi velkou radost, Rowane,“ sdělil mu. „Jsem na tebe pyšný.“ Ta úleva, která se objevila chlapci na tváři, ho téměř zabolela. Athelin se usmál. „Nechtěl bys mi zahrát něco na harfu?“

Rowan se najednou nadšeně usmál a ten úsměv prozářil celou jeho bytost. „Acaren pořád říká, že vždycky, když vezmu do ruky harfu, tak to zní, jako bych ten ubohý nástroj mučil,“ svěřil se mu.

Když Athelin odcházel, byl Acaren v předpokoji. Vzhlédl, nadšeně se k němu rozběhl a společně s ním vyšel ven na chodbu.

„Slyšel jsem harfu,“ prohlásil. „Takže Rowanovi už je líp, otče?“

„Ano, myslím že ano.“

Acaren přikývl. „Tam na zahradě se strašlivě bál,“ sdělil mu. „Ale stejně toho muže zabil.“ Zvedl hlavu a podíval se na Athelina. „Kdyby mne ten Maedun nesrazil na zem, tak bych Rowanovi pomohl ho zabít. Myslím, že byl Rowan velmi statečný, když to dokázal sám.“

„To byl.“ Athelin se na chlapce usmál. „A myslím si, že jednoho dne by sis z toho mohl odnést velké ponaučení, ty můj malý rošťáku.“

Acaren se musel proti své vůli usmát. „Myslíš?“ zeptal se. „To by ovšem byla z té příhody pěkná nuda, otče.“

Hakkar z Maedunu se sesunul na Tiernynův trůn, dlouhými prsty si zakryl tvář a skrz prsty se zadíval na protější stranu místnosti, na okouzlující barevné sklo v okně nad vysokými, klenutými dveřmi do Velké síně. Tato Velká síň kdysi bývala svým oknem proslulá po celém světě. Zato teď, dokonce i když barevným sklem proudilo dovnitř odpolední slunce, působily barvy špinavě a zašle, spíš jako by slávu Velké síně mrtvého krále ještě snižovaly, než aby ji umocňovaly.

Ale toto byla opravdu špinavá a odpudivá země – v létě tu bylo dusno, v zimě byla ponurá a pustá. I kdyby to zaklínadlo, které otupovalo jak lid, tak zemi, zrušil, tak by se ta země stále ještě s Maedunem nedala ani vzdáleně srovnávat. Vládl mrtvé a zpustošené zemi, a jeho srdce zatím prahlo po širých lánech a chladných, rozlehlých lesích domova.

Přišel sem jako mladík, v době, kdy *on* byl Horbadem a jeho otec Hakkarem. Necítil vůči Celanům tu sžíravou nenávist, kterou na sobě nosil jeho otec celý život jako plášť, ale dobře rozuměl tomu, proč je zapotřebí to zaklínadlo udržovat. Nebylo to poprvé, kdy přemítal, jestli bude schopen předat své jméno svému synovi. Silně Horbada podezříval, že je určitým zvláštním způsobem zkažený. Snad ta skvrnka na jeho duši spočívala v té příměsi saesnesské krve, kterou ho obdařila jeho matka. Toho si však Hakkar v době, kdy ho s ní zplodil, nebyl vědom.

Hakkar vstal a neklidně přešel k oknu. Zadíval se na sever a černé obočí nad očima se svraštilo k sobě. To slabé, stříbřité vlákno magie, které předtím cítil, už zmizelo. Před sedmi dny se přetrhlo tak prudce, jako když čepel meče přetne úponek vinné révy. A potvrzení této zprávy bylo na cestě. A vlastně právě dorazilo.

Do Velké síně vpochodovali dva Černí jezdci, jen jim tmavé pláště, zaprášené z cesty, zavířily kolem vysokých, zablácených bot. V jednom z nich poznal Zerada, jednoho z těch, které poslal na sever. Hakkar se vrátil zpátky k trůnu a pokynul jim, aby k němu přistoupili.

Muži poklekli před trůnem na kolena. Hakkar vyčkal, až k němu Zerad napřáhne ruku. Na otevřené dlani spočíval jako drahocenná obětina oválný šedivý kámen velikosti zploštělého holubího vejce. Jeho povrch byl zrnitý a drsný. Hakkar byl překvapen, že ho vidí zářit.

„Zde je zrádný kámen, lorde,“ pronesl Zerad.

„Kde je Tran?“ zeptal se Hakkar.

„Vzal si s sebou na ten malý ostrůvek úlomek toho kamene, lorde, a o několik dní později najednou kámen vypadal tak, jak ho vidíš teď. Tran se nevrátil a nevrátil se ani nikdo z těch, kdo s ním na ten ostrov šli. Nakonec jsem se vrátil s Jakem zpátky, abych ti přinesl důkaz, že Tran svůj úkol splnil.“

Hakkar vzal ze Zeradovy dlaně zrádný kámen a pevně ho sevřel v prstech. Kámen byl chladný a mrtvý.

„A záře toho úlomku nezhasla?“

„Lorde, to bych musel jít s Jakem na ostrov a podívat se, jestli zhasla.“

Hakkar se ponuře ušklíbl. „Udělal jsi to dobře. Uvidím, jak vás odměním za vaši horlivost.“

Zerad sklonil hlavu, ale zůstal zticha.

Moudrý muž, usoudil Hakkar. Jeden z těch, kteří jsou vhodní pro větší zodpovědnost a postavení, než zastávají. „Můžete jít,“ oznámil jim. „Řekněte veliteli stráží, ať ke mně pošle mého syna.“

3

Athelin sebou neklidně házel a mumlal ze spaní něco, čemu Dorlaine, bdělá a sedící v posteli vedle něj, pořádně nerozuměla. Od toho rána, kdy Černí jezdci převlečení za Celany zaútočili na jejich chatrné bezpečí v pevnosti Skerry, rušily jeho spánek divoké sny. Jeho matka byla Tyaddka, jemná, zasněná žena, která se často domnívala, že Athelinovy sny jsou jasnovidecké. Bylo možné, že se ve spaní procházel s Danalem. Nebo se svou sestrou.

Dorlaine nevěděla, o čem se mu zdálo. Když spal, odcházel na ta daleká místa, kam za ním nemohla jít. Druhý den spolu o snech nikdy nemluvili, ale ráno byl vždycky bledý a strhaný. Dorlaine se naučila nikdy se ho na jeho sny neptat. Jejich manželství patřilo k těm, kdy spolu manželé sdílejí vše, jen toto byla ta jediná nedotknutelná oblast, kterou si Athelin ponechal výhradně pro sebe.

Znovu sebou hodil a tvář se mu stáhla bolestí. Jako by to dítě v jejím lůně vycítilo – poprvé se pohnulo. Drobné zachvění. Přitiskla si ruku na jemnou vypouklinu břicha, aby dítě ujistila o své lásce a ochraně, a usmála se stejně, jako se usmála, když poprvé ucítila kopnutí svých synů. Ale toto bude dcera, po které toužila už tolik let – dcera, ze které se i Athelin bude velmi radovat.

Athelin ze sebe vydal tichý výkřik, něco mezi zasténáním a vzlyknutím, a máchl rukou, jako by odrážel nějakou ránu.

Dorlaine mu položila prsty na spánky a jemně mu je masírovala. Člověk nesmí probudit někoho, kdo má jasnovidecké sny, ale může se pokusit mu ulehčit od bolesti, kterou tyto sny přinášejí.

Po dlouhou dobu jemně kroužila prsty na spáncích svého muže. Uklidnil se, ale stále se mu něco zdálo. V měsíčním světle, které proudilo oknem, bylo vidět, jak je bledý a tvář měl rozrytou vráskami bolesti a žalu.

Dítě v ní se znovu pohnulo, jako by sdílelo sny svého otce. *Klid, maličká*, pomyslela si Dorlaine. *Klid. Musíš zesílit. Máš ještě dost času na to, abys nesla takové břímě. Teď je nejdůležitější, abys zesílila a vyrostla do krásy.* Dítě v jejím lůně se uklidnilo.

Ze zavřených očí se Athelinovi mezi řasami pomalu vykulily slzy a stékaly mu po tvářích. V sinalém světle zářily jako perly. „Ach, Iowen," vydechl. „Ach, Iowen, má ztracená, drahá…"

Dorlaine sklopila hlavu a oči se jí naplnily palčivými slzami. Sepjala ruce na přikrývce nad břichem. Athelinova sestra zemřela před sedmi lety a tohle bylo teprve podruhé, co přes jeho rty přešlo její jméno. I poprvé ho vyřkl ponořený do hlubin snů. Žal nad její ztrátou a sžíravý pocit viny byly tak silné, že ani teď ještě nedokázal pronést její jméno nahlas.

Dával to za vinu sám sobě a Dorlaine ho nedokázala přesvědčit, že chyba nespočívala v něm. Té noci nastal takový zmatek, že si nikdo neuvědomil, že Iowen něco hrozí, dokud nebylo příliš pozdě a její smrti už se nedalo zabránit. Od té doby vila Dorlaine každou zimu na svátek Imbolce ráno dva břečťanové věnce – znamení Uzavřeného kruhu, nepřerušitelného koloběhu zrození, života, smrti a znovuzrození – a kladla je na náhrobky, pod kterými ležela Iowen a její maličká dcerka, která zemřela dřív, než jí stačili dát jméno.

„Netrap se, prosím, můj drahý," zašeptala. „Nebyla to tvoje chyba, že zemřela. Nepřála by si, abys tím trpěl. Jak jsi to mohl vědět? Odkud jsi to měl vědět?"

Obočí se mu zaškubalo, jako by trpěl nevýslovnou bolestí, a zamumlal ze spaní něco, čemu Dorlaine nerozuměla. Zvedla hlavu a podívala se na stříbrnou tvář měsíce. Za chvíli už měsíc mine obdélník okna a Lovkyně vzápětí také, jako vždy těsně za ním. Když se znovu zadívala na Athelina, zjistila, že je vzhůru, teď už klidný a upírá na ni oči. Vzal ji za ruku a přitiskl si ji na tvář a pak pootočil hlavu, aby ji mohl políbit do dlaně.

„Děkuji,“ zašeptal.

Dorlaine mlčela. Jen se usmála.

„Vždycky hlídáš můj spánek, má drahá,“ zašeptal.

„Jsem tvoje bheancoran,“ odvětila s vědomím, že není zapotřebí dalšího vysvětlování. „Mé místo je na stráži po tvém boku.“

„Kvůli tomu dítěti by sis spíš měla odpočinout.“

„Kvůli jejímu otci budu vzhůru vždy, když toho bude zapotřebí,“ odpověděla Dorlaine klidně. Znala svá práva a své povinnosti.

Zadíval se na ni. Ani to bledé světlo měsíce nemohlo překrýt bolest, žal a výčitky svědomí, které se mu uhnízdily v očích. Chtělo se jí uhnout pohledem, protože cítila stejně hluboký smutek jako on, ale vydržela jeho pohled zpříma. Zármutek, který cítili nad Danalovou smrtí, se jim zahnízdil v duších jako trvalá bolest, ale o svém synovi Athelin mluvit dokázal a dokonce se dokázal smát, když na něj vzpomínal. S jeho sestrou to však bylo jiné.

„Nemůžeš přikládat vinu sobě, Atheline,“ prohlásila. „O nic víc než já. Když jsi udělal to, o co tě žádala, nevěděl jsi – *nemohl* jsi vědět, že umírá. Jak se z toho můžeš obviňovat?“

„Nevěděl jsem, co dělat,“ odpověděl a přes rty mu přelétl sklíčený úsměv. „Kdybych neztratil ji, přišel bych o tebe a opravdu nevím, co by bylo horší.“

„Řekla ti, že to není tvoje vina?“

„Ano, ve snu. Pokusila se o to.“ Odvrátil pohled, zadíval se na okno, a pak se vrátil pohledem k ní. „Když jsem měl jasnovidecký sen,“ poznamenal.

„Já vím.“ Odmlčela se. Pak pokračovala, ale nebyla to ani tak otázka, jako spíš suché sdělení. „Dnes v noci za tebou zase přišla, že?“

Athelin zaváhal a pak se usmál. „Ano,“ odpověděl tiše. „Ano, přišla.“ Posadil se a přitáhl si Dorlaine do náruče. Dorlaine si opřela hlavu o jeho hruď a naslouchala klidnému, vyrovnanému, uklidňujícímu tlukotu jeho srdce.

„Myslím,“ pokračoval Athelin pomalu, „že už minul čas, kdy jsme nevyslovovali její jméno. A až se nám na jaře narodí naše dcera, pojmenujeme ji Ceitryn.“

Dorlaine se poprvé zeptala na jeho sen: „To ti navrhla ona?“

„Ano.“ Odpověděl bez váhání, rychle, jistě a vesele. Natáhl se pro svůj těžký, vlněný župan, vylezl z postele a zachumlal se do něj. Do Jarní rovnodennosti zbývalo ještě několik dní a noci byly dosud chladné. „Pojď,“ požádal ji a podal jí její župan. Přelezla postel a posadila se na pelest. Zachumlal ji do silné jemné látky a podal jí ruku.

„Pojď,“ opakoval. „Chci se podívat na chlapce.“

Přijala jeho ruku a nechala se vést ven na chodbu osvětlenou mihotavým světlem z luceren rozvěšených vysoko na stěnách. Jak míjeli jednotlivé lucerny, poletovaly jejich stíny střídavě před nimi a za nimi. Athelin stále ruku v ruce s Dorlaine došel ke dveřím komnaty, kde spali všichni tři chlapci společně se svou chůvou, a otevřel je.

V záři ohřívací pánve se pohnul tmavý stín a zhmotnil se v muže pečlivě vršícího rašelinu na pohasínající, ale ještě žhavé uhlíky. Když do místnosti vstoupil Athelin s Dorlaine, muž vzhlédl. Slabé mihotavé světlo, které vrhala ohřívací pánev, dopadlo na vystouplé lícní kosti a úzký nos, ale smolně černé vlasy a tmavé oči zůstaly v hlubokém stínu.

I po všech těch letech se Dorlaine stávalo, že se jí při nečekaném pohledu na Cynrika rozbušilo srdce úlekem. Jeho matka byla Saesnesanka z Letních pastvin, pocházela z lidu, který sem kdysi přicházel jako nájezdníci, ale nakonec zůstal jako spojenec. Ale jeho otcem byl maedunský Černý jezdec, jeden z vojáků Hakkara z Maedunu, který se prohlásil Lordem Ochráncem Celi. Se svými smolně černými vlasy a skoro černýma očima vypadal jako Maedun, ale téměř před osmi lety se jednoznačně přiklonil tomu zůstat se Saesnesany a Celany.

O své minulosti mluvil jen málo. Byl to tichý, uzavřený muž, který se jen zřídkakdy usmál a ještě méně často se dal do opravdového smíchu. Byl to samozvaný ochránce těch tří chlapců, kteří tady teď spali jako dřevo. Cynrik bral svou odpovědnost navýsost vážně.

Uctivě sklonil hlavu. „Lorde,“ pravil. „Lady. Chlapci už usnuli a jsou naprosto v pořádku. Nemusíte se o ně strachovat.“

„Hlídáš je dobře, Cynriku,“ odpověděl Athelin. „Díky.“

Cyrikovi se v očích mihl stín a Cynrik odvrátil pohled. Myslí na Danala, uvědomila si Dorlaine. Truchlí pro něj stejně jako ona a

Athelin. Po více než sedm let se od chlapců nevzdálil. Stejně tak byl neustále po boku Iowen, dokud byla ještě naživu. Všem chlapcům poskytl první základy v zacházení s mečem. Ty dva mladší ještě učil.

„Přišli jsme se jen podívat, jestli jsou dobře přikrytí a jestli jim je teplo," řekla mu Dorlaine.

„Už je pozdě," dodal Athelin. „Ty už jsi měl být taky dávno v posteli, Cynriku."

„Zrovna jsem se tam chtěl vrátit, lorde," odpověděl Cynrik a sklonil hlavu. „Dobrou noc."

„Dobrou noc," odvětila Dorlaine. „Ať ti není v noci zima, Cynriku."

„Ani tobě, lady." Vkročil do stínů a rozplynul se v nich jako duch. Jeho odchod neprovázel sebemenší zvuk.

Athelin vzal Dorlaine kolem ramen a spolu tiše popošli k posteli, kde spal ten nejstarší, a zastavili se nad ním. Gabhain spal jako obvykle řádně a úhledně uložený na zádech, pokrývku přitaženou až bradě, oddychoval pomalu a pravidelně. Bylo mu třináct, měl tmavé vlasy a modré oči jako Dorlaine a jako Athelinův otec Gareth.

Dorlaine se usmála, celkem zbytečně uhladila Gabhainovi pokrývku na rameni a Athelin ho lehce pohladil po čele. Gabhain už byl skoro muž a kdyby byl vzhůru, tak by ho takové něžné gesto od otce uvedlo do bolestných rozpaků. Od jeho prvního lovu, který bude znamenat jeho první krok do života dospělého muže, už ho dělily jen dva roky. Poté se, jak se také sluší na mladého muže, který přece nemůže sdílet společné místnosti s mladšími bratry, přestěhuje do vlastní komnaty.

Dvojčata Acaren a Rowan spali jeden přes druhého uprostřed své postele jako párek štěňat u krbu, dva stejné obličeje vedle sebe na jednom polštáři. Oba měli Athelinovy tmavě plavé vlasy a zářivě hnědé oči a nesli i výrazné stopy jeho rysů. Athelin vroucně miloval Gabhaina a Dorlaine věděla, že stejně tak i dvojčata mají v jeho srdci vymezeno naprosto jasné a jedinečné místo. Vysoce na něm oceňovala skutečnost, že žádné z dětí nemá důvod ho podezírat z nějakého zvláštního, přehnaného citu k jednomu z nich.

Ke dvojčatům se Athelin nesklonil tak, jako to udělal u Gabhaina. Zůstal stát u postele a zadíval se na ně s láskou, která je zahalila jako teplá pokrývka.

„Na jaře půjdou k Weymundovi," prohlásil tiše.

Dorlaine na něj překvapeně zůstala zírat. „Ale vždyť je jim teprve sedm," namítla. „Gabhain a Danal šli sice k Mistru meče dříve, než je obvyklé, ale i jim už bylo alespoň deset."

„Od Cynrika už se naučili všechno, co mohli," odpověděl Athelin jakoby duchem nepřítomen. „Potřebují Weymundovo vedení. Myslím, že už se před námi rýsují události…"

Zrak se mu zastřel, jako by měl nějaké Vidění. Dorlaine mu položila ruku na rámě a starostlivě k němu vzhlédla. „Jaké události?" zeptala se, ale Athelin jen zavrtěl hlavou. Oči se mu vyjasnily a ještě jednou se vrátil pohledem k dvojčatům.

„Budou potřebovat veškeré umění, které si jen mohou osvojit," prohlásil. „A čím dříve začnou, tím snadněji se budou učit."

Dorlaine se mu pátravě zahleděla do tváře. V měkké záři žhavých uhlíků v ohřívací pánvi bylo vidět, jak se mu v očích míhají temné stíny ze snů, které ho trápily. Ale nakonec jen poznamenala, že Loisa bude zarmoucena, když přijde o svá koťátka.

Athelin se usmál. „Přijde jaro a ona dostane do péče další dítě, které bude moci rozmazlovat." Dal se znovu do smíchu, pak ji políbil a něžně ji odvedl zpátky do jejich komnat.

* * *

Když z místnosti, kde spaly děti, vyšel Caenneddův nevlastní bratr a švagrová a beze spěchu zvolna kráčeli ke dveřím do svých komnat, tak se Caennedd rychle stáhl do stínu a netrpělivě vyčkával, až za nimi zaklapnou dveře. Ozdobný šperk, kterým měl na rameni sepjatý plášť, se ve světle pochodní jasně blýskal. Pak vyšel zase na chodbu a svižným krokem vyrazil na opačnou stranu, směrem k úzkému schodišti, které vedlo na cimbuří. Před dětskými komnatami se na okamžik zastavil, štíhlý, tmavovlasý stín, od hlavy až po paty oděný do půlnoční černi, na rameni narušené lesklou rudou sponou. Když pomyslel na chlapce spící za dveřmi, tak už ze

zvyku nevědomky sjel rukou k boku a láskyplně pohladil zdobený jílec dýky.

Tři synové, pomyslel si hořce. *Tři další, kteří se budou vystrašeně krčit na tomto ostrově, až tady ve vyhnanství všichni shnijí, zatímco ten temný černokněžník a jeho Černí jezdci budou vládnout zemi, kterou nám ukradli.*

Tehdy před osmi lety zdědil Garethův náhrdelník a čelenku nesprávný syn. Možná, že kdyby přežil Garethův starší syn Adair a stal se princem on, vyvíjely by se události jinak. Ale Adair zemřel při nájezdu Maedunů ještě dřív, než mohl být prohlášen princem ze Skai, a nezůstal po něm žádný jiný dědic, takže se princem stal jeho bratr Athelin. A Athelin…

Caennedd se vztekle uhodil pěstí do stehna, tak silně, až to zabolelo. Athelina uspokojuje vládnout jen těmhle dvěma mrňavým ostrůvkům, jako by už nestál o zemi, která mu právem náleží. Dokonce ani potom, co přišli Černí jezdci až na jeho práh a zavraždili mu syna, se nepostavil do čela armády a nevytáhl přes Hranici na jih, aby si vymohl zpátky ukradenou zemi.

Kdyby to tehdy před lety býval zdědil on sám, tak by ani na okamžik nezaváhal – postavil by armádu a dobyl by Skai od těch proklatých vetřelců zpět. Možná že byl o deset let mladší než Athelin, ale zato věděl, co je jeho povinností. Už by mohl být desetkrát princem.

V temném stínu v koutě přede dveřmi do komnat chlapců se něco pohnulo. Caenneddovi se podařilo zavčasu spolknout překvapený výkřik. Ze tmy se vyloupl Cynrik. Než Iowen zemřela, tak se o něm mluvilo jako o Iowenině černém psu. *Kočka by byla mnohem příhodnější*, pomyslel si Cynrik hořce. Pohyboval se jako duch a zjevoval se vždy tam, kde byl nejméně očekáván. Nebo kde po něm nejméně toužili.

„Potřebuješ něco, lorde Caennedde?“ zeptal se ho Cynrik klidně. „Třeba bych ti mohl nějak pomoci?“

„Ne,“ odsekl Caennedd mnohem ostřeji, než měl v úmyslu. „Jen jsem si chtěl trochu protáhnout nohy, než se uložím ke spánku.“

Cynrik zdvořile sklonil hlavu. „Pak ti tedy přeji dobrou noc,“ sdělil mu. A vzápětí byla chodba zase prázdná.

Caennedd se obrátil a rychle kráčel ke schodišti. V měkkých botách se pohyboval tiše jako stín. Otřel si zpocené dlaně do kalhot.

Každé setkání s Cynrikem ho zkrušilo víc, než byl ochoten si přiznat. Někdy to vypadalo, že mu ten člověk snad dokáže číst myšlenky.

Dveře na cimbuří se pod jeho tlakem nehlučně otevřely a Caennedd vyšel ven do noci. Byl chladno a ve vzduchu se vznášely první slabé vůně jara. Do Jarní rovnodennosti zbývalo ještě čtrnáct dní, ale hluboké závěje sněhu už se zřetelně zmenšovaly, mizely pod prvními pokusy slunce o teplo, a dny se pomalu prodlužovaly a postupovaly k okamžiku, kdy bude den stejně dlouhý jako noc a nastane jaro.

Našel svou oblíbenou vyhlídku, opřel se ramenem o drsný kámen ve zdi štíhlé vížky čtyřikrát vyšší než on sám, která se mu tyčila nad hlavou, a zadíval se na jih. Hned vpravo se až do nebe vypínal obrovitý Warden. Vlevo se zvedala ke hvězdám štíhlejší Aislina. Na severu se nad útesy spadajícími do moře na severozápadě ostrova tyčily do noční oblohy rozeklané štíty Rothu a zdálo se, že snad na své hroty napíchnou putující měsíc.

Caennedd stál, opíral se o věžičku a nějak dnes neměl na tu krásu před sebou náladu. Místo toho rozladěně uvažoval o zaobleném břichu své švagrové a o nespravedlnosti náhody, která určuje, komu se člověk narodí.

„Nemanželské dítě," vydechl.

To, že tak pojmenoval sám sebe, mu přineslo hořké uspokojení. Byl dítětem Beltane, domněle šťastným a požehnaným dualitou. Ale byl také jediným známým levobočkem starého prince. Narodil se ze spojení Garetha a dcery velitele vojáků, ke kterému došlo za noci Beltane v roce, kdy byla Lowra nemocná a nemohla se zúčastnit Ohně Beltane.

Caenneddova matka zemřela, když mu bylo osm. Princ ho uznal za své dítě a vzal ho pevnosti, aby ho vychoval se svými vlastními dětmi, Adairem, Athelinem a Iowen. Učil se číst u stejného vychovatele, který dohlížel na vzdělání starších dětí. Když mu bylo dvanáct, začal chodit na cvičné pole k Mistru meče Weymundovi a cvičil tak tvrdě, že si záhy vydobyl uznání jako skvělý bojovník.

Když přišel čas jeho prvního lovu, vrátil se vítězně s jelenem osmerákem, přinejmenším stejně velkým jako byl ten, kterého na svém prvním lovu zabil Athelin. Krátce poté, co mu bylo šestnáct, šel na svůj první Beltane a stal se tak doopravdy mužem, a když mu

bylo osmnáct, stal se velitelem oddílu vojáků. Dokázal tak, že bez ohledu na to, že je levoboček, je rozhodně hoden být Garethovým synem, a že se ve všem vyrovná Adairovi i Athelinovi.

Až na to, že když byl Gareth před osmi lety úkladně Maeduny zavražděn, měl se princem stát nejdříve Adair, který byl jako prvorozený na řadě, ale ten krátce poté padl při maedunském nájezdu a princem se stal Athelin, a Caennedd zůstal jen nemanželským synem zemřelého prince, nevlastním bratrem nového prince, bratrem, ke kterému neměl stávající princ žádné závazky.

Kdyby tak ještě žila Iowen. Iowen byla jediná, kdo ho měl doopravdy rád. Byla jediná, s kým si mohl opravdu popovídat. Kdyby nezemřela, všechno by teď bylo jiné.

Caennedd se odlepil od chladné kamenné vížky a přitáhl si plášť pevněji k tělu. Měsíc už zapadl a zanechal za sebou jen bledý svit, který vykresloval obrysy špiček Rothu, a jasnou záři Lovkyně, která jako vždy klesala k obzoru ve stopách měsíce. Zvedl hlavu a zadíval se na Bohyni bojovníků, která nyní jasně zářila přímo nad pevností, a rudá hvězda jejího diadému se třpytila jako rubín na sponě jeho pláště. Čtyři z pěti hvězd jejího meče zářily přímo nad vížkou, pátá byla skrytá stříškou. Kráčel po cimbuří pozadu, až uviděl všech pět.

Ten meč…

Zadíval se na obrys souhvězdí a svraštil čelo. Teď někdy přece slyšel cosi o meči. Pak si vzpomněl a otřásl se. Ano, ovšem. Ten bard, Mioragh, zpíval na slavnosti Nového ohně příběh spojených mečů stvořených Kovářem Wyfyddem. Byly to Runové čepele, stvořené magií a hudbou. Meče krále.

Kdyby byl králem, vedl by do Skai armádu a dobyl by tu zem, obsazenou vojáky temného černokněžníka, zpět. Kdyby měl králův meč, tak by určitě nebylo živáčka, který by ho nenásledoval. A pak by mohl nechat Athelina, ať si dělá, co chce, a třeba promrhá svůj život na tomto ubohém mrňavém ostrůvku.

4

Pět dnů po oslavách Jarní rovnodennosti začal konat Athelin přípravy na cestu na jih. Chtěl vzít své syny na pouť na Hranici, stejně jako jeho otec, který tam jel s ním a jeho bratrem Adairem. Když dohlížel na přípravy Gabhaina, Acarena a Rowana, srdce se mu bolestně svíralo nad nepřítomností Danala. Ta ztráta na něj těžce doléhala a také v očích Dorlaine se natrvalo uhnízdil stín.

Dva dny před odjezdem vyhledal Athelin Caennedda a zeptal se ho, jestli chce jet s nimi.

„Já už jsem Hranici viděl," odvětil Caennedd netečně. „Naprosto netoužím ji vidět znovu, ledaže bych přes ni vedl armádu, která by dobyla od temného černokněžníka Celi zpět."

Athelin potlačil nával rozmrzelosti. Stejnou odpověď dostával od Caennedda jaro co jaro od té doby, co bylo Caenneddovi šestnáct. A pokaždé znovu v tom Athelin neviděl žádný smysl. Caennedd neuvěří, že odvážit se na zpustošené území za Hranicí – do Mrtvých zemí, zamořených Hakkarovým zaklínadlem – by byla jejich smrt. Ani nikdy neuvěří, že jakékoli armádě, která by vytáhla proti temnému černokněžníkovi, by pouhé jeho černokněžnictví zabránilo vůbec se do boje s Černými jezdci pustit.

„Nikoliv," prohlásil Athelin pevně. „To udělat nemůžeme."

„Jak můžeš tvrdit, že je nedokážeme zabít?" vyjel na něj Caennedd ohnivě. „Mně se to podařilo. I tobě samotnému se to

podařilo. Ani jediný Černý jezdec, kterému se kdy podařilo dostat se na tento pustý ostrov, se nedožil toho, aby se mohl vrátit. Všichni byli zabiti.“

„Mimo dosah ochrany Hakkarova zaklínadla to jde,“ připustil Athelin. Pracně se snažil zachovat klid. „Ale na hlavním ostrově – ve Skai – je to zaklínadlo smrtící. Asi by ti prospělo, kdyby sis osvěžil paměť.“ Caennedd zachmuřeně semkl rty, prudce se otočil a odešel. Na dlažicích rychle zaklapaly jeho kožené podpatky.

Athelin se za ním díval a snažil se potlačit své podráždění, a pak se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Caennedd možná mohl přijít do rodiny jako levoboček, nemanželské dítě, ale rozhodně zdědil tu pověstnou tvrdohlavost ve stejné míře jako všichni ostatní potomci Rudého Kiana. Povzdechl si, potřásl hlavou a šel se dál věnovat přípravám na cestu.

V posledním období svého těhotenství se už Dorlaine pohybovala trochu ztěžka. Zvolna vyšla na nádvoří, aby se s nimi rozloučila a popřála jim rychlou a bezpečnou cestu. Pak namáhavě vystoupala zpátky do své komnaty a z terasy se za nimi dívala, jak odjíždějí k přístavu, kde na ně čekala loď, která je vezme na jihozápad na velký ostrov.

Jako Athelinova bheancoran by s nimi měla jet také. Ale nechtěla ohrozit své dítě tak svízelnou cestou. Konečně – Gabhainovi už bylo čtrnáct; už bylo načase, aby viděl, co napáchal temný černokněžník na Celi. Ale dvojčatům bylo teprve sedm. Obávala se, že jsou na takovou výpravu ještě malí. Na této cestě na ně číhala těžká úskalí. Ale to, že je Athelin vzal s sebou, když tam bral Gabhaina, jim zase ušetřilo další cestu, která by je jinak čekala, až bude dvojčatům třináct.

Athelin si s sebou vzal jako doprovod jen čtyři muže, mezi nimi přirozeně Cynrika, který jako vždy v tichosti chlapce střežil a neopustil je ani na krok. Vedle Athelina jel jeho přítel Ralf a Ralfův syn Rhan a jako čtvrtý s nimi jel mladý Howel, který se staral o koně. Malý průvod se zvolna sunul dolů k přístavu. Gabhain jel otci po boku, rovný a vzpřímený jako meč. Dvojčata bláznivě jezdila tryskem kolem dokola, hrála si na babu a ječela tak, až je musel

Athelin tvrdě napomenout a ukáznit je. Těsně před tím, než celý ten spolek přejel přes hřeben kopce, který se pak táhl dolů do vesnice, se Athelin a jedno z dvojčat – asi Rowan, pomyslela si – otočili v sedlech a zamávali jí.

Přestože věděla, že už ji nemůžou vidět, zamávala jim nazpátek. „Dobře dojeďte, duše mé duše," zašeptala. Položila si ruku na vzedmuté břicho a konejšila dítě, které spočívalo uvnitř. Athelin jí slíbil, že se vrátí dřív, než nastane její čas, a ona si byla jistá, že svůj slib dodrží. Ale přesto ji teď, když se dívala, jak jí její manžel a celá rodina mizí z očí, zmohla vlna smutku a opuštěnosti.

Když se nalodili, propadli všichni tři chlapci svému vzrušení docela a naprosto se Athelinovi vymkli. Athelin nakonec usoudil, že je to vlastně zcela přirozené. Chlapci dosud nikdy nebyli mimo Skerry a přirozená dětská živost a nadšení samy o sobě způsobily, že už se nedokázali rmoutit dál.

Ve snaze zkrotit jejich bouřlivé nadšení už by jim byl skoro vynadal, ale přes jejich hlavy zahlédl, jak Cynrikovi unikl kradmý úsměv. Nechal to být a taky se usmál. Nebylo na škodu nechat chlapce, aby pojali začátek cesty jako prázdniny. Později ještě budou mít dost času pochopit vážnost této výpravy.

„Je to to samé *Skaiské oko*, na kterém připlul dědeček Brennen na Skerry, otče?" zeptal se Gabhain.

„Ano," odvětil Athelin. „Tato loď nám slouží dobře. Až se budeme vracet, poplujeme podél pobřeží Skai a Wenyddu a pokusíme se nalodit všechny Celany, kteří se budou chtít s námi vrátit do přístavu Skerry."

Acaren se vyšplhal na pažení, vyklonil se daleko nad moře a zahleděl se na vodu valící se podél trupu. „A jednoho dne nás vezme všechny zpátky do Skai."

Cynrik ho bleskurychle sundal z pažení a postavil ho zpátky na palubu. „Možná," pravil suše. „Ale jestli nebudeš náležitě opatrný, tak už tu loď nebudeš potřebovat vůbec. Spadni dolů a proud tě vezme s sebou a ponese tě celou cestu až do Skai a pak ještě dál."

Po ostrých pohrůžkách strašlivých následků a tělesných trestů, které budou následovat, budou-li se chlapci plést do cesty

námořníkům, svěřil Athelin chlapce do Rhanovy péče a šel si s Cynrikem stoupnout na záď ke kapitánovi. Vzápětí za nimi dorazil i Ralf.

„Koně už jsou zaopatřeni a připraveni na cestu, lorde Atheline," hlásil. „Z mladého Howela se vyklubal dobrý ošetřovatel koní."

Cynrikovi zaškubal v koutku úst záchvěv úsměvu. Ukázal na hlavní palubu, kde právě Rhan stahoval z lanoví jedno rozvztekané dvojče, které se pokusilo ve stopách jednoho z námořníků vyšplhat nahoru do ráhnoví. „A z Rhana by se mohl vyklubat dobrý ošetřovatel chlapců. Vsadím se, že to byl Acaren."

Proti své vůli se Athelin musel usmát. „Nerad bych prohrál. Myslím, že ty chlapce znáš až příliš dobře."

„Zdomácněli tu celkem brzy, lorde," ozval se kapitán. „Nicméně Západní moře bude v tuto roční dobu drsné, a to by mělo jejich nadšení trochu zchladit. Na druhou stranu – dokud nevplujeme do vod Laurely, tak to stejně moc klidná plavba nebude."

Athelin na něj po straně mžikl okem. Kapitán měl neosobně zdvořilý výraz a Athelin si vzpomněl, jak se tento kapitán choval k němu, když jemu samotnému tenkrát nebylo víc než dvojčatům a byl právě tak rozjívený. Kapitán se o tom tehdy určitě vyjadřoval úplně stejně. Athelin krátce zauvažoval, jak to asi on sám přežije, až loď opustí bezpečné vody ostrovů a začne se zmítat na vlnách. Zadoufal že lépe, než na své první výpravě. Tehdy mu bylo od chvíle, kdy se loď stočila kolem Marddynu, až do chvíle, kdy zakotvili v klidných nazelenalých vodách v ústí Laurely, neuvěřitelně zle. Bylo nad slunce jasné, že si kapitán na tu plavbu pamatuje, a stejně tak bylo nade vši pochybnost, že se tou vzpomínkou dobře baví.

Než padla noc, byli chlapci tak unaveni mořským větrem a vzrušením z cesty, že šli do postele bez odmlouvání hned po večeři. Druhého dne zrána obeplula loď Marddyn a vyplula na Západní moře.

O pět dnů později spustilo *Skaiské oko* kotvu do nazelenalých vod Laurely. Když kapitán nařizoval skasat a svinout plachty,

nakláněla se už dvojčata s Gabhainem a Rhanem přes pažení na přídi.

Howel vyváděl koně na břeh a Ralf mezitím balil v kajutě cestovní zavazadla. Athelin, Cynrik a chlapci měli přes noc zůstat na lodi a Howel s Ralfem měli projet koně a nechat je, aby se po cestě trochu vzpamatovali.

Athelin přišel za chlapci na příď, stoupl si vedle nich, zadíval se na vysoké skalní štíty hor a našel v nich úzkou rozsedlinu, která značila Thorenův průsmyk.

„Tam nahoře, vidíte?“ ukazoval jim. „Tam půjdeme zítra ráno. Tím průsmykem se dostaneme k Afoně, a podle Afony pak pojedeme dolů a pak zahneme na jih k Hranici.“

„Je to daleko, otče?“ zeptal se Gabhain.

„Tři dny jízdy,“ odpověděl Athelin. „Pro děti možná čtyři.“

Acaren, který měl sklony mluvit za obě dvojčata, se k němu rozhořčeně obrátil. „My jezdíme stejně dobře jako Gabhain,“ prohlásil. „Na nás nebudete muset čekat, otče.“

Athelin se usmál a položil mu ruku na rameno. „O tom jsem nikdy nepochyboval,“ odvětil vážně.

Jaro už dorazilo na sever až k Laurele. Druhého dne ráno jeli mladou trávou, svěží a zelenou. Od šedočerných skal se odrážely světle zelené trsy mladého kapradí. Po březích řeky se táhly měkce šedivé vrbiny obrostlé kočičkami a na větvičkách osik už se nalily rudé pupeny, ze kterých co nevidět vypučí mladé lístky.

Nahoře v průsmyku se zastavili na oběd. Tady bylo chladněji. V místech hlubokých stínů ležely ještě zbytky starého sněhu a vrcholky štítů vysoko nad nimi byly pokryty sněhem a ledem a v zapadajícím slunci se zbarvily rudě a zlatě.

S nadcházejícím soumrakem se vyšplhali až k Afoně a pak začali podél zpěněných, tyrkysově zelených vod, pramenících v tajícím ledovci sjíždět z hor dolů. Té noci se utábořili v ústí Tiernynovy soutěsky, průsmyku, který vedl dolů k ostře, zřetelně vymezené hranici Mrtvých zemí. V těchto místech se zamořené území stahovalo kolem ostrova Celi jako oprátka kolem hrdla. Druhou noc strávili v divokém údolí Afony, skryti pod vysokým žulovým převisem.

Třetího rána se nacházeli pouhé dvě míle od území známého jako Hranice, místa, kde se výběžky zamořené krajiny stýkaly se

živoucí zelení hor. Jak se blížili k Mrtvý zemím, cítil Athelin, jak se ho zmocňuje tesklivý zármutek země. Vzpomínal, jak skoro před dvaceti lety, kdy tu byl se svým otcem, viděl Hranici poprvé. Byl tehdy jen o něco málo mladší než Gabhain. Připadalo mu tehdy, že když se přiblížil k pustině, že se najednou za plného dne setmělo. Slzy se mu draly do očí ještě dřív, než uviděl tu spálenou, umírající zemi na jihu.

V duchu uslyšel tichý otcův hlas. „Princové ze Skai jsou s touto zemi hluboce spjati. Je zakořeněna v naší krvi a kostech a v naší duši. Přicházíme sem, abychom si připomněli, co na nás bylo spácháno a co jsme ztratili.“

Athelin viděl, že i chlapci to vycítili. Když se před nimi otevřel výhled na zpustošenou zemi, ztichli a přimkli se blíž k němu. Vedl je přímo k Hranici a chlapci ho zdráhavě následovali.

Rowan sjel ze sedla na zem a nepokrytě zanaříkal. Na jeho tváři byla vidět hluboká bolest. „Ach otče, to tak bolí,“ zašeptal. Byl bledý a vyděšený.

„Já vím,“ odvětil Athelin něžně. „Ale my sem přicházíme proto, abychom si to připomněli. Nikdy se sem nebudeš muset vrátit, protože tato vzpomínka s tebou zůstane po celý život, Rowane.“

„A jednoho dne sem vezmeme svoje syny,“ prohlásil Gabhain tiše.

„Aby si to i oni připomněli.“

Athelin pomohl chlapcům vyšplhat na vrchol hromady sesutých balvanů. Tam se zastavili a dívali se na zničenou krajinu, která kdysi bývala nádhernou zelenající se zemí. Po chvíli se k nim připojil Cynrik s Ralfem, neochotně následováni Rhanem a Howelem.

Ostrý, bolestivý protiklad mezi zpustošenou, zničenou zemí na jihu a živoucí zelenou krajinou za nimi znovu vehnal Athelinovi do očí slzy. Nad zpustlou krajinou se vznášela temná mlha, skrývající v sobě stvůry propastí pekelných, které vyvolal samotný Hakkar – stvůry, které požíraly lidské duše a dohánějí je nejdříve k šílenství a pak ke smrti. Jednou či dvakrát se stalo, že se někdo z Mrtvých zemí vrátil, ale jen proto, aby během několika horečnatých, blouznivých dnů zemřel.

Za nimi stál prastarý dub. Na větvích už měl mít nalité pupeny, ze kterých měly vypučet mladé lístky, ale tento strom už byl suchý

a mrtvý. Athelin se ohlédl za sebe, zadíval se na něj a svraštil čelo. Když tady byl před dvaceti lety se svým otcem, byl tenhle strom přece nejméně sto kroků od té pustiny. Když člověk vyroste, tak mu sice stromy a lidé začnou připadat menší, ale je možné, aby vzdálenost, která kdysi pro dospívajícího chlapce vypadala jako sto kroků, měla najednou pro dospělého muže jen něco málo přes třicet kroků? A byla tato malá vyvýšenina přímo na hranici mezi Mrtvými zeměmi a živoucí zelenou, svobodnou krajinou?

Zachvěl se, přitáhl si chlapce blíž k sobě a znovu se zadíval na jih. Obklopen svými syny se znovu ponořil do svého zármutku nad tou ztrátou. Acaren a Rowan se odvrátili a opřeli se mu hlavičkami o pas. Vzlykali a bezmocně se k němu tiskli. Gabhain stál vedle něj a po tvářích mu tekly slzy.

Athelin ucítil na rameni Cynrikovu ruku a s úsměvem se k němu obrátil, na chvíli, než se vrátí pohledem zpět k té spoušti před sebou tam, kde už ani barvy nezůstaly a kde bylo všechno šedivé jako popel a spálené.

„Je to všude takové jako tady, otče?“ zeptal se Gabhain tiše. „Je to všude spálené a mrtvé?“

„Ne,“ odpověděl Athelin. „Za tou pustinou se země dosud zelená. Pořád tam jsou ještě usedlosti, na kterých se pěstuje to, co potřebuje Hakkar a jeho Černí jezdci. Stále tam ještě rostou lesy, ale teď se v nich prohánějí a loví jen Maeduni. Lid je zotročen a myslím, že je v něm už jen málo života. Jsou naživu, ale to zaklínadlo je schopno je zabít, pokud by se pokusili vztáhnout ruku proti Černým jezdcům.“

„A Skai také?“

„Skai je dosud zelená,“ odpověděl Athelin vážně. „Skai je země, která se rozkládá v horách. Hakkarovo zaklínadlo do hor nedosáhne, a přes tato místa nedosáhne ani na sever. To je důvod, proč je zde ten kámen – označuje začátek severních hor.“

„Všude jinde, až na jeden další pás země stejný jako tento, který se táhne podél východního úpatí Hřbetu Celi, je země zelená,“ ozval se Cynrik. „Tamtěmi Mrtvými zeměmi jsem projel a na duši mne mrazilo.“

Acaren zvedl hlavu a podíval se na něj s nepokrytě zvědavým výrazem na tváři. „Ale ty jsi částečně Maedun. Ty jsi proti zaklínadlu odolný.“

Cynrik přikývl. „Částečně odolný,“ odpověděl. „Ale i Hakkarovi Černí jezdci jezdí přes Mrtvé země jen neradi.“

„Ale ve Skai přece ještě jsou Celané,“ podotkl Acaren.

„Jsou,“ souhlasil Athelin. „Ale na ty, co nejsou pod vlivem zaklínadla, se v horách pořádají hony jako na divokou zvěř. Hakkarovo zaklínadlo sice do vysoko položených míst nedosáhne, ale Černí jezdci jsou muži, kteří jsou dobře vyzbrojení a vycvičení k zabíjení. Každé léto tam vysíláme lodě, aby na Skerry a Marddyn přivezli tolik Celanů, kolik jen dokážou najít. A každým rokem jich nacházíme méně a méně.“

Rowan se odtáhl od Athelina a utřel si oči do rukávu. „Ta země chce být zase svobodná a zelená,“ zamumlal. „Copak to necítíš, otče? Ta země chce být svobodná.“ Hlas se mu zlomil. „Tak hrozně moc to bolí…“

„Ano, cítím to,“ odvětil jemně Athelin. „Ale tady není jiné cesty jak porazit Hakkarovo zaklínadlo, než pomocí magie nějakého čaroděje, a od doby, kdy byl Donaugh zrádně zabit Mikalovým mečem, Celi žádného čaroděje nemá.“

Acaren natáhl ruku a vysunul ji až za okraj ostré hraniční čáry a rychle s ní ucukl zpět. „Je tam zima,“ vyhrkl překvapeně. „Je tam zima, ale pálí to.“

„To je to zaklínadlo,“ ozval se Cynrik. „To, co cítíš, je chladná smrt z hlubin pekelných.“

„Copak není žádný způsob, jak bychom tam mohli vstoupit?“ zeptal se Gabhain.

„Ti, kdo mají tyaddskou krev, jsou proti zaklínadlu na krátkou dobu odolní, a to i v těchto místech,“ odpověděl Cynrik. „Na delší dobu by museli být posíleni ochranným kouzlem. Slyšel jsem, že asi na dobu delší než jedna hodina.“

Acaren zvedl hlavu a podíval se na Athelina.

„My přece máme tyaddskou krev po babičce, ne?“ zeptal se ho.

„Ano,“ odvětil Athelin. „Jenže nás prostě není dost – není dost lidí, jako jsme my, co jsme trochu odolní – takže když nemáme čaroděje, tak nemá cenu se snažit Hakkara porazit. Zemřít pro svobodu své země je sice smutné, ale ušlechtilé. Ale zahodit svůj život pro nic za nic je víc než jen hloupost; je to hříšné a neodpustitelné mrhání.“ Kolikrát už to jen říkal Caenneddovi?

Tucetkrát? Stokrát? A kolikrát Caennedd vztekle utekl, přesvědčen, že se Athelin mýlí?

Gabhain odvrátil pohled od zpustošené krajiny. „A co může udělat nějaký čaroděj?“ zeptal se.

„Mohl by zlomit zaklínadlo, které zabíjí Celany, když chtějí bojovat proti vetřelcům,“ odvětil Athelin. „Bez toho zaklínadla bychom se svými meči dostatečně ochránili sami.“

Rowan se znovu přitiskl tvářičkou k Athelinovi. „Ach, bolí to, bolí to, bolí to,“ naříkal. „Chtěl bych být čarodějem. Přál bych si, abych jí mohl pomoci. Ta země chce, abych jí pomohl.“

„Já jí pomůžu,“ zamumlal Acaren. Řekl to tak tiše, že to slyšel jen Rowan, který stál těsně vedle něj.

Athelin ap Gareth ap Brennen, princ královského domu Skai, se naposledy sklíčeně podíval na jih, sebral své syny a pomalu je odváděl na zpáteční cestu domů, domů do vyhnanství na Skerry.

Té noci, když chlapci usnuli, Athelin bděl, zavinutý ve svých pokrývkách. Nakonec unaveně vstal a plný neklidu odešel na břeh malého potůčku, odkud byla vidět země svažující se k jihu. Vedle něj se pohnul nějaký stín. Překvapeně sebou trhl a vzápětí si uvědomil, že je to Cynrik.

„Ani ty nemůžeš spát, lorde?“ zeptal se Cynrik.

Athelin zavrtěl hlavou a znovu se zadíval na jih. „Taky se ti zdá, že se to tu změnilo? Je to těmi Mrtvými zeměmi?“

Cynrik zaváhal. „Ano, lorde,“ odpověděl nakonec. „Jsou mnohem mocnější. Mnohem zlověstnější, řekl bych.“

„A sunou se hlouběji a hlouběji do hor.“

Cyrik znovu dlouho váhal s odpovědí. „Myslím že ano,“ souhlasil nakonec tiše. „Vypadá to tak.“

„Doufal jsem, že to byl jen můj dojem,“ odvětil Athelin. Hrdlo se mu sevřelo zoufalstvím. „Ale opravdu to vypadá, že se to zaklínadlo sune výš. Jestli se bude dál pohybovat stejnou rychlostí, jako se pohnulo od doby, co jsem tu byl naposled, tak ho Hakkar zatlačí až do hor a nebude trvat dlouho, a my budeme opravdu ztraceni.“

5

Z Athelina špatná nálada už pomalu vyprchávala a z nepříjemné záležitosti se stala všední událost, ke které docházelo vždy, když se snažil dohodnout se svým nevlastním bratrem. Probíhalo to vždycky stejně: Athelin pevně semkl rty, opřel se v křesle dozadu a zhluboka se nadechl v zoufalé snaze se ovládnout.

„Ne," oznámil mu pak klidně. „Zakazuji ti to."

Caennedd vyskočil z křesla tak prudce, až odletělo po hladkých, naleštěných dlaždicích dozadu a narazilo do zdi obložené dřevem. Oběma pěstmi udeřil do stolu a rozčileně se předklonil. Oči mu planuly zuřivým vztekem. „Ty že mi to *zakazuješ*?" zařval. „*Ty* že mi to zakazuješ?"

Athelin se znovu zhluboka nadechl. „Caennedde, posaď se a vyslechni mne."

Caennedd znovu praštil pěstí do stolu. Jeden z vysokých svícnů se skácel a Athelinovi dopadlo na hřbet ruky pár kapek horkého vosku. Zaťal zuby, potlačil výkřik bolesti a chladnokrevně postavil svícen zase rovně.

„Řekl jsem ti, aby sis sedl a vyslechl mne."

„Na to ti kašlu," zařval Caennedd. „Trhni si nohou, Atheline. Je mi dvacet a jsem dospělý. Nezacházej se mnou jako s dítětem."

„Pokud nechceš, abych s tebou jednal jako s dítětem," sdělil mu Athelin chladně, „tak se jako dítě přestaň chovat. Už jsme se o tom

bavili mockrát. Nemůžeš jít na jih do Mrtvých zemí. A na tak nesmyslný výlet si s sebou *nemůžeš* vzít oddíl vojáků. Důrazně ti to zakazuji.“

„Nemůžeš mne zastavit…“

„Asi ti nemůžu zabránit, aby ses nevrhal v bláznivém trysku rovnou do náruče smrti, ale rozhodně nedopustím, abys s sebou vzal oddíl mých vojáků a vehnal je do stejně šílené smrti. Zakazuji ti to.“

„To jsou moji vojáci…“

Athelin sepjal ruce položené na stole. „Ne, Caennedde,“ prohlásil pevně. Pečlivě, zřetelně vyslovoval a důrazně odsekával jednotlivá slova. „To nejsou tvoji vojáci. Jsou to moji vojáci.“

Caennedd zbledl a vzápětí zrudl vzteky. „Tak se jich zeptej,“ zařval rozzuřeně. „Zeptej se jich a uvidíš, za kým půjdou. Nebo máš strach, že tě mí muži odmítnou poslouchat a projeví svou věrnost mně?“

Athelinovo sebeovládání utrpělo další ránu. Vstal a šel k oknu. Opatrně, pečlivě si sloupával vosk ze hřbetu ruky. Zůstaly po něm nepravidelné, zarudlé skvrny. Sežmoulal vosk do malé kuličky a položil ji přesně doprostřed okenního parapetu. „Pak tě asi budu muset zbavit velení a tato otázka se tak stane bezpředmětnou.“

„Přece by ses neodvážil…“

V Athelinovi najednou prudce vyvřel vztek, který se až doposud úporně snažil ovládnout a potlačit. Obrátil se tváří ke Caenneddovi.

„Že ne? Nenuť mne k tomu, Caennedde. Nebudu se mlčky dívat na to, jak muži Skai umírají na pošetilé, dětinské výpravě, která nemá naději na úspěch.“

„Na to nemáš žádné právo!“ zařval Caennedd a výhrůžně zamával Athelinovi pěstí před obličejem. „Nemáš žádné právo…“

„Ale mám. Jsem tvůj bratr.“

Caennedd si znechuceně odfrknul. „Můj bratr,“ zavrčel posměšně. „Nikdy ses o mne nestaral. Jediný, kdo se mi kdy věnoval, byla Iowen, a ta je mrtvá. Pro tebe jsem jen nevlastní syn tvého otce, počatý na svátek Beltane.“

Athelin zaťal zuby. „Bez ohledu na to jsem tvůj starší bratr a tvůj princ. A jako takový vyžaduji tvou poslušnost, když už ne přímo úctu.“

„Ale ty děláš strašnou chybu, Atheline. Copak to nevidíš? Děláš hroznou chybu, když nejdeš na jih k Hranici a nedáš se do boje s Maeduny. To je trestuhodná chyba!“

„Zašel jsi už příliš daleko,“ odvětil Athelin. Jeho hlas byl najednou nebezpečně hebký, pod klidným povrchem se skrývalo ocelové ostří.

„Možná, že tě tak donutím, abys splnil svou povinnost a osvobodil Skai a Celi od toho hnusu, který se usídlil na Clendonanu.“

„U Cernosova paroží, Caennedde, *mysli*! Jak můžeš chtít po pětisethlavé armádě, aby bojovala s armádou, která čítá nejméně deset tisíc mužů, zaštítěné navíc černokněžnictvím? To je čiré, bohapusté bláznovství. I Brennen to uznal.“

„Řekls to sám,“ zaječel Caennedd. „Viděls to. Mrtvé země se rozšiřují. To zaklínadlo brzy pronikne do hor. Skai je hornatá země. Dosud tam černokněžnictví neproniklo. Kdybychom vytáhli teď, tak bychom ho zastavili dřív, než se tam dostane.“

„Skai není hornatá celá. Jak chceš přežít v nížinách, kde to zaklínadlo sedí jako těžký plášť? Říkám ti, ne. Ještě nepřišel ten správný čas. Možná, že přijde už brzy. Až ti chlapci vyrostou…“

„Až ti chlapci vyrostou?“ Caennedd se otočil a zabušil pěstí do zdi a pak se obrátil čelem zpátky k Athelinovi. „Až vyrostou, tak já už budu stařec. A ty taky! Chci tam jít hned. Dokud jsem plný života! Splním svou povinnost hned.“

„Svou povinnost? Nehledáš náhodou jen vlastní slávu bez ohledu na to, co to bude stát?“

Caenneddova ruka sjela k dýce. Athelin udělal jeden rychlý krok dopředu, chytil svého bratra za ruku a strhl ji od zdobeného jílce. „To ať tě ani nenapadne,“ zasyčel chladně. „Zrada ani věrolomnost ti nepřinesou to, po čem toužíš.“ Odstoupil dozadu a zhluboka nabral dech. „Caennedde, pokus se vyslechnout mé důvody. Slíbil jsem své sestře…“ Při vzpomínce na ni se mu v krku něco zadrhlo. „Slíbil jsem Iowen, že se o tebe postarám.“

„Stejně jako ses postaral o ni? Tys ji *pohřbil*, Atheline. Ji i toho nemanželského spratka, při jehož porodu zemřela. A mne chceš také pohřbít?“

V tu chvíli se Athelinovi sebeovládání vymklo úplně. Prudce se otočil. V poslední chvíli svou pěst otevřel, jinak by svého bratra

určitě těžce zranil. Uštědřil Caenneddovi takovou facku, až to hlasitě prásklo jako rána bičem. Caennedd překvapeně zamrkal a zůstal na něj zírat s ústy dokořán. Pak se rukou dotkl tváře v místech, kde na opálené pleti rychle rudl zřetelný otisk Athelinovy dlaně. Pomalu ruku spustil, oči se mu zúžily vzteky a na rtech mu zahrál mrazivý úsměv.

„Takže je to pravda," zamumlal. „Před sedmi lety se šířily takové zvláštní pomluvy. Že prý ten spratek byl tvůj. Jak moc jsi miloval naši sestru, Atheline?"

Athelin ztuhl, vytřeštil na Cannedda oči a pak se v něm vzedmula vlna vzteku. „Miloval jsem ji dost na to, abych zabil kohokoli, kdo by se ji odvážil takhle urážet," zasyčel. „A to i tebe. Vypadni. Vypadni odtud dřív, než se přestanu ovládat úplně a zapomenu, že jsi můj bratr. A také její."

Zdálo se, že si Caennedd uvědomil, jak moc překročil meze slušnosti. Bledý a roztřesený se pokusil zachovat si tvář a znovu nabýt převahy a uštěpačně Athelinovi vysekl předstíranou poklonu. „Přeji ti šťastný lov, Atheline," pravil. „Možná, že skolíš alespoň nějakého jelena, když už nemůžeš nebo spíš nechceš dostat nějakého Černého jezdce." Otočil se a důstojně vyšel z komnaty.

Athelin se oběma rukama opřel o pracovní stůl, zůstal se svěšenou hlavou stát a snažil se sebrat zbytky své duševní rovnováhy. Málem řekl Caenneddovi tu jedinou věc, o které Iowen slíbil, že se ji nikdy nikdo nedozví; málem porušil poslední slib, který si od něj na smrtelném loži vyžádala. Moc nechybělo a prozradil jméno otce jejího dítěte.

* * *

Dorlaine nečinně seděla na zahradní lavici stranou od svých žen. U nohou jí v trávě seděl Rowan, zády se jí opíral o kolena a beze spěchu si cvičil na harfu nějaké akordy. Pro tuto chvíli odložila šití na lavici vedle sebe a jemně zajela rukou Rowanovi do sluncem prohřátých vlasů. Chlapec se otočil a usmál se na ni.

Šila šaty pro miminko a právě vyšívala kolem obruby lehké sukničky modré růžičky. Rukou uhladila jemnou světlou látku. Jak látka, tak modrá hedvábná nit byly přivezeny z pevniny, přes Tyru – ta bylo teď, když Maeduni ovládli většinu pevniny, jejich jediným

spojením s vnějším světem. Látka i nit byly drahé a nebylo snadné je získat, ale dítě, které čekala, jí za to stálo.

Dnes odpoledne ji z té jemné, drobné práce rozbolela hlava a tak vyšívání na chvíli odložila, aby si bolavé oči mohly odpočinout, a spokojeně se rozhodla pár okamžiků prolenošit na zahradě, vyhřívat se na teplém slunci a snít.

Stará jabloň, pod kterou seděla, byla hustě obsypaná květy a vzduch byl plný jejich vůně. Na druhé straně zahrady opadávaly z třešní okvětní lístky a snášely se na zelený trávník jako narůžovělé vločky sněhu. A v pozadí se jako laskavý, dobrotivý strážce tyčil obrovitý Warden.

Jasné tóny, které se linuly z Rowanovy harfy, splývaly s něžnými zvuky jarního odpoledne – melodické, přičinlivé a zároveň podivně uspávající bzučení včel ve větvích, smích žen, které spolu rozprávěly. Někde vysoko nad ní na sebe pokřikovali racci kroužící na stoupajících vlnách vzduchu. To všechno dohromady se spojilo a přinutilo ji dnes poprvé spočinout.

Byly teprve dva dny po Beltane, ale tohle odpoledne vypadalo, jako by si ho jaro vypůjčilo od léta. Zavřela oči, vděčně nastavila obličej vítanému teplu slunečních paprsků a zůstala tiše sedět, zatímco jí teplý vánek laskal tváře a čechral vlasy.

Ráno se vzbudila s nepříjemnými bolestmi v kříži a neodbytným pocitem nejasné roztěkanosti. Měla z toho trochu obavy. Měla ještě víc jak čtrnáct dní čas. Nade všechno ostatní si přála, aby tohle dítě bylo zdravé, silné a vyrovnané. Nebylo to nijak zvlášť obtížné těhotenství, ale Dorlaine se cítila nějak unavenější a slabší, než když čekala své syny. Myslela si, že ještě není tak stará, aby nemohla mít další dítě, ale bylo jí o třináct let více, než když čekala Gabhaina. U tohoto dítěte musela být mnohem opatrnější. Chtěla mu poskytnout všechno, co mohla, aby zdravě dospělo a teď bylo důležité, aby ho patřičně donosila.

Z jejího snění ji vytrhl zvuk ženského smíchu. Znovu se chopila šití. Dítě uvnitř ji silně koplo a Dorlaine se usmála. Celé ráno bušilo na stěny svého vězení, jako by už chtělo opustit bezpečí jejího lůna, a nelítostně kolem sebe kopalo a mlátilo pěstičkami.

„Už to bude brzy, malička," slibovala jí Dorlaine pobaveně. „Buď trpělivá. Tvůj čas už se blíží."

Z jihozápadu, ze svahů Wardenu, se k ní doneslo slabé troubení rohu. Athelin tam dnes ráno vyrazil s Ralfem a majordomem Mabonem na lov. Zásoby masa došly a bylo nutno je doplnit a Dorlaine chtěla dnes večer dát na stůl čerstvé kančí nebo nějakou zvěřinu. Zvuk rohu se ozval znovu. Nebyl to trylek oznamující zakončení lovu, ale ostrý zvuk oznamující, že zpozorovali jelena.

Zaskočila ji vlna bolesti v břiše. Proti své vůli slabě, vystrašeně zasténala. Rowan upustil harfu, vyskočil na nohy a starostlivě se k ní naklonil.

„To je to dítě, matko?“ zeptal se nedočkavě.

Dorlaine ze sebe nedokázala vypravit ani slovo, jenom němě přikývla.

Rowan divoce zamával na Loisu. „Vezmi mou matku do její komnaty,“ zavelel. „A pošli někoho pro mého otce. A pospěš si.“

„Ne,“ zasípala Dorlaine. „Ne, nechej je, ať zůstanou na lovu. Později ještě bude dost času ho zavolat.“

Ztěžka se opřela o Loisu a Marlynn a s jejich pomocí se vydala zpátky do svých komnat. Rowan popadl harfu a plný úzkosti kráčel za nimi.

Athelin, nízko skloněný nad šíjí koně, v srdci hlodající hrůzu, kterou neměl odvahu pojmenovat, se tryskem řítil dolů po svazích Aisliny a dál kolem jezera. Koně hnal šíleným tryskem, od pádících kopyt odletovaly vysoko do vzduchu hrudky hlíny. Athelin byl od hlavy až po paty postříkaný pěnou, která v cárech odletovala ze zplavené koňské hrudi. Ralfovi a Rhanovi ujel tak daleko, že už ani za sebou neslyšel dusot kopyt jejich koní.

Právě v okamžiku, kdy mladý Howel skolil jelena, dorazil na mýtinu uřícený Ralf na zplaveném koni a vyřídil mu, že lady Dorlaine právě začala rodit. Bylo na to ještě brzy, zbývalo ještě čtrnáct dní, a Rhanova slova zasáhla Athelina jako chladné kopí a jeho srdce se naplnilo obavami. Kývl na Ralfa a Rhana, aby jeli s ním, ostatní zanechal u jelena a skočil na koně.

Vrata na nádvoří byla otevřená. Athelin ani nezpomalil, projel vraty v plném trysku rovnou na nádvoří, koně zarazil tak prudce, že nebohé zvíře málem dosedlo na zadek, sjel na zem a hnal se rovnu

do Velké síně. Nějaký sluha, který mu vyběhl vstříc – Athelin se ani nezdržoval tím, aby se díval, kdo to je – sotva stihl chytit odhozenou uzdu. V síni narazil na Gabhaina a Acarena. Seděli tiše s Cynrikem u krbu. Acarena byl snad ještě víc vystrašen chováním dospělých, kteří měli nervy napjaté k prasknutí, než tím, co se dělo v komnatě nahoře.

Athelin se vrhl na Gabhaina. „Kde je tvoje matka?“ vyjel na něj.

„Ve svých komnatách,“ odvětil Gabhain.

„Kde je Rowan?“

„S lady Dorlaine,“ odvětil Cynrik. „Když jsem pro něho šel, tak prostě odmítl jít se mnou. Zdálo se mi, že nejlepší bude nechat ho na pokoji, dokud nepřijdeš.“

V polovině schodiště narazil Athelin na Loisu. Pokusil se kolem ní protáhnout, ale pevně ho chytila za loket.

„Nezamýšlíš snad takhle vstoupit do porodní komnaty, lorde,“ podotkla klidně.

Athelin ztuhl vzteky a nasadil chladný tón. „Zapomínáš, kde je tvé místo, Loiso,“ upozornil ji.

Loisa mu tvrdošíjně stála v cestě a nepustila ho. „To rozhodně ne, lorde princi,“ prohlásila pevně. „Jsi od hlavy po paty pokrytý blátem a prachem. Kvůli svému dítěti a své ženě se musíš nejdříve převléknout a umýt a teprve pak k ní smíš vstoupit.“

Athelin si uvědomil, že má naprostou pravdu. Podvolil se a přikývl. „Jistě,“ odpověděl. Shora k němu pronikl potlačovaný výkřik bolesti. Athelin zbledl.

„Je v pořádku?“ zeptal se.

„Je to těžký porod,“ sdělila mu Loisa soucitně. „Pospěš si. Už se po tobě ptala.“

Na lůžku ležela bledá a zpocená Dorlaine, jemné vlasy, rozhozené po polštáři, ztratily lesk, zpod napjaté kůže na obličeji ostře vystupovaly jemné rysy, strhané bolestí. Když do komnaty vstoupil Athelin, pomalu, s obrovskou námahou otočila hlavu. Tmavě modré oči se zakalily bolestí. Usmála se na něj a v Athelinovi se srdce sevřelo, když uviděl, jakou cenu za to dítě platí.

Klesl na kolena vedle postele a sevřel její ruku ve svých dlaních. Políbil ji do dlaně a pak si její ruku přitiskl na tvář. „Už jsem u tebe, má nejdražší," zašeptal.

Ještě jednou se na něj usmála a pak zavřela oči. V nohách postele stála porodní bába, ovinutá do bílého plátna. Athelin se obrátil k ní.

„Co se děje?" zeptal se jí.

„To dítě má špatnou polohu," vysvětlila mu. „Dvakrát jsem ho otočila a dvakrát se vrátilo zpátky. Lady Dorlaine není už tak mladá, jako když jsem jí pomáhala rodit naposledy, a porodní bolesti z ní příliš rychle vysávají sílu.

„Co pro ni můžeš udělat?"

„Můžu jí dát makový odvar," odpověděla. „Ona i dítě se uvolní a bolesti poleví. Ona si potřebuje odpočinout, aby nabrala síly, a jestli se to dítě na chvíli zklidní, tak ho snad dokážu otočit zase do správné porodní polohy."

„Podaří se to?"

„Modlím se, aby ano, lorde. Je na dualitě, aby rozhodla."

„Atheline…" Dorlainin hlas zněl jako nejtišší šepot, jako lehounký vánek, který pohnul suchým listím.

Rychle se k ní otočil zpátky. V bílé tváři horečnatě žhnuly tmavé oči. Athelin jí shrnul z čela zpocené vlasy a usmál se na ni. „Tiše, drahá. Šetři své síly."

„Atheline, řekni jim…"

„Tiše, má lásko. Prosím."

„Ne." Dorlaine začala bolestí házet hlavou ze strany na stranu. „Ne. Řekni jim, že to dítě musí za každou cenu zachránit. *Za každou cenu*."

Zavrtěl hlavou, nebyl mocen slova. Dorlaine mu křečovitě sevřela ruku. Athelin se málem rozplakal, když uviděl průsvitně bledou kůži na drobné, dříve hnědé ruce.

„Slib mi to," prosila. „Za každou cenu zachraňte to dítě. Boj o tuto dceru neprohraju…"

Athelin sklonil hlavu a přitiskl jí čelo na rameno. Přes slzy neviděl. „Já ti to nemohu slíbit," vyhrkl. „Dorlaine, odpusť, ale nemohu." Před sedmi lety nedokázal dát stejný slib své sestře Iowen. A pak veškeré úsilí porodní báby selhalo a on ji ztratil.

Když slyšel Dorlaine říkat ta samá slova, měl pocit, jako by mu do srdce zajížděla chladná dýka strachu a bolesti.

Dorlaine zachvátila další vlna porodních bolestí a její tělo se křečovitě vzepjalo. Porodní bába přistoupila k Athelinovi a položila mu ruku na rameno. „Teď budeš muset odejít, lorde," požádala ho zdvořile.

Athelin vstal a obrátil se ke dveřím a málem zakopl o Rowana. Chlapec seděl schoulený na zemi mezi postelí a malým stolkem s lampou a džbánem chladné vody. K hrudi si pevně tiskl harfu, a když o něj Athelin zavadil nohou, stěží zvedl hlavu.

„Dopadne to dobře?" zašeptal. Byl skoro stejně bledý jako Dorlaine.

Athelin ho popadl za ruku a jemně ho vytáhl na nohy. „Ale ano," řekl mu mnohem sebejistěji, než jak se sám cítil. „To víš že ano. Teď pojď se mnou, ať jim tu nepřekážíme."

Rhan mezitím odvedl Acarena nahoru do jeho komnaty. Když sešel Athelin s Rowanem dolů do Velké síně, našel u krbu už jen Gabhaina s Cynrikem. Cynrik dobrácky zahnal Rowana zpátky po schodech nahoru do komnaty k Acarenovi.

Gabhain už byl dost starý na to, aby chápal co se děje, a tvrdě odmítl nechat se odklidit z cesty společně s dvojčaty. Když jeho otec přistoupil ke krbu, vstal, napjatý a bledý, s tváří strhanou obavami.

„Jak je matce?" zeptal se.

„Je to pro ni těžké," odpověděl Athelin.

Gabhain na okamžik zavřel oči. „Dualito, pomoz jí," vydechl, odvrátil se a zadíval se do ohně.

Athelin se posadil na nízkou stoličku a zády se opřel o krbový kámen. Byl skleslý a vyčerpaný. Ještě nikdy v životě necítil takovou únavu. Gabhain zůstal stát, jednou rukou se opřel o krbovou římsu a nehybně upíral zrak do ohně. *Už tolik vyrostl*, pomyslel si Athelin roztržitě. *Nebude trvat dlouho a budu pro něj muset uspořádat lov.* Zavřel oči. Hlavou mu táhly nesouvislé myšlenky. Lov. První úlovek. První noc Beltane. Cesta, jak se chlapec stává mužem.

Z horních komnat k nim dolehlo další bolestné zaúpění. Gabhain se obrátil a vzhlédl, a pak mlčky zaťal pěst a praštil s ní do krbové římsy.

Vypadá dočista jako Dorlaine, pomyslel si Athelin. Maně ho napadlo, co bude, jestli mu po této noci zůstane jenom Gabhain. Ztratil už Danala…

Později jim Cynrik přinesl něco k jídlu. Athelin to odstrčil stranou, ani se na to nepodíval. „Já na tom trvám, lorde," naléhal na něj Cynrik.

Athelin zvedl hlavu a podíval se do těch neproniknutelných černých očí. Cynrik si stejně jako on pamatoval na tu hrůzyplnou noc, kdy ztratili Iowen. Byla to Athelinova sestra a byla mu dražší než vlastní život, ale pro Cynrika byla vším. Nikdy to nevěděla. Anebo to věděla, ale nikdy to nedala najevo. Ale Athelin to věděl. A byl Cynrikovi hluboce vděčný, že tu s ním teď byl.

„Já teď nebudu jíst," odpověděl. „Ale děkuji, Cynriku. Možná později."

Cynrik zdvořile sklonil hlavu a odklidil talíře stranou.

A potom k nim najednou, bez varování, dolehl vysoký, kvílivý dětský pláč. Athelin vystřelil ze stoličky a pádil nahoru, div se nepřerazil. Schody bral po třech. Letmo postřehl, že na chodbě přede dveřmi komnaty je bard Mioragh. Vrazil do dveří a uviděl Loisu, jak balí droboučké děťátko do jemné pokrývky, a porodní bábu, jak se sklání nad Dorlaine ležící na lůžku.

Tiše vstoupil dovnitř a zadíval se na svou ženu. Měla voskově bílou tvář a spočívala na polštářích tak nehybně, jako by byla mrtvá. Na chvíli se mu srdce sevřelo chladným strachem, a pak si všiml, jak se jí hruď pomalu zvedá a klesá. Porodní bába se k němu otočila.

„Máš dceru, lorde," oznámila mu. „Zdravou a silnou a moc krásnou."

„A lady Dorlaine?"

Porodní bába sklíčeně potřásla hlavou. „Musela urazit dlouhou cestu, než přinesla tento život. Může se stát, že už nedokáže najít svou vlastní cestu zpět."

Athelin přistoupil k lůžku. Dorlaine ležela tiše a nehybně, ruce volně položené podél těla. Skrz téměř průhledná víčka prosvítala

barva jejích očí a její oči tak vypadaly jako dvě podlitiny. Ale sinalá ústa se zachvívala slabým úsměvem.

Přistoupila k němu Loisa a položila mu do náručí dítě. Athelin sklouzl očima dolů. První dojem, který měl ze své dcery, bylo, že drží slonovinu, třešňové květy a rudé růže. Porodní bába měla pravdu. Bylo to překrásné dítě. Pak děťátko otevřelo oči a Athelin se zadíval do temné modři, která asi jednoho dne vybledne do něžné, průzračné šedi.

„Ceitryn," zašeptal a sklonil se, aby políbil drobné čelíčko. „Udělej pro lady Dorlaine všechno, co můžeš," prosil porodní bábu. „Všechno. Kdybys mne potřebovala, budu nablízku." Dítě vrátil Loise.

„Nechť dualita dá a nebude tě zapotřebí," odpověděla porodní bába.

Když Athelin vyšel na chodbu, naklonil se k němu Mioragh a dotkl se ho. „Promiň, lorde," ozval se. „Možná, že bych mohl pomoci. Dovolíš mi, abych strávil hodinu s tvou ženou?"

Athelin se na něj přemítavě zadíval. Mioragh měl na sobě dlouhý, světle hnědý háv bardů a vyzařovala z něj síla, které si Athelin ještě nikdy dosud nevšiml.

„Ty umíš léčit víc než jen zranění?"

Mioragh se koutkem úst nepatrně usmál. „Ano, lorde. Myslím, že bych dokázal lady Dorlaine pomoci."

„Jestli mou ženu zachráníš, harfeníku," prohlásil Athelin tiše, „můžeš ode mne žádat cokoli a já ti to splním."

Mioragh se pousmál.

„Nedělej ukvapené sliby, lorde. Mohl bys také zjistit, že cena je větší, než jakou můžeš dát. Pokud pomohu lady Dorlaine, udělám to z čiré lásky k tobě."

„Prosím, udělej to."

„Dej mi hodinu, možná ani ne. Pak budeme s jistotou vědět, ať tak či onak, jak dualita rozhodla."

Athelin zůstal na chodbě. Ženy vyšly z komnaty ven a rozhořčeně cosi brebentily, ale když uviděly, jak se Athelin tváří, zmlkly a tiše se vzdálily.

Hodina už skoro uplynula, když Mioragh vyšel z komnaty. Dveře nechal pootevřené. Klesal únavou a byl zšedlý vyčerpáním,

ale usmíval se. „Prosím, lorde, můžeš vstoupit," prohlásil. „Já si teď musím jít odpočinout."

Dorlaine ležela na posteli a usmívala se. Do tváří už se jí vracela zdravá barva a i její oči už se projasnily. Byla oslnivě krásná. S očima zamženýma slzami přistoupil Athelin vrávoravě k posteli, položil si hlavu na její rameno a pevně ji k sobě přitiskl.

„Není to překrásné dítě?" zeptala se ho Dorlaine. Zvedla ruku a něžně ho víškala ve vlasech.

„To nejkrásnější," souhlasil Athelin a hlas se mu zlomil. Pak se vzchopil. „Je to opravdu to nejkrásnější dítě, které se kdy na Celi narodilo." Koutkem oka zachytil záchvěv pohybu a vzhlédl. U kolébky stál Rowan a s posvátnou úctou hleděl na dítě pečlivě zavinuté v plenkách a pokrývkách. Pak pomalu zvedl hlavu, střetl se s Athelinovýma očima a najednou se usmál, jiskřivým, šťastným úsměvem a pak se sklonil znovu nad kolébku a jemně přejel děťátku prstem po tváři.

6

Minula už dvě pokolení od chvíle, kdy skaiský lid připlul pod vedením prince Brennena na Skerry a zbudoval na úpatí Wardenu půvabnou kruhovou svatyni se štíhlým sloupovím. Když ji dostavěli, vyhledali a přesadili do kruhu kolem svatyně dvanáct vzrostlých dubů – dvanáct stromů, označujících posvátná čísla dvě, tři a čtyři. Dvojka znamenala zdvojenou a nerozdělitelnou podstatu duality, ani muže, ani ženu, leč obojí podstatu sloučenou do jedné; trojka Přítomnost, Moc a Lásku; a čtyřka zemi, vzduch, oheň a vodu. Mezi kořeny dvanácti dubů zasázeli břečťan, který se pnul po kmenech, ovíjel se kolem větví a spadal dolů jako živý závěs. V létě vytvářely listy břečťanu kolem svatyně chladivý zelený stín a na zdi svatyně vrhaly mihotavou, věčně proměnlivou tapisérii utkanou ze skvrn světla stínů.

Toho jarního rána byla svatyně ověšena modrými a zelenými vlajkami a vyzdobena rudými a žlutými stuhami. Sloupoví na ochozu bylo ovinuto květinovými girlandami. Z říms, na kterých stály obětní svíce, spadaly záplavy květin, které hýřily všemi barvami. Vzduch byl plný omamných vůní santalového dřeva a skořice.

Dvanáct kněží a kněžek vyčkávalo, až dorazí dítě, které dnes mělo dostat jméno a kvůli kterému se celý tento slavnostní obřad pořádal. Velekněz s velekněžkou, svázáni za nohy a ruce bokem k

sobě a zahaleni ve společném rouchu, které jim každému ponechávalo volnou jednu ruku, představovali spojenou mužskou a ženskou podstatu duality. Stáli kousek stranou od ostatních a pozorovali barvitý průvod vinoucí se po cestě od pevnosti. Bylo teplo, na obloze jasně zářilo slunce a se závoji břečťanu kolem svatyně si pohrával lehký vánek. Byl to vskutku krásný den, vhodný k uspořádání obřadu jmenin.

V čele průvodu kráčela Loisa al Morvyn, oblečená v prostém modrém rouchu, a v náručí nesla dítě. Za ní kráčeli ruku v ruce princ Athelin a lady Dorlaine, oba rovněž oblečeni v modrém, se zlatými náhrdelníky kolem krku, jedinými šperky, které na sobě měli, vyjma zlatých kroužků na prsteníčku na levé ruce, které je spojovaly jako muže a ženu. Hned za nimi kráčeli Gabhain, Acaren a Rowan a za chlapci šli ostatní muži a ženy princova dvora.

Šest kněží se seřadilo nalevo, šest kněžek napravo, všichni veselí a s úsměvem, a provázeli průvod k oltáři, na kterém stála kamenná mísa s vodou, navoněnou fialkovým olejem, ve které ještě líně plavaly žluté a fialové okvětní lístky.

Velekněz a velekněžka se hladce přesunuli k oltáři, postavili se čelem k Loise, zvedli ruce a společně, jednohlasně zapěli: „Kdo přináší toto dítě před dualitu?“

Loisa jim něžně vložila dítě do rukou. „Já přináším toto dítě před dualitu,“ odpověděla tiše, ale dostatečně zřetelně. Pak ustoupila stranou a šla se postavit za Athelina a Dorlaine. Dvanáct kněží a kněžek v pozadí začalo tichounce zpívat chorál díkuvzdání.

„Kdo dává toto dítě pod ochranu lásky a žádá pro ně požehnání od duality?“

Vystoupila Dorlaine. „Já. Já, Dorlaine ap Keagan, dávám toto dítě, zrozené z mého lůna, pod ochranu lásky a žádám pro ně požehnání na celý život až do doby, kdy budou jeho dny sečteny a podtrženy.“

„Kdo dává toto dítě do ochrany pod záštitu duality?“ Chorál splývajících hlasů kněží a kněžek v pozadí se proplétal s jejich hlasy a dodával obřadné důstojnosti jejich slov radostný nádech.

Vystoupil Athelin a postavil se vedle Dorlaine. „Já. Já, Athelin ap Gareth ap Brennen, dávám toto dítě zrozené z mého semene a mé krve a z mého rodu, pod záštitu duality a žádám pro ně ochranu po celý život až do doby, kdy budou jeho dny sečteny a podtrženy.“

„A kdo dává tomuto dítěti jméno, pod kterým bude zapsáno na Pergamenu v Annwnu?“

„Já,“ pravila Dorlaine. „Já jí dávám jméno Ceitryn; nechť je pod tímto jménem zapsána na Pergamenu, až budou její dny sečteny a podtrženy.“

„Dualita s radostí přijímá tento dar i oběť a vrací ti dítě dvakrát požehnané. Oplátkou za darování dítěte Ceitryn al Athelin tě dualita žádá, abys v jejím jménu poskytla dítěti lásku a ochranu dokud se nenavrátí Přítomnosti, Moci a Lásce. Přijímáš toto břímě a odpovědnost ve jménu duality?“

Píseň zesílila, k hlasům se připojily první tóny flétny a podtrhly nadpozemskou krásu chorálu.

Dorlaine si smočila ruku v míse s vodou a postříkala dítě a pak sama sebe na prsou. „Ve jménu duality přijímám tento závazek s radostí a upřímně.“

Přistoupil Athelin, postříkal dítě a pak sebe. „Ve jménu duality přijímám tento závazek s radostí a upřímně.“

„Pak vám ve jménu duality předávám tento největší ze všech darů a zavazuji vás, abyste dodrželi svůj slib, složený dnešního dne za přítomnosti duality a za přítomnosti těchto svědků. Nechť je sčítání vašich dnů a dnů Ceitryn al Athelin prozářeno radostí jasných vzpomínek. Jděte v míru, mé děti.“

Když Dorlaine přijala z rukou kněze a kněžky dítě, přidala se k závěrečným akordům chorálu půvabná, radostná melodie druhé flétny, o něco vyšší než první, a královská společnost opustila svatyni.

Toho večera se v pevnosti Skerry slavilo. Sluhové už celý den předtím chvatně pobíhali po paláci sem a tam a konali poslední přípravy oslav. Ve Velké síni byly rozestavěny řady stolů a do držáků na zdech byly zasunuty nové svíce a pochodně. Kuchtíci v kuchyni, celí zrudlí a zpocení horkem sálajícím z ohně, otáčeli dvěma rožni, na kterých byl nabodnutý celý vůl a celý vepř. Kuchtičky vlastním tělem bránily mísy sladkostí, cukrovinek a medových koláčků, připravených k podávání na zahájení slavnosti, před cílevědomými nájezdy dětí vedenými syny prince Athelina.

Pozdě odpoledne se začali scházet hosté. Na nádvoří se vyvalily obrovské sudy piva a služebnictvo roznášelo všem příchozím, kteří už se nevešli do Velké síně a zaplnili nádvoří, občerstvení venku. Smích a veselé hlasy hostů ve Velké síni se vzdouvaly jako mořské vlnobití.

Athelin s Dorlaine už byli připraveni sestoupit do Velké síně a Athelin se ještě naposledy obrátil na Dorlaine. „Jsi si jistá, že se cítíš tak dobře, abys to zvládla?“ zeptal se jí.

Dorlaine se rozesmála. „Je mi skvěle,“ odpověděla. „A jsem moc šťastná.“

Athelin si vzal od Loisy Ceitryn, uložil si ji na levou ruku, přitiskl si ji k sobě a pravé rámě nabídl Dorlaine. Lehce se o něj opřela. Athelin se jí maličko uklonil. „Lady…“ usmál se na ni.

Když vstoupili do Velké síně a zaujali svá místa u dlouhé tabule, rozhostilo se v místnosti ticho. Gabhain se dnes večer posadil po otcově levici, Acaren s Rowanem seděli po pravici Dorlaine. Přiskočil sluha a nalil Athelinovi sklenici vína. Athelin podal děťátko Dorlaine a povstal.

Ulil pár kapek vína na počest méně významných bohů a bohyň a pak pozvedl svůj pohár. „Na zdraví Celi, přátelé,“ zvolal. „Na zdraví Skai, a ať se jednoho dne vrátíme domů.“

Připil, sklonil se k Dorlaine, vzal si od ní Ceitryn, levou rukou ji k sobě něžně přivinul a znovu pozvedl svůj pohár. „Na zdraví mé dcery, Ceitryn al Athelin, přátelé.“

Tento přípitek rozzářil tváře přítomných hostů. Když připili Ceitryn na zdraví a provolali jí přání šťastného života naplněného radostí, vrátil Athelin děťátko do náruče Dorlaine a dal znamení sluhům, aby začali nosit na stůl.

Ceitryn se Dorlaine v náručí zavrtěla a otevřela oči. Vypadalo to, že hledí přímo na Rowana. Dorlaine po něm nenápadně mrkla pohledem a zaznamenala, že se dívá na dítě v jejím náručí. Usmál se na Ceitryn lehkým, tajuplným úsměvem, a Dorlaine by přísahala, že se na něj Ceitryn usmála zpátky. Ale bylo by pošetilé se domnívat, že dítě, kterému ještě není ani čtrnáct dní, by vědomě někomu odpovědělo úsměvem.

Vzpomněla si na tu noc, kdy se na ni chlapci přišli podívat a seznámit se se svou novou sestřičkou. Když chlapci vstoupili, bylo děťátko nevrlé, hladové a toužilo jen po jejím prsu. Gabhain, který

byl už dost starý na to, aby pochopil strasti nového života, prostě zůstal uctivě stát. Acaren dítě zhodnotil pohledem a přijal jej nadšeným úsměvem. Rowan ani nemrkl a na první pohled se do ní bezvýhradně zamiloval. S úsměvem přistoupil k lůžku, natáhl k ní ruku a jemně jí prstem přejel po tvářičce. Uplakaná Ceitryn ztichla, zatápala ručičkou, až se jí podařilo chytit Rowanův prst a pevně ho sevřela.

„Je překrásná, matko," prohlásil šťastný a okouzlený Rowan. „Ale já jsem hned věděl, že taková bude."

Už bylo pozdě, sešlost ve Velké síni prořídla a zůstali jen ti nejvytrvalejší hosté. Dorlaine vzala Ceitryn a vrátila se do svých komnat. Většina ostatních žen opustila slavnost s ní.

Pevně rozhodnuti zůstat vzhůru až do hořkého konce a nadšeně slavit první účast princezničky u královské tabule, se Acaren s Rowanem z posledních sil rozvalovali ve svých křeslech a snažili se neusnout. Z Athelina už všechno napětí opadlo, vesele žertoval s Gabhainem, který seděl vedle něj, a dvojčata si nakonec posadil na kolena. Ospale se mu opřeli o hruď a vysloužili si tak Gabhainův opovržlivý pohled, neboť Gabhain zůstával tvrdošíjně bdělý jako rybička a nadřazeně tak předváděl svou dospělost, ale dvojčatům to bylo srdečně jedno.

Konečně došlo k tomu, na co všichni čekali už od okamžiku, kdy byly ze stolů sklizeny zbytky jídla. Od stolu poblíž princovy tabule se zvedl Mioragh a šel si pro harfu. V síni se okamžitě rozhostilo ticho. Bard vyloudil z harfy několik úvodních akordů a začal vyprávět příběh o tom, jak byl Cernos, Pán Hvozdu podvodně donucen dřevorubcem Branem najít pro jeho dceru Mearnu mladého šlechtice, který by si ji vzal. Dvojčata se stejně jako všichni ostatní dobře bavila a smála se šibalským úskokům chytrého dřevorubce.

Když píseň dozněla a smích utichl, přeběhl Mioragh prsty po strunách harfy a v tu chvíli se Rowanovi zdálo, že se bard dívá přímo na něj.

„Další příběh bude vyprávěním o Bojovníku Anwyrovi a Bardu Avigusovi a o tom, jak ti dva přišli ke dvoru krále Tiernyna,"

oznámil Mioragh s pohledem upřeným na Rowana a vzápětí přesunul svůj pohled na Acarena. Chlapci se na otcových kolenou napřímili a upřeně se na barda zadívali. „Naslouchejte pozorně. Nyní o tom, jak to všechno začalo.“

Stalo se to za pátého roku vlády Tiernyna, Výsostného krále Celi, a jeho bratra, Čaroděje Donaugha. Z Wenyddu na západě ostrova Celi vyšli dva bratři – Anwyr a Avigus. Anwyr nesl na zádech velký meč zvaný Zabiják, stvořený – jak praví pověst – samotným Kovářem Wyfyddem v jeho kovárně u brodu přes řeku Eidonu, kde cestu střeží Cernos, Pán Hvozdu, a poutníky ochraňuje sama Adriel, Paní Vod. A po dobu, co modrý démant na jílci Zabijáka zářil, nebylo mocnějšího a udatnějšího bojovníka nad Anwyra.

Vedle něj jel Avigus. U boku měl zavěšený meč, jenž nesl jméno Pěvec, a na zádech si vezl harfu zvanou Zpěvostruna. Byl to bard, který k sobě neměl rovného po celé Celi.

Jejich pověst Bojovníka a Barda je daleko předstihla, a tak když dorazili na Dun Camus na řece Camuse, sestoupil na nádvoří samotný Tiernyn, jako vždy s Donaughem po boku, aby je osobně přivítal a sama královna Ylana jim podala pohár na přivítanou.

Anwyr a Avigus vyprázdnili pohár a poklekli na jedno koleno před Tiernynem a Donaughem a nabídli jim své služby.

„Žádáme jen místo v řadách tvých vojáků, králi,“ prohlásil Anwyr, „neboť mezi těmi, kdo ti slouží, jsme nepochybně ti nejnepatrnější.“

„Nikoliv,“ odvětil král, pozvedl je ze země a vtiskl jim bratrský polibek. „Tvůj meč, Anwyre, bude v boji vítanou pomocí po mé levici.“

Vystoupil Donaugh, vtiskl jim bratrský polibek a pravil: „Tvůj meč a tvá harfa, Avigusi, budou pro mne vítanou společností, neboť miluji hudbu stejně jako věrné duše.“

„Princi,“ odvětil Avigus, „celý svět si může být navěky jist, že tě tento meč bude střežit a že tato harfa bude pět modlitby za Tiernyna a jeho bratra Donaugha.“

A tak se stalo, že Anwyr a Avigus přišli ke dvoru krále Tiernyna. Také se říká, že nalezli pro Tiernyna velký meč zvaný Prahnoucí, ale to je zase další příběh, který si povíme někdy jindy.

Athelin postřehl, že Mioragh ten příběh zřejmě vyprávěl přímo Acarenovi a Rowanovi. Když se mu zase chlapci pohodlně uhnízdili na kolenou a začali podřimovat, zadíval se pozorně na barda a v hnědých očích se mu usídlil zamyšlený, přemítavý výraz.

Jak síní zněla bardova slova, hověl si Caennedd pohodlně ve svém křesle, roztržitě si pohrával se stopkou svého poháru a přivřenýma očima pozorně sledoval Athelina. Když se vedle něj objevil sluha a chtěl mu dolít pohár, roztržitě medovinu dopil a podal mu ho. Zamyšleně vraštil čelo a jeho myšlenky bloudily kolem něčeho, co si nedokázal dát dost dobře dohromady, kolem něčeho, co souviselo s tím, jak vypadala Dorlaine, když se skláněla ke svému dítěti, které držela v náručí. Znovu se zahleděl na svého nevlastního bratra sedícího ve svém výsostném křesle s dvojčaty na kolenou. Ty dvě tvářičky byly naprosto stejné a chlapci byli Athelinovi hodně podobní.

Ale něco je na tom divného – ano, rozhodně je na tom něco divného, pomyslel si Caennedd. Jeho ovíněný rozum vytrvale kroužil kolem té zmatené záhady. Pak Acaren pohnul hlavou, naklonil ji na stranu, podíval se na svého otce a něco mu povídal. Caennedd strnul a v tom jediném okamžiku mu najednou bylo všechno naprosto jasné.

Dvojčata byla podobná Athelinovi. No jistě. Ale byla podobná také Iowen. Bylo by to vůbec možné…

Dvojčata se narodila té noci, kdy Iowen zemřela při porodu mrtvého dítěte. Říkalo se, že díky zděšení nad smrtí své švagrové Dorlaine předčasně porodila, o více jak měsíc dříve. Příliš předčasně.

Caennedd se vsedě narovnal a pozorně se na dvojčata zahleděl. No ano, docela dobře to mohly být Ioweniny děti. A mohly by být i Athelinovy. Té noci zavládl v paláci strašlivý zmatek. Bylo by

možné vyměnit dvě živé děti, narozené matce, která zemřela, za jedno mrtvé dítě, které se narodilo předčasně?

Ta neuvěřitelná domněnka se však rozplynula v okamžiku, kdy se zrodila. Nebylo pochyb o tom, že Dorlaine svého muže miluje, ale ani bezmezně milující žena by přece nepřijala, nevychovávala a očividně nemilovala levobočky, které má její manžel se svou sestrou.

Ale co když jeho opravdový, nefalšovaný vztek, který vyústil v bolestivou facku, skutečně pramenil z toho, že ta dvojčata byla opravdu Athelinova, že to byli Athelinovi levobočci, narození z krvesmilného spojení s vlastní sestrou? Caennedd tu krutou poznámku pronesl jen ze vzteku, protože chtěl Athelina vydráždit. Ale co když měl náhodou pravdu?

To podezření, kterému snad ani nemohl uvěřit, ho úporně hryzalo.

Tohle by přece Iowen neudělala. Vzhlížel k ní, obdivoval ji, ctil ji. Měla ho ráda stejně vroucně jako on ji. Přece by ho nemohla takhle zklamat…

Ale přesto muselo dojít k utajené výměně. Vlastně nezáleželo na tom, kdo bude Ioweniným dětem dělat otce. Ale ví to vůbec Dorlaine? Ceannedd skousl rty a znovu svraštil čelo. Bylo by vůbec možné, aby Athelin zaměnil mrtvé dítě za živé, aniž by to Dorlaine věděla? Caennedd si povzdechl a pustil ty úvahy z hlavy. Přece by nebylo možné přesvědčit nějakou ženu, která právě porodila jedno dítě, že porodila dvě. To bylo příliš přitažené za vlasy. Bylo to opravdu vysoce nepravděpodobné, a to i kdyby byla rodička omámená odvarem z makovic. Ženy tohle přece vědí.

Vzpomněl si na první Imbolc po Iowenině smrti. Viděl tehdy Dorlaine jít s dvěma břečťanovými věnci na hřbitov. Položila je na hrob své sestry. Jeden měl obvyklou velikost a byl propletený cesmínovými větvičkami, jmelím a hedvábnými šarlatovými stuhami. Druhý byl menší, ozdobený suchými květinami a bílými hedvábnými stuhami. Věnec pro dítě. Poklekla, položila oba věnce na náhrobek, ale ten malý věnec navíc jemně pohladila a ještě ho upravila a v tom slabém zimním slunci bylo vidět, jak se jí přitom na tvářích lesknou slzy.

Caennedd vyprázdnil další pohár a nechal ty bláznivé smyšlenky plavat. Bylo to příliš nesmyslné a příliš složité. U obou porodů

přece byly přítomny další ženy. I kdyby došlo k nějaké výměně, tak by to nějaké čilé jazyky brzy roznesly. A i kdyby ty drby neobletěly Skerry a Marddyn rychleji než létají mezi těmi ostrovy racci, tak by se tu a tam nějaká zvěst vynořila. A o tomhle se žádné zvěsti nešuškaly. Ani jedna.

Stejně… Caennedd začal nad svými nápady přemítat z jiného hlediska. Zadíval se do svého poháru, zvolna s ním otáčel a sledoval proměnlivé zlaté obrazce, které v něm vytvářela medovina ve světle svící, a jen na půl ucha naslouchal, jak se Mioraghův příběh chýlí ke konci. Ještě jednou se přivřenýma očima podíval na Athelina a chvíli svého nevlastního bratra sledoval, jak podává spánkem ochablá dvojčata Rhanovi a Cynrikovi.

Zvěsti jsou mocnou zbraní, usoudil. A daly by se využít k dosažení toho, po čem prahl nejvíce.

7

Z jedné z těch malých komnat vedle Velké síně vycházel zvuk harfy, kterou zřetelně trápily nezkušené prsty. Zvědavý Athelin strčil do dveří, otevřel a uviděl Rowana sedícího na nízké židličce, s hlavou skloněnou nad malou harfičkou. Ve slunci, které dovnitř dopadalo oknem, mu vlasy zářily jako zlato. Vedle něj seděl trpělivý Mioragh s úsměvem na rtech a s pevným záměrem naučit tu malou, necvičenou ruku najít správné tóny. Byli tak ponořeni do své činnosti, že si Athelina stojícího ve dveřích ani nevšimli. Zrovna ve chvíli, kdy se na ně zadíval, Mioragh chlapci něco říkal a Rowan na to jen mávl rukou, jako že mu rozumí. Z harfy se vyřinulo pár sladkých, čistých akordů, Rowan se radostí rozesmál a Mioragh uspokojeně přikývl.

„Ano, teď je to správně," poznamenal.

Potěšený Rowan se pyšně nadmul. „Myslíš, že budu Bardem, Mioraghu? Jako Avigus?"

„To ukáže čas, chlapče," odvětil vážně Mioragh. „Teď zkus tohle…"

Athelin tiše vycouval a opatrně za sebou dveře zase zavřel. Zamyšleně, s vážným výrazem stoupal po schodech nahoru do rodinných komnat nad Velkou síní.

* * *

Večeře skončila a děti už byly uloženy do postelí. Palácem pobíhali sloužící a rozsvěcovali na chodbách a v komnatách lampy a pochodně. Athelin opustil svou komnatu a svižně kráčel do křídla pro hosty, kde dostal Mioragh několik prostorných místností. Přede dveřmi na okamžik zaváhal a pak se rychle rozhodl, zvedl ruku a zaklepal.

Dveře mu otevřel Mioragh osobně. Byl to Tyadd, příslušník podivné, vymírající rasy, která osídlila ostrov Celi dávno předtím, než na něj přišli první Celané, v dobách, kdy se ještě ostrov nazýval ostrovem Nemeara. Vlasy už mu postříbřilo rychle postupující stáří, ale dosud se v nich ukazovaly tmavě plavé pramínky jeho mládí.

Když přišli na ostrov Celané, byli už Tyaddové vymírající, slábnoucí rasou, a jejich kdysi silná magie pomalu chřadla s nimi. Smíšená manželství mezi Tyaddy a Celany tuto magii sice posílily, ale té moci, jakou měla kdysi, už tyaddská magie nikdy nedosáhla.

Celané si Tyaddy nijak nepodrobovali; tu a tam s nimi uzavírali sňatky. Teď už zůstalo čistokrevných Tyaddů jen velmi málo a těch pár zbývajících přebývalo převážně na svých usedlostech hluboko v horách Skai, kde se skrývali před maedunskými vetřelci. Jejich tmavě plavé vlasy a překvapivě tmavě hnědé oči se často objevovaly u Celanů, kteří pocházeli ze smíšených manželství. Athelin sám zdědil po své matce její tyaddské hnědé oči i tmavě plavé vlasy a po svém pradědovi statnou postavu.

Mioragh otevřel dveře dokořán, podržel je, aby mohl Athelin vejít, a zdvořile sklonil hlavu. „Je to pro mne čest, lorde," uvítal ho. „V čem ti mohu být nápomocen?"

„Chci s tebou mluvit, barde."

„Zajisté." Mioragh pokynul ke stolku s dvěma pohodlnými křesly u okenního výklenku. „Prosím, lorde, udělej si pohodlí. Mohu ti nabídnout trochu vína?" Přešel k almaře a vytáhl láhev a dva poháry.

„Mám tady trochu jablečného vína, které dělají Wenyddé sídlící na Laurele."

Athelin přijal pozvání, pohodlně se v křesle opřel a zamyšleně se díval, jak bard nalévá do dvou vysokých pohárů jiskrné víno, bere oba poháry ke krbu, usedá naproti němu a jeden pohár mu přes stůl podává.

Athelin víno přijal, pozvedl ho a pronesl přípitek. „Na Celi, ať se můžeme jednoho dne vrátit domů," pravil, ukápl několik kapek a upil. „Dnes odpoledně jsem tě viděl s Rowanem."

Mioragh se usmál. „To dítě má magii hudby v srdci, lorde. Snažím se svým skrovným uměním přispět co nejlépe k tomu, aby ji přenesl ze svého srdce do nástroje."

„Spíš bych to nazval učením. Jak dlouho už to trvá?"

„Od slavnosti Nového ohně, lorde. Máš proti tomu něco? Jestli ano, tak s tou výukou přestanu."

Athelin odmítavě mávl rukou. „Nikoliv," odvětil. „Ne, nic proti tomu nemám. Jestli se chce Rowan učit, tak ať se učí. Je už schopen svůj dar – svou múzu – ovládat?"

Mioragh se opět usmál. „Právě teď je spíš ovládán, než že by sám ovládal," odtušil. „Jestli se však má stát bardem, tak se to časem srovná. Ale ty jsi určitě nepřišel mluvit o hudbě a ovládání darů, lorde?"

Athelin se neklidně zavrtěl a opřel se. „V poslední době tě pozorně sleduji," pravil. „Říkáš, že jsi na Rowana vložil maskovací zaklínadlo a že jsi tak skryl jeho magii před Hakkarem. Co ještě mého syna učíš?"

„Cokoli, po čem zatouží a čemu by se mohl naučit, lorde."

Athelin se pousmál. „U Cernosova paroží, tak bych řekl, Mioraghu z Wenyddu, že nejsi žádný obyčejný bard," poznamenal. „Nejsi náhodou čaroděj?"

Mioragh zavrtěl hlavou. „Ne, lorde. I kdybych se snažil dosáhnout až na nejzazší hranice svých skrovných možností, nikdy bych nenabyl takových schopností, jaké měla teta tvého otce Brynda."

„Stejně. Vyléčil jsi mi rameno, zachránil jsi život mé ženě a to obojí si vyžadovalo umění mocného Uzdravovatele."

Bard odmítavě mávl rukou. „Lady Dorlaine má trochu své vlastní magie," odpověděl. „Společně s tou mojí to stačilo."

„Lady Dorlaine byla na pokraji smrti. V tom stavu žádnou magii přivolat nemohla."

Mioragh zadumaně svraštil čelo. „Stejně byla celá ta hodina nějaká podivná, lorde," pravil tiše. „Když jsem vstoupil do té komnaty, zbývala z plamínku života ve tvé paní už jen slabounká jiskřička. Snažil jsem se s ní navázat spojení, abych na ni mohl

přenést trochu své síly.“ Vstal a šel k almaře pro další láhev vína. Vrátil se s ní ke stolu a než pokračoval dál, dolil si pohár a nabídl Athelinovi. Athelin odmítavě zavrtěl hlavou. Mioragh postavil láhev na stůl a znovu se posadil.

„Po dlouhou dobu,“ pokračoval a opatrně volil slova, „jsem neviděl žádný pokrok. Bylo to skoro, jako bych narazil na tu děsivou prázdnotu, kterou po sobě zanechává smrtelná rána, rána, kterou nemůže žádný Uzdravovatel vyléčit. A pak se najednou zdálo, že je tam se mnou ještě někdo jiný, kdo mi pomáhá, a moje síla se najednou do lady Dorlaine přelila. Měl jsem pocit, že mne snad někdo vzal za ruku, aby mi pomohl. Někdo malý. Snad malý chlapec?“

Athelin po něm úkosem mžikl a malinko se zamračil. Na čele mu mezi obočím vyvstala drobná vráska. „Třeba Rowan?“ střelil po něm otázkou. „Myslím, že byl v té komnatě s tebou, ne?“

„Opravdu? Neviděl jsem ho vejít.“

„Ani já ne. A byl jsem u dveří po celou dobu, kdy jsi byl uvnitř s Dorlaine.“

„Rowan?“ Mioragh zamyšleně svraštil čelo. „Možná. V tu chvíli jsem si myslel, že jsem se setkal s nějakou vlastní magií tvé paní, lorde,“ řekl tiše. „Ale čím víc o tom přemýšlím, tím pravděpodobnější mi připadá, že to byla Rowanova magie, kterou přivolala ona sama.“

„To je možné,“ odvětil Athelin. „Nějakou má, jak jsi sám řekl. Dost na to, aby mluvila s dítětem, které je ještě v jejím lůně.“

Mioragh se usmál. „Tuto magii má většina matek.“ Zpod rozježeného šedivého obočí se na Athelina upřel ostrý pohled. „Tvá matka byla Tyaddka. O tvém dědovi je známo, že měl dar Vidění a tvůj otec měl mocnou magii. Máš také nějakou, lorde?“

Athelin lehce vyklenul jedno obočí a v koutku úst mu nepatrně zacukalo. Pak jako odpověď sfoukl jednu svíci a vyčkal, až se tenký pramínek kouře rozplyne. Poté se jedním prstem dotkl chladného knotu a znovu plamen zažehl. „Trochu,“ odpověděl. „Dost na to, abych souzněl s Runovou čepelí, kterou nosím. Dost na to, abych jí mohl pobavit děti. Dokážu jen pár triků, to je všechno.“

Mioragh se v křesle opřel a ztěžka si povzdechl. „Je nás až příliš mnoho, kdo máme příliš málo magie na to, kolik jí potřebujeme,“ podotknul.

„Máš na mysli magii jako zbraň proti Maedunům?“

Mioragh se trpce pousmál. „Všichni přece víme, že se jemná tyaddská či celská magie nedají použít k tomu, abys někoho zranil,“ odtušil.

Athelin nadzvedl obočí. „Rudý Kian ze Skai ji jako zbraň použil. A stejně tak čaroděj Donaugh. A když už o tom mluvíme, tak můj otec taky.“

„Nikoliv, lorde,“ namítl Mioragh. „Oni ji použili jenom jako pomocnou záležitost, nikoliv jako zbraň. Proti Maedunům bojovali svou vlastní silou a moudrostí. Nikoli magií samotnou.“

Athelin vzhlédl a s hlavou nakloněnou na stranu se na barda pozorně zadíval. „Proč jsi sem přišel?“ zeptal se ho.

„To já sám nevím,“ odvětil Mioragh zadumaně. „Myslím, že jsem sem byl poslán.“

„Poslán? Kým?“

Mioragh pokrčil rameny. „Snad Celi samotnou. Snad mne sem poslala *darlai* Země samé, nejvnitřnější duše a srdce Země.“ Vzhlédl. „Tehdy, jak se narodila tvá dcera, tak jsi mi tam na chodbě říkal, že cokoli, o co tě požádám, bude mé.“

„A ty jsi řekl, že ta cena by mohla být větší, než bych byl ochoten dát. Co po mně žádáš, barde?“

„Tvé syny.“

„Mé *syny*?!“ Athelin zbledl, prudce se v křesle předklonil, rukama křečovitě sevřel vyřezávaná dubová opěradla a napůl vyletěl na nohy. Poháry s vínem na stole před ním nadskočily a víno se málem vylilo.

Mioragh se usmál. „Na dvě hodiny denně, lorde,“ dodal klidně. „Budu je vyučovat.“

Athelin se posadil zpátky do křesla. Do tváří se mu vrátila obvyklá zdravá barva. Natáhl se po víně a prsty lehce přejel po okraji poháru. „Čemu je hodláš učit?“ zeptal se.

„Umí číst a psát, lorde?“

„Umí. Dokonce i dvojčata.“

„Historii? Jazyky?“

Athelina bodlo u srdce. „Od té doby, co Iowen zemřela, tak tady historii a jazyky nikdo neučí. Iowen měla vzácné nadání tyto věci učit. Ale po její smrti už se nikdo další takový nenašel.“

„Pak bych, myslím, mohl pomoci já. Budu je vyučovat matematice, historii a filosofii. A toho nejmladšího…“

„Rowana? Toho chceš učit co?“

„Jak jsi sám viděl, chtěl by hrát na harfu, lorde. Myslím, že se v jeho srdci skrývá magie hudby. Ale v jeho krvi a kostech se skrývá magie země, ta samá magie, jakou měl tvůj otec. Stejná, jakou měl čaroděj Donaugh. A třeba jí má dokonce dost na to, aby bylo možno s její pomocí porazit Maeduny.“

Athelin tázavě vyklenul jedno obočí. „Jako Bard?“ zeptal se tiše.

Mioragh se mu s úsměvem podíval zpříma do očí. „Možná. Anebo nějakým jiným způsobem.“

Athelin se chvíli na barda vážně díval. „Někdy, Mioraghu,“ řekl tiše, „si myslím, že víš mnohem víc.“

Mioragh zdvořile sklonil hlavu. „Někdy, princi,“ odtušil, „mám obavy, že vím až příliš málo.“

* * *

Duchem nepřítomen, ponořen do hlubin sebe sama, kráčel zadumaný Athelin opuštěnými chodbami osvětlenými loučemi zpátky do svých komnat. Mioraghova slova o hudbě a magii ho hluboce zaujala. Mohlo by to mít něco společného s tím, co si Athelin pamatoval ze svých snů, které ho trápily po nocích už od zimy, ale jasné souvislosti mezi tím vším zatím neviděl. Třeba to spolu vůbec nesouviselo. Anebo ještě nedozrál čas, aby se ukázal pravý význam jeho snů. Skutečný obsah snů, dokonce i těch, o kterých snící věděl, že jsou jasnovidecké – nebo možná hlavně těch – nikdy nebylo snadné najít. Příliš často byly sny dvojsmyslné a mnohoznačné a jejich pravý význam vyšel najevo až poté, co k události skutečně došlo.

Athelin zvolnil krok, svraštil čelo a pokusil se znovu si v paměti vyvolat obrazy z těchto snů. Vždycky se mu zdálo, že kráčí zelenajícími se horami Skai a blízko sebe cítil přítomnost své sestry Iowen. Jenže on bolestně toužil být ve Skai i když nesnil, zoufale toužil vrátit se do vlasti svého národa a možná proto tak toužil navrátit se do své země alespoň ve svých snech a po každém probuzení jeho srdce trýznivě tížil zármutek nad tou ztrátou. Ve svých snech vídal Velkou síň na Dun Eidonu, kde přišel na svět

jeho otec, který se narodil ještě před vpádem Maedunů, a ta prázdná místa kolem hodovní tabule zela jako krvácející rána. A vždycky ve snech slýchal Iowenin hlas: „Atheline, můj drahý bratře, ten den se blíží. A my oba z něj budeme mít velkou radost i žal."

Athelin si povzdechl a zavrtěl hlavou. Žádné vítězství přece není zadarmo. Měla to snad být nějaká úděsná cena, že ho to tak trápilo ve snech.

Uvědomil si, že už minul dveře do svých komnat a stojí přede dveřmi, kde spí dvojčata a jeho dcera. Už už zvedl ruku, aby potlačil do dveří a otevřel je, ale pak zaváhal a rozmyslel si to. Už bylo pozdě. Nebylo by správné budit Loisu, která spala s Ceitryn, ani Rhana, který se staral o dvojčata. Obrátil se a vydal se zpátky do svých komnat.

Svého nevlastního bratra Caennedda si všiml, až když se Caennedd zvedl z křesla u krbu. Jako obvykle byl oblečený celý v černém, jenom na rameni mu zářil na sponě ve tvaru bílého sokola Skai rudý démant. Caennedd se v šestnácti letech zapřisáhl, že se bude oblékat výhradně do černých šatů, aby tak neustále připomínal toho samozvance, který se usadil na Clendonanu, a to až do doby, dokud nebude Skai osvobozena a zbavena Černých jezdců z Maedunu. Athelin osobně to považoval za poněkud přepjaté.

Ve snaze zakrýt roztrpčení nad tím, že nachází ve svých soukromých komnatách nezvaného hosta, zapálil Athelin dvě svíce na stole a obrátil se ke svému nevlastnímu bratrovi. „Už je dost pozdě," pravil, „ale co pro tebe mohu udělat, Caennedde?"

Caennedd se zase posadil do křesla, nohy si natáhl před sebe a zkřížil kotníky, ruce si založil na hrudi a pak se lehce, povzneseně usmál. „Můžeš mi potvrdit nárok na výzbroj a výstroj pro můj oddíl vojáků na výpravu na jih za Hranici…"

Athelin otočil druhé křeslo tak, aby byl čelem k Caenneddovi a mlčky se posadil. Pohodlně se v křesle opřel a jednu nohu si položil kotníkem na druhé koleno. Lokty si uvolněně odložil na opěrky křesla a jednou rukou si podepřel bradu. Pak pomalu nabral dech k odpovědi. „Myslím, že už jsme to tom hovořili," pravil chladně. „Má odpověď tehdy zněla ne. A to se nezměnilo."

Caennedd sklonil hlavu. „To jsi říkal." Odmlčel se a pak napůl s úsměvem dodal: „Jsi si jistý, že nemohu říci nic, co by tě přesvědčilo změnit názor?"

„Ano. Ty mé důvody znáš. Ještě nepřišel ten správný čas.“

„I toto jsi říkal. Já nemám jinou možnost, než tvou domněnku přijmout.“ Jednou rukou si zamyšleně mnul bradu. „Nezapomněl jsem ti poblahopřát k narození tvé dcery?“

„Nezapomněl. Zkrať to.“

„Z rodu našeho otce pochází mnoho synů, ale jen velmi málo dcer. Myslím, že se rodí tak jedna za jednu generaci. To dítě, při jehož porodu zemřela naše sestra, byla také dcera, nemýlímli se.“

Athelin upřeně Caennedda pozoroval přivřenýma očima a přemítal, kam tím směřuje. „To přece víš.“

Caennedd pokrčil rameny. „Těm událostem, které se odehrály před sedmi lety, jsem tehdy moc pozornosti nevěnoval,“ pokračoval. „Přirozeně, byl jsem tehdy sám skoro ještě dítě.“ Vzhlédl a znovu se usmál. Ale v jeho úsměvu se neskrývalo žádné veselí. „Ale přesto, pokud si dobře vzpomínám, se zdálo, že lady Dorlaine dost truchlí nad ztrátou té holčičky. Víc, než by člověk předpokládal u dítěte její švagrové.“ Náhle nečekaně změnil téma. „Ta dvojčata už tak vyrostla,“ pravil zvolna, zamyšleně. „Při oslavě jejich narozenin jsem si všiml, jak je zejména Acaren stále víc a víc podobnější Iowen než tobě. Takovým tím zvláštním způsobem, jak tu a tam drží hlavu. Zdálo se mi to dost divné.“ Po této větě se odmlčel a tiše vyčkával.

Athelin se zatím ovládal, zůstal klidný a zachoval kamenný výraz. „Co by na tom mělo být divného?“ zeptal se klidně. „Koneckonců – Iowen byla má vlastní sestra.“

„Člověk by se skorem mohl domýšlet, že byla spíš matkou těch dvojčat než jejich tetou.“ Znovu se podivně odmlčel, jako by si třídil nějaké závažné útržky vědomostí.

„Caennedde, odvažuješ se na nebezpečnou půdu…“

„Myslím, že je tu ještě jiná možnost – že jsi sice jejich skutečným otcem, ale Iowen je jejich tetou i matkou zároveň.“ S neutuchajícím úsměvem vzhlédl. „Co mi ovšem není jasné, je, jak jsi dokázal přesvědčit lady Dorlaine, aby se ti podvolila a vydávala je za vlastní.“

Athelin vyletěl z křesla. „To je obludné!“ zařval.

Caennedd vyskočil na nohy a zůstal stát proti němu. „Opravdu?“ vyjel na něj. „Možná, že je to obludné, ale já tě vyzývám, abys mi dokázal, že to není pravda.“ Athelin zbledl vztekem a vrhl se na něj

a Caennedd uskočil dozadu. „Zadrž, bratře," zavrčel. „Zkus na mne vztáhnout ruku a Skerry i Marddynem proletí rychlostí Beodunova ohnivého blesku velmi zajímavé, lechtivé řeči, a já osobně ten ohnivý blesk odpálím."

Athelin musel vynaložit každou unci svých sil, aby se ovládl. „Řekni někomu jen jediné slovo, Caennedde," zasyčel hlasem, který nebezpečně vřel vzteky, „a já ti osobně vyříznu jazyk z té tvé nevymáchané huby. Rozuměls mi?"

„Dej mi můj oddíl vojáků, pošli mne přes Hranici na jih a já ti dávám své slovo, že se nikomu nezmíním o tom, že…"

Athelin se prudce obrátil na podpatku. „Ralfe!" zvolal.

Rychlost, s jakou se Ralf objevil ve dveřích, které vedly z přijímací komnaty do jeho malé místnosti, svědčila o tom, že rozhodně ještě nespal. „Ano, lorde?" ozval se tázavě.

„Ralfe, můj bratr Caennedd je uvězněn. Musí být odveden do svých komnat a držen pod zámkem. Osobně dohlédneš na to, aby byly jeho dveře střeženy a aby do doby, než se rozhodnu, co s ním udělám dál, s nikým nepromluvil. Je to jasné?"

Ralf nevěnoval Caenneddovi jediný pohled. „Ano, lorde," odvětil s kamenným výrazem.

„Ty osobně ho do jeho komnat doprovodíš. Cokoli, co řekne, mi nahlásíš."

„Tobě a jenom tobě, lorde," odpověděl Ralf a Athelin si uvědomil, že Ralf slyšel všechno, co mu tady Caennedd říkal.

Caennedd zrudnul vzteky. „Atheline, tohle přece nemůžeš udělat…"

Athelin se k němu prudce otočil. „Že nemohu?" zeptal se ho chladně. „Ty jsi překročil meze pouhé nestydatosti a dostal ses nebezpečně blízko k velezradě. Jak s tebou naložím dál, to se rozhodnu, až se mnou nebude tolik cloumat vztek. Teď ho odveď, Ralfe."

Bylo už dávno po půlnoci, ale Athelin stále ještě nemohl usnout. Konečně se mu podařilo zkrotit slepý vztek, který v něm vyvolala roztržka s Caenneddem, a teď se snažil ovládnout své zjitřené city. Na kratičký okamžik neměl daleko k tomu, stát se bratrovrahem.

To, že se málem přestal ovládat, ho vyděsilo. Princ přece musel unést horší věci, než to, co provedl Caennedd, a přitom si udržet chladnou hlavu a zachovat soudnost.

Postupně vychladl, uklidnil se a ovládl i poslední zbytky vzteku, který s ním třásl. Zasmušile přemítal, jestli má vůbec svého nevlastního bratra ještě rád. Jako dítě býval přece Caennedd rozzářený, nesobecký a veselý, prostě dítě k pomilování.

Iowen uvítala, že se stal členem rodiny. Z jejího chování bylo patrné, že ji přírůstek mladšího bratra potěšil. A stejně tak bylo nad slunce jasné, že ji Caennedd hluboce zbožňuje. Sourozenecký vztah mezi těmi dvěma byly svým způsobem stejně úzký jako vztah mezi Iowen a Athelinem. Malý Caennedd se vyhříval v teple jejich vztahu a šlo mu to jen k duhu.

Athelin si uvědomil, že Iowen měla schopnost působit tak na všechny kolem sebe.

Teprve když začal Caennedd dospívat, tak ho posedla utkvělá myšlenka vrátit se do Skai a vyhnat odtud Černé jezdce, a naprosto ho pohltila a změnila celou jeho osobnost. Dosud mu sice zůstalo jeho osobní kouzlo, ale Caenned ho různě používal a zase odkládal, jak se mu hodilo – byla to pro něj spíš zbraň než cokoli jiného.

Athelin si povzdechl a chmurně zauvažoval, jak by se měl vypořádat s tímhle posledním projevem Caenneddovy chorobné touhy.

8

Předpokoj byl prostorný a pohodlně, pokud ne přímo přepychově zařízený, ale Caennedd nebyl člověkem, který by se nechal polapit přepychem. Když mu bylo osmnáct, dostal pod své velení oddíl vojáků, a od té doby trávil většinu času se svými muži a ve svých komnatách se zdržoval jen málo. Okna jeho komnat vedla na cvičné pole, které leželo na jižní straně hned u paláce, a Caenned odtud mohl sledovat skupiny chlapců cvičících zacházení s mečem, lukem a oštěpem, a to včetně tří Athelinových synů. Vypadalo to, že tam dnes Weymund není a na výcvik dohlíželi jeho tři mladí pomocníci. A jako by na tom nebylo dost, tak tu dnes nebyl ani Iowenin černý pes.

Během dopoledne z Caennedda vyprchal nepříčetný vztek z toho, že byl zavřen ve svých komnatách, a nakonec usoudil, že se choval jako naprostý hlupák. Měl vědět, že se Athelin nedá pod pohrůžkou vydírání k ničemu přinutit. A měl taky vědět, že Athelin nestrpí žádnou pohoršující narážku na něco, co by mohlo pošpinit jméno jeho sestry.

Proti jeho vůli se mu ulevilo, že jeho úskok nezabral. Chtěl víc, než být jen mužem, který osvobodil Skai od vraždících Maedunů, ale věděl, že by se nakonec nikdy nedonutil k tomu, aby pošpinil Iowenino jméno. Vzpomínky na ni pro něj znamenaly příliš mnoho. Dokázal Athelinovi vyhrožovat, ale nedokázal by své hrozby

provést. A Athelin to pravděpodobně ví stejně dobře, jako já sám, pomyslel si Caennedd kysele.

Přece musí být nějaká cesta, jak přesvědčit Athelina, že je naprosto nezbytné poslat do Skai vojáky, pomyslel si Caennedd, když upíral nevidoucí zrak na chlapce na cvičném poli. Přece *musí* být nějaká cesta. Jak je možné, že Athelin nevidí, že teď nastal ten pravý čas? Sám přece už mnohokrát říkal, že když nejsou Černí jezdci pod ochranou Hakkarova zaklínadla, tak jsou z nich taky jenom lidé. Kdyby do Skai dorazila celská armáda, tak i kdyby se jim přišel postavit samotný temný černokněžník z Clendonanu, hory by syny Skai ochránily. A tohle Athelin určitě ví. Mohli by dobýt Skai zpátky, a jakmile by byla osvobozena Skai, šli by za nimi i ostatní Celané. Jenže tohle se muselo provést hned, dřív než postupující pustina pohltí i hory, ta jediná místa, která Hakkarovu zaklínadlu ještě vzdorovala. Jestli dopustíme, aby zaklínadlo zamořilo hory, tak během několika let nezůstane nikdo, kdo by ještě bojoval, usoudil.

Bezděky zaznamenal, že z paláce vyjelo pět mužů na koních a zamířilo k vesnici. Části strážných skončila služba. Pravděpodobně se jedou rozptýlit do nějaké hospody, zhodnotil je. Většina jeho vojáků byla asi taky v hospodách. Zauvažoval, jestli se jich nějak dotklo, že je uvězněný.

Odpoutal se od okna a zamyšleně svraštil čelo. Na jednu stranu řekl Athelinovi pravdu. Jeho vojáci mu byli věrní. Loidd, jeho zástupce, měl na cestu do Skai stejný názor jako on. A stejný jako většina jeho vojáků. Poslední dva roky Caennedd strávil tichými přesuny. Nenápadně vyměňoval vojáky, kteří měli jiný názor, za vojáky, kteří s ním souhlasili. Kdyby vyrazil přes Hranici na jih, šli by za ním všichni.

Vztekle si poklepával pěstí do dlaně. Tak tedy dobrá. Jestliže Athelin ten výjezd na jih nepodpoří, jsou tu ještě jiné možnosti. Šel k zamčeným dveřím, které vedly na chodbu, a zabušil na ně.

„Pošli mi mého sluhu," nařídil strážnému. „Ihned mi pošli Tadwyra. Potřebuji ho."

Jeden ze strážných otevřel dveře a zůstal stát mezi nimi, aby zahradil vězni cestu ven. „Princ Athelin prohlásil, že dovnitř nikdo nesmí," sdělil mu.

Caennedd letmo zahlédl Tadwyra, jak se krčí ve stínu ve dveřním výklenku o kousek dál na chodbě. Vrhl na strážného svůj nejmrazivější pohled. „Naprosto jistě mne tím nemínil připravit o péči mého sluhy," prohlásil chladně. „Pošli mi ho. Pokud musíš, jdi se nejdříve zeptal mého bratra. Ale Tadwyra mi pošli neprodleně."

Strážný zaváhal a pak pokynul mladému Tadwyrovi, který se už mezitím úslužně potloukal kolem. Vzápětí vklouzl do Caenneddovy komnaty, se sklopenýma očima zůstal stát a čekal na Caenneddovy příkazy. Caennedd nehybně stál a upřeně se díval na strážného, dokud muž nevycouval a nezavřel za sebou dveře.

Pak se Caennedd usmál. „Nestyď se za mne, Tadwyre," řekl mu tiše. „Však ještě ukážeme všem mužům na Skerry a Marddynu, kdo z nás dvou je lepší, jestli já, nebo můj nevlastní bratr."

„V prvé řadě se k vám neměl zachovat tak ponižujícím způsobem, lorde," zamumlal Tadwyr.

„Na tom už teď nezáleží," prohlásil Caennedd velkoryse. „Mám takový plán. A ty jsi jediný člověk, se kterým můžu počítat, že mi při tom pomůže."

Tadwyr sjel rukou k jílci meče. „Můj život patří tobě, lorde," odvětil. „Dobře to víš."

Caennedd se usmál. „Ano, to vím, Tadwyre, a vysoce si tvé věrnosti vážím." Přešel k vyřezávané truhle u zdi a klekl si před ní. Skoro na dně byla pod starým pláštěm ukryta ta malá lahvička, kterou teď potřeboval. Postavil se na nohy a s lahvičkou v ruce se obrátil zpátky k Tadwyrovi. „Tohle mne odtud dostane," prohlásil. „Dej to do piva strážným, ať to při večeři vypijí. Na několik hodin je to uspí. A zatímco budou spát, snadno vyklouzneme z paláce."

Tadwyr si s pohledem upřeným na lahvičku pochybovačně hryzal spodní ret. „Ale neublíží jim to, že ne?" zeptal se nedůvěřivě. „Můj bratr…"

Caennedd zavrtěl hlavou. „Ne, neublíží jim to. Jenom je to uspí. Jakmile jim tu lahvičku naliješ do soudku, tak si dej pozor, abys ty už žádné pivo nepil. Až uděláš tohle, zajdi za Loiddem a řekni mu, že se s ním sejdu dvě hodiny před rozbřeskem u hospody. A řekni mu, aby mi připravil koně."

Tadwyr se uklonil. „Ano, lorde," odvětil.

Když odešel, šel Caennedd zpátky k oknu. Slunce na západě pomalu klesalo za obzor a stíny se rychle dloužily. Cvičné pole už bylo prázdné.

Ta malá zahrádka byla plná zářivých růží a vzduchem se nesla jejich omamná vůně. Rudé, žluté a růžové okvětní lístky poletovaly ve vánku jako sněhové vločky a zvolna klesaly na zelený sametový trávník. Pěstěné stromy u zdi byly obsypané malými, tvrdými, zelenými plody a snaživě vystavovaly spleť větví životadárným slunečním paprskům.

Od toho odpoledne, kdy byla pevnost Skerry napadena skupinou maedunských nájezdníků, se Rowan této zahradě obehnané zdí úporně vyhýbal. Tu a tam se mu zjevovala ve snech jako noční můra, ze které se rychle probouzel. Vždycky ho však znovu a znovu zaskočilo, když shledal, že stojí uprostřed hýřivě barevných kvetoucích růží, nicméně si vždycky jasně uvědomoval, že je to jenom sen.

Někdo za ním ho oslovil jménem. Rychle se otočil a překvapením málem zavrávoral. Mezi růžemi stála dívka přibližně jeho věku. Měla na sobě prosté žluté šaty, které dokonale ladily s růžemi za ní. Látka, ze které byly ušity, se leskla jako hedvábí. Nebyly to šaty, které by na sobě měla nějaká služtička. Sukně měla vykasané a zpod lemu vykukovaly nahé nohy. Vlasy měla rudozlaté jako čerstvě vyleštěný měďák, volně jí spadaly po ramenou a po zádech a na hlavě je měla jednoduše sepnuté jedním párem perleťových hřebínků. Velké, široce rozevřené oči měly barvu deštivých jarních mraků – jasně, zářivě šedou. S rukama sepjatýma za zády ho vážně, bez úsměvu pozorovala.

„Tys na mne zapomněl,“ prohlásila vyčítavě.

„Promiň, lady,“ opáčil zmateně. Nezapomněl na ni. Nikdo přece nemůže zapomenout na někoho, koho v životě neviděl.

Povzdechla si a prosebně zvedla oči k nebi. „A takhle to bylo vždycky,“ podotkla. „A taky to tak vždycky bude. Zase jsi na mne zapomněl.“

Rozhodně to byla ta nejkrásnější dívka, kterou kdy Rowan viděl. „Nikdy bych na tebe nezapomněl,“ pravil dvorně.

„Ale ano, zapomněl," odvětila. „Zapomněl. Ale na to teď není čas. Teď musíš jít se mnou." Natáhla k němu ruku. „Je to moc důležité."

„Kam s tebou mám jít?" zeptal se.

„Musím ti ukázat něco, o čem musíš vědět. A taky o tom musí vědět Athelin. Pojď."

Na kratičký okamžik zaváhal, pak přijal podávanou ruku, znovu překvapen sám sebou, jak jí bezvýhradně důvěřuje. Její ruka byla teplá a pevná, sluníčkem opálená do zlatého odstínu. Nechal se vyvést ze zahrady na pole a vést dál směrem k nízkým svahům Aisliny. Rowanovi se ještě nikdy nestalo, aby přes ostrov běžel tak neuvěřitelně rychle.

„Tamhle," ukázala. „Vidíš ten člun?"

Rowan si zastínil rukou oči. Na třpytivé mořské hladině se lehce pohupoval malý člun se skasanou plachtou. Venianský rybářský člun. To poznal na první pohled. Nebylo to nic, co by znamenalo nějaké nebezpečí.

„Vždyť je to jen rybářský člun," odpověděl.

„Opravdu?" zeptala se. Zvedla před sebe spojené dlaně. Překvapený Rowan se díval, jak se její dlaně plní sluneční září hustou jako rozpuštěný med. Udělala ze světla kouli a pozvedla ji k němu. „Opravdu?" zeptala se ho znovu. „Podívej se sem. A dívej se pozorně."

Rowan se nahnul k jejím dlaním a upřeně se zadíval do průsvitné zářivé koule. Hlava se mu zatočila závratí a hrdlo se mu sevřelo, že se ani nemohl nadechnout. Zdálo se mu, že slyší její hlas, jak mu říká: „Musíš to říci Athelinovi," a pak ho koule pohltila docela.

* * *

Dno malého člunu se zadrhlo o jemný písek na pláži. Těch pět mužů vyskočilo z člunu a táhlo ho po pláži k vysokým travinám. Odsekali trsy lodyh, zakryli jimi člun a pak rychle vyrazili k lesu na úbočí nejbližší hory. Během hodiny už byli na místě, odkud mohli přehlédnou palác i přístav pod ním.

Trpělivě vyčkávali, až zářivě tyrkysová obloha ztmavne do syté modři. Z paláce vyjelo několik mužů, očividně vojáků, a klusalo do

vesnice v přístavu. Stráže u brány a na pozorovatelnách se vyměnily.

Postupně začaly v horních oknech vyskakovat jedno po druhém světla pochodní a svící, poslední záře na západě pohasínala a na východní obloze vyšly první hvězdy.

Čekající muži mezi sebou prohodili pár slov a shodli se, že to, po čem jdou, je v horní části domu, a to pravděpodobně v prvním patře, a rozhodli se, že nejlepší bude vyčkat přes noc, protože těsně před rozbřeskem je spánek nejtvrdší a ti ze strážných, kteří budou ještě vzhůru, budou nejméně schopni odporu.

Během čekání si pár z nich tu a tam trochu zdřímlo. Někteří pozorovali setmělý palác a prsty zkoušeli ostří svých mečů. Už si také vybrali místo, kde přelezou přes hradby – místo v půli cesty mezi dvěma strážnými hláskami, kde byla hned na druhé straně přilepená střecha pekárny. Nečekali, že narazí na nějaký odpor. Ti Celané, které lovili v západních horách jako králíky, neoplývali nijakým zvláštním rozumem – byli na tom asi stejně jako ti, kteří byli omámeni Hakkarovým zaklínadlem, a tito muži k nim cítili jen hluboké opovržení. A tihle Celané, přes všechnu jejich odvahu a obezřetnost, která čišela z rozestavěných strážných, určitě nebudou jiní.

Rowan se prudce vytrhl ze spánku a zalapal po dechu. Po tváři mu stékaly pramínky potu, útroby se mu bouřily a srdce mu divoce bušilo, jako by se mělo každým okamžikem rozskočit.

„Takže přicházejí," zasípal nahlas. Pak se mu podařilo popadnout dech a pozorně se zaposlouchal, jestli neuslyší něco, co by mu mohlo prozradit přítomnost nějakého vetřelce. Ale jediným zvukem v místnosti bylo Acarenovo poklidné oddychování.

Rowan odhodil pokrývky a vylezl z postele. Hlava se mu zatočila a málem upadl. Na chvíli se musel opřít o pelest a polykat, aby potlačit nevolnost, která mu stoupala do krku. Hlava ho tak úporně bolela, že bolestí skoro neviděl.

Musel najít svého otce. Musel Athelina varovat.

Naleštěná dřevěná podlaha ho do bosých nohou studila jako led. Zvolna se potácel chodbou a rukou se přidržoval stěny, aby

neupadl. Vzdálenost od dveří jeho komnaty ke dveřím komnat jeho rodičů mu připadala dlouhá na míle.

Namáhavě zvedl pěstičku těžkou jako z olova a zabušil na dveře. Tím pohybem vyčerpal všechnu zbývající sílu. Sesunul se na zem, zády se opřel o zeď a trpně čekal, až Athelin vyjde na chodbu.

Ani neviděl, jak se dveře otevřely, ale Athelin najednou stál nad ním. Popadl ho a zvedl ho na nohy. Odněkud z komnaty uslyšel Dorlaine, jak se ptá, kdo přišel.

„To je Rowan," odpověděl Athelin. Vzal Rowana za bradu a natočil si jeho hlavu tak, aby mu chlapec hleděl přímo do očí. „Co se děje?" zeptal se. „Co se stalo, Rowane?"

„Jezdci," zasípal Rowan. „Maedunští nájezdníci. Jsou už skoro u paláce. Přišli zase…" Zavřel oči a těžce polkl. Zachvátily ho obavy, že už nedokáže nevolnost potlačit a pozvrací se.

Athelin vzal Rowana za ramena a jemně ho přidržel, aby chlapec neupadl. „Kde?" zeptal se ho ostře. „Kde jsou, Rowane? Řekni mi, kde jsou?"

„Na té hoře," zasípal Rowan. Měl pocit, že se mu hlava snad rozskočí a tělo shoří v horečce. „Na Wardenu. Schovávají se v lískoví."

„Co se děje, lorde?"

To byl Mioraghův hlas. Rowan ho ani neslyšel přicházet.

„Nájezdníci," odpověděl Athelin. „Postarej se o Rowana."

„Už jsou skoro tady," vydechl Rowan. Ale Athelin už byl pryč. S Rowanem se všechno zatočilo, bezvládně se sesul Mioraghovi do náruče a propadl se do vířící tmy.

Do ticha hlasitě zaznělo slabé cvaknutí klíče otáčejícího se v zámku dveří v předpokoji. Caennedd si přitáhl pokrývku až pod bradu a obrátil se zády ke dveřím do ložnice. Soustředil se na to, aby navzdory splašenému tlukotu srdce dýchal pomalu a pravidelně. Jestli to byl strážný, který se přišel podívat, zda se tu nic neděje, tak to muselo vypadat, že tvrdě spí.

Se zbystřenými smysly pozorně naslouchal, ale zvuk otvíraných dveří přesto nezaslechl. Služebnictvo si dávalo pozor, aby byly

panty vždycky dobře namazané. Ale vzápětí už z předpokoje uslyšel tichý zvuk opatrných kroků. Nervy měl napjaté k prasknutí.

„Lorde?“

Ten tichounký šepot patřil Tadwyrovi. Caennedd prudce odhodil přikrývky a vyskočil z postele. Byl už úplně oblečený, včetně bot. Natáhl se jen pro meč a plášť.

„Jsem připraven, Tadwyre,“ zašeptal. „Je vzduch čistý?“

„Ano, lorde.“ Tadwyr se naklonil k Caenneddovi a pomohl mu zapnout sponu na plášti. „Strážný na chodbě spí. Dal jsem dobrý pozor, aby dostal džbán stejného piva jako ostatní strážní. Nepochybuji o tom, že teď už tvrdě spí všichni.“

„Dobrá. Nikdo nás tedy nezastaví?“

„Ne, lorde.“ Tadwyr Caennedda obešel a upravil mu na zádech postroj s pochvou na meč. „Není tu nikdo, kdo by mohl ztropit poplach.“

„Jsi chlapík. A co mí vojáci?“

„Čekají na tebe, lorde.“

„Tak si pospěšme.“ Rázně prošel předpokojem a otevřel dveře na chodbu. Strážný seděl malátně na podlaze, opřený o zeď, ochablé ruce položené na stehnech, brada mu klesla na prsa. Až na třepetavé stíny, které po zdech vrhaly pochodně, se na chodbě nic nehýbalo. Caennedd rychle vyšel z komnaty a kývl na Tadwyra, aby ho následoval.

V paláci bylo takové ticho, že slyšeli i syčení a prskání hořících pochodní. Caennedd odbočil z hlavní chodby, zamířil na druhý konec síně a pak ke schodišti pro služebnictvo, které vedlo dolů ke kuchyním a do zeleninových zahrad, a odtud dál k malé postranní brance.

Kuchyně byly setmělé a opuštěné. Nezahlédli dokonce ani chlapce, který měl udržovat oheň přes noc. Na obloze visel nad rozeklaným vrcholkem Wardenu tenký srpek měsíce, který neskýtal víc světla, než aby byla noc plná stínů. Ani ne za hodinu začne obloha blednout.

Drželi se v tmavých stínech pod rybízovými keři a opatrně se plížili po pěšince k brance skryté mezi ovocnými stromy a ostružiním. Caennedd našlapoval co nejopatrněji a doufal, že to slabé skřípání štěrku, po kterém kráčeli, je – i v případě, že by

strážní nespali tak tvrdě jako ten na chodbě před jeho komnatami – neprozradí.

Před nimi se něco pohnulo. Caennedd strnul jako přimrazený a pozorně se zahleděl do tmy před sebe. *Je to něco vysokého*, usoudil. *Muž?*

Položil ruku Tadwyrovi na loket a zatáhl mladíka hlouběji do stínů.

„Myslel jsem, žes mi říkal, že to pivo dostali všichni strážní," zašeptal.

„To ano, dostali, lorde," odvětil tiše Tadwyr.

Caennedd se zadíval před sebe, upřeně se snažil proniknout zrakem tmou a pomalu počítal do padesáti. Ale teď už se vpředu nic nehýbalo. V listech keřů kolem něj zašustil jemný vánek. Usoudil, že to, co viděl, mohla být jen nějaká větev, kterou rozhoupal vítr. Pro jistotu počítal ještě do dvaceti. Nechtěl udělat nějakou zbytečnou chybu.

Nikde se nic nepohnulo. Caennedd se zhluboka nadechl a potichu vykročil na pěšinku. Užuž natahoval ruku po klice u branky, když z hlubokého stínu vedle branky vystoupil muž s taseným mečem a ve střehu. Caenneddovi se srdce rozbušilo jako splašený jelen. Než stačil couvnout a tasit meč, který měl na zádech, vyšel ze stínu další muž a zápěstí ruky sahající po meči mu sevřel železný stisk. Vyděšený Caennedd překvapením ztratil řeč. Dech mu hvízdal v krku. Uvědomil si, že je obklíčený. Obklíčený a bezmocný.

9

Rowan bezvládně spočíval v Athelinově náručí, bledý jako sama smrt, tvář křečovitě staženou bolestí. Athelin chvíli váhal a pozorně se na chlapce díval. Bylo to varování oprávněné? Nebo to byla nějaká noční můra?

Ale mohl snad riskovat možnost, že to byl jen planý poplach?

„Jdi, princi," ozval se Mioragh. „Musíš jít. Já už se o chlapce postarám."

Athelin přikývl. „Dobrá," souhlasil. Otočil se a zjistil, že za ní stojí Dorlaine s mečem na zádech. Mlčky mu podala jeho meč a rychle mu pomohla nasadit řemení s pochvou. Než byli hotovi, přidal se k nim Cynrik s Ralfem. Cestou přes Velkou síň ven na nádvoří jim Athelin vysvětlil, co se stalo.

„Vezměte z ubytoven strážných dvanáct mužů a sejdeme se u postranní branky," nařídil jim Athelin. „Neberte žádné pochodně. Vůbec žádné světlo. Nesmí mít ani tušení, že po nich jdeme."

„Ano, lorde." Cynrik naznačil zasalutování a pak se s Ralfem rozběhli k ubytovnám na východní straně nádvoří. Athelin s Dorlaine pádili po úzkém kamenném schodišti na ochoz na hradbách.

Ale když se blížili k první strážné hlásce, tak je nikdo nezastavil, a když se Athelin ozval, nikdo mu neodpovídal. V první chvíli zaskočený Athelin usoudil, že je hláska prázdná.

Že ji hlídka opustila. Pak našel strážného zhrouceného na zemi. Zády se opíral o zeď, brada mu klesla na prsa a tiše pochrupoval.

Athelin se nepříčetně rozzuřil. Usnout na hlídce se rovnalo velezradě. Kopnul spícího muže zespoda do boty.

„Vyskoč na nohy před princem, ty kryso.“ Snažil se nekřičet, ale lomcoval s ním vztek a z hrdla se mu dralo skřípavé sípání.

Voják se nepohnul.

Athelin si k němu klekl a ubalil mu pořádnou facku. Pod tím úderem spadla strážnému hlava na stranu, nicméně se nezdálo, že by ji vůbec ucítil. Bylo jasné, že si vůbec neuvědomuje, že před ním Athelin je.

„Co je s ním?“ zeptala se Dorlaine stojící za Athelinem. „Je snad mrtvý? Otrávený?“

„Mrtvý není,“ odvětil Athelin. Svraštil čelo a naklonil se k němu. Takže jed to nebyl. Ale možná nějaký uspávací prostředek, a rozhodně zatraceně účinný.

Dorlaine se nad strážným sklonila a začichala. „Odvar z makovic,“ prohlásila. „Pravděpodobně to dostal do piva.“ Vzhlédla a ze šera zasvítil na Athelina bledý ovál její tváře. „Byl to něčí úmysl, není to jeho vina.“

Athelin vyskočil a hnal se k další strážní hlásce. Další spící strážný. A v další hlásce ještě jeden. Athelin se zachmuřeně rozhlédl po cimbuří. V bledém světle srpku měsíce ostře vystupovaly z černých stínů stříbrné hrany, značící řadu hlásek, táhnoucí se po cimbuří. Nepochyboval, že v nich najde jen další tvrdě spící strážné.

„Caennedd,“ zašeptal.

„Caennedd?“ opakovala tázavě Dorlaine. „To určitě ne, Atheline.“

„Byl to Caennedd,“ nedal se zviklat Athelin. „Anebo je to aspoň jeho práce.“ Nebylo mu moc jasné, jak to vlastně ví, ale ještě nikdy v životě si nebyl ničím tak jist.

„Přece by se nesnížil k takové proradnosti a velezradě, ne?“

„Úmyslně by to asi neudělal,“ souhlasil Athelin. „Ale věřím, že by toho byl schopen, kdyby mu to ulehčilo útěk a kdyby s sebou mohl vzít proti mé vůli oddíl vojáků a vytáhnout s nimi přes Hranici.“ Obrátil se a nechal spícího strážného ležet, kde byl. „S

Caenneddem se budeme muset vypořádat později. Teď musíme zjistit, co nebo kdo je na Wardenu.“

U postranní branky na ně čekal jen Cynrik, Ralf a tři důstojníci. Cynrik máchnul rukou směrem k ubytovnám.

„Lorde, nemohu…“

„Probudit strážné,“ dopověděl Athelin za něj. „Já vím. Na hláskách taky všichni strážní spí.“

„Nějaká zrada?“ zeptal se překvapeně Ralf.

„Zrada?“ opakoval Cynrik tázavě.

„Doufám, že to nebyl záměr,“ odpověděl Athelin. „Ale s tím se vypořádáme později. Teď na to nemáme čas.“

„Je nás jen sedm,“ poznamenal Ralf. „Co říkal Rowan? Kolik mužů že je na Wardenu?“

Athelina maličko pobavilo, když si uvědomil, jak vážně považuje Ralf Rowanův sen za jasnovidecký. „Osm,“ odpověděl.

Dorlaine se ušklíbla. „A my máme navrch okamžik překvapení,“ prohlásila. „Řekla bych, že to má cenu pěti mečů navíc.“

Ticho prolomil jakýsi zvuk. Krok? Athelin zvedl ruku. „Někdo sem jde,“ zašeptal a ustoupil s Dorlaine dozadu do stínů pod zdí. Ralf, Cynrik a všichni tři důstojníci se v okamžení rozplynuli ve stínech.

Od branky se odlepil vysoký stín, postoupil dopředu, proměnil se v muže s mečem ve střehu a drsným hlasem, třesoucím se vzteky, se zeptal: „Caennedde! Jak jsi se sem ve jménu duality jenom dostal?“

Caenneddovi už už málem hrozilo, že mu srdce vyskočí z hrudi a prodere se mezi zuby ven, ale zachránilo ho, že poznal alespoň Athelinův hlas, byť mu v té tmě neviděl do tváře. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Mysl mu začala horečnatě pracovat a zoufale hledat jakékoli rozumně znějící vysvětlení.

„My-my jsme slyšeli, jak běžíte ven a mysleli jsme si, že byste třeba potřebovali trochu pomoct,“ vysypal ze sebe zajíkavě.

„Chápu.“ Athelinův hlas zněl nedůvěřivě a uštěpačně. „A co se stalo se strážným, kterého jsem postavil u tvých dveří?

Předpokládám, že jsi ho jednoduše zdvořile požádal, aby tě pustil, a on ti prostě úslužně ustoupil z cesty a nechal tě projít.“

Caennedd rychle uvažoval. „On…,“ začal a pak se rozhodl jinak. Tadwyr se ostře nadechl, jak ho přepadlo zlé tušení. Caennedd svižně pokračoval dál. „Copak on není s vámi? Když jsem vycházel, tak u dveří nikdo nebyl. Byl tam, někdo, Tadwyre?“

„Ne, lorde.“ Chlapci se nejistě třásl hlas. „Vůbec nikdo tam nebyl.“

„Chápu,“ pravil Athelin. „Dobrá, tak jako tak je dobře, že jste nás našli. Máme zprávu, že nahoře v kopcích jsou nájezdníci.“

Caenneddovi se srdce sevřelo chladným strachem a útroby se mu proměnily v led. „Nájezdníci?“

„Nájezdníci,“ potvrdil mu Athelin. „Maeduni. A vypadá to, že všichni strážní jsou něčím zaneprázdněni a dosud je neviděli, takže nás nemohli varovat dřív.“

„Ale kdo…,“ Caennedd si musel odkašlat. „Jak víte, že to jsou nájezdníci?“

„Řekl nám to Rowan. Měl jasnovidecký sen.“

„Rozumím.“ Caennedd se otřásl. Magie byla to jediné, s čím nechtěl mít nic společného.

„Půjdete s námi.“ Athelin se obrátil a otevřel branku. Než stačil Caennedd něco namítnout nebo se pokusit utéct, už se na něj tlačili Cynrik s Ralfem. Jejich přítomnost nad ním visela jako těžký meč. Bylo zcela beznadějné pokusit se o útěk s Athelinem před sebou a s těmi dvěma v patách. Možná, že bude mít lepší naději uprchnout, jakmile bude postaráno o ty nájezdníky.

Pokud tam ovšem vůbec nějací nájezdníci jsou. Nějak mu nešlo na rozum, že by Athelin přikládal tolik víry bezvýznamným snům malého chlapce. Připadalo mu to jako příliš velká shoda okolností, že by nájezdníci přišli zrovna té noci, kdy on nařídil Tadwyrovi omámit stráže. Nikdy dřív, když došlo k nějakému útoku nájezdníků z velkého ostrova, neprošli přes pobřežní hlídky žádní nájezdníci bez povšimnutí.

Skousl rty. Jenže tehdy taky nebyli ti strážní omámení. Znovu se otřásl a svižným poklusem následoval Athelina k polím na úpatí Wardenu.

Boj byl krvavý, prudký a překvapivě krátký. Athelin se řídil Rowanovým snem a vedl svou malou skupinku podél živých plotů a nízkých kamenných zídek po svazích Wardenu. Na předpokládaném poli našli tu malou lískovou houštinu, vyrazili na Maeduny z naprosto nečekaného směru a zaskočili je zcela nepřipravené. Černí jezdci se přesto bránili obdivuhodně tvrdě.

Athelin si stačil jenom všimnout, že na sobě mají černé stejnokroje Hakkarových vojáků – nebyli tedy v převleku – a pak už neměl čas sledovat nic kromě bitky a plně se ponořil do divokého víru boje.

Zhouba, jedna z těch pověstných Runových čepelí stvořených před nesčetnými generacemi samotným Kovářem Wyffydem pro prvního prince ze Skai, mu zněla v rukou a její divoká, nezkrotná píseň mu připomínala syrové, kvílivé lkaní celských dud. Divoce švihal mečem kolem sebe a jeho píseň ho pohltila, až s mečem zcela splynul a meč se stal součástí jeho samého, jeho paže a jeho bytí.

Po boku mu pevně stála Dorlaine, střežila jeho levici, jak také bylo její povinností i výsadou bheancoran. Nemusel se na ni ani dívat, věděl, že tam je. Její přítomnost tančila a probíhala po poutu, které je spojovalo a které žilo v jeho srdci i v jeho duši. V tuto chvíli to bylo pouto prince a bheancoran, ne pouto muže a ženy či manžela a manželky. Nebylo jim zapotřebí slov ani sdílení myšlenek, i bez toho se pohybovali spolu jako dva tanečníci, dvě části jednoho celku.

Konec nastal náhle a nečekaně. Athelin odpravil jednoho Jezdce a otočil se do střetu s dalším, ale žádného už nenašel. S překvapením zaznamenal, že začalo svítat a tmavě modrá obloha na východě pomalu bledla. Jasně viděl Dorlaininu tvář, viděl, jak se jí po zakrváceném levém spánku a tváři řinou stružky potu. Zvedla ruku a pokusila se si pot a krev setřít z tváře rukávem, ale jenom si to rozmazala.

„To není moje krev," vyhrkla, aby ho uklidnila. „Ta je tvoje."

Podíval se dolů. Levý rukáv tuniky byl rozervaný na cáry a nasáklý krví, která mu prýštila z rány na rameni. Krvácení už skoro ustalo a na předloktí mu zasychaly pramínky krve. Ani nevěděl, kdy se mu to vlastně stalo, a dokud ho na to Dorlaine neupozornila, tak si toho vůbec nevšiml. Až teprve když se na své zranění díval,

ucítil, jak mu paží projíždí s každým úderem srdce bodavá bolest. Ale dalo se to vydržet.

Přistoupil k nim Ralf, sklonil meč, opřel ho hrotem o zem a opřel se o něj, aby se vůbec udržel na nohou.

„Jsi zraněný?“ zeptal se ho Athelin.

„Ne, lorde,“ odpověděl Ralf. „Jen jsem se nějak zadýchal. Myslím, že bych měl trávit víc času s Weymundem na cvičném poli.“

Athelin se uchechtl. „Myslím, že já taky.“

Ralf se ohlédl za sebe. „Tadwyrovi už nic nepomůže,“ poznamenal potichu. „Je mrtvý. Dostal smrtelnou ránu do hrudi a zemřel mi v náručí.“

Athelin zavřel oči. Zaplavila ho vlna smířlivého smutku. Tadwyr byl slibný mladík a jeho otec byl jeho dobrým přítelem. „Ať jeho duše jasně září, aby ho dualita rychle našla,“ řekl tiše.

Ralf s úctou sklonil hlavu na počest mrtvému a pak vzhlédl. „Než zemřel, tak mi řekl, že dal strážným něco do piva,“ oznámil Athelinovi. Mluvil tak potichu, že se jeho hlas nedonesl dál než k uším Athelina a Dorlaine. „Řekl, že mu Caennedd dal lahvičku s nějakým uspávacím výtažkem. Žádal mne o odpuštění. Říkal, že nechce zemřít s takovou skvrnou na duši.“

„Na tom není nic překvapujícího,“ povzdechl si Athelin unaveně.

„V těch hláskách to páchlo po odvaru z makovic,“ dodala Dorlaine. „Napadlo nás, že by to mohla být Caenneddova práce, ale zpočátku se mi tomu ani nechtělo věřit. Teď se ukazuje, že to asi byla pravda.“

„Lorde?“

Athelin se otočil za zvukem Cynrikova hlasu. V šeru uviděl Cynrika klečet vedle zhroucené postavy, s rukou na hrdle ležícího muže.

„To je tvůj bratr, lorde,“ sdělil mu Cynrik tiše.

Athelin se zadíval na zraněného muže. Při pohledu na bratrovo tělo v sobě nepocítil žádný smutek ani žal. „Přežije to?“ zeptal se chladně.

„Nejsem si tím jist,“ odpověděl Cynrik. „Je těžce raněn. Snad ho Mioragh svým uměním Uzdraví. Tak jako tak dosud dýchá.“

„Tak ho vezmi zpátky do pevnosti. A pak najdi Mioragha a pošli ho ke mně. Budu ve svých komnatách.“

S vlasy ještě vlhkými po koupeli a s rukou obvázanou čistým bílým obvazem přešel Athelin ve své komnatě k oknu a vyhlédl ven na Warden. Odtud vypadalo to lískové houští jen jako jedna z bezvýznamných tmavozelených skvrn na světlezelených loukách a pastvinách na svazích hor. Odtud rozeznával tmavé postavy svých mužů pohybujících se mezi stromy jen stěží.

Těla mrtvých Černých jezdců budou pohřbena do neoznačeného hrobu o kousek výš na svahu Wardenu. Tadwyra snesou dolů do svatyně, kde proběhne pohřební obřad, který bude sloužit velekněz s velekněžkou.

Otevřely se dveře a Athelin se odvrátil od okna. Do místnosti tiše vklouzla Dorlaine. Kůže se jí ještě leskla, jak se drhla, aby ze sebe smyla maedunskou krev.

„Jak je mu?“ zeptal se Athelin.

„Rowan klidně spí,“ odpověděla. „Nezdá se, že by mu ten jasnovidecký sen nějak ublížil. Měla jsem o něj obavy. Vypadal strašlivě, když sem přišel.“

Athelin si rukou prohrábl vlhké vlasy a pak zavrtěl hlavou. „U jasnovideckých snů se nepředpokládá, že by na snícího nějak špatně dolehly,“ prohlásil. „Mně po nich nic není. A ani si nepamatuji, že by byly nějak škodlivé pro mého otce.“

„Ale vy oba jste svou magii už objevili, zatímco Rowan dosud ne.“ Přešla komnatu a zůstala stát vedle něj u okna. Athelin ji pravou rukou objal a Dorlaine se mu opřela tváří o rameno. „Rowan je ještě moc malý. Je mu teprve sedm.“

„Když mně bylo sedm, tak už jsem si svou magii jasně uvědomoval takovou, jaká je,“ odpověděl. „Jistě, není tak silná, jako byla magie mého otce. Ale stačí na to, aby souzněla se Zhoubou.“

„Ale například tvůj otec zjistil, že má svou vlastní magii, teprve když dospěl,“ namítla Dorlaine. „Možná, že to s Rowanem bude stejné.“

„Ale on ji má už teď,“ odporoval Athelin. „Svou magii má už teď. Můj otec nevěděl, že nějakou má, a zjistil to znenadání. Rowan svou magii má a my všichni to víme a on především. Jenom s ní ještě nedovede zacházet. To není jeho chyba. Ani Mioraghova. Prostě se stane něco, co mu zajistí, aby ji začal ovládat.“

„Ale co?“

„Já nevím. A neví to ani Mioragh. Přál bych si, abychom to věděli.“ Palcem pomalu přejížděl po obrysech její tváře. „Kdyby…“

Vyrušilo je zaklepání na dveře. Dorlaine mu vyklouzla z objetí a šla otevřít. Vstoupil Mioragh; šaty měl potrhané a poseté úlomky větviček a kůry. Athelin se k němu obrátil a zamračil se.

„Tak co?“ zeptal se ho ostře. „Cos našel?“

Mioragh si sundal z rukávu pár hlaviček bodláků a hodil je do ohně. „Nic, lorde,“ odpověděl. „Prohledal jsem pečlivě všech osm Černých jezdců a pak jsem po čtyřech s nosem u země prolezl celé okolí a vlastními prsty jsem prohrabal všechno kolem.“ Na důkaz svých slov zvedl ruce špinavé od hlíny a zelené od trávy. „Nenašel jsem nic. Nenašel jsem sebemenší stopu po ničem, co by alespoň vzdáleně připomínalo zrádný kámen. Nic.“

„Jsi si úplně jistý?“

„Naprosto, lorde Atheline. Jistější si už být nemohu.“ Třel si ruce o sebe a se zjevnou nechutí si prohlížel ulámané nehty. „Jeden z těch Maedunů byl ještě naživu. Tak jsme ho – myslím tím vojáky, které jsi poslal, a sebe – vyslýchali. O zrádném kameni nic nevěděl. Nikdy o žádném neslyšel. Řekl nám, že si přišli přes průliv Skerry jenom zalovit.“

„Jenom zalovit? Slyšel jsi dobře?“

„Ano, lorde. A je to pochopitelné. Byl to jenom obyčejný vojín. Nebyl to žádný důstojník. Je jasné, že žádný důstojník by se nikdy před obyčejným vojínem o zrádném kameni nezmínil. Ale ten vojín říkal, že si sem všichni přišli jenom zalovit. Zalovit, řekl doslova. Za každého zabitého Tyadda dostávají štědrou odměnu.“

„Štědrou odměnu,“ zavrčel Athelin znechuceně. „Zalovit. U všech sedmi bohů a bohyň. Zalovit! Pche!“

Mioragh zachmuřeně přikývl. „Nicméně,“ pokračoval, „jsem si pro jistotu ověřil, že je maskovací zaklínadlo kolem Rowana stále účinné.“

„A co ten Černý jezdec?“ zeptal se Athelin. „Co jste udělali s ním? Snesli jste ho dolů na ošetřovnu?“

Mioragh na něj upřel neurčitý, nečitelný pohled. „Zemřel, lorde,“ odvětil klidně.

„Chápu.“ Athelin vstal. „Teď pojď se mnou, Mioraghu. S těmi Maeduny jsme se vypořádali celkem uspokojivě. Teď se musíme vypořádat s mým bratrem.“

Caennedd ležel nehybně ve své posteli, ošetřován jednou z kněžek ze svatyně. V obličeji byl zsinalý a rty měl zmodralé. Oční víčka byla téměř průhledná. Jeho hruď se zvedala a klesala skoro nepostřehnutelně. Byl přikrytý jen do půli těla, hruď a rameno měl obvázané pruhy plátna, které se oslnivě bíle odrážely od jeho opálené kůže.

Kněžka seděla v křesle u hlavy postele a pozorovala ho a prsty na klíně nenápadně dělala znamení Uzavřeného kruhu zrození, života, smrti a znovuzrození. Když vstoupil Athelin s Mioraghem, rychle vzhlédla a lehce potřásla hlavou.

„Žádná změna, Mioraghu.“ Její hlas, školený už od dětství, zněl v komnatě nemocného až nevhodně melodicky a sladce. „Vypadá to skoro, jako by to vzdal.“

„Ani bych se tomu nedivil,“ poznamenal Athelin nevlídně. „Děkuji, Meaghano. Teď můžeš odejít.“

Vstala, zdvořile a půvabně sklonila hlavu jako projev úcty Athelinovi a lehkým krokem vyklouzla z místnosti. Athelin přistoupil k lůžku a podíval se na Caennedda.

„Umírá, Mioraghu?“ zeptal se.

„Nemusel by umírat,“ odpověděl Mioragh. Do hlasu se mu vloudil podrážděný tón. „Jenže mi nedovolí, abych mu pomohl. Tvrdě odmítá mne nechat, abych ho zkusil Uzdravit.“

„Tak se na to podíváme,“ prohlásil Athelin. Posadil se do křesla, které uvolnila kněžka, a naklonil se k nemocnému. „Cannedde, slyšíš mne? To jsem já, Athelin. Probuď se. Probuď se a promluv si se mnou.“

Caennedd neodpověděl, ale jeho řasy se bolestně zachvěly.

„Neslyší tě, lorde,“ poznamenal Mioragh.

„Jsem si jist, že mne slyší,“ odporoval mu Athelin. „Caennedde, probuď se. Musím s tebou mluvit.“

Caennedd pomalu otočil hlavu čelem k Athelinovi a namáhavě, jako by mu i ten nejmenší pohyb působil smrtelná muka, otevřel oči a pokusil si navlhčit jazykem rozpraskané rty.

„Kde je Tadwyr?“ zeptal se. Jeho hlas byl tichý jako ševelení vánku v suchém rákosí. „Kde je? Nikdo mi neřekl, kam šel?“

„V Annwnu,“ odvětil Athelin bez obalu. „Je mrtvý, Caennedde.“

Caenneddovi přelétl přes tvář stín bolesti. „Toho jsem se bál.“

„Zemřel kvůli své hlouposti, sobectví a namyšlenosti,“ pravil Athelin. „A bylo to jen pouhopouhé štěstí, že s ním nezemřeli taky všichni ostatní z pevnosti.“

Caennedd odvrátil hlavu. „Tak mne opusť a nech mne, ať mohu také zemřít,“ prosil. „Tadwyr bude pomstěn?“

„Tadwyr už pomstěn je,“ odtušil Athelin. „Všichni ti Černí jezdci, kteří se sem vetřeli, jsou mrtví, včetně toho, který zabil Tadwyra. Když na to přijde, tak jsi vlastně už pomstěn taky. Jenže u tebe toho není zapotřebí.“

„Už jsem skoro mrtvý.“

„Ne, nejsi,“ prohlásil Athelin. „A je tady jen jeden jediný důvod, proč ještě nejsi mrtvý, a to je ten, že ještě nemám úplně jasno, jestli se ze mne nestane bratrovrah, když dám rozkaz, abys byl popraven jako zrádce.“ Pečlivě se snažil ovládat svůj vztek, ale přesto nezabránil tomu, aby jeho slova nezněla drsně a nepřeskakoval mu hlas. Zhluboka nabral dech, aby se uklidnil. „Netoužím dostat se k bráně Annwnu s duší poskvrněnou bratrovražednictvím. Proto jsi dosud naživu.“

Caennedd se slabě uchechtnul. „Takže mne necháš, abych si umřel sám, je to tak?“

„Ne,“ odpověděl Athelin. „To také nechci.“ Zvedl hlavu a podíval se na Mioragha. „Dokážeš Uzdravit člověka proti jeho vůli?“ zeptal se ho. „Člověka, který s tebou nechce a nebude spolupracovat?“

Mioragh zamyšleně svraštil čelo a na tváři mu naskočily hluboké pochybovačné vrásky. „To si nejsem jist, lorde,“ odpověděl. Přemítavě nadzvedl jedno obočí – očividně to proti jeho vůli vzbudilo jeho zvědavost. „To je zajímavá otázka. Ani nevím, jestli to už někdo někdy zkoušel.“ Koutky úst mu zacukaly černým

humorem. „Většina lidí služby Uzdravovatele spíš vítá a je za ně vděčná.“ Znovu přemítavě svraštil čelo. „Nevím, jestli budu mít dost sil to udělat bez jeho spolupráce.“

„Dokážeš Uzdravit člověka, který je v bezvědomí,“ namítl Athelin. „Člověk v bezvědomí přece také nespolupracuje.“

„To je pravda.“ Mioragh přistoupil blíž k lůžku a položil Caenneddovi ruku na ovázanou hruď. Caennedd před dotykem ucukl a chtěl uhnout, ale neměl na to dost síly, a Mioragh mu vzápětí pevně přitiskl na hruď obě ruce. Vložil do svých rukou veškerou svou sílu, soustředěně se ponořil do svého úkolu a jeho tvář nabyla prázdného, strnulého výrazu. Athelinovi se zdálo, že vidí Uzdravující sílu proudit jako vlákna průzračných modrozelených pramínků po Mioraghových pažích, ovíjet se kolem zápěstí a mizet v Caenneddově hrudi.

Caennedd vykřikl, jeho tělo se na posteli křečovitě vzepjalo do oblouku. Oči se překvapením široce rozevřely, pak se zhroutil zpátky, roztřesený a bez dechu. Mioragh se narovnal. V obličeji byl stejně šedivý jako předtím Caennedd a klesal únavou.

„Už je to hotovo, lorde,“ zašeptal.

Athelin mu položil ruku na rameno. „Děkuji ti, příteli,“ řekl tiše. „Teď si jdi odpočinout. Jsi na pokraji zhroucení. Potřebuji si se svým bratrem pohovořit o samotě.“

Mioragh přikývl a vyčerpaně se vlekl ke dveřím. Athelin počkal, až Mioragh odejde, a pak se obrátil zpátky k Caenneddovi. Caennedd ležel na posteli a ztěžka oddychoval jako člověk, který se uštval a snaží se znovu popadnout dech. Do tváří se mu vracela barva, ale rty měl díky velké ztrátě krve stále ještě promodralé. Zatímco ho Athelin mlčky pozoroval, podařilo se Caenneddovi uklidnit a pak k němu obrátil hlavu a podíval se na něj. Vypadal to, že teď už mu ten pohyb nepůsobí takové bolesti.

„Tak co teď, bratře?“ zeptal Caenned. Do hlasu se mu vloudil jeho starý, přezíravý, výsměšný tón.

„Teď,“ pronesl Athelin tiše, „teď si myslím, že mám chuť ti poskytnout to, po čem tvé srdce touží, bratře.“

Caennedd překvapeně vytřeštil oči. Pokusil se si sednout, ale Athelin ho zatlačil zpátky na postel.

„Do Skai?“ zeptal se Caennedd. „Ty máš v úmyslu mne pustit do Skai bojovat s Maeduny?“ Napůl vítězně a napůl nedůvěřivě se

rozesmál. „Věděl jsem, že nakonec prohlédneš a dostaneš rozum, Atheline. Já jsem to věděl.“ Znovu se rozesmál a radostně se chytil za hlavu nad tím zázrakem. „Ach bohové, to je úžasné.“

„Budeš bojovat s Maeduny,“ souhlasil Athelin. „To ano, s Maeduny budeš bojovat zcela jistě. Ale ne ve Skai.“

Caennedd se nadzvedl na lokti a upřeně se na Athelina zadíval. „Ne ve Skai? Ale…“

„Půjdeš do Tyry,“ pokračoval Athelin. „Tohle není projev laskavosti, Caennedde. Nepleť se. Toto je vypovězení. Chci, abys odešel. Chci, abys byl od Skerry co nejdál. Nechci ti poskytnout další příležitost, abys nás zradil v naší vlastní pevnosti. Půjdeš do Tyry a budeš přidělen k nějakém vojenskému oddílu lairda údolí Bordeny. S trochou štěstí a obratnosti možná za pár let dosáhneš hodnosti důstojníka. A já ti slibuji, že brzy budeš mít všeho toho bojování proti Černým jezdcům plné zuby. Buď si naprosto jist, že se s tím černokněžnictví, které považuješ za pouhý výmysl, střetneš tváří v tvář.“

Vstal a nedbaje Caenneddových námitek opustil komnatu.

„Strašně rychle rostou,“ postěžovala si Dorlaine. „Gabhain už je skoro muž a dvojčata vyrostla od Imbolce o celou dlaň.“

„Budou muset dospět rychleji,“ odtušil Athelin. „K Weymundovi nastoupí dřív, než by bylo obvyklé. A brzy taky půjdou na svůj první lov.“

Překvapeně na něj pohlédla. „Tak brzy…“ Odmlčela se a zakryla si rukou ústa. „To přece ne,“ zašeptala potom. „Ještě přece nepřišel čas, kdy jim to budeme muset říci, ne? Teď ještě rozhodně ne.“

Athelin zavřel oči a potřásl hlavou. „Už brzy,“ prohlásil. „Nemůžeme jim to už dlouho tajit. Musí to vědět.“

„Jistě,“ zašeptala Dorlaine. Na chvíli odvrátila hlavu a Athelinovi se zdálo, že na její tváři zahlédl záchvěv bolesti. Po dlouhé chvíli se zase obrátila zpátky k němu. „Ceitryn musí odejít do Tyry,“ prohlásila. „Musíme ji dostat do bezpečí. Ty útoky budou pokračovat a já nechci riskovat, že se jí něco stane.“

„S námi bude v bezpečí…“

„Ne,“ stála Dorlaine na svém. Podívala se na něj a v očích se jí zaleskly slzy. „Copak to nechápeš, Atheline? Já jsem tvoje bheancoran. Já ti mám stát po boku; mám právo i povinnost střežit tvou levici. A já – já to nedokážu, když budu mít strach o Ceitryn.“

„Ale o chlapce se také bojíš.“

„Jistěže se o ně bojím. Ale z chlapců budou bojovníci. Ceitryn bude Uzdravovatelkou. Nemůžeme si dovolit ji jakkoli ohrozit. Kdyby byla bheancoran, bylo by to jiné, ale to ona nebude. Kdyby se jí něco stalo, utrhlo by mi to srdce. Znovu už bych to neunesla, Atheline. Bude to pro mne hrozné, když ji s Rhuidrim a Peigi pošlu k příbuzným, ale budu alespoň vědět, ze je v bezpečí.“

Athelin ji vzal do náruče. „Tak tedy pojede brzy,“ prohlásil. „Poplujeme zároveň s Caenneddem.“

Stříbrné světlo měsíce dopadalo na otevřenou branku malé zahrádky. Rowan pádil, jak nejrychleji mohl. Rukou se zachytil o sloupek, proletěl brankou a vtrhl do zahrádky. Snažil se vykřiknout její jméno, ale přes rty mu neprošlo jediné slovo.

Zahrádka byla prázdná, opuštěná. Ve vzduchu se vznášela vůně růží a v lehkém vánku si listy ovocných stromů cosi šeptaly samy pro sebe. Mezi růžemi nestála žádná postava ve žlutých šatech.

„Kde jsi,“ vykřikl Rowan.

Z noční tmy k němu nedolehla žádná odpověď. Zhluboka nabral dech, aby se uklidnil, a rozhlédl se kolem sebe. Na kamenné lavičce, kde tak často sedávala Dorlaine se svým šitím, ležela osamělá, povadlá růže. Rowan ji zvedl a zamračeně si ji prohlížel.

Věděl, že to pro něj má něco znamenat. Ale zaboha si nemohl vzpomenout, co. V duchu uslyšel vzdálená slova, doléhající k němu jako verše balady.

„Nezapomeň na mne, milovaný…“

Trvalo dalších osm let, než se znovu vrátila do jeho snů. Za tu dobu na ni dokonale zapomněl.

10

Ze tmy vycházel Acarenův hlas, hluboký a násilně potlaču – jící smích, téměř dokonale napodobující záměrně sytý, zvučný hlas velekněze Nemwda.

„Je osm hlavních bodů obratu v roce.“

Rowan se uchichtl a stejně zabarveným hlasem odpověděl: „A je osm hlavních bodů obratu v životě.“

„Jarní rovnodennost.“

„Početí a vývoj plodu.“

„Beltane.“

„Narození.“

„Letní slunovrat.“

„Dětství.“ Rowan zadusil další výbuch smíchu. „Acarene, nemáme právo si z toho dělat legraci.“

„Já vím. Ale Nemwd k tomu přímo svádí. Lammas.“

„Dospělost, do které právě vstupujeme.“

„A velmi rozechvělí.“ Acarenovi se třásl hlas smíchy. „Podzimní rovnodennost.“

„Sňatek… Když už mluvíme o sňatku. Vsadím se s tebou o co chceš, že se letošní jaro na Beltane dají Gabhain s Valessou dohromady.“

„Doufejme. Už více jak šest let za ní chodí jako náměsíčný. Ona by mohla být docela dobře jeho bheancoran, ale neřekl bych, že je až tak zamilovaná jako on. Samhain.“

„Rodičovství. Ach ne, to doufám ještě ne.“

„Šš. Buď potichu. Jestli nás poslouchá Loisa, tak se nad tím pohorší a ještě z toho padne do mdlob. Zimní slunovrat.“

„Stáří a moudrost. Ach, Acarene, jen si to zkus představit.“ Rowan se vsedě narovnal. „Stáří. Uf. A moudrost? U nás?“

„Je dobře, že to nejdříve potká Gabhaina. Imbolc?“

Rowan zachroptěl. Dokonalé napodobení dlouhého smrtelného chroptění. „Smrt,“ zasténal s veškerou tou teatrální mrazivou prázdnotou, jakou jen byl schopen vložit do svého hlasu, a bezvládně sebou žuchl na postel.

Acaren se pokusil zdusit smích polštářem, ale bezúspěšně. „Myslíš, že má velekněz aspoň tušení, jak přepjatě a okázale mluví?“ zeptal se.

„Asi ne,“ odvětil Rowan, podezřele živý na někoho, kdo právě prošel branou Annwnu. „Měli bychom jít spát. Za rozbřesku musíme vstávat.“

Acaren se najednou prudce posadil, jako omráčený náhlou myšlenkou. „Rowane, co když nezabijeme…“

„Zabijeme.“

„Ale co když ne?“

Rowan se o tom nápadu odmítl bavit. „Acarene, sklapni a jdi spát.“

Čekala, až začne snít. Tentokrát to nebylo v té malé zahrádce obehnané zdí, ale na rozlehlé prázdné pláni. Za ní se zvedal obrovský, velebný kužel hory, o polovinu převyšující všechny ostatní hory kolem. Zdálo se, že sahá až do mraků. Rowan shledal, že stojí a s úsměvem na tu horu hledí. Tak takhle vypadá Mrakonoš, pomyslel si. Po celý svůj život slýchával vyprávět o této obrovité hoře zasvěcené sedmi bohům a bohyním Skai. Vlastně ho ani nepřekvapilo, že se najednou nalézá ve snu před ní.

„Tak konečně jsi zase přišel.“

Obrátil se. Před ním stála ta dívka, po kotníky v trávě zvlhlé rosou. Tentokrát měla dlouhé vlasy volně rozpuštěné a už nebyly rudozlaté, ale světle plavé. Ale očím zůstala měkká šeď mlhy podzimního rána a pružné tělo se neslo tím důvěrně známým způsobem. Navzdory těm změnám ji poznal. Jako by ji naposledy viděl včera, a ne před osmi lety. Usmál se na ni.

„Zase jsi zapomněl," poznamenala vyčítavě, jako by nic jiného ani nečekala.

„Ne, nezapomněl. Pamatuji si na tebe."

„Ale jen ve snech."

„Jistě," souhlasil. „Patříš do mých snů."

„No jistě," poznamenala s přehnaně zdůrazňovanou trpělivostí. „No dobrá, na to bude čas později. Ty na mne zase zapomeneš. Ale budeš si pamatovat tohle?"

Širokým rozmáchlým posunkem ukázala na pláň kolem sebe. Sledoval pohyb její ruky a najednou uviděl to, čeho si předtím nevšiml – mohutné obrysy Tance kamenů, rýsující se proti zářící obloze.

Přišel sem právě v tom tajemném okamžiku přechodu mezi západem slunce a soumrakem, kdy na obloze ještě hoří barevné pruhy světla. Na západě planuly rudé a oranžové pásy a osvětlovaly trojitý prstenec kamenů, vztyčený uprostřed rovné pláně. Velebné menhiry vnějšího prstence, po dvou korunované těžkými kamennými překlady jako brány, se proti světélkující obloze rýsovaly hrozivě černě. Střední prstenec kamenů působil jako trochu menší, byl kamennými klobouky půvabně pospojovaný celý kolem dokola a lesklý jako černý jantar zrcadlil planoucí záři oblohy. Vnitřní prstenec sestával z jednotlivých kamenů bez překladů a nebyl úplně uzavřený – sedm menhirů tvořilo podkovu obklopující nízký kamenný oltář, ve kterém se hořící obloha odrážela jako v zrcadle. Rowanovi to připomnělo šperk chráněný v bezpečí přivřené láskyplné dlaně.

„Znáš toto místo?" zeptala se ho.

„To je Tanec Nemeara," zašeptal Rowan, strnulý posvátnou bázní.

„Alespoň něco jsi nezapomněl," usoudila. „Dobrá, tak tam jen tak nestůj. Jdi dovnitř."

Srdce se mu najednou divoce rozbušilo. Otočil se k ní. „Tam dovnitř? Žertuješ?“

„Ovšemže ne. Musíš jít dovnitř.“

„Ale já tam nechci. Já – nemohu.“

Dívka si neústupně založila ruce na hrudi. „A jak si myslíš, že se něco dozvíš, když nepůjdeš dovnitř?“

Ohlédl se přes rameno dozadu na Tanec a otřásl se. Hrůzu nahánějící kamenný masiv ho děsivě odpuzoval a neodolatelně přitahoval zároveň.

„Ne,“ zašeptal.

„Ano,“ prohlásila klidně. „Prosím, Rowane. Musíš tam jít. Ty víš, že musíš.“

Zhluboka nabral dech. Uvědomoval si, že má pravdu. Bez ohledu na to, co ho v Tanci očekávalo, musel jít dovnitř a nalézt sám sebe.

Vycházel jasný úplněk a proměnil Tanec v místo ostrých černých stínů a bledých stříbřitých skvrn. Rowan seděl se zkříženýma nohama na zemi a zády se opíral o lesklý černý kamenný oltář, dosud vyhřátý sluncem, díval se, jak se měsíc vynořuje zpoza hřbetu Mrakonoše a stoupá na černou oblohu posetou hvězdami, a záviděl mu jeho klid. Zvolna ho zmáhala otupující zasněnost. Ani nevěděl, kdy sem za ním dorazil Acaren a posadil se vedle něj, a vlastně si ani nebyl jist, jestli ten, kdo sedí vedle něj, je opravdu Acaren. Jen si uvědomoval tichý dech svého dvojčete přicházející z místa, kde seděl Acaren s nohama přitaženýma k hrudi a lokty opřenými o kolena. Dlouho tak seděli v naprostém tichu. Rowan neměl tušení, jak je to už dlouho, ale v tom poklidném tichu necítil žádné napětí.

Měsíc kreslil na sedm menhirů vnitřní podkovy podivné obrazce světla a stínů. Překvapený Rowan si je prohlížel se vzrůstající zvědavostí. Jaktože si předtím těch hlubokých vrypů v kamenech nevšiml? Vypadalo to dočista, jako by do těch menhirů byly vytesány postavy mužů a žen. A vypadali až podezřele živě.

Díval se na ně se vzrůstajícím zájmem a najednou si uvědomil, že to jsou opravdu muži a ženy. Stáli tam v měsíční noci tiše a klidně jako kameny, ale uvolněně a zcela přirozeně. A jednoho po druhém je poznával.

Byli tam všichni. Rhianna, Paní vzduchu, s dlouhými, měsíčně stříbřitými vlasy, které kolem ní splývaly jako plášť. Cernos, Pán

Hvozdu, s velkolepým, vznešeným parožím, které mu vyrůstalo z čela. Adriel, Paní Vod, nesoucí kouzelný džbán. Gerieg, Pán Útesů, se svým mocným kladivem, kterým drtil vrcholky hor, posílal z útesů dolů kamenné laviny a otřásal zemí. Beodun, Pán Ohňů, s loučí dobrodějného ohně v jedné ruce a bleskem ničivého požáru v druhé. Sandor, Pán Plání, s vlasy vlajícími kolem hlavy jako stepní tráva. A darlai, duše Země, Matka Všeho, se svým něžným, soucitným úsměvem.

Čekali v družném, přátelském tichu. Rowan se podivil, když si uvědomil, že není ani překvapen, ani vyděšen. Ticho rozbilo něco pouhým uchem neslyšitelného, něco těsně pod hranicí slyšitelnosti a na měsícem postříbřenou trávu dopadl další stín. Mezi prvními menhiry, které tvořily vstupní bránu, se objevila vysoká postava muže. Tiše jako stín se přesunul mezi menhiry druhého prstence a zastavil se. Když prošel muž mezi posledními kameny a přiblížil se k oltáři, Acaren – vlastně ten mladý muž, který mohl i nemusel být Acarenem – vyskočil na nohy. Rowan vstával mnohem pomaleji, ale třeštil oči stejně jako Acaren.

Muž měl na sobě dlouhé roucho, ve světle měsíce bílé, přepásané něčím, co se lesklo jako zlato. Vlasy a vousy, stříbrné jako měsíc sám, rámovaly ostře řezanou tvář, oči stínilo stříbřité obočí. V rukou nesl něco úzkého a dlouhého, co se na jednom konci lesklo a třpytilo jako hvězdy.

Muž v tichosti došel po mladé, svěží trávě k oltáři. Pod jeho nohama se neohnulo ani stébélko. Působil dojmem nekonečného stáří a moudrosti, ale pohyboval se s pružným půvabem mládí.

Rowanovi se křečovitě napjaly všechny svaly. Strážce Tance. Tak toto je ten muž, který vystupuje v nesčetných příbězích a baladách. Ale jestliže se mu ten Tanec zdá, tak se mu určitě zdá i ten Strážce.

Muž v rouchu se zastavil čelem k Acarenovi. Stál tak blízko, že by Acarenovi stačilo jen natáhnout ruku, aby se ho mohl dotknout. „Acarene Prvorozený," oslovil ho hlasem tichým jako ševelení vánku v rákosí.

„Ano, lorde?" Acarenovi vyschlo v krku a jeho hlas zněl drsně a chraptivě.

Záplava bílých vousů se zachvěla úsměvem. „Nazývají mne Myrddinem a jsem strážcem tohoto místa. Mám pro tebe dar."

„Já žádný dar nepotřebuji, lorde," odvětil Acaren. Dech mu vázl v hrdle.

„Ale zakrátko ho potřebovat budeš." Strážce k němu přistoupil s dlouhým vakem v napřažených rukou před sebou. „Pozvedni ruce, Acarene Prvorozený. Přijmi meč Kováře Wyfydda."

Acaren vztáhl ruce a Strážce mu vložil dlouhý vak do otevřených dlaní. Meč v kožené pochvě. Jílec byl potažený zašlou kůží a až na broušený průsvitný drahokam na hrušce byl bez ozdob.

„Vytáhni meč z pochvy," nařídil mu Strážce.

Acaren levou rukou uchopil pochvu a pravicí vytáhl meč. Na čepeli se zaleskly runy. Střípky světla, zářivé jako broušené plošky démantů.

„Dokážeš ty runy přečíst?" zeptal se ho Strážce.

*Acaren zvedl čepel blíž k očím. Koženou pochvu upustil na zem a dvěma prsty sledoval vyryté písmo. „**Pozvedni Sílu Celi**," vydechl překvapeně a s posvátnou bázní.*

Strážce čepel Acarenovi v rukou obrátil druhou stranou nahoru. „A tyto?"

Acaren je pozorně sledoval se svraštělým čelem a pak zavrtěl hlavou. „Ne," odpověděl nakonec. „Tyhle přečíst nedokážu."

Strážce se usmál.

„Až přijde ten správný čas, budeš umět přečíst i tyhle," prohlásil. „Znáš jméno toho meče?"

„To přece není Žár srdce," usoudil Acaren zmítaný pochybnostmi.

Strážce se usmál. „Možná," odvětil. „Možná že ne. To poznáš brzy."

Acaren zvedl meč do světla měsíce a hvězd a Rowan měl v tu chvíli ten nejprazvláštnější pocit spojení s Acarenem, jaký kdy se svým dvojčetem měl. Rowanova hruď se chvěla Acarenovou bázní, viděl ten meč Acarenovýma očima, ve vlastních dlaních cítil každý záhyb kůže, kterou byl jílec potažen.

Meč se začal v Acarenových rukou chvět. Zpočátku jemně, ale pak chvění sílilo a sílilo, až by Rowan přísahal, že je meč sám živý. Uvědomil si vysoký, čistý, svěží tón, který se rozezněl kolem něj jako tón vycházející z nejvyšších strun harfy. A v tom okamžiku se čepel roztřásla a rozzářila. A stejně jako hudba byla záře zpočátku mírná a jemná. Chvění přecházelo z meče na Acarena, Acarenovy ruce,

svírající jílec, se roztřásly spolu s mečem a vzápětí zachvátil třas celé tělo. Rowan cítil ve vzduchu napětí jako před úderem blesku a po celém těle mu naskočila husí kůže.

Tón stoupal a sílil, divoký, prudký a nezkrotný, břitký a průrazný jako úlomek křišťálu. V tom tónu zněly odstíny vítězného jásotu s jemným přídechem rodící se moci. A zároveň s tím, jak stoupal a sílil tón, sílila i záře čepele. V okamžení se změnila z rudé na oranžovou, přešla do žluté a nakonec vzplanula žhoucí bílou, svým spalujícím jasem soupeřící se sluncem, tak pronikavou, že nebylo možno do ní pohledět zpříma.

V kruhu Tance zavířila celá škála duhových barev, roztančila se v divokých obrazcích a ovroubila vztyčené kameny planoucími obrazci měňavých barev. Vzduchem se nesl radostný, divoký chór. Rowan měl z toho všeho zřetelný dojem něčeho, co se probouzí a protahuje po dlouhém spánku.

Jasně a ostře vzplanuly runy, a odrazily světlo měsíce v úplňku jako stříbřitý oheň. Po celé délce čepele se jako tekutý plamen rozběhla slova žijící si svým vlastním životem a spalující oči svým pronikavým leskem.

Acaren obklopený třpytivou aureolou světla a barev rozepjal ruce, pyšně zatočil mečem kolem dokola vnitřní podkovy Tance a vydal ze sebe výkřik plný radostného vzrušení, vítězství i strachu zároveň.

Acaren stál jako uhranutý a zíral na meč, který držel v rukou. Rowana trošku píchlo u srdce závistí. Přestože si Acaren možná dosud neuvědomoval, co ten darovaný meč znamená, Rowan to věděl. A zoufale toužil po tom, aby ho Celi potřebovala stejně jako Acarena.

Za sebou zaslechl tichý ženský smích a překvapeně, se zatajeným dechem se otočil. Sestoupila ze svého místa a zamířila do středu podkovy. Byla vysoká a půvabná, i když očividně už ne nejmladší. Volně rozpuštěné tmavé vlasy prokvetlé šedinami rámovaly tvář spíš laskavou než krásnou. Přistoupila k němu a pohladila ho po tváři. V Rowanově srdci se rozlil všeobjímající, vyrovnaný pocit klidu a míru.

„Proč dychtíš po cizím údělu, Rowane Druhorozený?“ zeptala se ho rozmarně. „Toužíš snad po slávě a věhlasu?“

Zahanbený Rowan cítil, jak mu do tváří stoupá ruměnec. „Ne, Paní," odpověděl. „Já vím, komu patří sláva. Věděl jsem to odjakživa."

„Ano, to je pravda. Víš, že se mu velmi podobáš?"

„Komu?" zeptal se Rowan zmateně.

Tiše se rozesmála. „Jednomu ze svých předků. Čaroději Donaughovi. Víš však, kdo jsem já?"

„Ty jsi Matka Všeho," odpověděl „Darlai Země."

„Já jsem živoucí duší Celi, Rowane Druhorozený," doplnila ho. „Já jsem Celi sama a můj dar tobě se projeví stejně zřetelně jako meč, který ponese tvůj bratr. Budeš můj, tak jako jsi býval i dřív, a můj dar s tebou bude stále."

„Se mnou? Ale já jsem ještě nedosáhl žádné moudrosti, Paní…"

„Moudrost ti dát nemohu, mé dítě. Ale ty znáš cestu, po které musí kráčet Acaren se svým mečem. Pátrej ve své duši a dojdeš poznání." Ještě jednou ho pohladila po tváři. Její prsty mu sežehly kůži a z toho dotyku na tváři pocítil pekelnou bolest.

Pak od něj ustoupila. Rovan mimovolně udělal několik vrávoravých kroků a natáhl ruku, jako by ji chtěl zachytit. „Paní…"

Ale kolem něj už nebylo nic než mlčenlivé menhiry, vyrůstající z husté jarní trávy. I měsíc už zašel a obloha na východě začínala blednout.

Rowan se prudce vytrhl ze spánku. Dech mu hvízdal v hrdle a kolem něj vířily útržky jeho snu. Posadil se, přehodil si nohy přes pelest na zem a pokusil se zklidnit.

Byl to jen sen, další z jeho snů. O vysoké hoře, o dívce. A o Tanci Nemeara. Přejel si rukou po tváři. Ano, o Tanci Nemeara. A tentokrát s jistotou věděl, že mluvil s bohy a bohyněmi.

Poslední útržky snu se zatřepetaly a rozplynuly se vniveč. Zhluboka nabral dech do plic a pomalu jej vypouštěl, a musel se sám sobě usmát.

Bylo to tak zvláštní. Jistěže věřil v bohy a bohyně. Ale zase nebyl tak úplně přesvědčen, že i když jsou žádáni o pomoc, mohou se někomu zjevit jako živí muži a ženy. To se možná hodilo pro

balady a příběhy, ale rozhodně to nemohla být pravda. Uctíval je, ale raději by v jejich společnosti neprodléval.

Na druhé posteli ležel Acaren, ponořený do hlubokého spánku zapomnění. Rowan si zase lehl a přetáhl si pokrývky přes ramena. Potřeboval se vyspat. Ráno půjdou s Acarenem na Aislinu a každý bude pátrat po svém vlastním úlovku. Je to tvrdá zkouška, lovit sám. Ale je to cenná zkušenost. Velmi cenná.

Když zavřel oči, vybavila se mu – anebo si myslel, že se mu vybavuje – tvář té dívky. Plavé vlasy a šedivé oči? Nebo rudozlaté vlasy a šedivé oči?

Nemohl si pořádně vzpomenout a tak ji vypudil ze své mysli jako cosi bezvýznamného. Teď se potřeboval spíš vyspat než vzpomínat, jak ta dívka ve snu vlastně vypadala.

Sám v lesích na svazích Aisliny sledoval Rowan stopu jelena. Mraky byly vysoko, bylo chladno a vzduch byl průzračný, a jak se Rowan pohyboval, zdálo se mu, že slyší vzduch zvonit, jako když se zaťuká na křišťál. Bylo mu hrozně zima. Ze svařeného vína, které vypil s Acarenem, ještě než se vydali do lesa, každý jiným směrem, a které ho tak příjemně zahřálo v žaludku, už v něm nezůstala ani trošičku tepla. Krátký plášť mu skýtal před řezavým chladem jen malou ochranu. Nohy měl zkřehlé, že je ani necítil, a na botách vláčel balíky sněhu, které při každém kroku skřípaly a vrzaly, takže se těžko mohl přiblížit k jelenovi potichu. Netušil, jak by dokážal snést tu hanbu, která by ho čekala, pokud by se ze svého prvního lovu vrátil bez úlovku.

Ten jelen, kterého sledoval, nijak nechvátal. Zvolna si razil cestu lesem a hlubokými závějemi sněhu. Rowan si nadhodil toulec, aby mu seděl na rameni pohodlněji, a zadíval se před sebe. Mezi holými stromy neviděl žádný pohyb, který by mu naznačil, že se dostal do blízkosti jelena, kterého stopoval. Dal se zase do pohybu a dával si bedlivý pozor, jak došlapuje.

Když přišel na malou mýtinu, mraky se na chviličku protrhly a ukázalo se slunce. V tom náhlém oslepujícím slunečním světle odrážejícím se od jiskřivého sněhu najednou uviděl nějaký pohyb.

Zůstal stát, nehybný jako tmavý dubový kmen, a s přimhouřenýma očima se snažil v tom jasu něco zahlédnout.

Nad hustým lískovým křovím uviděl jelení paroží. Překvapením málem vyjekl. Napočítal dvakrát devět výrůstků. Obrovský jelen. Pomalu, opatrně nasadil šíp na tětivu a zamířil do míst, kde předpokládal, že by měl mít jelen hruď.

„Zadrž," nařídil mu nějaký hlas.

Překvapený Rowan se otočil. Dech mu uvázl v hrdle úžasem, když uviděl ženu, která stála za ním.

V tom sychravém vzduchu byla nahá, ale proti modrobílému jiskřivému sněhu vypadala její pleť jako lesklá slonovina. Vlasy měla také bílé, ale tou stříbřitě bílou barvou měsíce, nikoli stáří, a dlouhé až ke kolenům, že ji halily jako plášť. Velké oči měly zelenou barvu ledovcové Afony a rty měla narůžovělé jako třešňové květy. Vedle toho tmavého dubového kmene zářila, jako by vyzařovala teplo. Byla to ta nejkrásnější žena, jakou kdy Rowan viděl.

„Zadrž svůj šíp, Rowane Druhorozený," opakovala. „Pohleď, koho bys svým šípem zasáhl."

Rowan odtrhl pohled od ženy a podíval se na mýtinu. Zpoza lískového křoví vystoupil nějaký muž. Byl vyšší než jakýkoli muž, se kterým se kdy Rowan setkal, a stejně jako ta žena byl přes ten mrazivý vzduch nahý. Z čela mu vyrůstalo rozložité paroží, to, které Rowan předtím viděl. Ohromený Rowan klesl na kolena.

„Cernos, Pán Hvozdu," vydechl.

Žena ho obešla a stoupla si před něj. Pohybovala se tak zlehka, až se zdálo, že se její nohy ani nedotýkají země. Její štíhlá postava se před ním tetelila jako obraz utkaný ze vzduchu a světla a Rowan ji konečně poznal a sklonil hlavu. Útroby se mu roztřásly, a nebyl to třas, který by způsobila zima.

„Má Paní," zašeptal. „Sním snad?"

Žena se usmála. „Svým způsobem," odvětila. „Tedy mne už poznáváš, Rowane Druhorozený?"

„Rhianna, Paní vzduchu…"

Naklonila se k němu a položila mu své dlouhé bílé prsty na čelo. Ten něžný dotyk pálil jako oheň i mráz zároveň, jemně ho uklidňoval a konejšil a Rowan se najednou přestal třást.

„Jsi můj, Rowane Druhorozený,“ pronesla. „Jestliže projdeš mými zkouškami, přijde čas, kdy si tě vyžádám. Prozatím věz jen tolik, že se o tebe postarám. I o tvého bratra. Naslouchej.“

Odněkud zdálky za lesem se ozval trylek loveckého rohu oznamující skolení vysoké. Jeho nadpozemský zvuk se odrážel od útesů a letěl vzduchem jako kapky stříbra.

„To byl jelen pro Acarena,“ pravila Rhianna, Paní vzduchu s úsměvem. „A tento je pro tebe…“

Rowan uslyšel, jak se lesem prodírá něco obrovitého. Vyskočil na nohy, sáhl po svém luku a zatápal po šípu.

Z lesa na protější straně mýtiny vyrazil obrovský kanec, velký jako skoro dospělý jelen. Na okamžik se zastavil, maličké oči oslepené náhlým jasem. Pak zatřásl hlavou a s otevřenou rudou mordou se nemotorně rozběhl přímo na Rowana. Po obou stranách té ďábelské mordy čněly vražedné kly, ostré jako hrot oštěpu, dlouhé jako Rowanovo předloktí.

Na tak zavalité, obrovské zvíře byl kanec překvapivě rychlý. Rowanovi se srdce rozbušilo tak nahlas, že to muselo přehlušit i dusot kančích nohou na zmrzlé půdě. Vypustil šíp a viděl, jak se kanci zabodl do tmavé, silné kůže na mohutných plecích. Kanec zavrávoral, ale neklesl. Rowan v poslední chvíli uskočil stranou, kanec ho minul a špičkou klu mu zavadil o stehno, roztrhl mu kalhoty a zajel hluboko do svalu. Rowan ucítil, jak mu po noze stéká horká krev. Vytáhl další šíp a nasadil ho na tětivu.

Setrvačnost mohutného těla donesla kance do bezpečné vzdálenosti za Rowana. Tam se obrátil, pohodil hlavou a znovu se těžkopádně rozběhl. Rowana najednou zaplavil ledový klid. Pečlivě zamířil a vypustil další šíp. Šíp letěl rovně a přesně na svůj cíl a probodl kanci srdce. Kanec, nevěda, že je mrtvý, pádil dál.

Rowan uskočil dozadu a ztratil svůj klid, ale připravoval se vystřelit další šíp. Ale kanec najednou klopýtl a klesl k zemi. Jeho kly se zastavily jen pár palců od Rowanovy nohy. Zachroptěl a pak se jeho zlostná malá očka zakalila a znehybněl.

Hekající Rowan utrhl z lemu tuniky pruh látky a rychle si stehno nad ránou stáhl. Když se mu podařilo krvácení zmírnit, vzhlédl.

Po té ženě ani po muži s jelením parožím nebylo nikde ani stopy. Když se Rowan rozhlédl kolem sebe, nenašel ani stopy po jelenovi, který ho předtím dovedl až na mýtinu. Ani ta žena po sobě

nezanechala ve sněhu otisky nohou. Sněhovou pokrývku na mýtině nenarušilo vůbec nic, jen udusaná stezka po kanci a jasná krev z Rowanovy rány na stehně.

„Byl to jen sen," prohlásil užaslý Rowan nahlas. „Byla mi taková zima, že jsem se zasnil." Ale ten mrtvý kanec byl naprosto skutečný. Hekající Rowan dokulhal k dubu a opřel se o něj. Když se zase dokázal klidně nadechnout, strčil si do úst dva prsty a ostře, pronikavě zapískal. Pak už nemohl dělat nic jiného, než si sednout a čekat, až ho najdou lidé jeho otce a zadují do loveckého rohu, aby oznámili jeho první úlovek.

Ale někde hluboko ve svém srdci věděl, že to nebyl sen. Viděl Rhiannu tak skutečně jako krev kance, která se na sněhu mísila s jeho krví. A zdálo se mu, že zaslechl vzdálený, sladký dívčí smích, který patřil jemu a ve kterém se skrývalo porozumění a radost.

11

Rowan nehybně stál v komnatě, kterou sdílel s Acarenem, a nechával Rhana, aby mu upravil záhyby jednoduché krátké bílé tuniky, tuniky, která byla přesně stejná jako ta, co byla nepořádně pohozená na Acarenově posteli a čekala na něj, až se vrátí z koupele. Stejná jako tunika, kterou měl na sobě Rhan a kterou na sobě měli všichni muži a ženy dost staří na to, aby se zúčastnili oslav Beltane. O noci Beltane je kolem ohně každý muž ztělesněním boha a každá žena ztělesněním bohyně. Služtička může nabídnout svou medovinu princi a královna stájníkovi.

Rhan se s úzkostlivou pečlivostí potýkal s lehkou vlněnou látkou a Rowan si založil ruce za záda, aby mu nepřekážel, a uvažoval, jestli se u nějakého ztělesnění boha za této noci počítá s tím, že může být naplněn takovým zoufalstvím.

Nakonec od Rhana raději odstoupil. „Díky, Rhane, myslím, že je to nařaseno skvostně. Teď uděláš nejlíp, když se půjdeš taky připravit."

Rhan vzal zdvořile na vědomí, že je propuštěn, a uklonil se. „Děkuji, lorde Rowane," odvětil. A pak se vesele usmál. „Ať se dnes v noci napiješ zlaté medoviny až do dna."

Rowanovi se podařilo se usmát. „Děkuji," odpověděl. *Ale to není medovinou*, pomyslel si. *To je magií*. Předvečer Beltane je prozářen magií. Vlákna moci, posílená hudbou a radostnými

oslavami, se táhnou vzduchem a zemí jako mořské slapy, mocné a hluboce duchovní. Byla tam vlákna, která cítil, ale nedokázal je uchopit. Nedokázal je použít.

Šel k oknu a zadíval se ven. Soumrak pomalu přecházel v noc a na svazích Wardenu lidé ukládali poslední polena na hranici. Mladý kněz s kněžkou, jejichž tancem obřad započne, už byli od včerejší půlnoci ve svatyni a procházeli tajným přípravným obřadem. Za hodinu už budou spolu kráčet pod zeleným hedvábným baldachýnem a povedou průvod nahoru na mýtinu v dubovému háji.

Rowan si vzpomněl na jednu noc Beltane, kdy stál u tohoto okna, viděl na tmavém svahu Wardenu záři hořícího ohně, slyšel divoké, hrůzu nahánějící mečení celských dud, ale nic víc. Jeho obrazotvornost mu poskytovala sdostatek podrobností na to, aby tam stál se zatajeným dechem, až se mu z toho točila hlava a pociťoval zvláštní tlak v podbřišku.

Této noci Beltane už byl mužem, který je schopen se slavnosti zúčastnit. Už nebyl mladíkem, ale mužem se vším, co k tomu patřilo. Jeho děd Gareth dospěl ke své magii, když se stal mužem. I Čaroděj Donaugh dospěl ke své magii, když mu bylo šestnáct. Ale slavnost ohně na svátek Imbolce, kdy bylo šestnáct jemu, přišel a odešel, a nepřinesl Rowanovi žádnou vládu nad jeho magií.

Předpokládal, že se něco stane po obřadu dospělosti, tedy po jeho prvním lovu. Koneckonců se mu zdálo, že se setkal s Rhiannou, Paní Vzduchu, a Cernosem, Pánem hvozdu. Ale nenastalo nic dalšího, s výjimkou toho, že strávil několik hodin plných utrpení, kdy mu Mioragh ošetřoval jeho zranění a zahrnoval ho přitom výčitkami, jak mohl být tak neopatrný.

Vzpomínal, jak vypustil svůj šíp a slyšel ten jasný, čistý svist, jak šíp rozřezával vzduch, a jak se mu nakonec kanec bezvládně zhroutil k nohám. Pak, těsně poté, co lovecký roh oznámil Acarenova prvního jelena, se ozval další lovecký roh oznamující jeho, Rowanův první úlovek. Toho večera byl v Athelinově Velké síni hodokvas a poháry přetékaly medovinou a druhého rána svítilo slunce příliš jasně, než aby to člověk s kocovinou mohl vydržet.

Ale žádná magie se neobjevila. Za celou dobu se neobjevila žádná magie, která by se ho týkala.

Poušť se rok po roce rozlézala dál a dál, nezadržitelně postupovala na sever, stoupala po svazích hor a měnila svěže zelená údolí ve spálenou šedivou pustinu. A roky přecházely, a zklamání Mioragha a jeho otce nad tím, že Rowan nedokáže ovládnout svou magii, přetrvávalo. Věděl, že má magii, proudila mu celým tělem, cítil ji ve svých kostech i krvi a cítil, jak plyne zemí a vzduchem kolem něj.

Určitě musí být pro něj nějaká magie…

Ovládl své myšlenky a pořádně se nadechl, aby se uklidnil. Nekonečným dumáním nad otázkou vlastní magie se nikam nedostane. Kolikrát už slyšel od Mioragha i od svého otce, že bohové a bohyně dávají své dary ve chvíli, kterou oni sami považují za vhodnou. Žádný muž ani žena nemůže jejich kroky urychlit.

Ale určitě…

Odhodlaně obrátil své myšlenky k něčemu jinému.

Kdo by mu tak dnes večer mohl nabídnout pohár zlaté medoviny? Před očima mu krátce vyvstal obraz lesklých vlasů a modrých očí Eliene al Saethen. Vybere si jeho nebo Acarena? Anebo ani jednoho? Na podzim se prohlásí Acarenovou bheancoran. O tom se nikdy nepochybovalo, už ode dne, kdy oznámila, že je povolána. Ale pouto bheancoran a prince neznamená zákonitě vznik pouta mezi mužem a ženou. Ne vždy.

K oknu přistoupil Acaren a Rowan se otočil. Vlasy měl po koupeli ještě mokré a kůže se mu vlhce leskla. Oči mu jiskřily potlačovaným smíchem a ještě něčím jiným. Zastavil se vedle Rowana a zadíval se na svahy Wardenu.

„Abych řekl pravdu, Rowane," zamumlal, „skoro bych si teď přál, aby můj šíp svůj cíl minul."

Rowan přikývl. „Vsadil bych se, že ulovit kance bylo mnohem jednodušší než toto," pravil mrzutě.

Acaren se dal do smíchu. „Ale Rowane, byl to přece skvostný kanec."

„A byl to přece tak velkolepý jelen."

Chlapci si vyměnili vážné pohledy a pak Acaren znovu vyprskl. „Měli bychom jít a stejně dobře se vypořádat i s tímhle," prohlásil. „Průvod začne každou chvíli. Kdybych vypadal, že ze sebe dělám hlupáka, řekni mi, že mne ztrestáš svým mečem."

Když bůh a bohyně, kteří se této noci ztělesnili v knězi a kněžce, hodili na hranici dřeva své pochodně a zahájili tak slavnost, stoupl si Rowan kousek stranou od ostatních mužů. Hranice se vzňala okamžitě, do noci se jasně rozhořel oheň a shromážděným davem proběhla tiše jako šumění vody pochvalná vlna uznání a úlevy. Když se dřevo dychtivě vzňalo, bylo to znamení slibného začátku. Rowan se zadíval, jak z ohně vyletěl vějíř jisker stoupajících k obloze jako hvězdy, a pak se rozhlédl kolem, jestli někde nezahlédne Acarena. Ztratil své dvojče z očí krátce poté, dorazilo procesí na mýtinu. Gabhaina, vysokého a statného, mezi muži uviděl, ale Acarena nikde poblíž nenašel.

Ozvalo se první zamečení dud, tiché jako vzdálené dunění moře. Vysoko na tmavé nebeské klenbě hořely hvězdy jasné jako majáky. Když bůh a bohyně začali u ohně předvádět první kroky půvabného starobylého tance, shromáždění ztichlo.

Mečení dud ve tmě osvětlené mihotavými plameny sílilo. Bůh a bohyně lehce kroužili kolem sebe v přestíraném pronásledování. Uskakovali nalevo napravo, vířili mezi světlem a stíny a střídavě se jeden snažil dostihnout druhého. Pak se najednou k sobě oba naráz rozběhli, padli si jeden druhému do roztoužené náruče a točili se spolu jako okvětní lístky uchvácené vodním vírem. Jejich těla se vzpínala a vířila se zrychlujícím se tempem hudby, až pronásledování ustalo a začali se jeden druhému nabízet.

Mladý pár ztělesňující boha a bohyni tančil výš a divočeji, než samotné plameny ohně. V mihotavém světle vysoko šlehajících plamenů se jejich ruce a těla spojovala, proplétala a tiskla k sobě, a světlo ohně jim stékalo po zlaté kůži jako voda. Rowan si uvědomil, že se k hudbě přidaly bubny, aniž to vůbec postřehl.

A pak bylo najednou po všem. Ti dva se ruku v ruce úprkem rozběhli do hlubin lesa, který obklopoval mýtinu. Z davu shromážděného kolem ohně se ozývaly jásavé výkřiky radostného vzrušení. Dudy zčistajasna umlkly, po nekonečně dlouhou chvíli se rozhostilo ticho, a pak se znovu ozval tichý, něžný, svůdný nápěv vyzývající k pronásledování, a jako listy stržené větrem vtančili muži a ženy do kruhu světla, které vrhaly plameny, začal jejich vlastní tanec a ženy opatrně zvedaly své poháry s medovinou do

výšky, neboť ta žena, která za této noci nerozlila ani kapku, bude šťastná a požehnaná.

Rowan se pružně pohyboval do měnícího se rytmu dud. Všude kolem něj se nabízela a přijímala medovina, ale Rowan dosud marně mezi tanečníky pátral po Elieniných hladkých, lesklých modročerných vlasech a modrých očích. Uviděl Gabhaina, jak se půvabně proplétá mezi tanečníky a hledá Valessu al Drustan. Usmál se při pomyšlení, že si bude moci vybrat od Acarena svou výhru.

Kousek stranou od ohně uviděl své rodiče. Dorlainin pohár s medovinou už byl pryč, odhozen někam do stínů, a Athelin už ji pevně svíral v náručí. Byli naprosto pohlceni jeden druhým. Kolem nich proklouzl Gabhain, něco poznamenal a oplátkou se mu za to od otce dostalo úsměvu.

Do Rowana málem vrazil rozesmátý pár, který ruku v ruce spěchal do stínu lesa za mýtinou. Rowan jim čile uhnul a jak se otočil, konečně zahlédl Eliene al Saethen. Ale v okamžiku, kdy si začal razit mezi tanečníky cestu k ní, už svůj stříbrný pohár nabídla. Muž se sklonil, aby její nabídku přijal a Rowan uviděl Acarenovu tvář, zardělou vzrušením z oslav a rozzářenou smíchem a štěstím. Vyprázdnil pohár a prázdný ho odhodil na zem.

Ta palčivá bolestivá prázdnota, kterou najednou pocítil Rowan ve svém srdci, ho zaskočila. Ve skutečnosti přece od Eliene vůbec nic jiného nečekal. Hořce zklamaný od nich odvrátil zrak, aby neviděl, jak se jejich ruce a ústa spojují a obřad jejich tance se naplňuje. Když se o chvíli později na ně ohlédl, byli už pryč.

Tak to tedy byl oheň. A tanečníci. Rowan ani nevěděl, jak se tam dostal, ale najednou stál uprostřed malého kruhu kamenů nad svatyní na úbočí Wardenu. Mezi stromy nahoře se třpytila mihotavá záře ohně, do které tu a tam vstoupil nějaký tanečník.

„Tak jsi nakonec na mé zavolání přišel."

Překvapeně se otočil a málem upadl, jak zavrávoral. Nakonec zůstal stát a s ústy dokořán na ni vyjeveně zíral. Na chvíli se zastavila mezi dvěma kameny a její roucho v odlescích světla slabě zazářilo. V první chvíli měl pocit, že skrz tetelící se obraz látky a jejího těla vidí obrysy stromů v pozadí. V krku mu vyschlo.

„Rhianno,“ ozval se tázavě. Pak zavrtěl hlavou. „Ne, nejsi Rhianna,“ usoudil. „Já tě znám. Ale kdo vlastně jsi?“

„Mívala jsem už mnohá jména, můj drahý,“ odvětila. „Stejně jako ty.“ Usmála se. „Ale pro dnešní noc mne můžeš nazývat Cat.“ Kráčela k němu po rosou zvlhlé trávě a vlasy jí splývaly kolem hlavy jako světlý rudozlatý oblak. Natáhla k němu ruku a Rowan ji přijal.

„Je to zase sen?“ zeptal se.

„Možná. Podívej se na toto. Vzpomínáš si na to?“

Kruh vztyčených kamenů se rozplynul. Stáli na okraji mýtiny v listnatém smíšeném háji jasanů a dubů. Noc byla teplá a uprostřed mýtiny hořely vysokým plamenem dva obrovské ohně. V pozadí se stupňovitě, jedno pohoří za druhým, zvedaly rozklané hory. Mýtina jimi byla obklopena ze tří stran. Na čtvrté straně se ve světle hvězd leskla nekonečná, věčně neklidná mořská hladina.

Dva ohně? Jak podivné…

Na bezuzdné, nespoutané vřeštění dud tančili kolem ohňů i mezi nimi smějící se muži a ženy, setkávali se a zase se rozcházeli, a divoce vířili mezi proměnlivou hrou světla a stínů. V první chvíli nedokázal Rowan určit, co mu na nich připadá odlišné, a pak si uvědomil, že nejsou oblečeni do jednoduché bílé tuniky jako on, ale muži na sobě mají suknice a ženy dlouhá, vlající bílá roucha. Ale když se podíval dolů na sebe, zjistil, že i on má na sobě suknici.

Divoké mečení dud nezjemňovaly žádné tóny fléten nebo harf. Rowan se právě tak stačil podivit, kde se to vlastně nachází, a vzápětí už měl pocit, jako by to tady znal odjakživa. Prázdný pohár, který svíral v ruce, ho dosud hřál teplem jejích dlaní a na jazyku cítil ostrou příchuť nakyslého tyrského piva. Rozesmál se a vyhodil pohár vysoko do vzduchu. Stříbrné zdobení se ve světle ohně zalesklo a zatřpytilo a vzápětí se pohár rozplynul ve tmě a bez povšimnutí dopadl někam na zem. Uchopil ji za ruce, které mu podávala, a přitáhl si ji k sobě. Radostně se k němu přivinula a prováděla jej kroky starobylého tance, dokud ji nezvedl do náruče a neodnesl mezi stromy, dál od ohně, do soukromí, které jim poskytly převislé větve jasanu.

Když spolu klesli do trávy, vzal její tvář do svých dlaní. „Má duše spočívá v tvých dlaních, Cat,“ zašeptal něžně.

„Ach, můj milovaný," vydechla. „Tvá duše je bezpečně ukryta v mých dlaních a v mém srdci."

Pouto, které sdíleli, je spojilo a stali se jednou duší ve dvou tělech. Rowan ztratil povědomí, kde on končí a ona začíná. Divoké mečení tyrských dud mu znělo v krvi a strhující magie její lásky ho rozechvívala jako hudba. Svět se s nimi zatočil a roztříštil se, a když pak jejich vzrušení ustoupilo sladké únavě, přitáhl si ji k sobě a Cat si mu položila hlavu na rameno. Zavřel oči a vdechoval vůni jejích vlasů. Voněla jabloňovými květy a čistou, svěží vůní bylin.

Obloha už šedla nadcházejícím úsvitem, když se Acaren vrátil do jejich komnat. Rowan se právě také vrátil a byl už v posteli, ale ještě nespal. Acaren si k němu přisedl na pelest a Rowan se nadzvedl na lokti a podíval se na něj.

„Omlouvám se, Rowane," ozval se Acaren tiše.

Rowan pocítil jen maličké závistivé bodnutí, které se v okamžení rozplynulo. Usmál se na své dvojče. Už necítil ani tu nejmenší hořkost. „Rozhodla se sama," odvětil mírně. „A jak se rozhodla, tak také učinila. Kdo se může vzpouzet svobodnému rozhodnutí ženy?"

„Vždyť víš, že nás ve skutečnosti miluje oba."

„Já vím. Ale vybrala si tebe. A já jsem s tím spokojen, Acarene. Opravdu." Rhianna, Paní Vzduchu, ho varovala, že Eliene není pro něj. Jeho srdce i duše už byly spoutány někde jinde. Ležely snad v dlaních té podivné ženy z Tance kamenů?

Acaren mu položil ruku na rameno a lehce ho stisknul. Pak vstal a šel ke své posteli.

„Acarene…" Rowan se už už zmínil o svém podivném setkání, ale v poslední chvíli svá slova spolknul. Potřeboval víc času, aby mohl strávit, co mu ta bohyně řekla. Bylo to zneklidňující a vzrušující zároveň.

„Ano?"

Rowan zaváhal. „Vyhrál jsem sázku," sdělil mu nakonec. „Viděl jsi Gabhaina s Valessou?"

Acaren se tiše uchichtl. Pak se ze tmy ozval jeho ospalý hlas. „Už sis někdy všiml, jak má Gabhain kostnatá kolena? Ale člověk se mu většinou na kolena nedívá, že?“

ČÁST DRUHÁ

ROWANOVA PÍSEŇ

12

Rowan se opíral o strom, meč mu ochable visel v levé ruce a z rány na pravé paži se mu řinula krev a stékala mu po hřbetu ruky a po zápěstí dolů. Začínal podzim. Skrz protrhávající se mraky na okamžik proniklo slunce a zpocenému Rowanovi bylo v jeho neduživých paprscích horko a supěl námahou.

Acaren se na mýtině před Rowanovou lískou bránil třem ozbrojeným, odhodlaně a vytrvale útočícím mladíkům. Švihal sebou a točil se jako živý plamen a jeho meč rozséval do podzimního vzduchu démantově jasné jiskřičky. Vzduchem se neslo řinčení a skřípění ocele narážející na ocel, jak se jejich zbraně znovu a znovu křížily v útoku a krytu. Už od rána mrholilo a chvílemi drobně pršelo, tráva byla mokrá a kluzká a skýtala oběma soupeřícím stranám jen chabou oporu. Listí na stromech kolem mýtiny už nabylo ohnivě rudého a žlutého zbarvení a jasany byly hustě obsypány trsy rudých bobulovitých plodů.

Když Rowan pozoroval své dvojče, přibližně věděl, jak asi vypadá on sám, když se ohání mečem. Ale přestože byli stejně pohotoví, obratní a rychlí, bylo Rowanovi jasné, že postrádá to divoké, svěží, strhující nadšení, které se kolem Acarena jasně rozhořelo vždy, když se dal do pohybu, a zejména, když kolem sebe švihal mečem.

Bylo to ta samá strhující vražedná krása, které se skrývá ve správně opeřeném šípu, vypuštěném z luku mistra lučištníka, a byla čímsi jedinečným, náležejícím výhradně Acarenovi.

Za těch pět minut, co se na ně Rowan díval, se vítězství povážlivě klonilo tu na tu, tu na onu stranu. Acaren se tvrdě bránil a ustupoval svým třem protivníkům jen krok po kroku. Souboj mohl skončit tak i tak. Rowan chvíli otálel a nečinně uvažoval, jestli má dost sil jít bratrovi na pomoc a jestli mu kdy Acaren odpustí, když mu na pomoc *půjde*.

A potom, pohybem pro oko téměř nepostřehnutelným, podtrhl Acaren jednomu soupeři nohy, druhého svým štítem srazil na záda do mokré trávy a na hrdlo třetího přiložil špičku svého meče.

„Vzdávám se!“ vykřikl mladík pod nátlakem hrotu meče a klesl na koleno. Strach dodal jeho hlasu na upřímnosti.

Rowan se uvolnil, opřel se zády o strom a tiše se rozesmál. Acaren zasunul meč do pochvy na zádech a natáhl k jednomu vojákovi ruku, aby mu pomohl na nohy.

„Ten chlapec na ně stačil.“ V tom hlase za Rowanem se ozvalo vynucené uznání.

Rowan se užasle obrátil k Weymundovi, Mistru meče. „Stačil?“ zaječel na něj popuzený Rowan rozhořčeně. „Jenom stačil? Byl vynikající. Byl…“ zarazil se, když uviděl, že navzdory vážnému, přísnému výrazu se jinak chladné a přísné oči Mistra lesknou spokojeností a pýchou.

„Jo,“ odvětil Weymund. „Stačil. A ty jsi skoro stejně tak dobrý. Škoda jen, že nejste vy dva nevychovaní klacci obdařeni trochu větší dávkou úcty ke starším.“

Udýchaný Acaren k nim pod lísku dorazil právě včas, aby tu poznámku zaslechl, a nasadil rozzuřený výraz. „Nevychovaní klacci,“ odfrkl si. „Mluvíš o naší paní matce značně neuctivě. Tak nevychovaní klacci!“

„Nikdo nemá větší úctu k lady Dorlaine než já,“ pravil Mistr meče klidně. „Ale pokud jde o vás dvě drzá, namyšlená štěňata…“

Acaren se ušklíbl a obrátil se k Rowanovi. Z kapsy vytáhl šátek a rychle Rowanovi obvázal zraněnou paži.

„Nebyl jsi dost opatrný, Rowane,“ pokáral ho.

„Ale ne.“ Rowan si otřel hřbet ruky o stehno a zasunul meč do pochvy. „Jenže dneska byl Deyr neobvykle rychlý.“

Weymund cosi zamručel. Ta poznámka na něj očividně neučinila žádný dojem. „Jdi dolů za Mioraghem, ať se ti na tu ruku podívá," pravil. „Jestli se ti to zanítí a přijdeš o ni, tak mi budeš k ničemu. Acarene, zpátky na pole."

Atehlin došel rychlým krokem k Weymundovi, zasunul si meč do pochvy a zadíval se za Rowanem, jak svižně kluše do paláce. I Acaren byl po cvičení zplavený potem, ale usmíval se.

Weymund se k němu s úsměvem otočil. „Mám všechny tři tvé syny moc rád," řekl dobrácky. „Ale Atheline, příteli, ti dva mladší. Ti září v mém srdci jasně jako plameny mého vlastního mládí."

„Vedeš je tvrdou rukou, Weymunde," podotkl Athelin. Zadíval se na druhou stranu cvičného pole, kde Gabhain trpělivě znovu a znovu se zarytou odhodlaností procvičoval ten samý výpad a bod, dokud nedosáhne dokonalosti. Valessa ho pozorně sledovala a tu a tam mu radila. Na tváři měla výraz úporného soustředění. Z Gabhaina se sice časem stane jen průměrný bojovník, ale zato z něj bude moudrý a rozvážný princ. Za ním bylo vidět Acarena, rozesmátého jako vždy, jak kolem sebe nevázaně švihá mečem, přehazuje jílec z ruky do ruky a točí si ocelovou čepelí kolem hlavy a ramen jako nablýskaným zrcadlem, zatímco na něj Eliene al Saethen s mečem u boku zírá jako uhranutá.

Jak Acaren, tak Rowan už prokázali, že se mohou plně vyrovnat těm nejlepším bojovníkům, kteří se mezi Athelinovými muži dali nalézt. A z těch dvou byl lepší Acaren. Avšak zatímco u Acarena to vždycky vypadalo, že spoléhá na své oslnivé nadání, Rowan používal svůj rozum a snažil se najít a využít protivníkovy slabiny. Při jejich vzájemném souboji záleželo na tom, kdo byl rychlejší. A když se postavili zády k sobě a bojovali jako spojenci, byli proti chlapcům svého věku skoro neporazitelní.

Athelin sledoval Eliene, jak se se svraštělým čelem úporně snaží točit mečem, kterým Acaren zatočil téměř bez námahy. Dělala to pomalu a obezřetně a dávala si dobrý pozor, aby se vyhnula ostře nabroušené čepeli, ale v jejím napjatém soustředění se zračila úporná snaha dosáhnout dokonalosti.

Velmi pravděpodobně bude prohlášena bheancoran. Ale Gabhainovi, který se jednoho dne stane princem ze Skai, sloužit nebude. O svátku Samhain se prohlásí jako Acarenova bheancoran. Nikoho nepřekvapilo – snad s výjimkou Gabhaina samotného – když se Valessa, dcera Drustana, vévody z Dorianu, prohlásila časně z jara jako Gabhainova bheancoran. Co jen lidská paměť sahala, měli princové ze Skai vždycky svou bheancoran, která jim sloužila jako společnice, osobní stráž a důvěrnice. Nebylo příliš časté, že bheancoran nepocházela ze Skai nebo nebyla ani Tyaddka, ale úplně nové to také nebylo.

Pouto mezi princem a bheancoran bylo hlubokým spojením duší a bylo to pouto na celý život. Athelin měl Dorlaine. Ne každý princ se se svou bheancoran oženil, ale mnoho z nich ano. Jeho otec například. Lady Letessa byla zároveň Garethovou ženou i jeho bheancoran.

Ale Eliene – Eliene se jevila jako důkaz, že se něco dalo do pohybu. Něco, co počalo dokonce ještě dřív, než se dvojčata narodila, dřív, než se Athelinova sestra Iowen stala bheancoran bez prince, ke kterému by se mohla přihlásit. Elienino vystoupení jako bheancoran Athelina sice překvapilo, ale když se před skoro devíti lety začala učit ovládat meč, neřekl na to nic. A neříkal nic ani teď. Ale leželo mu to v hlavě. A trápilo ho to. Mlčky to sledoval.

„Ti chlapci potřebují, aby je někdo držel zkrátka a donutil je cvičit až na hranicích svých možností," ozval se Weymund.

Athelin se na něj překvapeně podíval. Málem už zapomněl, o čem spolu mluvili.

„Myslím, že tohle potřebujeme všichni," odvětil.

Weymund se dal do smíchu. Pak zvážněl. „Myslíš si, že to jsou opravdu oni?" zeptal se.

„Kdo, oni'?"

„Ti dva z té písně," odvětil Weymund. „Z té legendy."

Athelin pokrčil rameny. „Bard Mioragh tvrdí, že ano. Bojovník a Bard. Kdoví. Ale ještě je čas. Jsou ještě mladí."

„Tiernynovi nebylo moc přes osmnáct, když se stal corrachem. A netrvalo dlouho a stal se Výsostným králem Celi, který porazil Saesnesy. A stejně tolik bylo samozřejmě i Donaughovi, když se stal královým čarodějem." Weymund pokrčil rameny.

„Jestli je vůbec někde muž, který byl právoplatně zrozen stát se Výsostným králem Celi, tak budou Acaren s Rowanem plně připraveni mu dobře sloužit.“

Athelinnovi padl do duše stín. „Jestli…“ zamumlal. „Weymunde, příteli můj starý, nepřestávám snít o dni, kdy budu moci odejít z vyhnanství a vrátit se domů do Skai, ale neudělám to za cenu jejich krve.“

„Jestliže se sami rozhodnou svou krev věnovat, kdo jim v tom může zabránit, lorde?“ Weymund zavrtěl hlavou. „Ne, jakmile chlapec dospěje v muže, nemá na to právo nikdo, dokonce ani jejich otec.“ Pak se dal do smíchu. „Ty mluvíš o návratu do Skai, lorde. Nikdy jsi Skai neviděl. Když sem tvůj děd přivedl tvého otce, byl ten chlapec příliš malý i na to, aby věděl, jak tě vyzískat na tvé paní matce, a tvá paní matka ještě ani nebyla na světě.“

Athelin upřel na mistra meče nevlídný, káravý pohled. Ale ti dva muži se znali už příliš dlouho a i Athelinovo nikoli zanedbatelné umění vládnout mečem bylo těžce vybojované pod Weymundovým neúprosným okem a tvrdou rukou. Rozesmál se a pobavený i podrážděný potřásl hlavou.

„Připouštím, že máš vlastně pravdu,“ souhlasil. „Zdá se, že tu máš ještě jednoho žáka, Mistře meče. Uděláš nejlépe, když si půjdeš odpracovat své živobytí, které mne ročně stojí slušnou částku.“

Weymund se zadíval přes cvičné pole na Eliene, s hladkými vlasy, které se na slunci leskly jako havraní křídla. „Je to už hodně let, co vyšly ze Skai dvě bheancoran,“ podotkl tiše.

„Ve skutečnosti ne,“ odporoval mu Athelin. „Má sestra Iowen věděla, že se má stát bhenacoran už od svých šesti let, a to přesto, že se Dorlaine už začala učit s mečem zacházet. Vede si Eliene dobře?“

„Zpočátku to s ní bylo jako s každým nováčkem,“ odvětil Weymund. „Těžkopádné, nemotorné začátky, ale pokaždé, když se meče chopila znovu, byla lepší a lepší. Teď je obratná a hbitá a den ode dne se pořád ještě zlepšuje, a klidně bych se vsadil, že s lukem už umí zacházet lépe než Gabhain.“

Athelin se usmál. „Řekl bych, že to musí být pro Gabhaina hořká rána, ale my tři víme, že luk nebyl nikdy jeho silnou stránkou.“

Weymund bezmocně pokrčil rameny. „Přál bych si být schopen naučit Gabhaina víc.“

„Gabhain už umí dost,“ odpověděl Athelin. „A vždycky bude mít vedle sebe Valessu a věrné muže, kteří budou mít meče vždy ve střehu k jeho službám. Jeho síla spočívá jinde. Má schopnost vzbuzovat v lidech důvěru a věrnost a rozumí lidské duši lépe než kdokoli jiný na tomhle proklatém, pustém ostrově.“

„Snad s výjimkou Rowana,“ poznamenal Weymund.

„Ano, snad s výjimkou Rowana,“ souhlasil Athelin. Znovu se pozorně zadíval na Eliene. „Má sílu i nadání dobře vládnout mečem,“ prohlásil.

Eliene na druhé straně cvičného pole právě zasunula meč do pochvy. Byla oblečená stejně jako muži, v měkkých botách, kalhotech a krátké tunice. Štíhlé nahé paže měla sluncem opálené dohněda, na levém zápěstí měla silnou koženou lučištnickou manžetu. Vlasy měla stažené dozadu a spletené do dlouhého copu, aby jí nepřekážely v pohybu, a přes ně nosila ještě světle zelený šátek.

Athelin se díval, jak zvedá luk a vytahuje z toulce u boku šíp. Nasadila šíp na tětivu a natáhla ji. Na paži vystoupily provazce mladých svalů a napjaly se. Vypustila šíp. Letěl rovně, přímo doprostřed terče visícího na stromě na druhé straně mýtiny. Obrátila se, uviděla Athelina a usmála se.

Usmál se na ni v odpověď, ale cítil, že je jeho úsměv stísněný. Nejprve ta Mioraghova jistota o cestě, na kterou se dvojčata vydala, pak to, že se objevila druhá bheancoran. A vzpomněl si ještě na jinou bheancoran, která zdánlivě neměla prince, kterému by sloužila. Jeho sestra Iowen, která odešla do Skai a vrátila se zemřít při porodu.

Potřásl hlavou, aby zahnal smutné, tesklivé vzpomínky a znovu se zadíval na Eliene. Objevila se jako ozvěna jeho snů. Byl jim dán čas tolik potřebný na přípravu, a oni ho využili dobře. Každý muž a chlapec na Skerry uměl zacházet s mečem nebo lukem a každý měl meč, vykovaný v kovárně ve zdech pevnosti, nebo luk, vyřezaný a sestavený mistrem lučištníkem. Dokonce i ženy procházely výcvikem u Weymundových lučištníků.

Zdálo se, že události předeslané Athelinovými sny se začínají valit jedna za druhou. Ale jeho sny mu dosud neposkytly žádný přesnější tvar, aby mohl říci, co je čeká.

Znovu se usmál na Eliene, a pak se obrátil. Na mýtinu přiběhl Ralf.

„Dorazil posel, lorde," vyhrkl. „Kvečeru očekáváme Drustana s jeho družinou."

„Máme už nějaké zprávy od Caie?" zeptal se Athelin.

„Ano, lorde. Zimu stráví na Laurele, ale posílá svého syna Thaina. Říká, že jeho staré kosti už v tomhle počasí cestu přes moře nesnesou."

„Takže bychom měli jít říct lady Dorlaine, že budeme mít na Samhain o pár hostů víc," usoudil Athelin.

13

Drustan z Dorianu dorazil právě včas k večeři. Důstojně vkráčel do Velké síně, jen za ním jeho světle zelený plášť zavlál, se synem Bryandem po levici, následován deseti muži doprovodné družiny. Drustan byl obrovský muž, vysoký a rozložitý, s tmavým plnovousem, který už prokvétal šedinami, ale dosud se pohyboval pružně jako mladík a kráčel lehce jako tanečník.

Dorlaine mu s úsměvem vyšla vstříc a nabídla mu džbánek piva na přivítanou. Přijal, jediným douškem vyprázdnil džbánek do poloviny, podal ho Bryandovi a ten nabízený džbánek dopil. Drustan si přitáhl Dorlaine do náruče a rozverně ji políbil na čelo.

„Atheline, příteli můj," obrátil se k princi, „přísahám, že tvá lady je pokaždé, když ji vidím, krásnější a krásnější. A tví synové jsou zase o dlaň větší." Stiskl Athelinovi rámě na přivítanou a rozhlédl se kolem. „Kde je Gabhain? A má dcera?"

„Na cvičném poli s Weymundem," odpověděl Athelin. „Valessa je pevně rozhodnutá naučit Gabhaina, jak používat luk." Shovívavě se pousmál. „To jí může trvat dost dlouho."

„Večeře už je hotová," ozvala se Dorlaine. „Půjdeme?"

„Požádal jsem Mioragha, aby povečeřel s námi," oznámil mu Athelin. „Myslím, že už na nás čeká nahoře nad schody."

Večeře se podávala v rodinných komnatách nad Velkou síní. Po večeři vzal Acaren Bryanda ven do stájí podívat se na krocení

mladých skotačivých hříbat. Rowan, Gabhain a Valessa zůstali sedět pospolu u jednoho konce stolu.

„Jaké jsou zprávy z jihovýchodního povodí Afony, lorde Drustane?“ zeptal se Rowan.

„Poušť se stále rozlézá,“ odpověděl Drustan stísněně. „A teď ještě rychleji, pokud můžeme věřit svým záznamům. Nenávidím už jen pomyšlení na to, že Hakkarova moc rok od roku roste.“ Obrátil se k Mioraghovi. „Je možné, že by se naučil používat celskou magii proti nám?“

Mioragh zaváhal. „Před deseti lety bych ti dal jednoznačně zápornou odpověď,“ odvětil. „Ale teď – teď už si nejsem tak jistý. Hranice se posunuje výš a výš do hor. Je možné, že se naučil používat naši magii. Doufám sice, že ne, ale nevím. Potřebujeme nějak posílit naši vlastní magii, abychom ho zastavili.“

Rowan zaťal ruku v pěst. Mioragh se na něj nepodíval – nijak nenaznačil své zklamání nebo nelibost – ale Rowan si nedokázal nepomyslet, že v něm zklamání a nelibost jsou. Zkoušel svou magii ovládnout. Ale ať dělal co dělal, tak se magie kolem něj odmítala spojit do soudržných, použitelných vláken. Ani jeho bezmocný vztek, ani jeho zoufalství na tom nic nezměnily.

„A pokud jde o ostatní záležitosti,“ pokračoval Drustan, „tak se blíží tuhá zima. V průsmycích už teď leží hluboké závěje sněhu. V tom posledním průsmyku před pobřežím jsme měli potíže vůbec projít. Stačí ještě trochu sněhu a hory budou až do jara neprůchodné. Hlídky, které jsme viděli, se připravovaly k návratu. Jakou magii používáte tady, abyste tu zimu zmírnili, Atheline?“

Athelin se dal do smíchu. „Mioragh říká, že učení bardů hovoří o teplém proudu, který se valí Západním mořem a stáčí se kolem Marddynu a Skerry,“ odpověděl. „A chrání tak naše malé ostrůvky. Jsou nějaké další zprávy o tom, co se děje na jih od Hranice?“

Drustan se s vážným výrazem opřel dozadu a prsty si roztržitě pohrával se sklenicí na víno. „Obávám se, že to nejsou dobré zprávy,“ odvětil. „Maeduni jsou čím dál troufalejší a drzejší.

Toto léto jsme na sever od Hranice viděli víc skupin Černých jezdců než dřív. A taky to byly větší skupiny. Našli jsme jednu vesnici, kterou zastihli nepřipravenou. Bylo tam asi čtyřicet Venianů. Všichni byli mrtví. Všichni – muži, ženy i děti. Nechali je tam shnít. Pobili dokonce i psy a koně.“ Potřásl hlavou. Oči měl

plné bolestného zármutku. „Slyšel jsem, že se podél Hranice stalo mnoho takových událostí.“

„Takže to samé se musí dít v horách Skai a Wenyddu,“ usoudil Athelin. „Ne, to opravdu nejsou dobré zprávy.“

„Proč jsou najednou tak zneklidnění?“ zeptal se Drustan. „Co je to, co je žene ven jako sokola mezi holuby?“

Athelin letmo sklouzl pohledem na Rowana a vzápětí se zase rychle podíval jinam. „Možná, že Hakkar zase někde cítí magii,“ nadhodil. „Víš přece, jak se Maeduni děsí proroctví, které tvrdí, že z Celi povstane Čaroděj, který zničí celý Maedun.“

Drustan cosi zamručel. „Na tohle se vymlouvají už od doby, co vytáhla první maedunská armáda na Falinor a obsadila ho. Kolik let už tomu je? To byla přece doba Rudého Kiana, ne? To už je sto let?“

„Skoro,“ odpověděl Athelin. „Vzali jsme si z tebe příklad, Drustane. Každý muž, žena i dítě na tomto ostrově i na Marddynu se učí bojovat. Všichni muži a chlapci vědí, jak zacházet s mečem a lukem, a všechny ženy vědí, jak zacházet s lukem a házet nožem. Všichni mladí muži a ženy si každým rokem odslouží pár týdnů na hlídce v horských průsmycích. Máme štěstí. Většinu přepadových skupin jsme zadrželi na pobřeží. Do vesnice se nedostali.“ Ústa mu najednou hořce ztvrdla. „Danalova smrt pro nás byla bolestným a draze zaplaceným ponaučením. Znovu už se takhle nachytat nedáme.“

„Kruté ponaučení,“ souhlasil Drustan soucitně. „A děsivá cena.“ Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval: „Přišly už zprávy od Caie?“

Athelin potřásl hlavou. „Thain stráví zimu tady s námi. Očekáváme ho už brzy. Ale nepředpokládám, že se jeho zprávy budou nějak lišit od tvých.“

Drustan si dal doušek vína. „Vypadá to, že konečně nadejde ten čas, za který jsme se tak modlili,“ pravil rozvážně.

Athelin znovu sklouzl pohledem na Rowana, který hleděl na Drustana jako uhranutý. Pak vzhlédl a střetl se s pohledem svého otce. Na chvíli se na sebe dívali a pak se Rowan maličko usmál a Athelin se obrátil zpátky k Drustanovi.

„V každém případě na to máme ještě celou zimu," usoudil. „Černí jezdci v tomhle sněhu na sever nepřijedou, a na moři brzy začnou řádit zimní bouře. Ještě je trochu času."

Ráno v předvečer Samhainu přineslo první podzimní bouřku. Pod těžkými, nízko visícími černými mraky se vzdouvalo rozbouřené moře, šedivé jako hrozivé žulové útesy Rothu, z vln stříkala vysoko do mlhy nad vodou špinavě bílá pěna a dopadala jako déšť dokonce i na břeh v závětří přístavu Skerry. Loď, na které se plavil Thaine ap Cai z Wenyddu, dorazila dopoledne do přístavu s napůl skasanými plachtami, poháněná zuřivou vichřicí, tak silnou, že se její vysoké stožáry skláněly dopředu jako mladé stromky.

Posádka, zmrzlá a promáčená až na kůži mořskou vodou, mlhou a mrznoucím deštěm, připoutala loď k přístavnímu molu a bleskurychle zapadla do vytouženého tepla nejbližší hospody. Thaina s jeho malou družinou zahrnující i jeho ženu a dceru se ujala doprovodná skupina vyslaná Athelinem a odjela s nimi do paláce. V komnatách připravených pro hosty už od předchozího večera hořely ohně a ohřívací pánve a příchozí se s povděkem ubytovali ve vyhřátých místnostech.

Toho večera se v domech i v hospodách zavíraly okenice a stahovaly rolety brzy. V předvečer Samhainu, noci, za které vychází mrtví na svět a oblohou se jako rachocení hromů žene divoká Štvanice pátrající po ztracených duších, nebyl nikdo ochoten vyjít po setmění ven. Teplo a světlo dělalo z Velké síně útulné útočiště před zimou a tmou.

Když Rowan naslouchal divokému vytí vichřice, běsnící kolem palácových střech a věží, byl by klidně uvěřil, že se této noci opravdu žene po nebi divoká Štvanice. Když do dveří vstoupil Rhan a oznámil mu, že už je prostřeno k večeři, zavřel knihu, kterou mu dal Mioragh číst, a tázavě se na barda podíval.

Mioragh ho mávnutím ruky propustil a Rowan se unaveně postavil na nohy. Uvědomoval si, že ani dnešní sezení neproběhlo nejlépe. Ty knihy byly těžké na pochopení a Rowan byl na pokraji zoufalství a začínal vážně pochybovat, jestli má opravdu tolik magie, jako si Mioragh myslí. Po všech těch letech učení a

vynaloženého úsilí neměl Rowan nad svou magií větší vládu než toho prvního večera, kdy mu Mioragh nařídil, aby se zadíval do ohně a popsal mu, co tam vidí. Rowan už ztratil veškerou naději, že se kdy s mocí, která kolem něj plynula, hustá a hutná jako zlatá nit či med, naučí zacházet.

„Půjdeš dolů na večeři?“ zeptal se ho.

Mioragh zavrtěl hlavou. „Ne. Požádám Deyra, aby mi později přinesl něco sem nahoru.“

„Je mi to líto, Mioraghu…“

Mioragh se znaveně usmál a zavrtěl hlavou. „Ta chyba není v tobě, Rowane,“ pravil. „Částečně je i ve mně. Je obtížné učit někoho něčemu, co člověk sám neumí.“

„Ale ty máš magii…“

„Ale obávám se, že ne dostatek,“ odvětil Mioragh. „A nemám ten druh magie, který potřebujeme. Jsem Tyadd, stejně jako byla tvá babička, chlapče. A nemám celskou krev, která, jak se zdá, tyaddskou magii posiluje. Není tvoje vina, že já znám jen pár kouzel, které používám pro vlastní potěšení a zábavu. Nemohu tě naučit tomu, co sám neznám.“

„Měl jsi dost magie na to, abys zachránil mou matku. Já jsem tam byl. Viděl jsem tě pracovat. Máš jí dost na to, abys byl Uzdravovatelem.“

Mioragh se usmál a potřásl hlavou. „Být Uzdravovatelem je něco naprosto jiného, než být čarodějem, chlapče. Samotný Donaugh dar Uzdravování neměl, ačkoliv ho měla jak jeho matka, tak jeho otec. A jeho sestra.“

„Můj děd Gareth měl obojí.“

„Ano, tvůj děd Gareth měl obojí. A stejně tak i Rudý Kian. Ale to, že se oba dary objeví v jedné osobě, je vzácné. A co se týče magie – ty víš, že jsme nikdy nedokázali použít naši magii jako zbraň. Dokonce i když přišli Saesnesané, tak jsme spoléhali hlavně na své meče a odvahu, a stejně tak to bylo, když přišli Maeduni. Proti Saesnesanům jsme byli úspěšní. Tiernyn si vynutil, aby s námi uzavřeli příměří, a pak žili jako naši mírumilovní sousedé na Letních pastvinách. Ale ty sám víš, jak smutně jsme dopadli v boji proti Maedunům a jejich černokněžnictví.“

„Ale stejně byl Donaugh ohromný čaroděj.“

„Donaugh spustil kolem ostrova Celi mocný kouzelný závěs, kterým nemohli maedunští černokněžníci proniknout," pokračoval Mioragh. „Když pak Donaugh padl, neměli jsme proti nim žádnou obranu. V porobených zemích, obsazených Maeduny, byli muži a ženy, kteří měli magii, ale Hakkar po nich neúnavně slídil, a když se mu je podařilo najít, zabil je. Teď už nás zbylo jen velmi málo. Všichni, kdo by tě mohli řádně vyučovat, už jsou pryč."

„Není to tvoje chyba, že nedokážu ovládat svoji magii, Mioraghu," prohlásil Rowan zdrceně. „Ale ať dělám co dělám, tak ji zřejmě nedokážu správně uchopit. Snažím se…"

„Já vím, Rowane, že se snažíš. Ale myslím si, že se musí stát něco, co tvou magii probudí v plné síle, nějaká událost, kterou teď nedokážu předpovědět."

„Co se stalo Donaughovi, co mu dalo jeho magii?"

„Obávám se, že to nikdo neví. Nehovoří o tom dokonce ani učení bardů. Jdi se najíst, Rowane. Jsem už unavený a potřebuji si odpočinout."

Když chlapec odešel, Mioragh si povzdechl, pak si natáhl ruce nad ohřívací pánev a zahříval si je.

Jak zjistil už před mnoha lety, není snadné se umění magie naučit a o nic snadnější není tomuto umění vyučovat. Dokonce ani s žákem s tak obrovským nadáním jako má Rowan ap Athelin, to nejde tak dobře, jak by byl Mioragh doufal. Člověk si nevybírá, jestli bude následovat Rhiannu, Paní Vzduchu, člověk je vybrán, tak, jako byl vybrán Mioragh samotný té noci v dubovém háji na Laurele, na kterou nikdy nezapomene. Ten výběr musí zvěstovat nějaká událost, a když k ní dojde, tak je teprve rozsah daru magie prověřován a zkoušen. Ale u Rowana se tak dosud nestalo.

Je nás tak málo, pomyslel si Mioragh. Někdy neměl daleko k zoufalství. *Je nás tak málo a náš úkol je tak obrovský.*

Athelinova magie byla vskutku jen skrovným darem. Dokonce ani po létech cviku nebyla příliš silná a ani nikdy nebude. Byl propastný rozdíl mezi pouhým rozžehnutím svíce a přivoláním Beodunova blesku z oblohy, něčím, čeho nebyl ani sám Mioragh schopen, ale Čaroděje Donaugha to viděli udělat nejednou. Dorlainina magie byla, jak se ukázalo, neupotřebitelná, až na magii mateřství, svým způsobem mocnou a účinnou magii mezi matkou a jejími dětmi, ale nebylo to nic, co Mioragh potřeboval.

Mezi Skai na Skerry a Marddynu bylo mnoho těch, kdo měli tyaddskou krev v takové míře, že jim skýtala určitou ochranu před Hakkarovým zaklínadlem. Ale nikdo z nich nepřicházel v úvahu jako dosud neprojevený čaroděj. U Wenyddů na Laurele přicházeli v úvahu jen dva – jeden mág, stařec tělem, ale duchem a magií silný, a pak jeden mladík s nadáním, u kterého se ukazovalo, že je ho stejně těžké vzkřísit k životu jako Rowanovo nadání.

Mioragh se sesunul do křesla a zadíval se na ohřívací pánev. V duši mu rostlo zlé tušení. Zvedl jednu ruku a promnul si unavené oči. Tiernyn a Donaugh vyšli z královského domu Skai jako mladší synové prince, který se stal Brennenovým dědem. Brennenův syn Gareth, Athelinův otec, byl obdařen silnou magií, ale ne tak silnou, jako byla magie Donaughova. Mioragh zauvažoval, jestli vlastně veškerá ta rodová magie, ta skutečná magie, nevyvrcholila v Donaughovi a neskončila tím. A co když už nebyla žádná další možnost, jak ji znovu vyvolat?

V té hospodě bylo vedro k zalknutí. Rozpálený horkem a dostatečným množstvím piva na to, aby mu zvedlo náladu, ale nesnížilo jeho schopnosti, odložil Acaren plášť a těžkou vestu a rozhalil si tuniku u krku. Klečel v kruhu vojáků a čekal, až Lluddor vrhne kostky. Před sebou na podlaze měl malou hromádku své výhry.

Trávíval s vojáky ze svého oddílu spoustu času. Jako druhorozený syn nemusel dodržovat odměřený odstup, jak musel činit dědic princova trůnu, a jemu to velmi vyhovovalo. Měl svého staršího bratra vroucně rád, ale někdy si myslel, že je Gabhain přehnaně úzkoprsý a bere své postavení přespříliš vážně.

Voják vrhl kostky, vítězně zajásal, shrábl polovinu z hromádky stříbrňáků uprostřed kruhu a přisunul kostky Acarenovi. „Můžeš získat zbytek, lorde," oznámil mu s úsměvem. „Já jsem právě vyhrál zpátky to, o co jsem přišel."

Acaren se vesele zazubil a zatřásl kostkami. Podíval se dolů na mince před sebou, pak se soustředil na hod a vrhl kostky. Hvězda, jasan a sedmička. Nic. Ani nevyhrál, ani netratil. Dal se do smíchu a posunul kostky dalšímu.

„Dneska je to na mně," prohlásil. Sebral svou malou hromádku mincí a jednu sadu šestistranných kostek a vstal.

Jeden z vojáků vzhlédl a žertem poznamenal, že by mu měl dát šanci vyhrát zpátky, co prohrál.

„Osm stříbrných?" zeptal se Acaren s hraným údivem. „Marto, to stačí sotva na zaplacení piva." Rozesmál se, dal mince hospodskému a nasadil strohý, panovačný výraz. „A teď vám jako váš velitel nařizuji vypít se mnou poslední džbánek piva, a pak už budu muset jít."

Zvolna kráčel zpátky do pevnosti. Usoudil, že už není zbytí. Nemá na vybranou. Dnes večer se musel sejít s Mioraghem. Už to nemohl dál odkládat.

Strážní u dveří do Velké síně Acarena poznali a ustoupili stranou, aby mohl projít, a lehce, leč uctivě se mu uklonili. Acaren jim popřál dobrou noc a pružně vyběhl nahoru po schodišti na opačném konci Velké síně, vedoucím k rodinným komnatám.

Nad schody se zastavil a podíval se do své dlaně na ty tři šestistranné kostky lesknoucí se ve světle pochodní. A pak se konečně, s vědomím, že je před ním ještě jedna drobnost, kterou by měl udělat, obrátil směrem ke křídlu pro hosty.

Dveře mu otevřel Mioraghův sluha Deyr, rozespalý a rozcuchaný a poněkud nevrlý, že ho někdo uprostřed noci burcuje ze spánku. Jeho rozdurděný výraz se příliš nezměnil ani poté, co poznal Acarena.

„Já vím, že už je pozdě," omlouval se Acaren, „ale mám něco, co musím mistru Mioraghovi ukázat."

„Už je po půlnoci, lorde Acarene," pravil chladně Deyr.

„Mistr Mioragh…"

„Je vzhůru," ozval se z vnitřní komnaty Mioraghův hlas. „Prosím, Deyre, uveď ho dál."

Když Acaren vstoupil, vstal Mioragh od stolu a od rozevřené knihy. Po obou stranách dlouhého stolu žhnuly ohřívací pánve a v krbu u postele hořel oheň. Kromě toho byla komnata osvětlena už jen dvěma svíčkami ve vysokých svícnech na stole. Mioragh se usmál na pozdrav. „Mohu nabídnout mladému nočnímu ptáku trochu vína?" zeptal se.

Acaren zavrtěl hlavou. „Děkuji, ale nechci. Já už jsem si svůj díl piva a vína dneska vypil."

„Tak si udělej pohodlí a pověz mi, co tě sem v tak pozdní hodinu přivádí.“

„Chci ti něco ukázat,“ prohlásil Acaren. „Já vím, že je pozdě, ale já jsem si tím začal být jist teprve dnes večer a myslel jsem si, že bys to měl vědět co nejdříve.“

Mioragh se vrátil na své místo za stolem. „Co je to?“ zeptal se.

„Toto.“ Acaren krátce zatřásl kostkami a vrhl je na stůl. Aniž se na ně podíval, prohlásil: „Bude tam hvězda, sokol a sedmička.“

Mioragh se předklonil a pozorně si kostky prohlédl, a pak se podíval na Acarena. „Jsou tam,“ pravil. „Sedm sokolů pod hvězdou. To není špatný hod.“

„Tento už nebude tak dobrý.“ Acaren sebral kostky, znovu je vrhl a zavřel oči. „Jednička, jasan a zajíc,“ oznámil. „Jeden zajíc pod jasanem. Vždycky ztrátový hod.“

Mioragh se znovu podíval na kostky. „Opět je to, jak jsi řekl,“ pravil tiše. Zvedl hlavu a podíval se na Acarena. „Co to znamená, Acarene? Vidíš to, aniž se podíváš?“

„Ne tak úplně,“ odvětil Acaren zvolna. „Co chceš, abych hodil? Cokoli…“

„Půlměsíc, jelena a sedmičku,“ řekl Mioragh.

Acaren zatřásl kostkami a hodil je na stůl. V bledém světle svící na kostkách zřetelně vyvstaly obrysy půlměsíce, jelení hlavy s parožím a sedm bodů. Mioragh se v křesle opřel dozadu a světlo svící podtrhlo ostře řezané rysy jeho tváře a zamyšlený výraz.

„Dokážeš to pokaždé?“ zeptal se.

„Pokaždé,“ odvětil Athelin.

„Jak to děláš?“

Acaren zvedl levici a kostky vzal do pravé ruky. Prsty levice rychle udělal složité znamení a hodil kostky. Objevila se sedmička, hvězda a slunce. Sedm hvězd kolem slunce. Nejvyšší výhra.

„Kde ses to naučil?“ zeptal se zaujatě Mioragh.

„Já nevím. Myslím, že spíš náhodou než záměrně. Prostě mne to jen tak napadlo jednoho večera, když už jsem těžce prohrával.“

Mioraghovi přelétl přes tvář pobavený úsměv. „A ty to používáš, aby obral své vojáky o poslední měďák?“

Acaren zavrtěl hlavou a vesele se ušklíbl. „Kdepak. Ne tak úplně. Jen natolik, abych neodcházel úplně obraný já.“ Jeho úsměv

pohasl. Posadil se do křesla a prudce se naklonil přes stůl. „Je to pro tebe nějaká pomoc, Mioraghu? Mám nějakou magii?“

Mioragh zvolna přikývl. „Ano, myslím, že máš,“ odpověděl zadumaně. „Myslím, že jsem takovou magii ještě nikdy neviděl.“

„Já vím, že jí není moc,“ poznamenal Acaren. „Bude to k něčemu?“

„Každá magie je k něčemu.“ Mioragh se naklonil ke stolu a zamyšleně se špičkou prstu dotýkal kostek, jedné po druhé.

„Potřebujeme všechnu, co máme. Uvidíme, co se s tím dá dělat. Budeš pracovat se mnou?“

„Jistě.“ Acaren se najednou vesele zazubil. „Jaká smůla,“ usoudil. „To nejspíš znamená, že už nikdy nebudu přizván ke hře v kostky.“

14

Rowan se probudil ze zmateného snu celý roztřesený a zachvácený horečkou. Hlava mu třeštila tak silně, že bolestí skoro neviděl, bylo mu zle a útroby se mu kroutily v křečích. Zalapal po dechu, posadil se a zasáhla ho taková vlna závratě, že se musel oběma rukama podepřít. Zavřel oči a počkal, až to přejde, pak jednu ruku zvedl a sáhl si na čelo. Když ruku odtáhl, byla lepkavá a mokrá potem, který mu stékal po obličeji.

Hlavou se mu táhly útržky snu. Nahá žena se stříbřitými vlasy pomalu tančila a půvabně se otáčela, vlasy jí splývaly kolem těla jako zářivý oblak a tyrkysově zelené oči byly plné jakéhosi citu – byl v nich vzkaz, který nedokázal rozluštit.

Tu prchavou vidinu najednou roztříštila úporná, tepající bolest hlavy a Rowan znovu zavřel oči. *Jsem nemocný*, pomyslel si zmateně. *Musím jít za Mioraghem…*

Nemotorně se vyhrabal z postele a vyvrávoral na chodbu. Díky horečce a bolesti hlavy se sotva držel na nohou. V očích ho pálilo slabé, mihotavé světlo pochodní a naleštěná dřevěná podlaha ho do bosých nohou studila jako led.

U Mioraghových komnat se musel zachytit zárubně dveří, aby neupadl. Opřel se o ni, zvedl jednu ruku a zaklepal. Dveře se otevřely okamžitě a otevřel mu je Mioragh osobně. Rowan si ve svém horečnatém omámení pomyslel, že ho snad bard očekával.

„Rowane," zvolal Mioragh. „Jsi nemocný?"

„Bolí mě hlava," zamumlal Rowan.

Mioragh ho odvedl do vnitřní komnaty a přitáhl mu křeslo k ohřívací pánvi. Rowan se mu snažil vysvětlit, jak to bylo s tím snem a jak se vzbudil a bylo mu zle, ale shledal, že je pro něj mluvení příliš obtížné. Mioragh rychle přešel k malé truhlici pod oknem a klekl si před ní na zem. Otevřel ji a zatímco naslouchal Rowanovým slovům, pátral v jejím obsahu. Když se zase vrátil k Rowanovi, měl s sebou malý svazek suchého listí.

Chvíli nad Rowanem stál a pak se k němu sklonil, aby mu lépe viděl do tváře. „Podívej se na mne," požádal ho.

Rowan s námahou zvedl hlavu a podíval se na Mioragha. Do očí ho bodalo světlo z jediné svíce na stole, až ho začaly pálit a na dlouhých řasách se objevily kapky slz a zamlžily mu zrak. Musel oči pevně zavřít a odvrátit se od světla.

Mioragh mu položil ruku na čelo. „Já vím, co je s tebou," řekl konejšivě.

„Ona ti to nedělá zrovna snadné, že? Někdy to není moc něžná Paní, Rowane."

Zmatený Rowan se chtěl Mioragha zeptat, co tím míní, ale bard jen potřásl hlavou. „Zdálo se ti o Rhianně, Paní Vzduchu." Bylo to prosté sdělení, nikoli otázka.

„Dvakrát," odvětil Rowan. „Jednou dneska. A jednou v den mého lovu. A ještě o další ženě…"

„O kom?" vyhrkl Mioragh. Hlas mu najednou zdrsněl.

„Já nevím. Zdávalo se mi o ní už od dětství. Je moc krásná a pronásleduje mne v mých snech." Zdálo se, že se světlo najednou rozzářilo jasněji a Rowan skrz palčivé slzy neviděl. Zvedl ruku, aby si otřel oči a zaslechl, jak se po podlaze sune něco kovového.

Pak mu Mioragh znovu položil ruku na čelo. Přísným, rozkazovačným tónem, který Rowan neslyšel od té léta vzdálené noci Imbolce ve Velké síni, mu Mioragh nařídil: „Podívej se do ohně, Rowane Druhorozený, a řekni mi, co tam vidíš."

Rowan otevřel oči. Mioragh mu přitáhl žhnoucí ohřívací pánev blíž ke křeslu. Rowan se do ní zadíval a spalující jas mu znovu naplnil oči slzami. Začal se třást – v silných, křečovitých vlnách, které nemohl zastavit. Pevně sevřel ruce na kolenou, aby se mu přestaly třást a zaťal zuby, aby mu nedrkotaly a zahleděl se do

žhavých uhlíků v ohřívací pánvi. Rozhořely se a rozzářily až jich měl plné oči a hlavu a hrozilo mu, že ho jejich žár stráví, a zaplavil ho strach, že do nich bude jasnou září plamenů navždy stržen.

Nacházel se v naprosté tmě. V jeskyni. Spíš cítil než viděl vlhkou skálu – stěny jeskyně, které se kolem něj uzavíraly a tísnily ho, cítil ten hutný, zemitý pach půdy, na které stál. Zpředu, z hloubi jeskyně, přicházel lehký vánek, slabý jako dech, a Rowan věděl, že se kus dál před ním jeskyně otevírá vstříc nebeské báni. Odněkud zblízka slyšel slabý, melodický zvuk vodních kapek dopadajících na hladinu, ale donekonečna se opakující ozvěna mu znemožňovala určit směr, odkud zvuk přicházel.

Zezadu k němu dolehlo tiché škrtání křesadla. Pochodeň se vzňala a kolem se rozlila měkká záře. Před sebou Rowan uviděl postavu oblečenou v bílém, se zářivě rudým pláštěm přehozeným přes ramena, sepnutým kulatou zlatou sponou s bílým sokolem Skai. Nehybně stál v úzké, tísnivé jeskynní chodbě a čekal. V prvním okamžiku si Rowan myslel, že je to on sám. Pak se postava pohnula a Rowan si uvědomil, že je to Acaren.

Nebo ne? Rysy mladého muže se ve světle pochodně měnily. Chvílemi si byl Rowan jist, že je to Acaren, pak se světlo pochodně zatřepetalo a muž před ním vypadal, že je starý jako Athelin nebo ještě starší. A chvílemi vypadal jako mladá žena s vlasy spletenými do silného copu spadajícího dolů vedle jílce meče, který nesla na zádech. A v dalším okamžiku to byl opět Acaren.

Acaren se dal do pohybu a kráčel hlouběji do jeskyně. Před ním poskakoval jeho pokřivený stín, plynul po nerovné podlaze, prodlužoval se a krátil se, rostl a ubýval se světlem pochodně pohybující se vzadu. Rowan kráčející mezi Acarenem a pochodní bez překvapení zaznamenal, že on sám žádný stín nevrhá. Acaren byl v jeskyni sám s tou neurčitou, zastřenou postavou, která nesla pochodeň.

Úzká chodba se najednou otevřela a Rowan vycítil, že se před ním nachází rozlehlá jeskyně, ale neviděl z ní nic. Acaren vstoupil do jeskyně, zastavil se a počkal na nosiče pochodně.

Světlonoš Acarena nepředešel – zastavil se v ústí chodby za ním a zvedl pochodeň výš. Světlo ozářilo vysoké bílé vápencové sloupy stvořené vodou odkapávající po staletí, až se krápníky stoupající ze země spojily s krápníky visícími ze stropu.

Pochodeň se rozhořela a rozzářila se jasněji. A jako kdyby byly sloupy stvořeny z broušených démantů, přeskakovalo světlo z jednoho na druhý, jiskřilo, odráželo se, sílilo a letělo ze sloupu na sloup jako tekutý oheň rozsévající zelené, rudé, modré a fialové jiskřičky. Jeden sloup po druhém byl zachvácen výbuchem poletujícího světla až si Rowan myslel, že je polapen v křišťálu, na který dopadají sluneční paprsky a odrážejí se v jiskřivé měňavé duze barev a světla do všech koutů této úchvatné síně.

Vedle obrovitého sloupu stál stůl – oltář vyřezaný z křišťálu či snad z ledu a na třpytivě bílém, lesklém vápenci se tyčil jeho vysoký, tmavý stín. Na oltáři stály dva vysoké, štíhlé zlaté poháry a na nich spočíval meč. Jeho ocelová čepel v tom jiskřivém světle jasně zářila a drahokamy na jílci zeleně, modře a rudě tepaly živoucím ohněm.

„Zvedni ten meč,“ nařídil nějaký hlas.

Acaren sebejistě kráčel k oltáři. Před ním poskakoval jeho stín a stoupal na zářivě bílý vápencový sloup, kde se setkal se stínem oltáře a meče. Acaren natáhl ruku, prsty obemkl jílec meče a zvedl jej. Na svítivém sloupu zároveň zvedl jeho stín, tak ostrý, že vypadal jako trojrozměrný, stínový meč, a Rowan ucítil, jak dokonale mu jeho jílec sedí v dlani.

Vzplanula v něm magie; rozhořela se mu v srdci i v duši. Všude kolem něj magie syčela a praskala, tančila mu kolem ruky svírající meč jako rej blesků na severním nebi. Nebo jako modré provazce čarodějného ohně, které poletují v lodním ráhnoví. Protékala jím, palčivá i mrazivá zároveň, měnila jej v pochodeň, která sbírá magii z jeskyně zaplavené světlem a vrhá ji zpět jasnější, silnější, mocnější.

Rowan v šíleném záchvatu vytržení vykřikl bolestí.

„Rowane, vypij to.“

Rowan otevřel oči. Ležel na Mioraghově lůžku, podepřen několika polštáři. Nad ním se skláněl Mioragh, v ruce pohár, ze kterého stoupal obláček páry. Přidržel ho Rowanovi u úst. Bylo to víno svařené s něčím, co po sobě zanechávalo hořkou pachuť. Rowan si párkrát lokl a cítil, jak jeho bolesti hlavu ustupují. Už se ani netřásl. Lehl si na záda a zavřel oči. Už mu bylo dobře, jen se cítil strašlivě unavený. Tělem se mu rozlilo malátné teplo a chtělo se mu spát.

„Pamatuješ si, co jsi viděl tentokrát?“ zeptal se ho Mioragh.

Rowan přikývl. „Ano.“ Jen s námahou dokázal udržet oči otevřené. „Řekl jsem ti to?“

„Ano, řekl.“ Mioragh mu dal ještě trochu napít vína. „Pokus se to dopít všechno. Pomůže ti to vrátit se zpět.“

„Byl jsem daleko odtud,“ zamumlal Rowan ospale.

„To ano. Tvůj praděd Brennen měl také dar Vidění. A tvoje babička Lowra také. Věděl’s to?“

Rowan se zamračil. „Není to nijak příjemný dar,“ zamručel mrzutě.

Mioragh se usmál. „Ne, někdy není. Ale myslím, že příště už to bude pro tebe snazší.“

Rowan se snažil udržet víčka otevřená, ale nedokázal to. „Víš, co to znamená, Mioraghu?“ zeptal se. Byl tak ospalý, že už mu to bylo skoro jedno.

„Myslím, že ano. Teď spi, Rowane. Zítra si o tom musíme promluvit s Athelinem. Ale právě teď uděláš nejlépe, když budeš spát.“

Když k němu dorazil posel s výzvou, aby se dostavil k otci, Horbad si právě užíval s jednou ženou. Posel sotva popadal dech a byl rozrušený na nejvyšší míru – známka toho, že je pozvání od jeho otce vskutku naléhavé. Horbad s nechutí znovu vložil na plačící ženu zaklínadlo, vylezl z postele a rychle se oblékl. Vzal si černý stejnokroj důstojníka Černých jezdců s malým stříbrným odznakem na límci a malým odznakem na rameni na košili. Kromě nich rušilo jednolitou čerň jeho stejnokroje jen zdobení dýky, kterou měl u pasu a na jejíž čepeli byly vyryty znamení moci.

Hakkar byl ve svých komnatách. Stál u okna, hleděl na sever, ruce sepjaté za zády. Když Horbad vstoupil, ani se neohlédl.

„Už jsem tě dřív varoval, abys nesnímal zaklínadlo z žen, které si bereš do postele," pravil.

Ten mírný tón Horbada neošálil. Slyšel svého otce dávat rozkazy k vykonání popravy stejně hladkým, hebkým tónem. „Když s nimi skončím, tak to zaklínadlo vždycky obnovím," namítl stejně vyrovnaným tónem. „Milovat se s ženou, která je pod vlivem zaklínadla, je jako milovat se se slaměným panákem. Jsem raději, když je v nich trochu více života."

„Přesto vyčerpáváš v posteli přespříliš svých sil, Horbade. Zbývá ti jen málo sil, které věnuješ do mých služeb."

„Já ti sloužím dost dobře, otče," bránil se Horbad. „Poslal jsi pro mne jen proto, abys mi opět připomínal mé povinnosti?"

Hakkar se obrátil. V úzké, ostře řezané tváři planuly tmavé oči. „Začínáš být nestydatě drzý, můj synu," pronesl tiše. „Přeješ si okusit, jak chutná můj hněv?"

Horbad potlačil rozechvění, pak se odvrátil a bezstarostně sebou praštil do křesla ve snaze skrýt svůj neklid. „V téhle pustině se pro muže těžko hledá jiné rozptýlení," prohlásil.

„Dokud budu opatrný a budu zaklínadlo obnovovat, tak bys proti tomu neměl nic namítat. Ty ženy jsou zanedbatelné. Ta žena z dnešního večera dokonce jevila známky určitého potěšení z toho, že ji věnuji takovou pozornost."

„Nařizuji ti, abys nyní věnoval svou pozornost mně, Horbade. A měl bys dobře poslouchat."

„Jak ti mohu dnes večer posloužit, otče?" otázal se Horbad zdvořile.

„Svěřil jsem ti velení nad západními posádkami. Kdy hodláš odjet na západ ujmout se svých povinností? Nebo tady zamýšlíš zůstat po celou zimu?"

„Mé přípravy jsou skoro u konce," odvětil Horbad. „Odjíždím za tři dny."

„Ne," prohlásil Hakkar. „Odjíždíš zítra. Musíš se tam usadit dřív, než cesty zapadnou sněhem a nebudou sjízdné. Povzbudíš své muže k lovu těch nepoučitelných, vzdorujících západních Celanů a zahájíš válečné tažení proti severním Celanům, které taky osobně povedeš."

„Jistěže. S prvními známkami příchodu jara…“

„Ne. Ne na jaře. Teď.“

„V zimě? Otče, v zimě je v těch horských průsmycích sněhu mužům nad hlavu. Přece nepředpokládáš, že by se nějaká armáda dostala přes hory na sever.“

„Však ty už na něco přijdeš, Horbade,“ odtušil Hakkar potměšile. „Máš obrovskou představivost a jsi velmi vynalézavý. Alespoň tak nějak mi to sdělili tví sluhové. Přišel čas zničit každičkou stopu odporu.“

„Stalo se snad něco?“ zeptal se Horbad. „Cítíš ze severu nějakou magii?“

„Nechávali jsme ty vzpurné nepodrobené Celany příliš dlouho v klidu. Je načase jim připomenout maedunskou sílu.“ Hakkar se odvrátil. „Uděláš nejlépe, když půjdeš dohlédnout na své přípravy.“

Když Horbad odešel, odstoupil Hakkar od okna a prošel dveřmi v rohu komnaty. Úzké točité schodiště vedlo nahoru do malé kruhové místnosti. Ve věžní komnatě byla až na slabou modrou záři vycházející ze stolu stojícího uprostřed, naprostá tma.

Hakkar pomalu došel ke stolu, jedním prstem se dotkl oválného kamene, který na něm ležel, a zamračil se. Tenhle zrádný kámen už nebyl šedivý a drsný. Získal perleťový lesk a v naprosté tmě v místnosti slabounce, matně zářil. *Takže to není silná magie,* usoudil Hakkar. Nicméně je to přesto magie. Ten kámen ji rozpoznal dokonce i přesto, že toho jeho vlastní smysly nebyly schopny.

Zvedl kámen, podržel jej v dlani a pomalu se otáčel do kruhu. Záře byla nejsilnější, když držel kámen směrem na severozápad – směrem, odkud přišel skoro před devíti lety první závan magie.

Položil zrádný kámen opatrně zpátky na jeho místo na černý samet a pár okamžiků ho roztržitě pozoroval. Na denním světle by byla jeho záře nepostřehnutelná. Byla patrná jenom v naprosté tmě, jako teď tady.

„Copak mi chceš říct?“ zamumlal Hakkar.

Další dítě, které se narodilo s magií? Anebo se, po všech těch letech čekání, objevil čaroděj z toho proroctví? Muž, který by byl zkázou samotného Maedunu?

Hakkar usoudil, že nejlepší bude chovat se tak, jako by zrádný kámen hlásil příchod čaroděje. Bylo načase dokončit tažení, které před více než padesáti lety začal jeho otec. Celané ze severu musí

být nyní vyhlazeni. První krok tažení, které naplánoval ještě předtím, než se narodil Horbad, bude proveden tuto zimu.

Další krok možná bude trvat několik let, ale tuto zimu se rozhodně začne. Ten čaroděj, který se zřejmě vynořil, bude nalezen a zničen.

Hakkar se usmál. Celané ze severu byli ukolébáni do pocitu, že jsou již více než padesát let v bezpečí a že jsou víceméně ponecháni v klidu sami sobě. Teď zjistí, že je tomu jinak.

A možná, jen možná, by zodpovědnost za toto tažení mohla Horbada posílit. Spojením mezi nimi se zvýší i Hakkarova moc, ale Horbadova vlastní moc se tím ještě zcela nenaplní. Toto tažení může být tím prostředkem k nápravě, po kterém Hakkar pátral už skoro třicet let.

Vztyčil jeden prst a sledoval tenký paprsek bledého světla vedoucí do středu kamene. Ústa mu zachmuřeně ztvrdla. Horbad musí být dost silný, aby přijal jak jeho jméno, tak jeho moc, takže by se s ním mělo něco stát. Když bude dostatečně ukázněný a bude se snažit, mohl by překonat tu kapku cizí krve, kterou získal po té Saesnesance, prababičce své matky.

15

Zima se pomalu vlekla. Období klidu a odpočinku mezi horečnatým shonem v době žní a začátkem jarních prací – orání a setí. Byl to čas opravování nářadí, dlouhých večerů u hořících krbů s horkým svařeným vínem, které pomáhalo lépe snášet chlad, a čas vyprávění příběhů, ze kterých i ty nejmladší děti poznávaly dějiny Celi a slávu jejích hrdinů.

Jak v domech, tak v pevnosti spřádaly ženy vlnu a tkaly látky na šaty a pokrývky a vyprávěly si laskavé příběhy o bozích a bohyních, kteří vítali na Celi první Celany. Dětem se nejčastěji vyprávěly příběhy o Adriel, Paní Vod, nebo o Rhianně, Paní Vzduchu a ty, kde bylo méně násilí – příběhy o panujících bozích, kteří vládnou ve znamení duality, a o bohyních, které jsou příznivě nakloněny ženám a hodným dětem – zejména to poslední se vždy trochu zdůrazňovalo s významným pohledem upřeným na ty, kdo by z toho měli vytěžit značné poučení.

Vyprávěly se příběhy o Beodunovi, Pánu Ohňů, a jeho dvojaké povaze, týkající se hřejivého ohně v krbu a divokých blesků, sesílaných z oblohy.

Vyprávěly se také příběhy o Cernosovi, Pánu Hvozdu, Sandorovi, Pánu Plání, a Geriegovi, Pánu Útesů, protože všechny děti se rády bály a s nadšením se nechávaly k smrti děsit příběhy o spravedlivém rozhořčení těchto mocných bohů nad lidskými hříchy.

Přišel a odešel zimní slunovrat, jasný bod v chladném a nudném období. V Athelinově Velké síni bylo plno smíchu a zpěvu a lidé si dávali drobné dárky.

Čtrnáct dní po Zimním slunovratu došlo k neslýchané události. Do přístavu Skerry dorazila loď s ráhnovím pokrytým ledem a plachtami potrhanými zimními vichřicemi a bouřemi. Na palubě bylo skoro padesát lidí, převážně ženy a děti, do jednoho promrzlí na kost a na pokraji smrti vyčerpáním a zimou. Celá vesnice byla vzhůru nohama, jak pro ně lidé hledali teplá místa u krbů a ohřívacích pánví a většina z nešťastníků dostala bleskurychle teplé jídlo a veškeré pohodlí, které jim lidé na Skerry mohli poskytnout.

Jeden mladík, asi devatenáctiletý, kterého se za ruce křečovitě držely dvě děti, trval na tom, aby ho neprodleně dovedli k princi Athelinovi. Říkal, že přináší závažné zprávy, které musí jak princ, tak Thaine ap Cai, slyšet co nejdříve.

Když mladík s dětmi vstoupil do Velké síně, rozhostilo se v sále hrobové ticho. Loisa při pohledu na promrzlé děti zasténala, vrhla se k nim a bez dalších řečí je převzala do své péče. Mladík jí je vděčně předal a když se na něj děti, které Loisa svižně hnala nahoru po schodech do teplé koupele, k jídlu a do postele, nedůvěřivě ohlížely, ještě se na ně konejšivě usmál.

Athelin vyskočil na nohy a Thaine ap Cain, sedící vedle něj, rovněž tak. Mladík zůstal stát u vchodu. Tvář měl strhanou a byl bledý jako stěna. Vypadal, že sbírá poslední síly a halí se do nich jako do pláště, a když jeho pohled dopadl na Thaina, napřímil se. Udělal pár vrávoravých kroků, klesl před Thainem na jedno koleno, sklonil hlavu a zavřel oči. Bolest mu vryla do tváře vrásky a v tu chvíli vypadal jako stařec.

„Vévodo…“ zašeptal.

Thain zbledl. Naklonil se k mladíkovi a zvedl ho na nohy. „Já tě znám, Dafydde ap Glenyr. Jaké zprávy přinášíš?“

„Tvůj otec, vévoda Cai, je mrtev, lorde,“ vydechl Dafydd. Potácel se na samé hranici svých sil. „Je mrtev a my jsme byli na Laurele rozdrceni.“

* * *

V Athelinově pracovní komnatě nad Velkou síní se jich shromáždilo dvanáct – celá válečná rada – a v malé místnosti nebylo k hnutí. Athelin seděl v čele dlouhého pracovního stolu, zády k zamrzlému oknu, za kterým se na parapetu vršil sníh. Po jeho levici seděla Dorlaine a vedle ní Gabhain, Valessa, Drustan a Cynrik. Naproti Athelinovi na druhém konci stolu seděl Dafydd ap Glenyr, už najezený a odpočatý, ale dosud bledý a strhaný. Po Athelinově pravici seděl Thaine ap Cai a vedle něj Acaren, Eliene, Rowan a Mioragh. Ralf čile pobíhal kolem stolu, doléval všem horké svařené víno a občas se na chvilku posadil na své místo vedle Cynrika.

Rowan se rozhlédl kolem stolu. Smutné shromáždění, pomyslel si. Zprávy z Laurely byly opravdu zlé. Cai, vévoda z Wenyddu, byl jejich příbuzným, pocházel ze stejného rodu, jako princové ze Skai, Rudým Kianem počínaje, ale přes dceru Rudého Kiana Torey. Jejich příbuzenský vztah s každou generací slábl, ale ani vévodové s Wenyddu, ani princové ze Skai na sebe nikdy nezapomínali a tyto vztahy nepovažovali za bezvýznamné.

Thain ap Cai se ani nenamáhal povstat a šel rovnou k věci. „Dafydd ap Glenyr je synem velitele vojáků mého otce. Oba dva znám dlouho a plně jim důvěřuji. Prosím Dafydde, řekni nám, co se stalo.“

„Černí jezdci, vévodo,“ začal Dafydd zajíkavě.

Rowan poočku mrkl na Thaina. Thain sebou skoro neznatelně trhl, když ho Dafydd oslovil titulem jeho otce. Rowan přeskočil pohledem na Athelina a pak na Gabhaina. Jako Gabhain, kdyby se něco stalo Athelinovi.

„Pět oddílů Černých jezdců.“ Daefyddovi opět přelétl přes tvář stín hluboké bolesti. „Přišli od pobřeží den po slavnosti Zimního slunovratu, lorde, a napadli nás dřív, než jsme se mohli shromáždit k obraně.“

„Nebyli jste nijak varováni?“ zeptal se Drustan.

„Vůbec ne,“ odpověděl Dafydd. „A hlavně jsme v tuto roční dobu samozřejmě žádný útok neočekávali.“ Podíval se na Thaina. V očích měl němou prosbu a bolest. „V zimě jsme se vždycky cítili bezpečně. Sníh nás vždycky předtím ochránil.“

„Ovšem,“ souhlasil Athelin. „Pokračuj, prosím.“

Dafydd ho nevnímal. Veškerou svou pozornost upínal neochvějně na Thaina. „Zůstal bych tam a bil bych se až do své smrti, lorde, ale tvůj otec mne osobně pověřil tím, abych ochránil tvého mladšího bratra a sestru. Vzal jsem všechny, které jsem našel, sebou na loď. Jen tak tak jsme se dostali z přístavu živí a někteří cestu sem nepřežili. Mezi nimi byla i tvá matka, lorde."

Thainova tvář se stáhla bolestí a jeho rty se pevně semkly. Pak vzhlédl. „Přišli přes hory?" zeptal se nevěřícně. „Uprostřed zimy se dostali přes průsmyky?"

„Ne, lorde. Přišli po pobřeží. Vedl je samotný Horbad. Viděl jsem ho. Jeho černokněžnictví jim muselo umožnit projít po pobřeží pokrytém sněhem a ledem."

Cynrik si neklidně na židli poposedl a přikývl. „Koneckonců, je tam nížina," poznamenal. Založil si ruce na prsou a zamyšleně svraštil čelo. „Já tu zemi na severozápadě ostrova znám. Obávám se, že Hakkarovo zaklínadlo a Horbadovo černokněžnictví by tam mohlo být velmi účinné."

Daefydd bezmocně rozhodil rukama a zamrkal, aby zahnal slzy zoufalství a žalu.

„Byla to armáda asi pěti set ozbrojených mužů, lorde. Byli jsme proti nim bezmocní. Neměli jsme vůbec žádnou naději." Křečovitě drtil v prstech stopku číše a proti tmavé lesklé pálené keramice ostře vystoupily zbělalé klouby na ruce. „Ale Černí jezdci klesali pod našimi meči do sněhu a umírali. Můj otec a jeho vojáci prodali své životy draho."

„Přežil ještě někdo?" zeptala se soucitně Dorlaine.

„Myslím, že se některým podařilo uprchnout výš do hor, lady," odvětil Dafydd. „Ale s jistotou to nevím. Nebyl čas je hledat, byli bychom pobiti i my. Pochybuji, že jich bylo mnoho."

Athelin se opřel. Rty měl semknuté, na tváři tvrdý výraz. Rowan ho ještě nikdy neviděl tak zachmuřeného. „Ztráta Caie a jeho lidu je pro nás opravdu hroznou ránou," začal. Mluvil tiše, klidně, téměř škrobeně, ale Rowan na něm viděl to železné sebeovládání, které musel Athelin vynakládat, aby svůj hlas udržel v mezích. Přemáhal ho vztek, rozhořčení a žal, ale ne strach. Obrátil se k Thainovi. „Věz, že s tebou a tvou rodinou hluboce cítím, vévodo. A nabízím vám přístřeší takové, jaké na Skerry máme, na tak dlouho, jak budete potřebovat."

Thainovi zahrál v koutku úst hořký úšklebek. „Nic víc ani udělat nemůžete," odvětil. „Na Hakkara ani Horbada zaútočit nemůžeme."

„Možná že budeme muset," prohlásil Athelin.

Mioragh, který až dosud upřeně zíral do svého poháru s vínem, se na své židli neklidně zavrtěl. „Hakkar musel zahájit tažení s cílem pozabíjet všechny Celany, kteří nepodléhají jeho zaklínadlu," prohlásil klidně, aniž zvedl oči od poháru. „A teď, když jsme přišli o Caie a jeho muže, nám moc velká armáda nezůstala."

„V žádném případě nemůžeme přežít dlouhotrvající obléhání," prohlásil Gabhain. „Je nás příliš málo na to, abychom s něčím takovým začali. Dokonce i ztrátu jednoho muže můžeme krutě pocítit. Zato Hakkar má neomezené množství vojáků. Jestli je vyšle proti nám, tak už bude jen otázkou času, než nás všechny zničí."

Drustan se zamračil a poposedl si. „Měli jsme tušit, že přijdou," prohlásil. „Doriané viděli, co se toto léto děje podél Hranice. Měl jsem vědět, že se Hakkar připravuje vytáhnout proti nám. Dokonce i Veniané, kteří jižně od hranice nikdy nežili a nikdy nemuseli Maedunům čelit, jsou vražděni."

Athelin se podíval na Mioragha. „Co na to říkáš ty, Mioraghu? Vyšle Hakkar své oddíly proti nám sem na Skerry?"

Mioragh povytáhl jedno rameno a rozpačitě ho zase nechal klesnout. „Nevím, lorde. Odrážíme jeden dva útoky přepadových skupin za rok už po devět deset let. Je v tom nějaký rozdíl?"

„Tohle je armáda," odvětil Athelin. „To není osamělá přepadová skupina. Tohle je armáda a její útok znamená počátek skutečného válečného tažení."

Mioragh svraštil čelo.

„Moře není Hakkarovou silnou stránkou a jediná cesta na Skerry a Marddyn je po moři. Možná, že se spokojí se zničením Caiova lidu na Laurele. Neznám žádný způsob, jak to přesně zjistit."

„Co na to říkáš ty, Cynriku?" zeptal se Mioragh.

Cynrik se nahnul dopředu. „Já jsem toho názoru, že si Hakkar dosud myslí, že prince ze Skai a celou jeho rodinu zničil. Stálo nás hodně bolesti, než jsme na to začali nahlížet tímto způsobem." Přes tvář mu přelétl stín smutku, ale Cynrik se rychle ovládl. „Ale ten úlomek zrádného kamene, který jsme našli po tom přepadení, kdy byl zavražděn Danal, mne dosud zneklidňuje.

„Rowanovu magii jsem zamaskoval," pravil Mioragh. „Věřím, že ho to před Hakkarem účinně skrývá."

„Já si to myslím také." Drustan se obrátil opět k Athelinovi. „V tuto chvíli lze těžko něco říci, lorde. Ale asi bych souhlasil s Mioraghem. Dokud nenajdeme někoho, kdo je obeznámen s Hakkarovými rozkazy, nemáme žádný způsob, jak odhalit jeho záměry."

„Já bych si dovolil nesouhlasit, lorde Drustane," vstoupil do rozhovoru Cynrik.

„Myslím si, že pravdu má Athelin. Hakkar začal válečné tažení s cílem nás všechny zničit."

„A co naše magie?" otázal se Drustan. „Může nám nějak pomoci? Máme nějaký způsob, jak bychom mohli kolem Skerry a Marddynu spustit kouzelný závěs, jako to udělal Donaugh kolem celé Celi?"

„O tom pochybuji, lorde." Mioragh se obrátil k Dafyddovi. „Předpokládám, že Haelwd a Loth mezi lidmi, které jsi dopravil na Skerry, nejsou."

„Haelwd s námi je," odvětil Dafydd. „Lotha jsem sám viděl padnout pod černým mečem."

Mioragh rozevřel ruce dlaněmi nahoru. „V tom případě máme pouze mne a tři mladé muže, kteří mají určité nadání," prohlásil. „Obávám se, že je to poněkud chabá obrana."

„Máme jednu zbraň, kterou bychom mohli použít," pronesl Athelin pomalu. „Zbraň, kterou si Maeduni hnusí a které se děsí."

Rowan rychle zvedl hlavu. V Athelinově hlase zaznívalo cosi podivného a Rowan najednou přesně věděl, co řekne. Mioragh vedle Rowana se zhluboka, zajíkavě nadechl.

„Už nastal čas, lorde?" zeptal se.

Athelin na něj letmo pohlédl a přikývl. „Ano," odpověděl. Rozhlédl se kolem stolu a jednomu každému se podíval zpříma do očí. „My máme zbraně. Pokud je ovšem najdeme včas. Meče Kováře Wyfydda. A čaroděje z maedunského proroctví."

Acaren vyskočil na nohy. „My je sem přineseme, otče," vyhrkl. „Rowan a já půjdeme do Skai a ty meče přineseme."

Rowan vstal. Srdce mu bušilo tak silně, že si byl jist, že to musí všichni slyšet. „Nejdříve půjdeme do Tyry," prohlásil klidně. „Nejdříve půjdeme do Tyry požádat Radu klanů o armádu, která by

nám pomohla dobýt zpátky nejdříve Skai a pak celou Celi.“ Acaren překvapeně povytáhl obočí a pak se zamračil. „Ne. Nejdříve do Skai. Skai je mnohem důležitější.“

„Věř mi, Acarene,“ trval na svém Rowan. „V tomto se nemýlím. Nejdříve do Tyry. Musíme mít armádu, která Krále a Čaroděje podpoří, jakmile najdeme jejich meče. Všechno to sami nezmůžeme. Dokonce ani s těmi meči…“

„A v tuto chvíli nemůžete udělat ani to,“ prohlásil Athelin pevně. „Nebudu riskovat život nikoho a už vůbec ne žádného ze svých synů, na moři v zimě. Nejméně do Beltane nebude moře bezpečné.“

„Ale otče,“ vzpouzel se Acaren. „Tak dlouho čekat nemůžeme.“

„Tak dlouho čekat musíme,“ odvětil Athelin.

„Maeduni nejsou dobří námořníci. Neodváží se do zimních vichřic. Ani Hakkarovo černokněžnictví nevládne větru a ledovým bouřím.“

Rowan si pomalu sedl a zhluboka se nadechl. „Meče Kováře Wyfydda,“ pronesl zvolna. Podíval se Acarenovi do tváře rozpálené vnitřním vzrušením. „Tak přece jen budeš nakonec Bojovníkem, Acarene. A já bych mohl být Bardem…“

„Uvidíme,“ uzavřel to Athelin. Sám byl napjatý a rozechvělý. „Uvidíme.“

Horbad se zimomřivě choulil v sedle, pevně zachumlaný do silného pláště, a koně nechával, ať se těžkými chuchvalci padajícího sněhu prodírá, jak dokáže sám. Chladný vítr mu profukoval každou škvírou v plášti až na tělo a zarýval mu své mrazivé paňáty až do masa, jako by byl pevně rozhodnut vyrvat mu i ty poslední zbytky tepla.

Horbad tuhle proklatou zemi nenáviděl. Nenáviděl zimu a hlavně sníh, který hustě vířil kolem něj a ucpával mu ústa i nos jako popel ze spálené země v létě. Nenáviděl ty vysoké, nepřátelské hory na západě a na severu, a nenáviděl ty bezduché, polomrtvé lidi, kteří bezmyšlenkovitě obdělávali půdu tam, kde jim jeho otec velkoryse dovolil přežívat. Nedokázal uvěřit, že to byl tento

zbídačelý, porobený lid, kterého se jeho otec a před ním jeho děd tak děsili, že tento ostrov nakonec skutečně zničili.

Ti lidé z Laurely na severu prokázali, že nejsou pro jeho vojáky žádnými soupeři. Ačkoliv, na druhou stranu, uvědomil si, tři sta z jeho pěti set mužů zůstalo ležet ve sněhu, mrtvých či umírajících, vedle padlých Celanů. Ale sídlo Celanů na Laurele je pryč. Tu jejich zchátralou vesničku vypálil a tu ubohou hromadu kamenů, kterou nazývali palácem, rozmetal do základů. V celém jejich sídle našel jen jednoho jediného stařík, který vykazoval slaboučké známky vyzařování magie, a osobně oddělil tu starou čarodějnickou hlavu od vetchého těla. Nebyla proti němu vržena jediná jiskřička magie.

To proroctví, ke kterému se jeho otec stále znovu a znovu vracel, říkalo, že z tohohle zbídačelého ostrova povstane čaroděj, který potlačí moc Maedunu a zadusí moc jeho černokněžníků jako voda uhasí plamen svíčky. Horbad tomu nevěřil. Viděl, jací tito lidé jsou. Nemyslící, bez ducha a bez života. Ani ti ze severu, kteří se nazývali svobodnými, v sobě neměli nic, co by mohlo být příčinou byť i toho nejslabšího rušivého zčeření jeho magie, a jeho magie nebyla ani zdaleka tak mocná jako magie jeho otce. Čeho by se Maedun mohl od takových lidí obávat? Neobsadil snad už Maedun většinu známého světa? Jak by mu mohl jeden bezvýznamný ostrůvek vyhrožovat?

Horbad chtěl původně na zimu odejít na pevninu. Na jihu byla místa, kde rostly pomerančovníky, svahy kopců byly porostlé vinnou révou a slunce hřálo dokonce i v den Zimního slunovratu. Jiskrná, řízná vína z jižních krajin tam tekla proudem a ženy byly mnohem živější než tyhle zasmušilé, bezduché celské čubky, o kterých bylo známo, že nechávají vlastní děti zemřít hlady, pokud byly počaty maedunským vojákem, nějakým z těch proslulých Černých jezdců z Maedunu, otcem, na něhož by měla být každá žena pyšná, že s ním má dítě. Co je to za ženy, že tohle dělají? Jeho otec musel přirozeně s tímhle znepokojivým vývojem něco udělat, jinak by tu brzy zůstalo jen velmi málo Celanů na obdělávání půdy a těžbu zlata, mědi a dalších kovů, které Maedun potřeboval.

Horbad sklonil hlavu, zachumlal se hlouběji do záhybů pláště a vztekle v duchu zanadával. Místo aby ho Hakkar nechal strávit zimu v teplých jižních krajích, trval na tom, aby tuhle zimu vedl

tažení proti těm žalostně ubohým laurelským Celanům. Podle Horbadova názoru to bylo naprosto zbytečné. Nebyla snad ta ojedinělá záře magie, kterou jeho otec cítil ze severu, už před lety zhašena? A od té doby ani jediný záblesk. Možná, že otec už zestárl a stal se z něj strašpytel.

Ale v tom je zase určitá možnost pro mne, usoudil Horbad. Možná, že už jeho otec zestárl natolik, že už nedokáže udržet vládu nad touto proklatou zemí. Když Hakkar zemře, přejde jeho moc stejně jako jeho jméno na Horbada. Kdyby byl Hakkarem, neviděl by žádný důvod, proč by nemohl trávit nejchladnější období roku v teple na jihu. Nějaký nižší kouzelník by po těch pár týdnů určitě dokázal zaklínadlo udržet, zejména i proto, že v zimě není nutné, aby bylo tak silné. Po krátkou chvíli by dokázal to zaklínadlo udržet skoro každý kouzelník a tady bylo zapotřebí porobit a zničit spíš lid než tu zemi samotnou.

Každopádně to byla úchvatná myšlenka.

16

Ze severozápadu se s burácením hnaly zimní bouře jedna za druhou, běsnily nad Celi a bičovaly hladinu Západního moře do vířící změti cárů mořské pěny a mrznoucí vodní tříště. Chladné moře mezi Celi a pevninou vřelo zdivočelými proudy bojujícími s větrem a vyplout na moře bylo pro lodě asi stejně bezpečně jako rovnou najet na pevnou skálu. S vědomím, že jakákoli loď s kapitánem a posádkou natolik ztřeštěnou, že by se odvážila vyplout, bude roztříštěna na třísky a roznesena větrem jako řezanka, užívali si námořníci odpočinku ve svých domovech a hospodách. Dřív než po Jarní rovnodennosti se žádná loď na moře neodváží.

Na Greghrachově skále na západním pobřeží Skai se Horbad uzavřel před běsnícími vichřicemi v pevnosti a trávil čas ve svých soukromých komnatách u hořícího krbu, uspokojen vědomím, že se od něj těžko může očekávat, že během tohoto šíleného nečasu povede nějaké tažení proti Celanům, a že se přes horské průsmyky nedostane žádný posel od jeho otce se vzkazem, ať se o to neprodleně pokusí.

Pokud je k tomu něco nedonutilo, zůstávali lidé z pevnosti Skerry za pevně zavřenými dveřmi ve svých domovech. Sesedali se kolem krbů a ohřívacích pánví, naslouchali vytí a skučení větru kolem střech a mezitím spřádali vlnu a len do příze a tkali látky,

nebo spravovali nářadí a jezdeckou výstroj a znovu a znovu si vyprávěli staré příběhy a legendy.

Rowan trávil čas studiem s Mioraghem, se stejně chabými výsledky jako vždy, a plánováním výpravy s Acarenem a se svým otcem. Acarenova netrpělivost se tvrdě bouřila proti zajížďce přes Tyru. Hádal se, že přednější je najít a přinést meče, a to co nejdříve.

„Nemůžeme si dovolit ztrácet čas," prohlašoval. „My musíme najít toho Krále a Čaroděje a okamžitě jim ty meče předat. Co když Maeduni znovu napadnou Skerry zrovna, když budeme v Tyře?"

„A co bude, když ty meče přineseme a nebudeme mít žádnou armádu, která by proti Maedunům bojovala?" odpálil Rowan. „I kdybychom ty meče nakrásně našli, a našli i toho Krále a Čaroděje, tak máme ty, já a ta malá armáda, kterou tady postavíme, proti celé maedunské armádě prachmizernou naději."

„Ale budeme mít toho čaroděje…"

„Ten čaroděj sice může zaměstnat Hakkara s Horbadem, ale jak můžeme s hrstkou našich lidí porazit několikatisícihlavou armádu?"

Acaren se obrátil k Athelinovi, aby ho jako otec podpořil. „Řekni mu něco, otče," zaprosil.

Athelin pokrčil rameny a usmál se. „Já s ním souhlasím," odvětil rozvážně. „Neuškodí ti poslechnout si jeho rady."

S očividnou nechutí a zlostí nakonec Acaren souhlasil, že je opravdu nezbytné jet do Tyry a promluvit si s Nejvyšším Lairdem Rady klanů.

Čtrnáct dní před Imbolcem uspořádal Athelin hodokvas a oznámil, že se dvojčata rozhodla jít hledat meče Kováře Wyfydda. Toto oznámení bylo jako důvod k oslavě dostatečné. Rozhovory ve Velké síni se týkaly něčeho trochu jiného.

Nakonec se v sále rozhostilo ticho. Dva sloužící přinesli do Velké síně Mioraghovu velkou harfu a postavili ji u princova stolu. Mioragh se poklonil Athelinovi a Dorlaine, pak usedl a opřel si harfu o rameno.

„Pro tento večer plný nadějí," začal hlasem, který se nesl do všech koutů Velké síně, „mám i já příběh naděje, který jsem se naučil vyprávět před několika lety. Je to nový příběh, jeden z těch, které teprve budou zařazeny do učení bardů. Zazpívám ho pro dva mladíky, kteří se za pár týdnů odváží vyrazit na cestu za závažným posláním. Ať jim i nám všem dá tento příběh naději a sílu. Je to

příběh Daigwra a Ganiedy.“ Vyloudil z harfy několik zvučných akordů a začal.

Někteří tvrdí, že když Tiegan, Tiernynův syn, padl na bitevním poli u říčky Run, padl také poslední z rodu Výsostného krále Celi. A já vám říkám, že to není pravda, protože když Tiegan padl, nosila jeho žena Sheryn, pocházející z národa Tyaddů, ve svém lůně jeho sémě. Tieganova věrná bheancoran Brynda al Keylan, vnučka Rudého Kiana ze Skai, úspěšně dopravila lady Sheryn do bezpečí do tyaddské vesnice v srdci západních hor, a to i navzdory celé maedunské armádě, která obsadila zelenající se země Celi. A tam Sheryn porodila Tieganovo dítě, syna, jehož v tajnosti nazývala Daigwr, což znamená mstitel.

Hluboko v horách pod ochranou Tyaddů svého syna Sheryn vychovala, naučila ho vědění Tyaddů a naučila ho historii jeho královského rodu. Daigwr měl po své matce magii a jeho umění ovládat meč bylo od dob, kdy Anwyr bojoval se svým mečem v bitvách proti Saesnesanům, nevídané.

Když Daigwr dospěl v muže a byl na vrcholu svých sil, bylo mu už skoro třicet let. Opustil tyaddskou usedlost a šel hledat svůj lid. Měl svou magii, která ho chránila, a kouzelný amulet, který mu dala jeho matka. Po deset let a snad ještě déle cestoval po horách jako potulný bard, tajil svou pravou totožnost, ale našel jen velmi málo Celanů, kteří měli sdostatek magie, aby byli chráněni v pustinách, kde vládl Hakkar.

Daigwra bolelo srdce a prahl pomstít svého otce a svou zem, ale byl králem, který by nevedl svůj lid do náruče jisté smrti na zpustošené Celi. Během celého svého putování nepotkal žádného muže ani ženu, který by měl víc magie než on sám, žádného tak mocného čaroděje, jako byl bratr jeho otce Donaugh.

Toho jara přišel Daigwr na místo, které vypadalo jako kvetoucí ostrov uprostřed spouště. Bylo to právě ráno předvečera Beltane a lidé byli ponořeni do příprav na slavnost, která se měla toho večera konat. Daigwr se princi, který tam vládl, představil jako potulný bard a byl vřele přivítán. Jeho srdce se rozbušilo, když viděl, že v tomto malém zálivu, chráněném vysokými horami, které

nepropustily dovnitř zaklínadlo temného černokněžníka z Maedunu, se skrývá obrovská, činná magie.

Té noci potkal Daigwr u ohně Beltane svou lásku Ganiedu, již někteří nazývali Gwynfleur a jiní Cerridwylt. Byla dcerou prince a volně rozpuštěné vlasy, zářivé jako listí dubu na podzim, měla dlouhé až po pás.

Její krása se skvěla mezi ostatními ženami u ohně jako drahý kámen a Daigwr byl okouzlen a uchvácen. A když ho ona uviděla mezi tanečníky, shledala, že je tím nejkrásnějším a nejúžasnějším a jemu jedinému nabídla svůj pohár medoviny.

Sblížili se v radosti a oslavách svátku Beltane a jejich láska vzplanula jasněji než slavnostní oheň, kolem kterého tančili. Když ji Daigwr odnesl do stínů, přísahali si pod hvězdami a ševelícími listy posvátných dubů věčnou, nehynoucí lásku. A když Daigwr spal, ovinula kolem něj Ganieda své vlasy, aby si ho připoutala k sobě na celý život.

Daigwr měl v Gaenidiné náruči sen. Zdálo se mu, že kráčí s Tiernynem a Donaughem podél široké řeky, která se ve světle měsíce stříbřitě třpytí, a Donaugh mu sdělil, že Hakkar bude poražen v osobním souboji muže proti muži někým z Tiernynova rodu a krve. Když to Daigwr slyšel, vzpomněl si na svou přísahu pomsty a ještě před rozbřeskem vstal, pevně rozhodnut temného černokněžníka porazit. Vzal si stříbrnou čepel a několik zlatých vlasů, které ho poutaly ke Ganiedě, políbil spící milovanou na rty a vyklouzl do tmy vypátrat Hakkara.

V odpověď na Daigwrovu výzvu opustil Hakkar pevnost na Clendonanu, sídlo své moci, a střetl se s Daigwrem na pláni u Tance Nemeara. Vztyčené kameny Tance se třásly třeskotem jejich mečů. Bojovali spolu dva dny a dvě noci. Ale když už to vypadalo, že Daigwrova magie se Hakkarově vyrovná, povstal zrádně Hakkarův syn Horbad a vystřelil na Daigwra šíp, kterým ho zasáhl do stehna. Daigwrovi se vydral z hrdla výkřik nezměrné bolesti a jeho krev zkropila půdu jeho lidu.

Zesláblý Daigwr upadl a byl zavražděn Hakkarovým černým mečem. A říká se, že každé jaro rozkvetou tam, kde Daigwrova krev zkropila půdu jeho milované země, rudé květy sasanek, a to i přesto, že země je spálená a vyprahlá.

Když se Ganiedě, která už čekala dítě, donesla zpráva o Daigwrově smrti, hlasitě vykřikla žalem a klesla k zemi jako smyslů zbavená. Brzy poté zemřela žalem nad ztracenou láskou.

Ale ještě než zemřela, v tajnosti dala život Daigwrovu semeni, které s láskou přijala za té noci Beltane.

A tak vám říkám, že v této zemi žije právoplatný Výsostný král Celi. A povstane také Čaroděj a postaví se mu po bok stejně jako Donaugh stál po boku krále Tiernyna. A z hor vyjde Bojovník a Bard, takoví jako byli Anwyr a Avigus a Celi bude opět svobodná.

Mioragh vyloudil z harfy poslední akord a nechal ho zvolna doznít do ticha. Pak vstal a pokynul sloužícím, aby harfu odnesli a šel si pro stříbrný prsten a pohár vína, který mu Athelin podával.

Athelin upřel na barda nevyzpytatelný pohled a oči se mu zúžily. „Mioraghu," pravil hebkým, dobráckým hlasem, „někdy mám pocit, že toho víš nějak moc."

„Stejně tak mívám někdy já pocit, lorde, že toho vím nějak málo."

Neschopen usnout odhodil Acaren pokrývky a vstal. Letmo mrkl z okna, jak je venku. Těžké mraky se protrhávaly a řídly, ale vítr pořád ještě hnal sníh přes pole a kamenité pobřeží u přístavu. Acaren se zimomřivě zachvěl. Nebyla to zrovna noc na procházky po terasách či cimbuří. Místo toho šel raději do sluneční komnaty, kde byl dobrý výhled na přístav.

Komnata byla opuštěná a vymrzlá. Krb byl studený a dřevěné uhlí v ohřívacích pánvích vychladlo a ztmavlo. Acaren se pečlivě zabalil do županu a zadíval se oknem ven na mořskou hladinu v přístavu. Mezi cáry mraků se tu a tam vynořil úplněk a jak se mraky hnaly oblohou, problikávala mezi nimi hvězda Lovkyně, jako vždy neúnavně pronásledující měsíc.

„Ty jsi tak pozdě ještě vzhůru, Acarene?"

Acaren se ohlédl za zvukem otcova hlasu a posléze se otočil zase zpátky k výhledu na moře. „Všichni bardové přece pějí o tom, jak je pro mladíka těžké klidně spát, ne?"

Athelin přistoupil k oknu a postavil se vedle Acarena. „Je docela dobře možné, že to tak opravdu i je," odvětil. „Myslím, že si na své mládí ještě pamatuji."

Acaren se zazubil. „To bylo někdy v dobách Rudého Kiana, ne?" poškádlil ho.

„Nebuď prostořeký," usměrnil ho Athelin, ale přijal to popichování s úsměvem. „Také si vzpomínám, že se u mladíků předpokládá neklidný spánek hlavně na jaře." Široce mávnul rukou a ukázal na zmrzlou krajinu venku. „Řekl bych, že tohle zrovna jaro není."

„Ne," souhlasil Acaren. „Tohle opravdu není jaro ani trochu."

„Rhan mi říkal, že nespíš dobře už delší dobu. Máš na srdci něco, s čím bych ti mohl pomoci?"

Acaren se díval na moře. Vypadalo to, že měsíční stezka na mořské hladině vede od přístavního mola skrz ústí přístavu přímo do Západního moře. Chvíli ji mlčky pozoroval a pak se obrátil k Athelinovi.

„Chci jít do Saki hned," vybuchl najednou. Hlas se mu třásl. Nedokázal zůstat klidný. „Já nechci čekat až do jara. Já vím, že musím čekat, ale žere mě to."

Athelin v klidu vyčkával.

„A já nechci jít nejdříve do Tyry a teprve pak do Skai. Rowan na tom trvá, ale já to ani v nejmenším nevidím jako nějaké dobré řešení."

„Budete potřebovat tyrskou armádu."

„Přesně tohle říká Rowan. A já připouštím, že má pravdu. Ale stejně mě to žere." Chvíli stál a díval se, jak měsíc klesá k obzoru. Pak se obrátil a podíval se Athelinovi zpříma do očí. „Po celý život jsme s Rowanem brali jako jistotu, že až přijde Král, staneme se jeho Bojovníkem a Bardem. A nyní, když už k tomu má doopravdy dojít, tak nemám trpělivost ještě čekat."

„Trpělivosti se člověk učí těžce," odvětil Athelin. „Přichází s moudrostí." Usmál se. „A moudrost je jediná věc, o které jsi mi vždycky říkával, že už se vzdáváš vší naděje, že ji kdy nabudeš."

Acaren se ani neusmál. „Po celý svůj život jsem žertoval o věcech, které pro mne znamenaly nejvíce," odpověděl. „Žertoval jsem dokonce i tom, jakým způsobem jsem zjistil, že v sobě mám

jiskřičku magie.“ Potřásl hlavou. „Ale o tomhle nežertuji. O tomhle ne.“

„Nezatracuj svou jiskřičku magie,“ prohlásil Athelin. „Já mám jen trochu magie, ale i to stačí. Stačí to k tomu, abych mohl souznít s Runovou čepelí, kterou nosím. A taková bude i ta tvá.“

„Jaká Runová čepel. Já žádnou Runovou čepel mít nebudu. Zhoubu bude jednoho dne nosit Gabhain. Ale pro mne žádná…“

„Však uvidíme, co se stane, až půjdete do Skai,“ pravil Athelin klidně.

„Ale nejdříve do Tyry,“ poznamenal otráveně Acaren.

„Ano. Nejdříve do Tyry.“

„Je to dobrý plán, lorde.“

Acaren se prudce otočil a uviděl ve dveřích stát Cynrika. Athelin se otáčel mnohem pomaleji. Cynrik několika kroky přešel k nim, postavil se vedle Acarena a zadíval se oknem ven na přístav.

„Je to dobrý plán,“ opakoval. „A až půjdete, tak vás budu doprovázet. Zejména do Skai.“

„Tvůj meč bude velmi vítán,“ odpověděl Acaren. „Ale…“

Cynrik mu skočil do řeči. „Já nepochybuji o tom, že jakmile bude Hakkar a jeho černokněžnictví zneškodněno, budou Tyrové celí dychtiví se k tobě a Rowanovi připojit. Nicméně naší věci neuškodí, když už budeme mít ve Skai malou armádu a budeme čekat na znamení zaútočit na Maeduny.“

Acaren svraštil čelo. „O kom to mluvíš?“

Cynrik se usmál. „Myslím, že Athelin to ví.“

„O svobodných Celanech v horách,“ pravil Athelin. „Je jich dost na to, aby utvořili malou armádu, s tím souhlasím. Ale jsou rozprášení.“

„Jo, jsou rozprášeni široko daleko,“ souhlasil Cynrik. „Ale myslím si, že je ve Skai člověk, který by je dokázal dost rychle shromáždit.“

„Kdo by to měl být?“ vyhrkl vyjevený Acaren.

„Muž jménem Devlyn Wykanson,“ odpověděl Cynrik. „Devlyn Wykanson je z rodu Aellegha, syna Donaugha ap Kiana a celwaldy Saesnesanů. Znal jsem jeho otce Wykana.“

„Kde…“ vyletělo z Athelina, ale včas se zarazil a hluboce se zamyslel. „No ovšem. Předtím než jsi přišel k nám na Skerry.“

„Ano. Už je to dost let. Když tvoje sestra a její muž pátrali po těch mečích.“

Athelin se na něj s přemítavým výrazem v očích pozorně zadíval. „Ano,“ pronesl posléze zvolna. „Ano, já vím.“

„Myslím, že dokážu Devlynův lid najít rychle,“ prohlásil Cynrik. „A Devlyn bude schopen nám zajistit podporu, kterou budeme potřebovat, přímo na místě, ve Skai.“

„A co Král?“ zeptal se Acaren. „Ví Devlyn, kde najít toho Krále a Čaroděje?“

Cynrik zavrtěl hlavou. „Ne,“ odpověděl. „Ale až ty dva budeme potřebovat, tak budou určitě připraveni.“

Do Acarena se najednou dala zima. Přitáhl si župan pořádně k tělu. Zajížďka do Tyry bude odložena. Zato armáda lidu Skai…

Rozesmál se, až se začal zajíkat. Poprvé za celou dobu mu ta výprava začala připadat jako skutečnost, a ne jenom jako s láskou opatrovaný sen.

17

Nadešel Imbolc, čas Nového ohně. Od Laurely dorazily zpátky lodě s posledními zachráněnými z wenyddské osady, ještě nedávno vzkvétající osady založené před padesáti lety po vpádu Maedunů. Skaiové na Skerry a Marddynu přijali uprchlíky vstřícně – připravili pro ně ubytování a rozdělili se s nimi o skrovný výnos letošní sklizně, který jim jejich malé ostrovy skýtaly.

V předvečer slavnosti Nového ohně sklapl Rowan knihu, kterou právě studoval, a šel se podívat z oknu. Ve všech oknech kolem přístavu se svítilo a lidé konali poslední přípravy na Imbolc. Obrátil se, podíval se na knihu ležící na stole a prsty přejel po kožené vazbě.

Naučit se magii z knih bylo nemožné. Ale Rowana nenapadal žádný způsob, jak získat potřebné vědomosti bez knih. Když se ptal Mioragha, jak on našel svou magii a naučil se s ní zacházet, nedokázal mu to bard přesně říct. „Jednoho dne tam prostě byla," pravil. „Přišla ke mně v dubovém háji u svatyně."

„Ale jak ses ji *ty* naučil ovládat?" otázal se Rowan se zoufalým pocitem naprosté neschopnosti. „Přece mi můžeš říct, jak s ní pracuješ. Třeba to u mne bude stejné."

Mioragh bezmocně rozhodil rukama. „Má magie byla ovladatelná od začátku. V žádném smyslu nebyla silná, ale bylo ji možno ovládat."

Rowan sklopil oči a zahleděl se na své ruce. Jeho magie není silná a převážně není ovladatelná. Po všech těch letech studia s Mioraghem by přece už dávno měl tuhle rodící se magii, o které ho Mioragh ujišťoval, že ji má, nějak ovládat. Určitě v něm byla…

„Rowane, my už jsme připraveni začít. Jdeš?“

Obrátil se a škvírou mezi dveřmi uviděl nakukovat zvědavý obličej Eliene al Saethen. Dala se do smíchu a natáhla k němu ruku.

„Pojď. Přece nechceš přijít pozdě.“

Pospíšil si k ní, aby ji vzal za ruku, a vzápětí si všiml, že ji za druhou ruku drží Acaren, který zůstal na chodbě a říkal něco někomu kousek dál v síni. Rowan ji vzal za ruku a Eliene přeskočila šťastným pohledem z něj na Acarena.

„Já mám ty dva nejhezčí průvodce z celé pevnosti,“ prohlásila celá rozesmátá. „Musíme sebou hodit, abychom nepřišli pozdě. Slunce už skoro zapadlo.“

Když slunce zapadlo, byly všechny ohně v pevnosti i ve vesnici pečlivě uhašeny, až ve všech krbech zůstal jen chladný popel. Lid z pevnosti a přístavu na Skerry, oblečený v prostých, šedivých domácích šatech, se shromáždil ve Velké síni. Ženy s sebou měly velké kotlíky z nepolévané kameniny a muži malé lopatky na popel a košťátka svázaná ze slámy z posledních podzimních žní.

Kněz a kněžka ze svatyně nad vesnicí, svázaní k sobě na znamení mužsko-ženské podstaty duality, vystoupili na stupínek v čele síně a monotónním hlasem začali prozpěvovat modlitbu. Když skončili, rozhostilo se ve Velké síni ticho. Kněz a kněžka zvedli ruce a usmáli se.

„Nechť začne očista a obnova,“ pronesli.

Muži a ženy se po dvojicích rozběhli ke všem krbům v pevnosti. Rowan shledal, že je doprovázen mladičkou služtičkou, která se stydlivě pochichtávala, když vymetal popel z jednoho kuchyňského ohniště, které sloužilo k vaření, a plnil její kotlík prašným bílým popelem.

Rowan tento tichým klidný obřad Nového ohně na Imbolce vždycky miloval. Zatímco si nosil vodu a drhl ohniště, až se lesklo, naslouchal zpívajícím ženám, které braly kotlíky s popelem,

vycházely ven do noci a rozhazovaly popel po oblázkovém břehu podél přístavu. Do noci zněly jejich vysoké, čisté a jasné hlasy a naplňovaly tmu něžnou hudbou.

Když měl Rowan ohniště vyčištěné, vrátil se do Velké síně. Jak muži končili s vymetáním krbů a ženy se vracely s prázdnými kotlíky z přístavu, síň se postupně zase zaplňovala. Kněz a kněžka pomalu síň obešli a jak kráčeli, zhášeli jednu po druhé svíce. Když zhasli i tu poslední, shromáždění zašumělo, ztichlo a místnost se ponořila do tmy.

Do nastalého ticha hlasitě zazněly slova kněze a kněžky. „Nechť jsou nyní dveře otevřeny dokořán vstříc bohům, kteří kráčí touto nocí."

Rowan si opatrně razil cestu davem směrem ke dveřím z Velké síně a pak seběhl po schodišti dolů k vratům do pevnosti. Gabhain a Acaren běželi s ním a společnými silami otevřeli obrovská těžká vrata dokořán. Ve vesnici nezablikalo jediné světélko. Svět osvětlovaly jedině měsíc a hvězdy nad jejich hlavami.

Do noci vybíhali další a začali do ohnišť a krbů nosit dřevo určené na zapálené nových ohňů, už dříve připravené na pečlivě vyrovnané na hranici. Tmou se nesl smích a útržky písní.

Rowan nanosil dřevo do kuchyně a opatrně připravil ohniště, které předtím vyčistil, k založení Nového ohně, a pak se vrátil do Velké síně. V té tmě skoro nebylo vidět a ze šuškání a potlačovaného hihňání bylo jasné, že někteří nastalé tmy využívají k plné své spokojenosti. Když si však kněz s kněžkou vyžádali pozornost, rozhostilo se opět ticho.

„Beodune, Otče Ohňů, vyslyš nás!" zvolali kněz a kněžka stojící na stupínku.

„Vyslyš nás, Otče Ohňů," odpovídal Rowan společně se shromážděním.

„Otče ohňů, požehnej tomuto domu svým Novým ohněm, a požehnej lidem, kteří se zde shromáždili. A jako jsou ohniště vyčištěna a připravena přijmout tvůj Nový oheň, seslaný z nebes samotných, nechť jsou očištěna i srdce a duše těch, kdož se zde shromáždili. Všichni se k tobě modlíme, Beodune, Otče Ohňů."

„Všichni se k tobě modlíme, Otče Ohňů."

Velká síň zašuměla. Rowan sáhl za výstřih a vytáhl odtud zvláštní svíci, určenou výhradně pro tento den, z vosku nasbíraného od lesních včel. Kněz a kněžka na stupínku už svou svíci pozvedli.

„Sešli nám svůj oheň, Beodune," zvolali kněz a kněžka jednohlasně.

Odněkud ze tmy přiletěl zářící šíp, syčivé plamenné kopí a knot svíce, kterou držel kněz s kněžkou, zaprskal a vzápětí se jasně rozhořel. Po tvářích kněze a kněžky se rozběhly mihotavé stíny a jejich šedivé roucho získalo narudlý, ohnivý nádech.

„Děti Beoduna, sdílejte tento dar s námi," zvolali a nabídli plamen shromážděným.

Jeden po druhém se muži a ženy v síni řadili do dlouhého zástupu, postupně přistupovali ke stupínku a přebírali na své svíce plamen ze svíce kněze a kněžky, až se celá Velká síň jasně rozzářila. Dorlaine přistoupila ke krbu vedle stupínku, klekla si a pomalu přiložila svou hořící svíci k čerstvě navršené hranici dřeva. Plamen okamžitě přeskočil a shromáždění zašumělo uspokojením. Dobré znamení. Dřevo zapraskalo a chytilo a do komína začal stoupat pramínek kouře.

Do pevnosti Skerry přišel Nový oheň. Tento dar bohů byl přijat s vděčností.

Rowan šel do kuchyně zapálit hranici, kterou sám připravil. Ve Velké síni zazněla hudba a pak naplnila celý dům. Ženy se smíchem sledovaly, jak muži válí a pečou placky, a pak přinesly med, nasbíraný právě pro tuto příležitost v létě od divokých lesních včel. Muži mazali placky medem a za srdečného smíchu a škádlení je rozdávali kolem.

Když se Rowan vrátil do Velké síně, zjistil, že už začal tanec. Acaren tančil s Eliene a ve světle nových, čerstvě rozžatých svící a lamp ostře vynikaly jeho zářivé, tmavě plavé vlasy. Athelin a Dorlaine stáli u stupínku a vyměňovali si s lidmi blahopřání ke svátku Nového ohně.

Rowan zůstal stát ve stínu u vchodu do Velké síně a díval se. V krbech, na knotech svící, v lampách na stolech a na řadě pochodní podél stěn hořel Beodunův dar – Nový oheň. Světlo se třpytilo na stříbrných sponách, zdobených hřebíncích ve vlasech žen a na zlatých náramcích a řetězech. Lid z pevnosti Skerry se na počest božího daru oblékl do toho nejlepšího, co měl.

Rowan se obrátil zády k veselému, zářivému reji a zamířil ke kuchyním. Oblékl si vlněný kabátec, přehodil si kožešinou lemovaný plášť a nikým neviděn vyklouzl ven do noci.

Zvolna kráčel směrem ke spodním svahům Wardenu a pod nohama mu vrzal a křupal sníh. Vysoko na nebi plul mezi cáry mraků měsíc a čerstvá sněhová pokrývka se v jeho světle třpytila jako pole démantů. Minul svatyni, obklopenou svými dvanácti duby. Z holých větví stromů visely odumřelé zmrzlé úponky břečťanu, tuhé a pokryté ledem. Kráčel po cestičce vedoucí kolem svatyně na úbočí hory.

V mělkém dolíku stál malý kruh sedmi kamenů, chráněný ze tří stran vzrostlými cedry, jedlemi a nižším podrostem z mladých břízek a javorů. Samotné kameny byly zpola tak vysoké jako Rowan a byly uspořádané tak, že kdyby jich bylo osm, tvořilo by úplný a dokonalý kruh. Ten kámen, který byl měl zjevně stát na východní straně, chyběl a místo něj zůstalo prázdné místo – vstup do kruhu.

Rowan se zastavil těsně u kruhu. Kameny představující sedm bohů a bohyní, v měsíčním světle hladké a vysoké, vrhaly na neporušenou jiskřivou sněhovou pokrývku tmavé, namodralé stíny. Po jeho levici se tyčil Beodun, Pán Ohňů, Adriel, Paní Vod, a Sandor, Pán Plání. Po pravici stál Cernos, Pán Hvozdu, Gerieg, Pán Útesů a Rhianna, Paní Vzduchu. A přímo proti němu stála *darlai*, Matka Všeho, skutečná, pravá duše Země.

Otřásl se, ale nebylo to zimou. Myslel na to, jak se mu kdysi zdálo, že ty kameny ožily. Ale dnes večer to byly pouhé kameny. Vysoké, hladké, lesklé. Pouhé kameny.

Vstoupil do kruhu, hluboce se každému jednomu kameni poklonil a nakonec se sklonil před *darlai*. Poklekl na jedno koleno, zvedl hlavu a zadíval se na nebe. Na černé obloze jasně planuly hvězdy, tak jasně, že je nezastínila dokonce ani záře úplňku.

Když zavřel oči, ucítil, jak kolem něj plynou proudy moci, jak se táhnou vzduchem kolem něj a zemí, na které klečí. Byly tak silné, tak živoucí, že cítil, že by do nich mohl skoro ponořit prsty jako do svěží perlivé vody. Když pozvedl spojené dlaně, samo měsíční světlo se v nich zdálo zhmotnit. A když někdy ve dne zavřel oči, tak mu sluneční paprsky proudily do rukou husté, vlahé a vláčné jako med.

Ale ani s jedním, ani s druhým nedokázal nic udělat. Ani s proudy moci, ani s měsíčním svitem, ani se sluneční září. Pokaždé, když se snažil zachytit vlákno moci nebo nabrat do dlaní světlo, rozplynulo se vniveč a zmizelo.

„Co jen dělám špatně?“ tázal se mlčenlivého kruhu. „Proč jen nedokážu použít moc, kterou cítím?“

Kruh mu nedal žádnou odpověď.

„Můj děd odhalil svou moc až jako dospělý muž,“ pronesl Rowan nahlas. „A já dnes večer už jsem mužem. Ráno jsme s Acarenem oslavili své sedmnáctiny. Už nejsme mladíci, jsme muži.“ Vztáhl ruce ke kameni představujícím Rhiannu, Paní Vzduchu. „Dvakrát se mi o tobě zdálo, paní. A podvakrát jsi mi ve snu sdělila, že jsem tvůj.“ Sklouzl pohledem dolů do prázdných dlaní a sklopil hlavu. „Bez tvého daru nemohu sloužit ani svému otci, ani jeho lidu,“ zašeptal. „A nemohu sloužit ani tobě, Paní.“ Prosebně zvedl ruce ke kameni *darlai*. „Já tu moc cítím. Je tak blízko a přesto je mi tak neskutečně vzdálená. Jak se mohu stát Bardem provázejícím Bojovníka, kterým bude Acaren, když nemám magii?“

Z nočního ticha se k němu nedonesla žádná odpověď. Kruh zůstal tichý.

Dolehla na něj naprostá beznaděj. V očích ho pálily slzy. Měsíc putoval po obloze po své předem dané cestě a pomalu klesal za skalnaté štíty Rothu. Rowan se nehýbal. Dala se do něj zima, od úst mu stoupaly obláčky bílé páry, zachytávaly se mu na vlasech a obočí, mrzly a pokrývaly ho jinovatkou, a Rowan klečel ve sněhu dál.

Ani si nevšiml, že obloha na východě už začíná blednout. Hluboká čerň ustupovala dennímu světlu a hvězdy pohasínaly. Šedivé, kalné světlo sílilo, až si uvědomil, že za kameny jasně vidí stromy. Namáhavě vstal a chvíli podupával, aby se mu ve ztuhlých nohou rozproudila krev.

Světla přibývalo. Rowan se hluboce poklonil jednomu každému kameni, obrátil se zády ke kameni *darlai* a pomalu vyrazil na zpáteční cestu do pevnosti. Brána byla zavřená a ve vížkách viděl schoulené postavy spících stráží. Strážný u postranní branky ho přivítal ospalým úsměvem, ustoupil stranou a nechal ho projít.

Když vstoupil do komnaty, zjistil, že Acaren už spí. Přihodil do ohřívací pánve hromadu dřevěného uhlí, pak se svlékl a vlezl si do postele.

Najednou uslyšel slabounký hlas – hlas, který znal. Patřil té mladé ženě z jeho snů, kterou se snažil dostihnout.

„Už brzy, můj milovaný," šeptala tiše. „Už brzy."

„Brzy," opakoval zoufale. „Jo jo, brzy. Polovina mého života je pryč a já pořád čekám na to ‚*brzy*'."

Rowanovi se zdál sen. Opět viděl vysoké plameny ohňů Beltane uprostřed svěží zeleně v dubovém háji. Ve stínu svatyně stáli dva mladíci a divoce se hádali. Něco mu bylo na nich důvěrně známé. V první chvíli si Rowan dokonce myslel, že je to on sán s Acarenem. Byla to také dvojčata, ale byla o několik let mladší a vypadala trošku jinak.

Chvíli je se zaujetím sledoval, a pak mu najednou došlo, kdo to je. Čaroděj Donaugh a jeho bratr Tiernyn, který se měl stát Výsostným králem Celi.

Ale v tomhle snu Tiernyn Výsostným králem nebyl. Ještě ne. Byl to dosud prostě jen Tiernyn ap Kian, mladík, který planul touhou vést armádu do boje proti nepříteli.

Rowan udělal pár kroků směrem k nim, ale najednou se kolem něj ovinul závěs z břečtanu a nepustil ho dál. Slyšel však, o čem ti dva mluví. Zůstal stát jako u vytržení, zapomněl, kde je a kdo je, a jen jim užasle naslouchal.

„Podívej," pravil Donaugh. „A dívej se pozorně." V prvním okamžiku si Rowan myslel, že Donaugh mluví k němu, ale když se naklonil dopředu, aby lépe slyšel, zdálo se mu, jako by on sám vklouzl do Donaughova těla a splynul s ním. Pod stínem břečťanu se Rowan ap Athelin stal snem a Donaugh ap Kian skutečností.

Donaugh natáhl ruku a uchopil vlákno moci plynoucí zemí, na které stál. A pomalu nechal magii tvořit. Cítil se lehký a vzdušný jako perlivé víno. Hudba se mu rozezněla v krvi a rozechvívala mu nervy. Jejich stíny se na zdi svatyně za Tiernynem zatřepetaly a zvlnily, jako když se přes příkrou skalní stěnu přežene vodní vlna.

Stíny se přetvořily do obrazu muže s korunou na hlavě, vysokého a vzpřímeného jako jeden z dvanácti posvátných dubů. Ve zdvižené ruce držel meč. Jeho jasná záře osvětlovala stromy kolem. Ale tam, kde stál Donaugh, nebylo nic – jen jakýsi slabý stín – kouř či mlha vznášející se v měsíčním světle.

„Tam," zašeptal Donaugh. Je stěží byl schopen promluvit. „Vidíš to?"

Stín krále na světlé zdi svatyně byl ostrý a jasný jako písmena nakreslená na pergamenu. Tiernyn neřekl ani slovo, jen mlčky přikývl.

Donaugh uvolnil magii. S hlasitým praskáním se uvolnila, jako když se přetrhne napjaté lano, a bolestivě Donaugha šlehla, až se zajíkl.

A Rowan byl zase sám sebou, Rowanem pozorujícím dva mladíky, jak se otočili zády ke svatyni a vyrazili připojit se k procesí kráčejícímu nahoru do svahu.

Ustoupil dozadu, aby viděl, kam jdou, ale stromy, hory a ohně Beltane se rozplynuly jako mlha.

Rowan slepě zamrkal a zjistil, že stojí v jakési místnosti, která vypadala jako Velká síň, jen byla trochu menší. V krbu plápolal oheň a zaháněl lezavý zimní chlad.

V místnosti byli dva muži a jedna žena. Jeden z mužů byl vysoký, plavovlasý a zarostlý vousy; stál u krbu zády k ohni a podezíravě, vztekle se mračil. Byl to Saesnesan a překvapený Rowan ho poznal. Elesan, celwalda saesnesský, který válčil s Tiernynem. Rowanovi nebylo jasné, jak to vlastně ví, ale nepídil se po tom.

Ten druhý muž, ve kterém Rowan opět okamžitě poznal Donaugha, seděl u stolu, a žena seděla vedle něj. Ve vzduchu viselo napětí skoro hmatatelné, jako kouř stoupající z ohně. Mezi Donaughem a Elesanem leželo odvěké nepřátelství. A kolem Donaugha se jako mlžný opar vznášel pocit zoufalství, ale Rowan si byl jist, že toto Elesan nevidí.

Ve svém snu stál Rowan nikým neviděn na druhé straně stolu. Žena najednou otočila hlavu a podívala se přímo na něj. Vlasy měla světlé jako pšeničný lán, sepjaté dvěma hřebínky zlaté barvy, o něco tmavší než vlasy. Chvíli ho nevzrušeně pozorovala. Její obraz se zachvěl a Rowan si uvědomil, že se mýlil. Její vlasy – to byly záplava rudozlatých vln a kudrlinek. Nebyly rovné a světle

plavé. A oči měla šedivé. Šedivé jako jarní mlha. Lehce povytáhla jedno obočí, téměř neznatelně se pousmála a vzápětí už obrátila svou pozornost zpátky k Donaughovi a Elesanovi a její vlasy byly vlastně dočista světlé.

Vyjevený Rowan o krok ustoupil. Ona ho viděla. Ona o něm věděla úplně stejně jako on o ní.

Rozzuřený Elesan něco řekl a Rowan se k němu rychle obrátil a zadíval se na něj.

Donaugh popuzeně máchl rukou a zhluboka se nadechl. „Ukážu ti, co jsem viděl," prohlásil.

„Když nechceš věřit tomu, co ti říkám, uvěříš tomu, co ti ukážu."

A Rowanovo vědomí opět vklouzlo do Donaugha, vtělil se do něj, jako by se sám stal tímto Čarodějem.

Vlákna moci, která plynula v zemi pod ním a ve vzduchu kolem něj, tu byla slabší než ve Skai, mnohem jemnější, neurčitější a křehčí. Donaugh musel vyvinout veškeré své úsilí, aby mohl začít sbírat moc. Nebyl si jist, jestli to dokáže, nebyl si jist, jak to udělat, nebyl si jist, jestli to už kdy předtím vůbec dělal. Zamumlal krátkou modlitbičku k Rhianně, Paní Vzduchu, aby mu pomohla. Jestli má přesvědčit Elesana o naprosté nezbytnosti spolupráce, musí se mu to podařit.

Zadíval se do ohně a soustředil se na moc plynoucí kolem něj jako živoucí proudy. Po čele mu stékal pot a pálil ho v očích. Když tohle dělal u svatyně na Dun Eidonu, kdy ukazoval Tiernynovi stín krále, splétal vlákna dohromady. Ale tohle bylo nekonečně obtížnější. Jestli mu měl Elesan uvěřit a pomoci mu, musel Donaugh vyvolat mnohem silnější a ostřejší obrazy než jen pouhé stíny.

S bolestným vypětím všech sil stvořil na pozadí planoucího ohně obrazy – nerovné, popraskané a poškrábané. Před plameny vyvstávaly bitevní výjevy, slabé, průhledné a nejasné jako stíny, ale přesto dostatečně zřetelné a ve své mlčenlivosti děsivé.

Donaugh sklonil hlavu, zavřel oči a soustředil se na to, aby pro Elesana zřetelně vyvolal každičkou podrobnost svého vidění. V hlavě mu bušila tupá bolest, v krku mu vyschlo a každé nadechnutí ho bolestivě škrábalo, jako by se dusil pískem a popelem a dech mu hvízdal v hrdle, jako když pilník přejíždí po kovu. Elesan se mlčky

díval. Jen sípavý dech a zbělalé klouby na zaťaté pěsti položené na dřevěné desce stolu prozrazovaly, že má nervy napjaté k prasknutí.

Donaughovy síly na okamžik ochably, když se snažil stvořit ve vzduchu před hořícím krbem poslední výjev svého vidění. Když celští vojáci přitáhli Elesanova syna Aelrika doprostřed shromážděných celských vojáků, obraz se Donaughovi pod víčky zavlnil, rozmazal se a začal se rozplývat. Eliade vstala a položila mu ruce na ramena. Síla jejich pouta ho vzpružila. Přitiskla se k němu a Donaugh cítil, jak se chvěje. V zoufalém boji o ovládnutí té moci se mu podařilo vyvolat poslední podrobnosti výjevu. Zableskl se meč a Aelrikova hlava zmizela za hradbou celských vojáků.

Elesan zasípal, jako by se dusil. Vrávoravě se postavil na nohy a vztáhl ruku ke svému synovi. Ale v okamžiku, kdy to udělal, vzplanul oheň a zachvátil celý ostrov. Krvavý výjev na zdupaném zakrváceném sněhu se rozplynul, stráven plameny. Popel a žhavé uhlíky…

Zmučený Elesan bolestně vykřikl. „Dost," zvolal. „To stačí. Už nechci vidět víc."

Vyčerpaný Donaugh se v křesle zhroutil a uvolnil magii. Vlákna moci se s praštěním zpřetrhala a bolestivě ho požahala, jak se smršťovala zpátky do země a vzduchu. Výjev ve vzduchu před krbem popraskal a roztříštil se jako rozbité sklo. Jeho úlomky se krátce zatřepetaly, zableskly se ve světle ohně a rozplynuly se.

Rowan se prudce vytrhl ze spánku. Sípal a ještě teď sebou škubal, jak ho bolestivě požahala vlákna uvolněné magie. Křečovitě si tiskl ruce k hrudi, aby nekřičel hrůzou. Bolest a hrůza nakonec odezněly, odplynuly jako voda vsakující se do vyprahlé půdy a Rowanovi zůstala bolest na duši.

Jestli je toto magie, pomyslel si, *tak o ni ani trochu nestojím.*

Dolehl k němu tichý ženský smích. „Uvidíme…"

18

Rowan se probudil do jasného slunečného dne. Sluneční paprsky, zlaté jako čerstvý med, proudily oknem přímo na jeho postel. Vystrčil zpod pokrývky jednu ruku a ponořil prsty do proudu světla. Kůže ho svědila a pálila, jako by strčil ruku do perlivého vodního pramene. Ale když spojil dlaně a pokusil se nechat světlo, aby je naplnilo, stalo se světlo zase jenom obyčejným světlem, ničím jiným než pouhým průzračným vzduchem s několika jemně rozptýlenými zrnky prachu.

Nechal ruku klesnout zpátky na přikrývku, posadil se a chvíli si ji prohlížel. Byla to obyčejná lidská ruka, štíhlá, opálená a silná. Dost obratná a zručná na to, aby se chopila jílce meče, a uměla celkem slušně rozeznít struny harfy. Ale byla to jenom ruka. Žádná nádoba obsahující magii, ani nástroj, který by jí dal tvar nebo ji ovládal. Jenom obyčejná lidská ruka.

Zaťal ji v pěst a lehnul si zpátky do polštářů. Zdálo se mu o Čaroději Donaughovi. Z toho, co o něm vyčetl z dějin, a z toho, co poznal z učení bardů a z toho, co viděl ve snu, věděl jen jedno: že se Donaugh snažil přesvědčit saenesského celwaldu Elesana, že spolu Celané a Saesnesané musí spolupracovat, mají-li zvítězit nad blížící se maedunskou hrozbou. Tiernynova armáda zajala Elesanova syna Aelrika. Ve Vidění, které Donaugh pro Elesana

vyvolal znovu, celská armáda Aelrika popravila a díky tomu zaplavil zemi příliv Maedunů.

Aelrikově smrti na bitevním poli se Donaughovi podařilo zabránit. Ale už nebyl schopen zabránit jeho vraždě rukou jednoho z Tiernynových nejdůvěryhodnějších velitelů. Při prvním maedunském vpádu se Tiernynovi a Donaughovi úspěšně podařilo zatlačit Maeduny zpět. Při druhém vpádu Maedunů, o třicet let později, však byla celská armáda na hlavu poražena a rozprášena, ale to se stalo až poté, co byl Donaugh zrádně zavražděn rukou vlastního syna, kterého měl s maedunskou černokněžnicí. Takže – přestože u Elesana Donaugh uspěl, bylo už zaseto semínko konečného selhání.

Rowan přemítal, jestli Donaugh zaplatil za svou magii požadovanou cenu. Zrada z rukou blízkého příbuzného, ztráta všeho, co mu bylo drahé. Ztráta jeho životní lásky. Možná, že cena magie byla příliš vysoká. Pohroma. Ztráta. Porážka.

Ale byla tady naděje, že by se to všechno dalo zase napravit. Byl tady příslib spásy – meče, které Kovář Wyfydd vykoval pro Donaugha, aby jimi porazil temného černokněžníka Hakkara. Rowan sice nedokázal ovládat svou magii, ale určitě by mohl jít s Acarenem zajistit spojenectví tyrské armády a najít pro budoucího Krále a jeho Čaroděje ty téměř bájné meče.

Odhodil pokrývky, vylezl z postele a v pruhu proudícího světla došel k oknu. Venku hnal vítr před pole oslepující bílé víry sněhové mlhy. O ledem pokrytý skalnatý vlnolam se divoce tříštily vlny a mrznoucí mořská pěna vyletovala do vzduchu do výše dvou tří mužů. Kamenné přístavní molo a dřevěné pilíře byly pokryté vrstvou ledu a nebezpečně kluzké. Rowan si povzdechl a obrátil se k oknu zády. Dneska se na pevninu žádná loď neodváží vyplout.

Bylo po Imbolci, dny se pomalu vlekly směrem k Jarní rovnodennosti a malé ostrůvky nepřetržitě bičovaly bouře. Spojení neutuchajícího severozápadního větru a mořských proudů valících se z jihozápadu dostávalo moře dokonce i za jasného počasí do divokého nebezpečného varu.

Nakonec se směr větru mírně stočil a vítr začal vát od jihozápadu, vanul přes zemi a přinášel s sebou první slabé vlny teplého vzduchu. Sníh začal tát, nejprve na jižních svazích hor a jižních pastvinách a loukách, a postupně se měnil na špinavě

zrnitou pokrývku, která se posléze změnila na rozbředlou kaši, a nakonec roztál úplně. Mezi starými zbytky sněhu začaly vyrážet zářivě bílé květy pámelníku. Loňská tráva na cvičném poli se změnila v blátivou břečku a na poli to nepříjemně pod nohama čvachtalo. Rowan teď chodil cvičit s Weymundem každý den a snažil se nemyslet ani na Tyru, ani na magii, která kypěla v probouzející se přírodě všude kolem.

Ani ne čtrnáct dní před Jarní rovnodenností, v den, kdy se zdálo, že bude mazlavá tlející tráva na polích ubičována deštěm ke konečné smrti a z holých stromů odkapávala na promáčenou zem další a další voda, si je Athelin svolal. Oznámil, že kapitán *Skaiského oka* se domnívá, že ode dneška za dva dny ráno nastane příznivé počasí pro plavbu do Tyry.

Slunce na bezmračné, jasné obloze klesalo k západnímu obzoru a sněhem pokryté vrcholky Aisliny a Wardenu se zlatě a narůžověle rozhořely. Od chvíle, kdy jim Athelin oznámil, že vyplouvají, předváděl Acaren úctyhodně věrnou napodobeninu pěnkavy neklidně poletující z jednoho bidýlka na druhé, neschopné setrvat ani chvíli na jednom místě, neodbytně puzené co nejrychleji odhopkat někam jinam. Toho večera před vyplutím hořel vzrušením a horečnatě pobíhal sem a tam jako živý plamen. Rowan byl unavený už jenom z toho, když se na něj díval, a raději se odebral do svých komnat, aby si zabalil své věci.

Zrovna se rozhodoval, jestli si s sebou vezme nebo nevezme druhý pár bot, když do komnaty vstoupil Cynrik. Rowan mu přes postel, kam naskládal výbavu, o které se domníval, že ji bude potřebovat, kývl, ať jde dál.

„Co myslíš, Cynriku?“ zeptal se ho. „Mám tady všechno, co budu potřebovat?“

Cynrik sklouzl pohledem na postel. „Budeš potřebovat malou soupravu na vaření,“ usoudil. „Nějakou bys mohl dostat v ubytovnách. Neměl bys to mít těžké, Rowane, všechno si to poneseš sám.“

Rowan se zamračil na hromadu věcí vyrovnaných na posteli a pak odevzdaně odsunul druhý pár bot stranou. Cynrik zvedl ruku a přejel po hladkých tvarech malé harfy.

„Tohle máš také v úmyslu brát s sebou?“ zeptal se.

Rowan mu věnoval váhavý, lehce rozpačitý úsměv a vytáhl do obrany své harfy. „Jo, kam půjdu já, půjde i Zpěvostruna,“ prohlásil. „Není moc těžká. Můžu ji dát do cestovního pouzdra a docela dobře ji můžu nosit zavěšenou přes rameno.“

Cynrik se usmál. „Nechtěl jsem po tobě, abys ji tu nechal,“ odpověděl. „Jen jsem si nebyl jist, jestli jsi chtěl brát tak krásnou věc na tak nebezpečnou cestu.“

„Je silnější, než vypadá,“ bránil ji Rowan. A pak se dal do smíchu. „Ostatně jako spousta lidí, které znám.“

Cynrik se usmál. „Ve sluneční komnatě na tebe čeká tvůj otec. Žádal mne, abych sem pro tebe došel.“

Rowan vzhlédl a střetl se s Cynrikovýma očima. Jejich duhovka byla stejně tmavá jako zorničky a jako obvykle se z nich nedalo vyčíst nic z toho, na co Cynrik myslel. Rowan v nich nenašel žádné vodítko, které by mu naznačilo, co po něm Athelin chce. Zasunul harfu do pouzdra, sklapl ho a zapnul řemeny.

„Už jdu,“ odpověděl.

Když dorazil s Cynrikem do sluneční komnaty, byl už tam Gabhain s Valessou, a ve svých pohodlných křeslech u krbu seděli Athelin a Dorlaine.

Athelin ani Dorlaine nevypadali dobře, byli neklidní a ustaraní. Rowan se rychle podíval na Cynrika, ale u něj žádnou odpověď nenašel.

„Jsi v pořádku, matko?“ zeptal se. „Jsi trochu pobledlá.“

Dorlaine se překonala a usmála se, ale napjaté cukání v koutku úst ji prozradilo. „Myslím, že jsem jen trochu unavená,“ odpověděla. „Posledních několik dní bylo značně rušných.“

„To tedy opravdu bylo,“ souhlasil Athelin. „Sedni si, Rowane.“ Do komnaty vstoupil Acaren s Eliene a Athelin vzhlédl.

„A vy dva také. Posaďte se.“ Cynrik se obrátil k odchodu, ale Athelin ho pokynem ruky zadržel. „Zůstaň, Cynriku,“ požádal ho. „Tebe se to také týká.“

Acaren přeskakoval pohledem z Athelina na Dorlaine a zpět. „Jestli máte starost o nás, tak se ničeho neobávejte. V Tyře se nám nic nestane. A ve Skai taky ne.“

„Vámi jsem si jist,“ odpověděl Athelin. „Mám ve vás všechny naprostou důvěru. Ale tuto rodinnou sešlost jsem svolal kvůli něčemu jinému. Týká se to něčeho, co musí všichni z vás vědět předtím, než ty a Rowan odejdete.“

Athelin se pohodlně opřel v křesle, ale zbělalé klouby na rukou položených na dřevěných vyřezávaných opěradlech křesla prozrazovaly, že rozhodně není klidný. Rowan nenápadně sklouzl pohledem na Dorlaine, která byla skoro stejně bledá, a pak na Gabhaina s Valessou. Ti seděli klidně, na tvářích skoro stejné podivně tázavé výrazy někde mezi obavami a rozpaky. Cynrik vypadal jako vždy klidně, vyrovnaně, téměř nezúčastněně.

„Než se vydáte na tuto významnou cestu, je tu ještě něco, co vám musím říct.“ Athelin hovořil pomalu, rozvážným tónem, zřetelně vyslovoval, jako by každé slovo opatrně zvažoval. „Je tu něco, co musíte vědět – všichni.“

Rowan se na něj pozorně díval a v hrudi ucítil podivné, chvějivé vzrušení. Athelin se krátce střetl s jeho očima a Rowanovi uvázl dech v hrdle. Nedokázal rozluštit výraz v Athelinových očích, ale po páteři mu z toho přeběhlo zamrazení.

On ví, proč nedokážu používat magii, pomyslel si překvapeně a vzápětí si uvědomil, že se mýlí. *Takže je v tom něco jiného.* Něco, co ho pronásledovalo už od dětství.

Ozval se Gabhain a promluvil za všechny. „Co to je, otče, co máme vědět?“ zeptal se klidně.

Athelin se zhluboka nadechl a pak se popořadě podíval na každého svého syna zvlášť. „Nejdříve ze všeho musíte vědět, že vás mám všechny rád.“

Acaren se poněkud nervózně zasmál. „O tom,“ poznamenal mile, „nikdo nikdy nepochyboval.“

„Není lehké to říci,“ pokračoval Athelin. Nevědomky natáhl ruku k Dorlaine a Dorlaine ji sevřela. „Tak tedy přímo k věci. Acarene a Rowane. Nakolik vás miluji a nakolik jsem na vás vždy hleděl jako na své syny a vychovával vás jako své syny, přišel čas vám říci, že nejste mými syny. A nejste ani Dorlaininými syny.

Rowan se opřel v křesle a pomalu vypustil z plic dech, o kterém ani nevěděl, že ho zadržoval. Zdálo se mu, že sedí uprostřed naprostého ticha a každá podrobnost v místnosti vyvstává v jasném, ostrém světle. Světlo svící ozářilo křivku Dorlaininých vlasů a její vlasy modře zajiskřily, jasněji než safíry. Záhyby smetanově bílých vlněných šatů mohly být snad vyřezány ze slonoviny. Na druhé straně místnosti vyskočil Acaren na nohy a Rowan přesně viděl každý jeden pohyb jednotlivých svalů.

Rowan s vytřeštěnýma očima hleděl na své dvojče. Nebyl schopen si rychle utřídit myšlenky, které mu vířily hlavou, a na Acarenově tváři viděl tentýž zmatek, stejné ohromení a tutéž nevěřícnost. Acaren zůstal stát s jednou rukou položenou na Elienině rameni, jako by se o ni opíral, a s vytřeštěnýma očima a ústy otevřenými dokořán zíral na Athelina, ale nevydal ze sebe ani hlásku.

Athelinova slova zůstala viset ve vzduchu, skoro viditelná v tančícím světle hořících svící a ohně v krbu, a pomalu doznívala do ticha. Rowan si uvědomil, že v těch vyřčených slovech byla určitá osudovost. Otřáslo to s ním, ale překvapilo ho to vůbec? Přišlo mu podivné, když najednou shledal, že ne. *Je to tak zvláštní*, pomyslel si. *A je to vlastně ohromně zajímavé.*

Ani Gabhain, ani Valessa se nepohnuli. Strnule seděli a vytřeštěně zírali na Athelina, neschopni ze sebe vypravit jediné slovo. Eliene zůstala sedět a jen svírala Acarenovu dlaň na svém rameni. Valessa se nepatrně přisunula ke Gabhainovi, jako by ho chtěla ochránit. Ale z nich všech vypadal Gabhain nejklidněji a zároveň nejzadumaněji. Rowan si uvědomil, že mu mozek pracuje na plné obrátky a přesně zjišťuje, co by mohlo Athelinovo prohlášení znamenat pro lid Skai v pevnosti Skerry. Tak tedy především a na prvním místě byl Gabhain dědicem trůnu a čelenky Skai, a nikdy na to nezapomínal. Rowan ho pro jeho neochvějnou cílevědomost obdivoval. Skai bude potřebovat prince jako byl Gabhain, prince, který ji dokáže obnovit, až budou Maeduni poraženi a opustí Celi.

Acaren konečně našel svůj hlas. „Jestliže nejsme tvoji synové," prohlásil škrobeně, drsným, sípavým hlasem, s pohledem upřeným

na Athelina, „tak tě tedy snažně prosím, abys nám laskavě sdělil, čí synové jsme a kým jsme pro tebe.“

Athelin se v křesle předklonil. „Omlouvám se vám,“ začal. „Nedokázal jsem najít žádný jemný způsob, jak vás na tuto zprávu připravit. Já – to znamená já a Dorlaine – jsme se rozhodli vám to sdělit takto na rovinu, protože jsme nevěděli, jak jinak to udělat, a přitom jsme to udělat museli. Musí to být pro vás kruté a příkré. Znovu se vám hluboce omlouvám. Opravdu.“

„Ale kdo jsme?“ vyhrkl znovu Acaren. Hlase mu skřípal zoufalstvím.

„Jste mí synovci,“ odpověděl Athelin. „Synové mé sestry Iowen a jejího muže, harfeníka Davigana.“

„Já tomu nerozumím,“ prohlásil Athelin. „Jak…?“

Poprvé za celou dobu promluvil Rowan „Myslím, že lépe by bylo zeptat se proč,“ ozval se. Hlava mu z toho šla kolem a měl silně znepokojivý pocit, že už předem ví, jaká bude Athelinova odpověď. Vzpomněl si na svou harfu, která ležela v cestovním pouzdře na posteli v jeho komnatě tam, kde ji zanechal, když pro něj přišel Cynrik, že má jít do sluneční komnaty. Palcem si přejel po zatvrdlých mozolech na bříškách prstů, známce harfeníka, pak zvedl hlavu a podíval se na Athelina.

„Acaren nebude nikdy Bojovníkem, že?“ zeptal se tiše. „A já nebudu nikdy Bardem.“

Athelin se obrátil k němu a s vážnou tváří se na něj zadíval. „Ne, Rowane,“ odpověděl rozvážně. „Máš naprostou pravdu.

Acaren nebude Bojovníkem. A silně pochybuji, že ty někdy budeš Bardem.“

Podle výrazu na tváři byl Acaren hluboce otřesen. „Já že nebudu Bojovníkem?“ vyhrkl. Hlas mu přeskakoval, jak se zajíkal. „Ale proč vlastně? Nějaké nedopatření ohledně mého narození přece není žádná velká překážka…“

„Ve vašem případě,“ odpověděl Athelin vlídně, „jsou okolnosti vašeho narození přímo nepřekonatelnou překážkou. Nemůžeš být Bojovníkem a Rowan nemůže být Bardem z jednoho jediného důvodu. A ten důvod spočívá v tom, kdo vlastně byl harfeník Davigan.“

„Já jsem z toho jelen,“ prohlásil Acaren. Klesnul zpátky do křesla, jako by ho už nohy nechtěly unést. „Znamená to, že já a

Rowan nepůjdeme na pevninu postavit armádu? Nebo že nepůjdeme do Skai najít ty ztracené meče?“

„Ráno odplujete do Tyry, tak jak je to naplánováno,“ odpověděl Athelin. „Promiňte mi. Já to neříkám dobře. Musíte vědět, kdo byl harfeník Davigan. Vím, že jste slyšeli všechny ty příběhy vyprávět. Davigan byl bard, který přišel ze Skai do pevnosti Skerry, když bylo Gabhainovi pět. Byl to vynikající bard. Nikdy jsem nikoho neslyšel hrát na harfu tak skvěle. V jeho rukou se smála a plakala, jako by to byla živá bytost polapená v těle harfeníka samotného. A to bude to, odkud pochází tvé nadání, Rowane. Když ho poprvé slyšela má sestra Iowen, zamilovala se jak do toho muže, tak do jeho hudby. Příštího večera stvrdili svou lásku u ohně Beltane.“ Letmo se podíval na Dorlaine a usmál se. „A u toho ohně Beltane udělali víc, než že si jen navzájem přísahali lásku,“ pokračoval. „Spojili se poutem prince a bheancoran. Stejně jako jsme spojeni já a Dorlaine. A stejně jako byli spojeni můj otec Gareth a má matka Lowra.“

Rowanovi se divoce rozbušilo srdce. Naklonil se dopředu a veškerou svou pozornost upřel na Athelina. „Pouto jako je toto…“ pronesl sám pro sebe. „Ale to by znamenalo…“

Athelin se na něj podíval a usmál se. „Ano,“ souhlasil. „Pouto jako je toto znamenalo, že Davigan pocházel z královského domu Skai. A také to tak bylo. Byl stejně jako já potomkem Rudého Kiana ze Skai. Ale zatímco já jsem potomkem Kianova nejstaršího syna Keylana, Davigan pocházel z rodu Kianova druhého syna.“

Acaren na Athelina nevěřícně zíral. „Kianova druhého syna,“ opakoval. „Ale – ale druhým synem Rudého Kiana byl přece Tiernyn.“

„Ano,“ souhlasil Athelin. „Tiernyn byl Daviganovým dědem. Jeho otcem byl Tiegan, Tiernynův syn.“

Acaren se zhluboka, dlouze, roztřeseně nadechl. Podíval se na Rowana a pak se vrátil pohledem k otci. „To přece není možné,“ vybuchl. „To tedy znamená, že já – já jsem *král*?“

„Ano, Acarene,“ odvětil Athelin. „To znamená, že ty jsi nekorunovaným králem Celi.“

Rowan si uvědomil, že na to civí s otevřenými ústy a rychle je zavřel a zase se opřel. Jestliže byl Acaren nekorunovaným králem Celi – a pravdivost tohoto prohlášení mu zvonila v srdci jako údery

zvonu – tak to tedy znamenalo, že on sám musí být tím bájným čarodějem. V ústech mu vyschlo a srdce se mu rozbušilo tak nahlas, že to museli všichni v místnosti slyšet. Sklouzl pohledem dolů na své ruce. Na své prázdné ruce.

Zaplavilo ho naprosté zoufalství. Jak by mohl být tím bájným čarodějem – jak by vůbec mohl být jakýmkoli čarodějem – když nedokázal ovládat svou magii?

19

Když jim bylo devět, honil Rowan Acarena při nějaké dětské hře, při které bylo spousta křiku a běhání a rvaček o to, kdo získá kožený míč vycpaný mletým zrním. Acaren se zmocnil míče a se škodolibým řevem pádil do sadu. Rowan se nedíval, kam běží, soustředěný jen na to, aby Acarena chytil a zmocnil se míče, a plnou rychlostí naběhl v předklonu na nízko visící jabloňovou větev a dostal strašlivou ránu do čela, až ho to srazilo na zem. Po dobu, která mu připadala dlouhá jako celé měsíce, seděl pod stromy ve vysoké letní trávě, naprosto mimo čas a prostor, daleko od veškerého dění světa. A tak nějak se cítil i teď.

Acaren na druhé straně místnosti seděl v křesle jako omráčený. Rowan si zmateně pomyslel, že se na jeho vlastní tváři musí odrážet stejně tupý, ohromený výraz jaký mělo jeho dvojče. Pak Acaren potřásl hlavou a podařilo se mu najít hlas.

„Ale proč?“ zeptal se. „Co se stalo? Proč nám to nikdy nikdo předtím neřekl?“

„Kvůli vašemu bezpečí, přirozeně,“ ozval se Gabhain, jako by to všechno bylo naprosto jasné. Svižně vyskočil na nohy a se sobě vlastním samozřejmým klidem a věcností šel ke skříni a z vysoké karafy nalil do připravených pohárů víno. Valessa se chopila nalévaných pohárů a roznesla je po pokoji. Rowan ho přijal s

povděkem. Trpká chuť vína, která mu zůstávala na jazyku, mu pomohla vyjasnit otupělou hlavu.

„Gabhain má pravdu," ozvala se Dorlaine. „Bylo to kvůli vašemu bezpečí. Ale vy máte právo vědět, co se té noci, kdy jste se narodili, stalo. Musíte to vědět dřív, než odplujete na pevninu."

„Co se tedy ve skutečnosti stalo?" zeptal se Rowan.

„My jsme vám nikdy nevyprávěli celý příběh o tom, jak se Iowen a Davigan setkali," začal Athelin. „Ani jsme nikdy nemluvili o té noci, kdy jste se narodili. Neudělali jsme nic, abychom opravili ty smyšlené příběhy, se kterými přicházeli bardové, jako byl třeba ten o Daigwrovi a Ganiedě, který nedávno vyprávěl Mioragh, protože jsme si mysleli, že jsou pro vás tou nejlepší ochranou. Jestliže Maeduni někdy nějakou z těch povídaček, které si navíc navzájem odporovaly, zaslechli, tak jim věnovali pramalou pozornost. Museli jsme vás držet co nejdále od pravdy, jak jen to bylo možné."

„A jaká je tedy ta pravda?" zeptal se Acaren.

Athelin sklopil oči na pohár vína ve svých rukou, zakroužil jím a zahleděl se do něj, jako by v něm byla odpověď na všechno. Nad kořenem nosu mu vyskočila malá bolestná vráska a oči se mu zaleskly. Pak zamrkal, aby zahnal slzy.

„Krátce po Podzimní rovnodennosti odpluli mí rodiče a má sestra Iowen do Tyry na slavnostní uvedení Taggerta dav Cynan dav Malcom do postavení Šestnáctého Lairda Klanu Broche Rhuidh. Je to náš příbuzný, jak víte. Sice dost vzdálený, ale přesto příbuzný. Nečekaně je zaskočilo špatné počasí a byli nuceni tam zůstat přes zimu. Toho roku byly zimní bouře mimořádně kruté. Vyplout na moře se rovnalo sebevraždě, dokonce i pro malé tyrské kurýrní lodě, a ty jsou pověstné svým uměním plavit se i za toho nejmizernějšího počasí." Znovu sklopil oči k poháru vína, pak se napil a odložil pohár stranou.

„Jednoho rána je na cvičném poli našli najatí vrazi převlečení za tyrské šlechtice. Můj otec byl na místě zavražděn. Stejně tak jeho teta Brynda, bývalá bheancoran prince Tiegana. Má matka zemřela krátce poté díky poutu, které ji s mým otcem spojovalo. Iowen to přežila a vrátila se domů se Ševelící, Bryndinou Runovou čepelí."

„Ševelící přece kdysi patřívala bheancoran Rudého Kiana, ne?" zeptal se Rowan. „Kerridwen?"

„To je pravda," odvětil Athelin.

„Kde je teď?" zeptala se Eliene.

Athelin se pousmál. „V bezpečí," odvětil. „Vlastně – než odpluješ na pevninu, bude zcela jistě ve tvých rukou."

„Bude moje?" Eliene zbledla. Poočku mrkla na Valessu. „Ne. To určitě ne. Proč by měla být moje a ne Valessy? Valessa je bheancoran tvého dědice."

Athelin se podíval na Valessu a ta se na něj usmála a obrátil se k Elienne.

„Protože ty meč používat umíš a já ne," sdělila jí. „Já jsem naprosto spokojená se svým lukem. Lowra si s ním vystačila a já si s ním vystačím taky. Ten meč by měl být tvůj. Koneckonců jsi bheancoran nekorunovaného krále Celi."

Eliene už už začala něco říkat, pak se zarazila a vytřeštila oči. Podívala se na Acarena, jako by ho nikdy předtím neviděla, a pak klesla na čalouněnou lavici vedle něj.

„To jsem si neuvědomila," vydechla. „Promiňte, skočila jsem vám do řeči. Pokračujte prosím."

Athelin se na chvíli odmlčel, jako by si třídil myšlenky, a pak přikývl. „Iowen se vrátila z Tyry krátce po Jarní rovnodennosti. Těsně před Beltane dorazil do Skai bard, který sám sebe nazýval Daviganem Harfeníkem. Zamilovali se do sebe na první pohled. Alespoň ta část Mioraghova příběhu byla pravdivá. Iowen a Davigan, neboli Daigwr a Ganieda, se skutečně setkali u ohně Beltane. Ale byla to nakonec Dorlaine, kdo mne upozornil, že pouto mezi nimi není jen poutem lásky. Má sestra se stala Daviganovou bheancoran a na celém světě byl jen jediný muž, který měl nárok na to, aby mu takto sloužila."

„Král," prohlásil Gabhain. Oči mu zářily vzrušením. „Sám Tieganův syn."

„Ano," souhlasil Athelin. „Krátce poté, co byli spojeni poutem, došlo k nájezdu na pevnost Skerry. Další Černí jezdci v převleku za Celany. Vrazi. Měli s sebou zrádný kámen pátrající po magii. Zavraždili mého bratra Adaira a jeho ženu, ale nakonec jsme je porazili a zpátky na ostrov se nikdo nich už živý nevrátil. Ale Iowen s Daviganem se obávali, že má Hakkar těch zrádných kamenů víc a že jsou ty zrádné kameny zaměřeny na Davigana. Nechtěli, aby kvůli nim došlo k dalším nájezdům na pevnost

Skerry, takže odešli do Skai hledat meče Kováře Wyfydda. Davigan nám sdělil, že je chce najít pro svého syna.“

Vyčkávavě se zadíval na Cynrika sedícího na tvrdé židli s rukama založenýma na hrudi a nohama nataženýma před sebou se zkříženými kotníky. Cynrik se zamračil na podlahu u svých nohou, pak zvedl hlavu a střetl se s Athelinovýma očima. Mezi nimi přeskočila malá jiskřička smíchu. Porozuměli si. Cynrik přikývl.

„A tam jsem je potkal já,“ začal vzpomínat Cynrik. „Byl jsem v horách se dvěma Saesnesany, Wykanem a Kierem. Wykan byl vnukem Aellegha, Donaughova syna a celwaldy Saesnesanů z Letních pastvin z dob, kdy Černí jezdci napadli Celi. Wykan byl zabit skupinou Černých jezdců převlečených za Celany. Kier a já jsme je stopovali, abychom Wykanovu smrt pomstili, ale než jsme na ně stihli zaútočil, napadli vaši matku a otce. Kier a já jsme vyrazili vašim rodičům na pomoc a podařilo se nám je pobít. Kier byl raněn.“ Cynrik se natáhl pro svůj pohár s vínem, sevřel ho v dlaních a přitiskl si ho k hrudi. Pak vzhlédl, znovu se střetl s Acarenovýma očima a podíval se nejdříve na Acarena a pak na Rowana.

„Vaše matka byla přesvědčena, že jsou ty meče ohroženy,“ pokračoval Cynrik. „Že z nich něco vysává sílu, něco, co je nakonec zničí. Nakonec jsme my čtyři, Davigan, Iowen, Kier a já ty meče našli. Iowen měla pravdu. Zrádné kameny, které používal Hakkar k pátrání po magii mečů, rostly právě v té jeskyni, kde byly skryty meče…“

Dřív než se Rowan stačil ovládnout, vydral se mu z hrdla překvapený výkřik. O tomhle se mu přece zdálo. Zdálo se mu o tom tak jasně, jako by tam byl a všechno to sledoval. Před očima mu vyvstala vidina mladíka v rudém plášti, zvedajícího meč z křišťálového či snad ledového oltáře. „Jeskyně hluboko ve skále u moře,“ řekl tiše, téměř bez dechu. „A na oltáři ty meče a muž, který si pro ně přišel. A když zvedl meč, cítil jsem stín toho meče ve svých rukou stejně skutečně, jako by to byl ten meč samotný.“

Athelin s Cynrikem na něj vytřeštili oči.

„Byli jste – ty i tvůj bratr – právě počati a byli jste hluboko v lůně své matky,“ namítl Cynrik. „Jak by sis mohl pamatovat, žes to viděl?“

„Zdálo se mi to ve snu," bránil se Rowan. „Není to dávno. Šel jsem s tím snem k Mioraghovi. Říkal, že mu není úplně jasné, co to přesně znamená."

Athelinova ruka tak pevně tiskla Dorlaininu, že měl klouby úplně bílé. „Iowen se zdál ten samý sen," pravil. „Těsně před tím, než odešli s Daviganem do Skai. Vyprávěla mi ho." Pokusil se o úsměv, ale jeho pokus se moc nezdařil. „Možná, že tvá magie sílí, Rowane. Jak jinak bys mohl mít stejný sen, jako měla tvá matka ráno poté, kdy jste byli počati?"

Rowan se podíval na své ruce a pak si otřel dlaně do kalhot. Na látce zůstala vlhká šmouha. „Možná," zamumlal. „Možná, že to je mou magií."

Athelin přikývl. Do očí se mu vplížil zamyšlený výraz. „Jo, to by mohlo být," souhlasil. „Bylo by velmi dobře, kdyby tomu tak bylo."

„Váš otec zemřel před jeskyní," pokračoval Cynrik ve vyprávění. Jeho hlas nabyl podivného zbarvení. „Zemřel, protože já jsem nedokázal zabít muže, který jej zavraždil. Kapitána oddílu Černých jezdců. Byl to…" Cynrik se odmlčel a zhluboka nabral dech do plic, aby se uklidnil. „Byl to můj otec a má ruka, ve které jsem třímal meč, mi vypověděla službu. Nedokázal jsem ji pozvednout." Odvrátil pohled. Do tváří se mu vehnala krev a ústa se mu zkřivila bolestí. „Iowen mi to nakonec odpustila, ale sám sobě jsem to neodpustil nikdy …"

„Tvou jedinou další možností bylo stát se otcovrahem," obrátila se k němu Dorlaine laskavě. „A to by Davigan od tebe nikdy nežádal. A ani Iowen by to po tobě nechtěla."

„Ale nechat svého krále zemřít…"

„Co se stalo, stalo se," pronesl mírně Athelin. „Ty víš, že tě Iowen nevinila. A i kdyby, tak jsi svůj dluh, Cynriku, příteli můj, už mnohokrát splatil."

„Děkuji, lorde," vydechl Cynrik. Na chvíli se odmlčel, jako by si uspořádával myšlenky. „Poté, co Davigan zemřel, objevil se tam Horbad. Dali jsme si velký pozor, abychom ho nevyvedli z omylu, že Davigan byl princ ze Skai a že jeho bheancoran Iowen zemřela s ním. Iowen zničila všechny zrádné kameny, které v jeskyni byly. Snažili jsme se zajistit, aby po ní ani po princi ze Skai už žádní Černí jezdci nepátrali. Pak jsem ji doprovodil domů a Kier se vrátil

ke svému lidu. Myslím, že se stal regentem Wykanova syna Devlyna do doby, než dosáhne Devlyn dospělosti a nastoupí své postavení celwaldy.“

Acaren se netrpělivě ošil. „Ale co se stalo té noci, kdy jsme se narodili?“ otázal se.

Athelin pokynul Cynrikovi. „Myslím, že i to je tvůj příběh,“ prohlásil. „Poté, co jsi ji doprovodil zpátky domů, byl jsi neustále s ní.“

„Trváš-li na tom, lorde,“ odtušil Cynrik smířlivě. Ponořil se opět zpátky do minulosti a na tváři se mu objevil strohý, vzdálený výraz. „Tehdy, stejně jako teď, jsme byli trvale sužováni útočnými skupinami nájezdníků. Iowen byla svými jasnovideckými sny před nimi často varována. Pamatuji si ji, jak stála u okna své komnaty, živůtek se jí vzdouval, nehybně upírala oči na jihozápad a jednu ruku měla položenou na břiše, jako by chtěla chránit dítě – či děti – které nosila. To ráno na předvečer Imbolce přišla ke mně, usoužená, ustaraná, a sdělila mi, že řekla Athelinovi, aby vyslal vojáky do té malé zátoky na severním úpatí Aisliny. Athelin tam vyslal jeden oddíl, ale vojáci nic nenašli. Iowen mu řekla, že měli počkat.“

„V předvečer Imbolce?“ zeptal se ohromeně Acaren. „V předvečer svaté noci? Svátku ohně?“

Cynrikovi pobaveně, leč trpce zacukalo v koutku úst. „Maeduni nedodržují naše zvyky,“ pravil. „Imbolc je pro ně jen další zimní den.“

„A přišli?“ zeptal se Gabhain napjatě. „Přišli ti nájezdníci?“

„Přišli se setměním,“ odvětil Cynrik zachmuřeně. „A málem se přes oddíl našich vojáků probojovali.“

Athelinova ruka, svírající Dorlaininu, spočívala na opěradle jeho křesla a Dorlaine mu na jeho ruku položila svou. „I já jsem čekala dítě,“ ozvala se. „Ale mé dítě se mělo narodit nejdříve čtrnáct dní po Imbolci, a možná až za měsíc. Nebyli jsme si přesně jistí. Krátce poté, co začal boj, odnesli Iowen na porodní lůžko…“ Unaveně se usmála na Acarena, pak na Rowana. „Vy dva jste se vydali na cestu. Poslala jsem pro porodní bábu. Byl to dlouhý a obtížný porod. Rowan se narodil pouhých osm minut po Acarenovi, ale za tu dobu už byla Iowen se silami na dně. Pak někdo přinesl zprávu, že byl Athelin v boji zabit. Posel tvrdil, že ho sám viděl padnout.“ Sklouzla si rukou na břicho, jako by ještě teď chtěla ochránit své

dítě. „Obávám se, že po tom všem vypětí, které znamenal Iowenin porod a celý ten boj, byla už tato zpráva na mne moc. Měla jsem vědět, že Athelin není mrtev. Pouto, které nás spojovalo, bylo stejně silné jako vždy. Ale přišly na mne předčasné porodní bolesti. Iowen mi řekla, ať si jdu lehnout a poslala mne s porodní bábou do mých komnat. Než za mnou přišel Athelin a já jsem pochopila, že se posel mýlil, bylo už příliš pozdě. Neštěstí už bylo hotovo. Dítě už se vydalo na cestu a my jsme ho nedokázali zastavit.“

„Já jsem šel za Iowen,“ pokračoval Athelin. „Ležela v posteli, klidná, tichá, držela vás dva v náručí a usmívala se. Poslala mne zpátky za Dorlaine. Řekla mi, že jí je dobře a že si s ní nemám dělat starosti a že k ní ani nemám posílat porodní bábu, ale hlavně ať jdu ke své ženě. Než někdo zpozoroval, že silně krvácí, už se nedala zachránit. Mezi námi nebyl nikdo, kdo by měl dar Uzdravování. Byla tu jen Meaghan, a ta byla u Dorlaine.“

„Věděla to?“ zeptal se Rowan. „Věděla naše matka, že umírá, když tě poslala za…“ na okamžik zaváhal a pak přesto to slovo vyslovil: „…matkou?“ Vždycky považoval Dorlaine za svou matku a nebyl by schopen o ní smýšlet nijak jinak. Rozhodně to byla jediná matka, na kterou si s Acarenem pamatovali.

„Myslím že ano,“ ozval se Cynrik podivným hlasem. „Byl jsem s ní, když zemřela. Vyžádala si na mně slib, že dám na vás dva pozor a pak zemřela s tak šťastným výrazem na tváři, že je mi ještě teď do pláče, když si na to vzpomenu. Myslím, že to chápala tak, že odchází za Daviganem. Zemřela naplněná klidem a mírem a – na to přísahám – šťastná.“

„Když to byla bheancoran a odcházela za svým králem, tak samozřejmě musela být šťastná a spokojená,“ pronesla Valessa soucitně, s pohledem upřeným na Gabhaina, nikoli na Cynrika. „Měl jsi pravdu, Cynriku. Jakmile měla jistotu, že bude o její dvojčata postaráno, skutečně umírala šťastná.“

„Athelin málem zemřel žalem, když zemřela,“ pokračoval Cynrik. „Té noci ztratil svou milovanou sestru a já jsem ztratil ženu, která se stala mou duší a mým duchem.“ Oči mu bolestí potemněly. Podíval se na Dorlaine. „A dítě lady Dorlaine při předčasném porodu zemřelo. Byla to opravdu pro všechny v pevnosti Skerry žalostná, strastiplná noc.“

Dorlaine se na něj usmála. V očích se jí lesklo porozumění při vzpomínce na ten žal. „Já jsem řekla Athelinovi, aby mi ty chlapce přinesl," dodala něžně. „Ve vší té vřavě, která vládla v pevnosti po tom nájezdu, si nikdo nevšiml, že se Meaghan nenápadně protáhla chodbami do Ioweniny komnaty a chlapce přinesla. Když se ten zmatek trochu uklidnil, oznámili jsme, že Iowen zemřela při porodu a že se její dcera narodila mrtvá. A tak přišel princ Athelin ke dvěma skvělým, zdravým synům."

„A bylo nutné je skrýt před Hakkarem," doplnil ji Athelin. „Od chvíle, co se Iowen s Cynrikem vrátili ze Skai, drželi jsme Ioweninu přítomnost v tajnosti. Nechtěli jsme riskovat, že by se k Hakkarovi dostalo byť jen jediné slovo o ní nebo o jejích dětech. Kdyby měl třeba jen slabé podezření, že Iowen přežila a porodila syny muže, který byl nekorunovaným králem Celi, by ostrov Skerry přepaden, dobyt a všichni bychom byli zničeni."

„A tak se ta dvojčata stala mými syny," pokračovala Dorlaine. „Mými a Athelinovými. Nemohli jsme vám to říci dřív, protože jsme nechtěli nikoho ohrozit."

Athelin se podíval nejdříve na Acarena, pak na Rowana. „Byli jste vychováni tak, jak by si přál váš otec," prohlásil. „On sám byl vychován v tyaddské vesnici. Vy víte, že Tyaddové nejsou bojovný národ. Ani Davigan, ani jeho starší bratr Daefyd se nikdy nenaučili vojenskému umění. Daefyd zemřel ve Skai vzápětí poté, co zabil Horbada a zachránil mou matku a mého otce. Davigan nebyl nikdy jako voják ani cvičen. Byl to bard. Věděl, že by nikdy nemohl být králem, za kterým jde armáda. Chtěl ze svých synů vychovat muže, kteří by dokázali armádu vést."

Usmál se, ale v koutku úst mu zacukalo žalem. „Já věřím, že vy dva jste takoví muži. A myslím si, že s Wyfyddovými meči můžete vy, s armádou, kterou postavíte v Tyře, a se svobodnými Celany ze Skai, zbavit svět těch maedunských černokněžníků."

Rowan sevřel ruce, položené na kolenou, v pěst. Acaren by opravdu mohl takovým králem být. Ale mohl by se on sám stát čarodějem, který je podle pověstí nutný k tomu, aby bylo černokněžnictví přemoženo?

Brzy ráno toho dne, kdy měli odplouvat, si je Mioragh zavolal do své komnaty. Když se sešli v jeho předpokoji, slunce se právě vyhouplo nad východní obzor. Athelin už tam byl. Stál u okna a pozoroval východ slunce.

„Všichni budete potřebovat ochranu," prohlásil Mioragh. „Věřím, že vám toto pomůže." Jemně položil na malý mramorový stolek uprostřed pokoje čtyři černé kameny, pozorně je srovnal a ustoupil od stolku dozadu. Athelin přešel ke stolku, zastavil se před ním a zamyšleně nad kameny svraštil čelo.

„Jsme připraveni, lorde," pravil Mioragh.

„Nevím, jestli to dokážu udělat, Mioraghu," ozval se Athelin váhavě. „Můj otec uměl splétat sluneční paprsky. Jednou mi ukazoval, jak se to dělá, ale já nevím, jestli si to pamatuji správně."

Mioragh odevzdaně rozhodil rukama. „Pokud ne, tak bude mé kouzlo i bez toho působit dostatečně na to, aby je na krátký čas ochránilo. Bude muset."

Athelin přikývl. „Musíme to zkusit," souhlasil. Ustoupil dozadu a natáhl ruce do slunečního světla, které proudilo oknem dovnitř. Soustředil se tak úporně, až se mu obočí nad kořenem nosu stáhlo k sobě.

Zpočátku se nic moc nedělo. Zlaté světlo lehce zhoustlo, proteklo mu mezi prsty jako voda a pak se rozptýlilo a rozstříklo se mu na podlaze u nohou. Athelin stáhl ruce zpátky, otřel si je o kalhoty a zkusil to znovu.

Pomalu, pomalinku se mu světlo v dlaních zhmotnilo a tuhlo. Na čele mu vyskočily krůpěje potu. Protahoval světlo do vláken, až ho vytáhl jako medovou nit a z vláken začal tkát a vázat složitý, spletitý vzor. Dvakrát se tkanina zavlnila a začala mu v rukou tát, a dvakrát Athelin vlákna zachytil a spletl znovu.

Nakonec držel v rukou zářící, třpytivý vzor, pevný a stálý jako by byl vytepaný ze zlata. Hleděl do jeho zářivé duše, soustředěný tak, až jeho tvář skoro ztratila výraz, a pak se pomalu a opatrně obrátil k Mioraghovi.

„Teď," vydechl Mioragh tichounce.

Magie se uvolnila a odtáhla se od Athelina. Mioragh zvedl ruce a podržel je nad čtyřmi černými kameny na stole. Vzor utkaný za slunečního světla opustil Athelinovy ruce, proplul vzduchem, nad stolem se zastavil a volně se vznášel ve vzduchu.

Najednou se rozrostl, až zaplnil celý prostor nad stolem, a roztříštil se do planoucí žhavé záře, příliš jasné, než aby bylo možno do ní pohledět.

Mioragh zavřel oči. Athelin cítil, jak se magie vzedmula, vybuchla a opustila ho. Zářivý vzor, utkaný ze slunečního světla, se zachvěl a rozpustil. Z tajícího vzoru vystřelovala na čtyři kameny na mramorovém stole tenká vlákna světla. Kameny prudce vzplanuly a rozzářily se a vzápětí zmizely v oslepujícím výbuchu oslnivých slunečních šípů.

Záře postupně slábla. Na stole, kde byly předtím čtyři černé kameny, ležely čtyři křišťály průzračné jako voda, a každý z nich ve svém srdci skrýval maličké slunce, které hrálo všemi barvami duhy.

Vyčerpaný Athelin se sesunul do křesla. Vzhlédl, střetl se s Rowanovýma očima a uviděl v nich to pusté zoufalství a beznaděj.

„Já bych měl být schopen tohle udělat," zašeptal Rowan. „Promiň, otče. Moc se ti omlouvám."

ČÁST TŘETÍ

HYMNUS MEČŮ

20

Plavbu Skaiského oka do Tyry provázela zatažená obloha, mlha a mrholení. Rowan trávil celý čas na přídi v dychtivém očekávání, jaké to bude, až poprvé uvidí Tyru. Tu a tam se k němu přidal Acaren s Eliene, ale ti nebyli tak dychtiví se do Tyry dostat. Cynrik s nimi neplul, prohlásil, že se k nim přidá teprve až vyrazí do Skai. Zatímco budou v Tyře, tak Cynrik propátrá jižní okraj Hranice a posbírá všechny zprávy, které se mu jen podaří získat.

Toho rána, kdy měli přistát v Tyře, konečně vyšlo slunce, a během dopoledne se oteplilo natolik, že ledový povlak na přídi začal tát. Když se krátce před polednem objevily nad obzorem tyrské hory, byl už led úplně pryč.

Celý svůj život Rowan slýchal vyprávět o šedivých tyrských útesech, ale když je teď viděl vystupovat z moře, příkré, nepřístupné a nahánějící hrůzu, tyčící se strmě do výše snad stovek metrů, ztratil řeč. Táhly se jako hradba míle na sever i na jih tak daleko, kam jen oko dohlédlo; řady vysokých horských štítů a propastných rozsedlin. Skály byly pokryty ledem, ze kterého stvořil vítr, voda a déšť prapodivné, neskutečné tvary, které ve slunci jiskřily všemi barvami, až z těch záblesků rozbolely Rowana oči. Moře naráželo na lesklé žulové skály a tříštilo se o ně. Rozervané cáry špinavé mořské pěny se mísily s vodní tříští a stříkaly vysoko do vzduchu a vracely se zpátky jako slaný déšť. Už zdaleka k nim doléhalo dunění moře útočícího na skály a znělo jim jako údery

stovek a stovek bodhranů, jako by naslouchali pomalému, klidnému tlukotu srdce samotného světa.

Rowan uchváceně sledoval rozeklané vysoké útesy obtěžkané zmrzlými vodopády a peřejemi. Nedělalo mu potíže rozpoznat skutečnou pravdu, skrytou ve vyprávěních o tom, že Broche Rhuidh nebyl nikdy napaden z moře a nikdy nebude. Mezi těmi vražednými rozeklanými útesy nemohla bezpečně najít přístav žádná loď, ať přátelská nebo nepřátelská.

A právě v tom okamžiku vyšel na palubu kapitán a začal udílet rozkazy. Loď změnila směr. Pro Rowanovy necvičené oči plné hrůzy to vypadalo, že míří rovnou na jednolitou, neprostupnou skalní stěnu. Vítr vál jako obvykle proti proudění moře a kolem útesů to kypělo v jednom obrovském divokém nepřehledném víru. Rowan neviděl jediný možný způsob, kudy se dostat skrz, nebo kolem něj. Pak si všiml, že se v jednom místě toho kypícího kotle lámou vlny o mělčinu nízkého skalního ostrohu zahnutého jako kosa, který vybíhal z rozpukané vysoké skály. Těsně před tím, než se *Skaiské oko* naklonilo a položilo na levý bok a čistě proklouzlo několik palců kolem mělčiny, uviděl Rowan, že ty nízké skály tvoří přírodní vlnolam a že za nimi se mezi útesy skrývá poměrně klidný přístav.

Rowan dlouze vydechl úlevou. Ani si neuvědomil, že to celé sledoval se zatajeným dechem. Acaren za ním se dal do smíchu, jak z něj spadlo napětí. I Eliene se najednou uvolnila a dokázala se usmát.

„V jednu chvíli," zajíkla se, „jsem si myslela, že míříme přímo na tamty skály."

„Už to tak skoro vypadalo, že?" ozval se Acaren. „Myslím, že to byl ten útes, kterému říkají Kosa." Ukázal na vrcholek útesu. „Podívejte. Tamhle. Řekl bych, že to by měl být Broche Rhuidh. Odtud se toho nedá moc vidět, jen kousek hradeb, které vypadají skoro stejně jako většina skal."

„Jak se tam nahoru člověk dostane?" zeptala se Eliene s pohledem upřeným nahoru. „Celé mi to připadá jako pouhopouhá jednolitá skála."

Kapitán přišel za nimi na příď. „Zezadu z přístavu tam vede cesta," sdělil jim. „Bezpochyby tam pro vás budou připraveni koně nebo nějaká jiná doprava."

Rowan nedokázal odtrhnout oči od pohledu na hrozivé hradby nad útesem. Možná, že tam na Acarena čeká nějaká armáda, kterou Acaren povede do vítězné bitvy s Maeduny, ale jeho tam čeká něco naprosto jiného. Nedokázal by vysvětlit, jak to ví, ani proč je o tom najednou tak pevně přesvědčen. Ale předtucha jakési události v něm byla. A byl si tím tak jist, jako by přicházel na nějaké určité pozvání. Srdce se mu v hrudi rozbušilo o poznání rychleji.

Kapitán *Skaiského oka* rychle plachtil po větru po poměrně klidné mořské hladině až do přístavu a postupně zpomaloval, až loď setrvačností doplula k přístavní hrázi a zvolna přirazila k dřevěnému molu. Rowan se přes rameno ohlédl na kapitána, jehož chladnokrevný výraz naznačoval, že od své lodě ani od své posádky nic jiného než naprosto dokonalý výkon neočekával. Byl to oslnivý kousek, uvědomil si Rowan s obdivem a zauvažoval, jestli by tenhle kapitán se svou posádkou dokázali předvést takové přistání pokaždé.

V přístavu se objevili muži oblečení v tradičních tyrských suknicích a nastala bláznivá honička, ze které se vzápětí vyloupla část mužů, kteří se svižně chopili vyvazovacích lan a rychle připoutali loď k holcům a posléze už vzdálenost, která dělila loď od přístavního mola, překlenula lodní lávka. Na Rowana učinila jejich sehranost a rychlost obrovský dojem. Od pracující námořníků v přístavu se oddělil jeden Tyr a mávl na své lidi, aby se šli schovat zpátky do boudy u přístavní hráze. Sám se vrátil na molo, zastavil se u lodní lávky a čekal, až si Rowan, Acaren a Eliene posbírají svá skrovná zavazadla a opustí loď. Měl na sobě suknici z modrého, šedivého a zeleného tartanu, v barvách přináležejících klanu Broche Rhuidh, hrubou světlou, smetanově bílou vlněnou blůzu a navrch měl přes ramena přehozený obrovský těžký pléd, sepnutý obyčejnou měděnou sponou. Všechno už bylo obnošené, roztřepené a potrhané, nicméně stále hřejivé a čisté. Na hlavě měl pletenou modrou čapku, která zakrývala většinu jeho rudozlatých vlasů, ale neskryla cop visící podél levého spánku, ani tmavě modrý jiskřivý safír na jemném zlatém řetízku, který se mu komíhal na levém uchu. Tváře a nos mu z ostrého severního větru zčervenaly.

Rowan kráčel za Acarenem a Eliene dolů po lodní lávce. Tyr sklouzl pohledem z Acarena na Rowana a zase zpátky na Acarena a vykročil jim vstříc.

„Předpokládám, že jste Acaren a Rowan, synové Athelina ze Skerry," pronesl plynnou celštinou bez přízvuku.

„Ano, to jsme," odvětil překvapeně Acaren. „Já jsem Acaren." Ukázal na Rowana: „Můj bratr Rowan. A moje bheancoran Eliene al Saethen. Jak jsi nás poznal?"

Tyr se vesele ušklíbl. Rowan usoudil, že nemůže být o moc starší než on a Acaren, a že je značně sebevědomý na muže, který je oblečen v tak rozedraných šatech.

„Kdo jiný by to mohl být – párek dvojčat, který vypadá, jako by z oka vypadl králi Tiernynovi a čaroději Donaughovi, jejichž portréty visí v naší obrazárně?" optal se Tyr se šibalským úsměvem. „Jsem Donwald dav Rhuidri dav Comyn. Myslím, že jsme příbuzní. Naši dědové byli bratranci."

Eliene zvedla ruku a dotkla se jílce meče, který nesla v postroji na zádech. „Comynovou matkou byla Brynda al Keylan, že?" podotkla.

„Ano," odpověděl Donwald. „To byla."

„A já teď nosím Bryndin meč," sdělila mu Eliene. „Runovou čepel Ševelící."

Donwald lehce nakrčil jedno ze svých rudozlatých obočí a opět se široce usmál a všem třem vysekl malou poklonu. „Všichni tři jste zde srdečně vítáni," pravil. „Doprovodím vás nahoru na Clanhold. Pak se sem musím vrátit, než mi skončí služba." Ukázal na malý přístřešek. Vedle něj ležely připravené dva pevné čluny. „Střežíme přístav a zachraňujeme námořníky z lodí, kterým se nepodaří proplout kolem Kosy."

„V tomhle počasí je to značně mrazivý úděl," poznamenal Rowan.

Donwald se rozesmál. „No jo, to tedy je," souhlasil. „Ale dělat se to musí. Tuto zimu jsme měli štěstí. Zatím jsme neztratili jedinou loď. Počasí ale bylo opravdu otřesné, takže většina námořních kapitánů raději trávila čas v teple hospody se džbánkem svařeného vína, než aby proklínali svůj osud a odsekávali led z ráhnoví."

„Naprosto chápu, o kolik přitažlivější může být svařené víno a oheň v krbu," zamumlal Acaren.

Donwald se rozesmál a pokynul jim. „Pojďte za mnou," zavelel.

„Půjdeme raději po cestě než po té stezce po útesu. Po cestě se dá vylézt snadněji."

Rychle je vedl po oblázkovém břehu a kolem ostrých výčnělků rozeklaných skal dál od pobřeží. Rowan se zdrceně zadíval na zmíněnou cestu – spíš nerovnou, neupravenou stezku než cestu – která vedla nahoru podél koryta malé říčky, a nabyl dojmu, že se dívá na strmé schodiště, místy proložené mírnějším stoupáním. Podíval se na Donwalda, ale ten vypadal naprosto nezúčastněně.

„Ty, Donwalde? Co by se u vás tak považovalo za obtížný výstup?“ otázal se suše s pohledem podezíravě upřeným na tu křivolakou strmou stezku plnou výmolů.

„Asi lézt rovnou přímo na útesy,“ odtušil s kamenným výrazem Donwald.

„Jistě. Tak tedy půjdeme?“

Rowan si urovnal svůj vak a harfu, aby mu pevně seděly na ramenou, navyklým pohybem si srovnal popruhy, aby mu nepřekážely, kdyby potřeboval vytasit meč, a vyrazil za Donwaldem nahoru po cestě. Bylo to dlouhé stoupání a svaly na nohou ho nenechaly na pochybách, že toho během chladné, větrné zimy mnoho po kopcích nenaběhal.

Když dorazili nahoru, vyhlížel Donwald stejně svěže jako dole. Usmál se, když viděl, že Rowan, Acaren a Eliene sotva popadají dech, a pak je vedl dál podél holých stromů. Cesta se skoro čtvrt míle táhla lesem, pak se stočila a Rowan poprvé uviděl Clanhold Broche Rhuidh.

Očekával něco bájného, něco podobného vyprávěním o ztraceném Dun Eidonu, s jeho půvabnými vížkami a vzletnými balustrádami. Clanhold Broche Rhuidh byla rozlehlá stavba s moha věžemi, ale tam jeho podobnost s bájemi končila. Broche Rhuidh byla kamenná stavba, půvabně se vypínající na vrcholku malého horského hřebene. Za ní se vysoko do jasného nebe zvedala příkrá stěna žulového útesu. Zadní hradbu Clanholdu tvořil přímo útes samotný. V každém rohu hradeb tvořených rovněž stejnou skálou se tyčila věž se střílnami, ale těžká vrata byla otevřená dokořán vstříc teplému dopolednímu slunečními svitu. Za hradbami stál Clanhold samotný, obrovitý a nádherný, pevně usazený ve skále. Stejně jako pevnost Skerry byl i Clanhld pevností, ale mnohem větší a ve své vznešenosti působivější.

Na vystupujícím horském hřbetu za Clanholdem zahlédl Rowan bílé sloupoví svatyně. Pokud byl Clanhold zbudován obvyklým

způsobem, tak by se měl za svatyní nacházet malý kruh vztyčených kamenů. Tyrské pevnosti byly budovány velmi podobně jako celské. Však také legenda říkala, že kdysi byli Skaiové z Celi a Tyrové jediným národem, od kterého se část Tyrů odtrhla, odešla z Tyry a usadila se ve Skai. Tihle Celané a Tyrové určitě uctívali stejné bohy a bohyně a i oni se skláněli před mocí duality, která vládla nade vším.

Cesta z přístavu míjela obrovskou, těžkou hlavní bránu a stáčela se kolem jednolitých hradeb až k brance vedoucí na malé nádvoří, které z levé strany hraničilo se záhony náležejícími ke kuchyni a zdí porostlou bezlistými zbytky úponků nějaké vinné révy, o které Rowan usoudil, že by mohla být zadní zdí stájí, a před nimi už se tyčil samotný Clanhold. Donwald otevřel malá dvířka a uvedl je do dlouhé chodby vydlážděné plochými kameny. Po každé straně byly dveře. Rowan zahlédl krátkou řadu pečlivě ustlaných postelí a usoudil, že se nachází v místnostech patřících vojenské posádce, určených pro ubytování Clanholdských stráží.

„Sestru bude mrzet, že vás propásla," prohodil vesele Donwald, když zahýbali za roh. „Říkala, že má pocit, že sem z ostrova brzy někdo přijede.

Rowana něco vzadu na šíji zasvrbělo a žaludek se mu sevřel zklamáním. „Tvé sestře?" otázal se nenápadně.

Donwald se rozesmál. „A myslím, že i vaší sestře," odvětil. „Ceitryn. Mé adoptivní sestře. Je o pár let mladší než já, ale snaží se ke mně chovat spíš jako k nezdárnému synovi." Ušklíbl se. „Ale zatím se jí její výchova moc nedaří. A teď to bude zkoušet taky na vás."

„Ona cítila, že přijdeme?" Rowana znovu přepadl ten svíravý pocit. Nebyla to přímo předtucha. Nebylo to z čisté obavy. Nebyla to pouhá nedočkavost. „Takže ona má dar Vidění? Má magii?" Donwald zavrtěl hlavou. „Ne, není jasnovidec. Ale má každou chvíli pocit, že se má něco stát, a ono se to pak stane." Pokrčil rameny a znovu se ušklíbl. „Má víc štěstí než jasnovidectví."

„Kam šla?"

„Odešla včera večer nahoru do údolí pomoci při porodu nějakého miminka," odpověděl Donwald. „Říkala, že je to nějaký těžký porod. Ceitryn je něco jako Uzdravovatelka. Zdědila po vašem dědovi malý dar. Ale víš, ten její je opravdu jen malý. Není

tak velký, jako měl váš děd, ale každopádně je nám velmi užitečný. Není z těch, kterých bychom měli v Tyře nadbytek, věř mi.“

„Rozumím,“ odvětil Rowan chápavě.

Zanedlouho je chodba dovedla do rušného chvatu ve Velké síni. V krbech na obou koncích rozlehlé místnosti hořely ohně a zaháněly chlad časného jara. Kolem pobíhalo služebnictvo, rozestavovalo stoly a přenášelo dlouhé lavice, vyrovnané podél zdí, ke stolům. Další vršili do skříní talíře, šálky a příbory tak, aby si je mohl každý, kdo přijde do Velké síně na večeři, snadno vzít. Donwaldovi a třem cizincům, které provedl Velkou síni ke schodišti a pak nahoru do patra, nevěnoval nikdo žádnou pozornost. V západním křídle se zastavil před nějakými dveřmi a zaklepal. Zevnitř se ozval čísi hlas, který je zval dál.

Dveře, které Donwald otevřel, vedly do studovny. Nebo do pracovny. Pohodlně, jednoduše zařízené. Před oknem s vyhlídkou na přístav stál dlouhý psací stůl. Na vedlejší stěně visela obrovská mapa pevniny, na které byly jednotlivé země vybarvené různými odstíny – od studeně bílého Saesnesu na severu až k rozlehlému kulatému šedému Falinoru nořícímu se do jižního moře, s Tyrou ve tvaru zeleného hrotu šípu letícího od pobřeží na východ, pod ní hranatý žlutý Isgard a na východě roztažený vnitrozemský Maedun, na denním světle krvavě rudý. A daleko na západě, v modři označující moře, světle hnědý ostrov Celi. Rowan ještě nikdy neviděl podrobněji vypracovanou mapu, vyjma snad té, kterou vlastnil Athelin, a která visela v jeho pracovně v pevnosti Skerry. Jedna mohla být nakreslena podle druhé. A pravděpodobně asi i byla, usoudil Rowan, když si ji podrobně prohlížel.

U zdi stáli zády ke dveřím tři muži, zahloubaní do mapy, všichni tři oblečení v tradiční suknici a plédu. Jeden z nich měl hladké, lesklé, modročerné vlasy Celana. Když do komnaty přivedl Donwald své tři hosty, jeden z těch druhých dvou mužů se otočil.

Byl to vysoký, rozložitý muž ve středních letech, suknici a pléd měl z tartanu šedivých, modrých a zelených barev s vetkaným širokým žlutým pruhem. Vlasy už měl trochu prokvetlé stříbrem a nosil je volně rozpuštěné, až na silný cop na levém spánku. Z levého ucha mu na krátkém jemném zlatém řetízku visel jiskřivě rudý rubín. Oči měl zelené, zelené jako smaragd na stříbrné sponě,

kterou měl sepnutý pléd. Byl rovný jako čepel meče a vystupoval s důstojností a klidem rozeného bojovníka s mečem.

Donwald mu vysekl rychlou poklonu. „Lorde," oslovil ho. „Mám tu čest ti představit tři návštěvníky ze Skerry. Acaren a Rowan ap Athelin, a Eliene al Saethen, bheancoran lorda Acarena." Obrátil se k Acarenovi, Rowanovi a Eliene. „Lordové a lady, toto je Brendon dav Taggert dav Cynan, Sedmnáctý Laird klanu Broche Rhuidh, Nejvyšší laird Rady klanů, Strážce pobřeží Zapadajícího slunce, Vládce Mlžných ostrovů, Pán Západních útesů a Vládce údolí Bordeny." Ta řada titulů plynula z jeho úst tak hladce, jako by je pronášel každý den. Anebo jako by si to hodně cvičil, pomyslel si Rowan rozverně, byť poněkud neuctivě.

„Jste zde srdečně vítáni," pravil Brendon zdvořile. „Jako syny svého příbuzného Athelina ap Gareth bych vás chtěl požádat, abyste považovali můj domov za svůj."

Acaren se uklonil. „Děkuji, lorde Brendone. Jsi k nám opravdu velmi laskav."

Ten černovlasý muž se pomalu obrátil a upřeně se na dvojčata zadíval. Oči se mu zúžily, jako by si je měřil a shledal je neuspokojivými. Neřekl nic, ale jeho výraz naznačoval cokoliv, jenom ne vstřícnost. Rowan si hryzal spodní ret mezi zuby. Věděl, že by měl toho muže odněkud znát, ale nějak si ho nemohl zařadit. Kde jen už ho viděl?

Brendon pokynul rukou k těm dvěma mužům u mapy. „Chtěl bych vám představit svého nejstaršího syna Fionha a Caennedda ap Gareth. Myslím, že je to váš příbuzný."

Caenned se zahořkle usmál. „Váš vámi vypovězený příbuzný," pronesl zvolna. „Váš strýc."

Acaren se chladně střetl s jeho pohledem. „Vzpomínám si," pravil.

Caennedd povytáhl obočí. „Jste tedy vykázáni stejně jako já?"

„Ne," odvětil suše Acaren. „Přišli jsme požádat Brendona jako Nejvyššího lairda Rady klanů, aby nás nechal postavit z tyrských šlechticů armádu a odejít s ní do Skai porazit Maeduny."

„Jistě," odtušil pohrdavě Caennedd. „A co tě přivádí na myšlenku, že by mohla armáda tyrských šlechticů jít za třetím a čtvrtým synem prince, který žije ve vyhnanství?"

„Za takovými dvěma muži by asi nešli,“ ozval se Rowan. „Ale snad půjdou za prvorozeným a druhorozeným synem Davigana ap Tiegan, nekorunovaného krále Celi.“

21

Rowanova slova pomalu doznívala a v místnosti se rozhostilo ohromené ticho. Brendonovy oči se zkoumavě zúžily. Pátravě se podíval nejdříve na Rowana, pak na Acarena, ale neřekl nic. Na Caennedově tváři se objevil nevěřícný výraz, který rychle vystřídalo ohromené překvapení a nakonec se mu na tváři rozhostilo pochybovačné pohrdání a nedůvěra. Rowan si uvědomil, že nejtěžší bude přesvědčit právě jeho.

„Tady to je," prohlásil Acaren. Sáhl do váčku u pasu a vytáhl odtamtud dopis. „Tady to všechno je. Athelin ti posílá dopis, lorde Brendone. Jeho pečeť určitě poznáváš. Všechno ti to v něm vysvětluje. Naší matkou – matkou, která nás porodila – byla jeho sestra Iowen. Naším otcem byl Davigan ap Tiegan ap Tiernyn, nekorunovaný král Celi. Já jsem jeho nejstarší syn." Podíval se na Rowana. „O osm minut. Jsem jeho dědicem."

„Ten harfeník?" zeptal se Caennedd, překvapen na nejvyšší míru. „Ten harfeník že byl králem? Ten bard?" Jeho překvapení se opět rychle změnilo v pochybovačnou nedůvěru. „Tomu nevěřím."

„Ať tomu věříš nebo ne, skutečností zůstává, že byl kým byl," prohlásil Rowan. „My jsme byli vychováni jako synové prince Athelina a lady Dorlaine, takže Maeduni nemají nejmenší podezření, kdo jsme."

Na Caenneddovu tvář se vrátil pohrdavý úsměšek, ale Rowan za ním zahlédl i jiskřičku strachu. A stejně jasně, jako kdyby to Caennedd vyslovil nahlas, Rowan pochopil, že jeho strýc cítí, že jeho postavení u Brendona a Fionha je ohroženo. A věděl také, že Caennedd udělá cokoli, aby si své postavení uhájil.

„Vždycky jsem si myslel, že vaší matkou byla má nevlastní sestra Iowen," pravil Caennedd. „Ale dosud tvrdím, že vaším otcem byl můj nevlastní bratr Athelin."

Acaren zbledl. Rychle vykročil k Caenneddovi a zároveň sáhl po meči na zádech. Rowan ho varovně chytil za paži, aby ho zadržel. Brendon rychle vykročil dopředu a postavil se mezi Acarena a Caennedda.

„Nic takového ve svém domě nestrpím." Brendonův hlas byl tichý a klidný, ale zaznával v něm neklamný velitelský tón, který nepřipouštěl žádný odpor. „Toto zakazuji." Podíval se na Caennedda. „Naše jednání prozatím skončilo. Umístění tvé jednotky na hranicích probereme později, až se postaráme o pohodlí našich hostů."

Caenneddův pichlavý pohled přeskakoval z Acarena na Rowana a zpět. „Tak jemu se zachtělo tyrské armády," pravil uštěpačně. „Očekáváš snad, že tyrští šlechtici půjdou za nezkušeným klukem?"

„Caennedde!" V Brendonově hlase zaznělo ostré varování.

Caennedd se k němu otočil s milým, dobromyslným výrazem. „Chtěl jsem jen navrhnout, lorde Brendone, aby mě tihle dva rádoby válečníci doprovodili zítra na hranici a ochutnali, co to znamená bojovat s maedunskými Černými jezdci."

Ústa Brendonovi ztvrdla. „Rozhodně si nemyslím…"

„To je vynikající nápad," ozval se Rowan chladně. „Zúčastnili jsme se s Acarenem několik menších potyček s malými skupinkami nájezdníků, ale vlastně jsme, na což náš strýc Caennedd tak přesně poukázal, dosud v boji nezkušení. Tvoje armáda je pověstná svými pozoruhodnými úspěchy, pokud jde o udržení Maedunů mimo území Tyry. Bude nám ctí bojovat po boku tyrských šlechticů."

Poprvé za celou dobu se ozval Fionh. „Myslím, že má Caennedd pravdu, otče," prohlásil klidně. „Myslím si, že Acaren by měl prokázat, že je schopen velení, dřív, než za ním někdo z našich mužů půjde. Předtím, než svolíš, aby postavil armádu a odvedl ji do

Skai, budeš to muset přednést před Radou klanů. A oni nebudou následovat nezkušeného velitele.“

V Brendonově uchechtnutí nezazněl ani náznak veselí. „Jestliže by to znamenalo zatlačit Maeduny zpátky do jejich vlastní země, půjčil bych klidně polovinu armády i tomu poblouznělému Ephirovi z Isgardu, buď jeho duše prokleta.“ Přikývl. „Jo, souhlasím s tebou. I s Caenneddem.“

„Tedy domluveno,“ opáčil svižně Acaren. „Až bude zítra Cennedd odjíždět na hranice, pojedeme s ním.“ Najednou se dal do smíchu. „Alespoň se nemusíme balit. Jsme připraveni vyrazit hned.“

„Nicméně bude dobře se na to pořádně vyspat,“ pravil Brendon. „Moře se v tuto roční dobu rozhodně nedá nazvat teplým a klidným.“

Rowan stál na vysokém pahorku, pod oblohou planoucí přízračným světlem, které nepříslušelo ani soumraku ani tmě, ale nějakému tajemnému, přechodnému období mimo čas.

Pod kopcem ležela rozlehlá pláň, táhla se na západ a kdesi v dálce se stýkala s mořem. Kolem něj se tyčil les stojících kamenů, jejichž obrysy se ostře rýsovaly proti planoucí obloze. Již dříve míval jasnovidecké sny a chápal, že bylo zapotřebí, aby přišel na toto místo snů.

Kolem něj plynula moc Tance a naplňovala jej svou magií. Vítal to s tichou úlevou. Možná že teď, po celé té dlouhé době, k němu magie přijde a naplní jeho ruce a duši.

Za ním se něco pohnulo. Obrátil se. Mezi vztyčené vnější kameny vstoupila mužská postava. Myrddin vypadal přesně stejně, jako když ho Rowan viděl naposledy.

„Vítám tě, Rowane Druhorozený,“ pravil Myrddin vážně.

„Jak jsem sem přišel?“ zeptal se Rowan.

„Záleží na tom?“ opáčil Myrddin s úsměvem. „Jsi tady a jsi zde vítán.“

„Přivolal jsi mne sem, abys mi dal mou magii?“ zeptal se Rowan. „Je konečně moje?“

Myrddin zavrtěl hlavou. „To není důvod, proč jsem tě sem zavolal," odpověděl. Ukázal na vztyčené kameny za Rowanem. „Podívej se, jestli chceš."

Rowan se obrátil.

Přicházela k němu mezi menhiry a v chabém světle zářily její rudozlaté vlasy. Její nohy se jemné svěží trávy dotýkaly tak zlehka, že se pod nimi neohnulo ani stébélko. Kolem těla jí splývalo světle zelené roucho, při chůzi občas zachycené konturou jejích ňader a stehen a vlnící se podél křivek pasu a boků. Byla tak krásná, až ho duše bolela touhou a láskou k ní.

„Já jsem tě sem zavolala, můj milovaný," pravila. „Stejně jako jsi sem ty zavolal mne."

Rozevřel náruč a ona mu do ní vklouzla jako by tam patřila odvěků. A možná že patří, pomyslel si.

Po dlouhé době ho políbila na krk, neochotně se mu vyvinula z náručí a posadila se. Když otevřel oči a podíval se na ni, zjistil, že sedí se zkříženýma nohama vedle něj, světle zelené roucho na kolenou napjaté. Odpočívali v malé zahradní besídce v pečlivě udržované zahradě. Za nimi byla vysoká kamenná zeď vyhřátá sluncem. Podél zdi se táhly úzké záhonky s bylinkami a ve vzduchu se vznášela těžká, opojná vůně saturejky, máty a tymiánu. Nízko nad hlavou jim visely jabloňové větve obsypané květy. Padající okvětní lístky jí ulpívaly ve vlasech a třpytily se jako perly. Zvedla ruku, aby je smetla, ale on ji zadržel.

„Nech je tam," zaprosil. „Moc ti to sluší."

Zvedla hlavu a podívala se na něj. Její oči mu barvou připomínaly trsy šedivých zvonků, které hustě rostly na nižších svazích Wardenu na Skerry. Natáhla se pro jedno zářivě rudé jablko, utrhla ho a podala mu jej. Zakousl se do něj. Na jazyku se mu jako proud slunečních paprsků rozlila kyselá chuť šťávy.

„Sněz ho a mysli na mne vždy, když budeš jíst jablka," poškádlila ho.

„Má milovaná," zašeptal. Vzal ji za ramena a odsunul ji od sebe tak daleko, aby viděla, co dělá, pak pomalu udělal znamení pro duši a vztáhl k ní spojené dlaně. „Má duše spočívá v tvých dlaních."

Teď už se neusmívala. Spojila své dlaně k sobě tak, aby mohla přijmout, co jí nabízel. Pomalu, něžně, jako by držela něco

křehkého a nekonečně drahého, dlaně zavřela a přitiskla si je k srdci.

„Tvá duše je bezpečně ukrytá v mých dlaních a v mém srdci.“

Rowan se probouzel pomalu, s chutí jablek na jazyku a tvarem ženské duše vtisknuté do své. Chvíli ležel ve tmě a nebyl si jist, kde vlastně je. Sen se pomalu rozpadl do třpytivých útržků a rozlétl se vniveč. Ležel v cizí posteli, v cizí místnosti. Chvíli zmateně zíral do tmy a přemítal, kde je. Pak si vzpomněl, jak jim ukazovali komnatu pro hosty na Clanholdu Broche Rhuidh.

Odhodil pokrývky nacpané husím peřím a posadil se. Z ohřívací pánve stojící u hlavy postele vycházela už jen slabá záře, ale noční chlad se místnosti ještě nezmocnil natolik, aby vymrzla. Zneklidněně vstal. Jeho šaty ležely úhledně poskládané na truhlici u nohou postele, tam, kde je večer zanechal. Rychle se oblékl a cestou na chodbu ještě zvedl svůj plášť a vyklouzl ven.

Na chodbě hořely pochodně tu a tam rozmístěné po zdech a po podlaze tančily protahující se a smršťující se stíny. Rowan popaměti pomalu kráčel ke schodišti vedoucímu dolů do Velké síně. Ale místo aby vešel do hlavních, těžkých dřevěných dveří, pobitých železem, zamířil k menším dveřím, kterými je na Clanhold přivedl Donwald.

Zastavila ho stráž, stojící u dveří, a když ho poznala, nechala ho projít. Další strážný venku si ho ve světle malé pochodně pozorně prohlédl, aby ho poznal, až se bude vracet, a pak ho kývnutím propustil.

Rowan vyšel ven na malou dlážděnou terasu. Nízko nad severozápadními útesy putoval měsíc. Napravo ležela cesta vedoucí kolem Clanholdu na cestu z přístavu. Nalevo přecházela terasa v balkón obehnaný kamennou zídkou sahající do pasu a země pod ní se svažovala dolů. Vydal se po balkónu. Svatyně a malý Tanec kamenů ležely nad Clanholdem. Pomyslel si, že by někde kolem balkónu mohly být nějaké schody, které by ho dovedly na cestu vedoucí ke svatyni.

Balkón se stáčel kolem mohutné věže. Světlo z malé pochodně, kterou měla hlídka, zmizelo a tmu tady rušila jen slabá měsíční

záře. Rowan se na okamžik zastavil, aby si jeho oči přivykly tmě, a pak s rukou na kamenné zídce kráčel dál.

Už si začínal myslet, že jeho předpoklad, že tam někde najde schody, byl mylný, když je našel. Příkré a úzké vedly dolů na stezku ztrácející se ve stínech. Právě položil nohu na první schod, když za sebou něco zaslechl. Otočil se.

Něco ho udeřilo ze strany do hlavy. Před očima mu vybuchl rej zářivých barev a oslepil ho. Zřítil se dopředu. Bylo to, jako by byl ptákem který se vznesl z vysokého útesu. Zmocnil se ho vítr a nesl ho. Po nekonečně dlouhý okamžik se cítil lehký jako letící pírko. Pak narazil na něco tvrdého a nepoddajného. Kosti v zápěstí mu praskly se zapraštěním podobném, jako když se zlomí suchá větev. Ještě než se mohl podivit, že ho to nebolí, klesl do černých mořských hlubin.

Z bezvědomí se probral náhle, bez varování. Otevřel oči a upřel je do Acarenových očí plných úzkosti. Acarenovu tvář zaplavila vlna úlevy a Acaren se narovnal.

„Už ses probral?“ zeptal se.

Rowan zamrkal a rozhlédl se kolem. Neměl ani tušení, kde je. Tohle nebyla ta komnata, kterou jim včera večer ukázali. Postel byla úzká a tvrdá a v místnosti bylo téměř nesnesitelné horko.

„Co se stalo?“ zeptal se. Překvapilo ho, jak drsně a chraptivě zní jeho hlas. Pokusil si sednout, ale Eliene, stojící u postele z druhé strany, ho zatlačila zpátky.

„Ještě si nesedej,“ nařídila mu. „Máš na hlavě ošklivou bouli a máš zlomené zápěstí.“

„Co se stalo?“ opakoval Rowan otázku. „Kde to jsem?“

„Na ošetřovně.“ Za Acarenem stál Brendon a mračil se. „Hlídka tě našla pod těmi malými schody, které vedou na cestu ke svatyni.“

„Cos tam dělal?“ vyjel na něj Acaren. Jeho úleva ho zřetelně měnila v podráždění. „Když jsme tě pod těmi schody našli, málem jsme se strachy zbláznil.“

Rowan zavřel oči a pokusil se si to vybavit. Sen? Zdálo se mu o ženě s rudozlatými vlasy, která ho přivolala do Tance kamenů? To byl určitě jenom sen. Ale pak se vzbudil a chtěl jít do svatyně.

Vlastně do toho Tance kamenů nad svatyní. Prošel dveřmi a minul pár strážných. Pak ty chvatné kroky ve tmě a…“

„Někdo mne praštil,“ pronesl pomalu. Paměť měl zamlženou a zlomkovitou. „Někdo mne praštil a srazil mne ze schodů.“ Acaren a Brendon se jako jeden muž otočili a podívali na Caennedda sedícího na židli u zdi. Caennedd vyletěl na nohy.

„Přece si nemyslíte, že jsem to udělal já?“ vyhrkl vyjeveně.

Brendon neřekl nic.

Caennedd se narovnal. „Mohu být mnohým, lorde Brendone,“ prohlásil zvolna, „ale bratrovrah mezi tím není.“

V jeho hlase se ozýval tichý pravdomluvný tón. Rowan otevřel oči. Caennedd byl bledý, ale vypadal, že ho myšlenka, že by se snad Rowana pokusil zabít on, znechutila a vyděsila.

„On říká pravdu,“ ozval se Rowan. „On to nebyl.“

„Jak to víš?“ zaútočil na něj Acaren. „Včera se k nám choval pěkně nepřátelsky.“

„Možná,“ odvětil Rowan. „Ale on to neudělal.“ Podíval se na Caennedda. Na očích mu bylo vidět, že to nařčení popírá oprávněně. „Ne, on ne. Ale jestli má sluhu, možná by bylo dobré se zeptat jeho.“

Caennedd vytřeštil oči a zrudl. „Alyn,“ zamumlal. „Bohové a bohyně, Alyn. Je to mladší bratr Tadwyra.“

„Tadwyra?“ opáčil Acaren. „Kdo je to Tadwyr?“

„Tadwyr byl jeho sluha v pevnosti Skerry,“ pravil Rowan. „Nevzpomínáš si? Byl zabit při maedunském nájezdu těsně předtím, než nás Caennedd opustil a odplul sem.“

„Jen to slovo řekni,“ pravil Caennedd hořce. „Vyhnán. Než jsem byl vyhnán.“

Rowan neřekl nic.

Caenneddovi zahrál na tváři pokřivený, zatrpklý úsměv. „Možná že zaslouženě,“ poznamenal. „Ale v tom pokusu připravit tě o život jsem prsty neměl. Jo, Alyn by to být mohl. Uznávám, že jsem se včera večer choval dost nadutě a také jsem vám dvěma přikládal vinu za své vyhnání. Alyn si to mohl vyložit tak, že to znamená, že vy dva jste zodpovědní za Tadwyrovu smrt.“ Narovnal se v ramenou a vypjal hruď. „Ale bylo to nepochybně díky mé vlastní nadutosti a hlouposti, že ten chlapec zemřel. Promluvím s Alynem.“

„Zacházej s ním jemně,“ požádal ho Rowan.

Caennedd se na něj překvapeně podíval. „Jemně? Už jsi mohl být mrtvý!“

„Ale nejsem, jak vidíš,“ odvětil Rowan. „A my potřebujeme každého skaiského a celského vojáka, kterého máme.“

Caennedd mu věnoval dlouhý, uznalý pohled. „Rozumím,“ odpověděl. „Díky, lorde Rowane.“ Obrátil se a rychle odkráčel.

Rowan sklouzl pohledem na svou ruku. Někdo mu ji od kloubů na prstech až po loket ovázal lněným plátnem namočeným v blátě, aby se mu kosti srovnaly. Plátno už uschlo a ztvrdlo jako vyschlá nevydělaná kůže. Dole vykukovaly zpod okraje zdravě růžové špičky prstů s nehty. Kysele se ušklíbl a zkusil prsty pohnout. Trochu se mu to podařilo. Celá ruka ho bolela jako bolavé zuby.

„Jsem opravdu rád, že vidím, že zase budeš v pořádku,“ prohlásil Acaren vesele. „Ale to zápěstí naprosto vylučuje možnost, že bys šel s námi na hranice. Vyzvedneme tě tady, až se vrátíme.“

„Ten Uzdravovatel říkal, abychom ti dali tohle, až se probudíš,“ ozvala se Eliene. Podala mu pohár s vínem ředěným vodou. „Tak do toho. Máš to vypít.“

Rowan si to vzal. V ústech zanechávalo víno podivnou pachuť, ve které poznal odvar z makovic. Odevzdaně zavřel oči a nechal mák, aby ho odnesl pryč.

Probudilo ho zlaté odpolední světlo proudící do nohou postele. Na židli vedle postele seděla mladá žena s otevřenou knihou na klíně. Hleděla z okna. Z profilu viděl její tvář a vzdálený, téměř zasněný výraz. Její rudozlaté vlasy na slunci zářily jako čerstvě vyražená měděná mince. Světlo zvýrazňovalo jemné, čisté linie čela, obočí a brady, a tváře pod vystouplými lícními kostmi zanechávalo v broskvově zbarveném stínu.

Jako by na sobě ucítila jeho pohled, obrátila hlavu a podívala se na něj. Na rtech jí zůstal něžný úsměv. Hluboko do jeho očí se upřely oči šedé jako dým, šedé jako moře za mlžného ranního oparu. Usmála se a Rowanovi se cosi sevřelo v hrudi. V místnosti najednou nebylo dost vzduchu, aby se mohl volně nadechnout, a srdce se mu divoce rozbušilo.

Znal ji. Znal ji odjakživa. Přišla do jeho života z jeho snů a nyní seděla vedle něj.

Vzduch mezi nimi se zatetelil a zajiskřil. V perlivém vzduchu probleskly její obrazy. Viděl ji běžet vysokou trávou po letní louce, ve vlasech věnec z lučního kvítí, jak se smíchem uniká jeho škádlivému pronásledování. Okvětní plátky jabloňových květů se ji sypaly do vlasů jako svěží sníh a ona natáhla ruku a pohladila ho po tváři. Stáli vedle sebe v rozlehlé místnosti, drželi se za ruce, prsty propletené, a píšťaly a dudy hráli na oslavu jejich spojení. Něžně v náručí chovala dítě a oblá dětská hlavička v její dlani splývala s jejími plnými ňadry. Seděla ve zdobeném křesle, držela na klíně dítě, vysokým oknem proudilo jasné slunce a její vlasy se leskly jako roztavené zlato. A stála vedle něj, když se vysoký mladý muž od nich odvrátil a nasedl na válečného oře v čele čekajícího oddílu vojáků.

Znal ji a ona znala jeho. Neměl ani tušení, jestli obrazy, které viděl, přicházejí z minulosti či z budoucnosti či z obou, ale znal ji. Jejich duše byly spojeny poutem už odvěků a vždycky budou Byli jako dvě bytosti s jednou duší, nerozlučitelně spojené a přesně se hodící jedna k druhé.

Spojené duše. Vždycky si myslel, že příběhy o mužích a ženách spojených navěky silou vášně, buď lásky nebo nenávisti, byly jen zábavným vyprávěním pro dlouhé zimní večery. Ale on tu ženu poznal se stejnou jistotou, jako ona poznala jeho, a věděl, že ty příběhy byly pravdivé. To samé se stalo Donaughovi a jeho lásce Eliade. A nyní se to stalo jemu a této tyrské ženě.

Zbledla stejně jako on. „Teď tě poznávám," vydechla. „Navštěvoval jsi mne v mých snech už od dětství."

„A ty jsi chodívala do mých," odvětil rozpačitě.

„Ty jsi Rowan," prohlásila.

„Ano, má milovaná," odpověděl. „A ty jsi Ceitryn."

Vytřeštila oči zděšením. „Rowan," zašeptala. „Ach ne. Ty jsi můj…" chytila se rukou za hrdlo. „Jak jsem to jen mohla takhle cítit. Ty jsi můj *bratr*…"

Vzal ji za ruku. „Ne," odvětil. „Ne, má milovaná. Nejsem tvůj bratr. Jsem jen tvůj bratranec." S úlevou se rozesmál. „Jsem jenom tvůj bratranec."

22

Oknem proudilo dovnitř slunce a jeho paprsky šikmo dopadaly Rowanovi na postel, ale Rowan si jejich tíhu na svých nohou ani v nejmenším neuvědomoval. Veškerá jeho pozornost se upínala na tu mladou ženu, která seděla u čela jeho postele. Zírali jeden na druhého, její výraz byl plný naprostého úžasu a údivu a Rowan si uvědomoval, že na její tváři vidí odraz svého vlastního výrazu jako v zrcadle.

Nebyla z žen, o kterých se říká, že jsou překrásné. Její rysy byly příliš tvrdé na to, aby se o nich dalo říci, že jsou skutečně krásné. Ale byla velmi přitažlivá a každá částečka její bytosti mu byla bolestně a důvěrně známá a drahá. Naposledy ji viděl jako děťátko v Dorlainině náručí, a přesto znal každou podrobnost její tváře, způsob, jakým vlny jejích vlasů spadaly kolem ramen, sladkou a čistou křivku ramen, loktů a zápěstí, jemnou proláklinu jejího pasu a plné zaoblení prsou a boků.

Hlavou mu táhly záblesky obrazů celé jejich minulosti a budoucnosti. Celé životy, které žili spolu, a celé životy, kdy spolu ještě budou žít, celé životy, kdy byli donuceni žít každý zvlášť.

„Nejsi můj bratr," opakovala chabě. „Jsi můj bratranec."

S úžasem na něj zírala. „Ale jak je to možné?" zeptala se nakonec. Její hlas zněl tiše, jako by šeptala. „Jak je možné, že jsi vstupoval do mých snů už od dob, kdy jsem ještě byla dítětem, a já

jsem nikdy nevěděla, kdo jsi, a najednou jsi tady a já tě vidím, i když bdím?“

Na tu otázku se nedalo odpovědět. Usmál se. „Vadí ti to?“ zeptal se prostě.

Překvapeně se stáhla dozadu a pak se usmála. „Ne,“ odvětila a pak se tiše, radostně zasmála. „Ne, myslím, že mi to nevadí ani trochu. Vůbec mi to nevadí.“

Slunce se téměř nepostřehnutelně sklánělo k západu, úhel slunečních paprsků dopadajících na jeho nohy se zmenšoval a Rowan cítil, jak se jejich tíha posouvá. Projelo jím vzrušení, srdce se mu sevřelo a dech mu uvázl v krku. „Donwald nám říkal, že jsi Uzdravovatelka,“ vyhrkl.

Přikývla. „Ale můj dar je jeden z nejmenších. Dívala jsem se ti na tu ruku a vím, že se už začala hojit. Bude to však trvat asi tak čtrnáct dní, než ti bude zase náležitě sloužit.“

Do mysli se mu prodrala hrstka vzpomínek. Té noci, kdy se narodila, se vplížil do ložnice a schoulil se u dveří. Když vstoupil Mioragh a zaměřil svou magii na Dorlaine, aby ji Uzdravil, tak si ta magie přitáhla odpovídající vlnu magie od něj, od Rowana. A ještě od někoho jiného. To spojení magií už pak bylo natolik silné, aby dostalo Dorlaine ze spárů smrti a Uzdravilo ji.

Rowan svraštil čelo a úporně se snažil si vzpomenout, jak to přesně bylo. Pak nemotorně zvedl obvázanou ruku a podržel ji ve vzduchu. „Zkus mi ji Uzdravit teď,“ požádal ji.

Stáhla se dozadu. „Ale já to nedokážu. Už jsem pro to udělala, co se dalo.“

„Musíš to zkusit znovu,“ naléhal na ni. Hlas mu zdrsněl, jak moc na tom trval. „Prosím, Ceitryn. Je to moc důležité. Zkus to teď úplně Uzdravit.“

Váhavě mu položila ruce na zápěstí a pak se na něj zadívala, jako by ho žádala o radu.

„Sundej ty obvazy.“

„Ale ty je musíš mít na ruce.“

„Prosím. Sundej je.“

Zhluboka se nadechla, pak se otočila a vzala ze skříňky za sebou velké nůžky. Rowan se zašklebil bolestí, když nůžky zajely pod ztvrdlé plátno a Ceitryn se poplašeně zarazila.

„Tebe to bolí.“

„Jen pokračuj. Dělej. Je to důležité, má drahá.“

Znovu začala stříhat. Obvazy odpadly a odhalily zápěstí zmodralé podlitinami a oteklé. Zlomená kost neprorazila kůži a Rowan byl jen rád, když to uviděl. Byla to tedy čistá zlomenina.

„A teď to Uzdrav,“ zašeptal.

Ceitryn mu znovu položila ruce na zápěstí. Přes podlitiny cítil, jak jsou chladné a jemné. Zhluboka nabrala dech a pak se začala soustředit. Tvář se jí projasnila.

Opatrně, váhavě se dotkl toho tichého místa hluboko v sobě, o kterém ho Mioragh vždycky, když ho vyučoval magii, učil, že tam má jít. Zavřel oči. Cítil, jak sklonila hlavu a jak se mu o zápěstí otírají její vlasy, jemné jako nejjemnější hedvábí.

Došlo k tomu nečekaně rychle. Najednou se točil v životě, který nebyl jeho životem. Hlavou mu letěly představy, které nebyly jeho, ale příliš rychle, než aby nějakou z nich pochopil. Hory, vysoké, s vrcholky pokrytými sněhem dokonce i v nejprudším létě. Tichá, klidná modrá jezera. Zpěněné divoké řeky. Čisté zurčící potůčky. Mořský příboj lámající se o strmé útesy a slaná mořská pěna vyletující vysoko do vzduchu. Tváře lidí, které neznal. Místnosti, kde nikdy nebyl. Hlasy zpívající písně, které nikdy neslyšel a ani je nikdy na svou harfu nehrál. Propletená směsice výjevů přicházejících neuspořádaně, bez ladu a skladu. A tím vším se táhl smysl pro spravedlnost, sounáležitost a uměřenost. Smysl pro naprostou, čiročirou radost.

Ať byla ta divoká směsice čímkoli, bylo to něco naprosto a bezvýhradně správného.

Rowan je doma. Ceitryn je doma. Po tolika životech, které žili každý zvlášť, byli konečně spolu.

S úžasem hleděl na kosti na svém zápěstí jejíma očima. Viděl je, jak se spojují, jak srůstají a uzdravují se, cítil její úžas a její nevěřícný, vzrušený údiv. Když nakonec odtáhla ruce a spustila je do klína, oba vyjeveně zírali na hladkou, nedotčenou kůži na zápěstí.

Rowan ohnul prsty a pak pohnul zápěstím a protočil ho. Žádná bolest. Žádná ztuhlost. Jen dokonale pracující spojení kostí, svalů a šlach.

„Jak se to stalo?“ zašeptala Ceitryn.

„Já nevím. Ale myslím…“ Nadzvedl se a dotkl se slunečních paprsků dopadajících do nohou postele. Světlo mu protékalo mezi prsty jako teplý med. Přiměl ho, aby ztuhlo a zpevnilo se a nabralo tvar a pak ho s nadšeným úžasem a s trochou nedůvěry sledoval, jak se samo tvaruje do viditelné, hmotné koule. Chvíli držel kouli tekutého slunečního světla v rukou. Pak koule roztála, její tvar se zbortil, protekl mu mezi prsty jako voda a rozstříkl se na pokrývce na posteli.

Ale už ji v rukou jednou držel. Už použil svou magii o své vlastní vůli, byť jenom nakrátko. A pochopil, proč toho nikdy předtím nedosáhl.

Natáhl se k Ceitryn a lehce ji pohladil po tváři. Pozůstatky slunečního světla, které mu ulpělo na prstech, zanechaly na její tváři zářivě zlaté šmouhy. „Jsi mou druhou polovinou,“ zašeptal jí. „Předtím jsem nebyl úplný. A to je důvod, proč jsem dosud nemohl svou magii používat. Čekala na tebe, až mne doplníš.“

V očích jí najednou zablesklo porozumění. „Jako moje Uzdravování,“ vydechla. „To je to samé.“

„Věřím, že tomu tak opravdu je. Kdybychom nebyli rozděleni, když jsi byla ještě miminko, tak by k tomu asi došlo dříve.“

Vážně se mu zahleděla do očí. „Já nevím,“ odvětila. „Možná že ne. Možná by se to nestalo, kdybychom se na sebe nedívali tak, jak se na sebe díváme teď. Brali bychom jeden druhého jako bratra a sestru, a měli bychom pocit viny. Jak by z toho mohla vzniknout magie?“

Překvapeně na ni upřel oči. „Jo,“ odvětil pomalu. „Jo, možná, že máš pravdu.“ Odhodil pokrývky a posadil se. „Musím jít najít Acarena.“

„Ale Acaren šel dnes ráno s Fionhem a Caenneddem na hranice.“

„Tak budu muset jít na hranice taky.“

Vstala. „A já taky,“ prohlásila. „Půjdu s tebou.“

Rowan jí chtěl říci, že musí zůstat tady, v bezpečí, ale uvědomil si, že by nesnesl být od ní oddělen. A poprvé si uvědomil, že rozumí poutu mezi princem a bheancoran. Jestliže byly jejich duše tak složitě a neoddělitelně propleteny a spojeny, tak by smrt jednoho rozervala toho druhého vedví. Nebylo divu, že jeho matka zemřela. Zázrak byl, že se donutila zůstat naživu ještě tak dlouho,

aby porodila jej a Acarena. A jestliže se toužila zase připojit ke svému princi – ke svému králi – jaký div, že, jak pravil Cynrik, umírala s radostí.

Velká síň se naplnila lidmi. Z lamp, svící, pochodní a z hořícího ohně v krbu se šířilo měkké světlo. Rowan s Ceitryn stáli před krbem. Vlasy se jí ve světle ohně třpytily tak jasně, že jejich barva soupeřila s ohněm samotným. Rowan měl pocit, že jeho srdce to štěstí snad ani neunese.

Stáli čelem k sobě. Mezi nimi ležela na zemi mísa s vodou, dřevěná hůl a velký kámen. Za nimi stál Ceitrynin pěstoun Rhuidri, její nevlastní bratr Donwald a Rowanův příbuzný Brendon.

„Ceitryn al Athelin ta'Rhuidri," pronesl Rowan, „Přicházím ti říci, že má duše spočívá v tvých dlaních." Poté zvedl spojené dlaně, jako by jí něco nabízel.

Ceitryn slavnostně spojila své dlaně a přijala to, co jí nabízel. Pak je jemně zavřela a přitiskla si je k hrudi. „Rowane ap Davigan ap Tiegan, tvá duše je bezpečně ukryta v mých dlaních a v mém srdci."

Pak zvedla ruce a podržela je nejprve nad mísou s vodou, pak nad dřevěnou holí a pak nad kamenem. Rowan se k ní naklonil a sevřel její ruce ve svých. Ceitryn se na něj usmála a začervenala se. Společně pak ustoupili o krok stranou, aby je už věci na podlaze nerozdělovaly.

„Ceitryn al Athelin, zaslibuji se ti navždy," pronesl Rowan. „Ani moře, ani hvozdy, ani hory nás nemohou rozdělit. Jsme částí jeden druhého. Neseš v sobě mou duši a mé srdce a jsme navždy jedinou bytostí." Sklonil se a přitiskl čelo na hřbety jejích rukou, které pevně držel ve svých.

„Rowane ap Davigan, zaslibuji se ti navždy," pronesla Ceitryn. Oči jí zářily. „Ani moře, ani hvozdy, ani hory nás nemohou rozdělit. Jsme částí jeden druhého. Nesu v sobě tvou duši a tvé srdce a jsme navždy jedinou bytostí."

Ráno se vydali na cestu na hranice. Ceitryn Rowana doprovázela, vyrovnaně se usmívala a ani v nejmenším na sobě nedávala znát, že právě vyhrála krátkou a prudkou hádku.

„Ty se mnou nepojedeš," prohlásil Rowan, chystající se k odjezdu. „Je to přespříliš nebezpečné."

„Můj drahý, kam jdeš ty, jdu i já," odvětila Ceitryn. Byla už oblečená v kalhotech, košili a tunice a přes rameno měla přehozenou brašnu s obvazy a léky. „Eliene šla na hranice s Acarenem. A já půjdu s tebou."

„Eliene je bheancoran. Jsou s Acarenem spojeni duchovním poutem."

„Ach, opravdu?" podívala se po něm úkosem. „A my nejsme?"

„To není to samé. Eliene se umí s mečem ohánět skoro stejně dobře jako Acaren. Ceit, ty se mnou nemůžeš jít. Nechci riskovat, že se ti něco stane."

„Jsem Uzdravovatelka. Jdu."

„Ne."

Mile se na něj usmála. „To chci vidět, jak mi zabráníš jít s tebou," prohlásila. „Když odejdeš, půjdu za tebou, ledaže bys mne přivázal k nohám od postele. Takže jestli mne chceš ochránit, uděláš lépe, když mne necháš jet vedle tebe na koni, než mne nechat, abych se ti vlekla v patách, nemyslíš, můj drahý?"

Rowan poznal, kdy je poražen. „Ty jsi ale tvrdohlavá žena, má drahá," odtušil popuzeně.

„Jsem ze Skai a byla jsem vychována v Tyře," namítla klidně. „Jak sis mohl myslet, že nebudu tvrdohlavá?"

„Jak jinak," souhlasil odevzdaně Rowan.

Cesta na hranice jim zabrala pět dnů jízdy. Slunce se skrývalo za těžkými šedivými mraky a bez ustání jemně, vytrvale mrholilo. Ceitryn, přiměřeně oblečená pro pohodlnou jízdu na koni v kalhotech a košili, se zachumlala do plédu, a Rowan se pořádně zavinul do svého pláště. Nebylo zima, ale lezavé vlhko pronikalo až do morku kostí.

Tu bitvu uslyšeli ještě dřív, než ji uviděli. Vlhkým jarním vzduchem se nesl třeskot zbraní narážejících na sebe, drsné lidské výkřiky a řičení koní. Rowan měl se skutečným bojem jen málo zkušeností. Zúčastnil se několika drobných šarvátek s nájezdnými skupinami Černých jezdců, kterých nikdy nebylo víc než kolem

tuctu, ale ještě nikdy se nezúčastnil opravdové bitvy. Nedokázal odhadnout, jestli za kopcem bojuje padesát mužů nebo tisíc. Zvedl ruku k levému rameni a sevřel jílec svého meče, a pak se podíval na Ceitryn. Seděla na svém koni, z bledé tváře vystupovaly velké oči.

„Možná, že jdeme příliš pozdě," řekl zachmuřeně. „Zůstaň tady a já se půjdu podívat, co se děje."

Obrátila se tváří k němu. „Slíbili jsme si, že nás nerozdělí ani moře, ani hvozdy, ani hory," prohlásila s chladnokrevností, která Rowana dohánělа k šílenství. „Ani pohraniční válka. Jdu s tebou."

„Ceitryn…"

Nadzvedla jedno obočí. „Budu stejně tak v bezpečí jako ty. Jdeme společně."

Když se přiblížili k hřebeni kopce, Rowanovi se najednou zježily všechny chlupy vzadu na šíji. Mírný vánek k nim donášel slabý pach něčeho, co nepoznával. Zastavil se a svraštil čelo. Dosud nikdy nic takového necítil, ale s překvapením si najednou uvědomil, že je to pach krvavého černokněžnictví. Ať se na druhé straně kopce nalézalo cokoliv, část z toho muselo být maedunské černokněžnictví. Buď tam byl kouzelník nebo černokněžník.

Vyjeli na hřeben a zarazili koně. Pod nimi se rozprostíralo mělké údolí, kterým se nalevo vinula lesklá hladina řeky. Dno údolí bylo zaplaveno nepřehlednou masou bojujících mužů.

Vzduchem se nesl třeskot a řinčení zbraní narážejících na sebe a výkřiky bijících se mužů. Na rozdupané, zakrvácené loňské trávě ležela jedno přes druhé lidská a koňská těla.

Nejlítější byla bitva přibližně uprostřed údolí. Uprostřed boje rozeznal Rowan Fionhův praporec s rudou věží, nesený korouhevníkem, který se držel svého pána jako klíště. Téměř s jistotou se dalo předpokládat, že Caennedd nebude daleko od Fionha, čili v nejprudší bitevní vřavě.

Na kopci na protější straně údolí seděl na koni muž v šedém plášti a sledoval bitvu. Obklopovala ho slabá černá mlha, která z dálky působila, jako by měl na sobě ještě jeden plášť. Právě v okamžiku, kdy se na něj Rowan pozorně zadíval, soustředil kouzelník své černokněžnictví a vyslal ho dolů do údolí. Jeden z tyrských šlechticů klesl k zemi, proboden vlastní dýkou.

Rowan sklouzl pohledem dolů na své ruce. Kolem něj proudila vlákna magie. Cítil je protékat vzduchem kolem sebe stejně

hmatatelně, jako cítil na svém obličeji déšť a mlhu. Táhla se v zemi pod ním jako říční proudy. Ale jak je jen použít, aby toho kouzelníka zarazil? Co s nimi měl dělat?

Jeho magie byla jemnou celskou magií – stejnou magií, která dávala Ceitryn její Uzdravující moc. Nemohla zabíjet. Ani by sama nikomu nedovolila, aby ji použil jako zbraň.

Ale přesto zde byl způsob, jak použít ta vlákna, která cítil stejně zřetelně jako by to byla příze, ze které je stáčeno lano.

Příze…

Rowan se zhluboka nadechl.

Přízi je možno tkát.

Pomalu ta vlákna přitahoval k sobě a přidával jedno k druhému. Cítil je v holých rukou, jako by vytahoval a ohýbal kov. Na čele mu vyrazily krůpěje potu a v pramíncích mu stékaly do očí. Svaly v celém těle mu hořely napětím, ale pomalu se mu dařilo stvořit z vláken síť.

Když byl hotov, vzal ji a poslal ji přes údolí. Zesláblý a roztřesený sledoval, jak letí. Pohybovala se pomalu a trhaně. Pak se náhle zachvěla a rozpadla se do útržků a cárů, které se zatřpytily jako zrnka prachu.

Dlouze vydechl. Zaznělo to skoro jako vzlyknutí. Ale vlákna bylo možno splétat. Bylo to možné… Jednou už se mu to povedlo. Podaří se mu to znovu.

Hlavou mu prolétl záblesk vzpomínky – nebo snad útržek snu.

V okamžiku, kdy Elesan zvedl dýku, aby zaútočil, přitáhl si Donaugh k sobě svou magii. Zachytil proud moci v zemi pod sebou a další si přitáhl ze vzduchu kolem sebe. V jeho rukou se z nich staly tenounká, pavučinová, chvějící se vlákna. Rychle je splétal a přidával další a další, až vzduch kolem jeho rukou zářil a jiskřil vzrůstající mocí. Jako třpytivý plášť se ovinula pavučina magie kolem Elesana a v okamžení ho uvěznila uprostřed útoku. Elesan zděšeně vytřeštil oči. Vzpíral se té magii, která ho uvěznila v sobě, až mu dech vázl v hrdle a nemohl se pohnout ani vykřiknout.

Jak to jen mohl Donaugh provést? Jak dokázal stvořit svou pavučinu magie?

Rowan si k sobě znovu začal přitahovat vlákna moci a projížděly jím vlny bolesti podobné příboji narážejícímu na skály. Dostat je ze vzduchu. Dostat je ze země. Splést je. Zpocený námahou zaťal čelisti, aby potlačil tu bolest.

„Rowane…“ vykřikla Ceitryn poplašeně. „Vždyť zabíjíš sám sebe…“

„Ne,“ zamumlal Rowan. „Ne. Já to dokážu. Pomoz mi, Ceit.“

Pomalu, v bolestech se rodila nová síť. Tentokrát ji splétal hustěji a vlákna vázal pevněji. Když ji posílal přes údolí, vrhl ji prudčeji, mrštil s ní veškerou silou, která mu ještě zbývala. V ústech ucítil chuť krve z vlastních rozhryzaných rtů. Hřbetem ruky si otíral ústa a sledoval pavučinu, plující přes údolí jako chmýří.

Zahalila kouzelníka jako plášť. Jako pavučina, která polapí mouchu. Kouzelník se začal vzpouzet svému zajetí. Až z protější strany údolí viděl Rowan, jak bojuje proti ovíjejícím se vláknům. Čím tvrději bojoval, tím pevněji ho vlákna držela. Kouzelník se svalil z koně, zůstal ležet v trávě a z posledních sil se chabě vzpouzel.

Muži v údolí okamžitě zaznamenali, že kouzelníkovo zaklínadlo zmizelo. Ozvaly se divoké výkřiky a válečníci pod Fionhovým praporcem vyrazili do útoku. Bojující šiky Maedunů byly prolomeny a Maeduni byli postupně zatlačováni zpátky k řece. Tyrové je se vzrůstající zuřivostí tvrdě pronásledovali a vítězili. Někteří už se rozběhli po okrajích bitevního pole a začali odnášet raněné a umírající.

Rowan sklouzl ze sedla a zesláble se opřel o své koně. Zvedl ruce a nevěřícně se na ně zadíval.

Magie. On zacházel s magií.

Konečně. Konečně zacházel s magií.

Zvedl hlavu a zahleděl se na hory. Z očí mu vytryskly slzy radosti a vděku. „Díky, paní,“ zašeptal. Rhianna ho tady určitě slyšela stejně dobře jako na Skerry. Vévodila těmto horám stejně jako každým jiným. „Díky, paní.“ Obrátil se a podíval se na Ceitryn.

„A díky i tobě, má lásko.“

23

Rowan a Ceitryn našli vyčerpaného Acarena s Eliene na okraji bitevního pole. Acaren měl tuniku a kalhoty celé od krve a krví měl prosáklý i cíp pláště. Stále ještě pevně svíral v rukou svůj meč a na jílci ostře vystupovaly bílé klouby na jeho rukou, potřísněné krví. Seděl na velkém balvanu, Elien stála za ním a lehce se o něj opírala. Na čele a na lících měla krvavé šmouhy.

„To je jen maedunská krev," pravil Acaren stručně, když se Ceitryn vydral z hrdla polekaný výkřik. „Nejsme zranění." Ušklíbnul se a krátce se uchechtl. „Myslím, že bojovat s Černými jezdci v takovém počtu bylo větší sousto, než jsme mohli předpokládat."

„Rojili se tady jako mouchy kolem ovčína," poznamenala Ceitryn s odporem.

Acaren se na ni vesele usmál. Ve tváři potřísněné krví zazářily jeho zuby až nepatřičně jasně. Pak mrkl na Rowana. „Představil bys mne této lady?"

„Lady Ceitryn, toto je můj bratr Acaren. Acarene, toto je naše sestřenice Ceitryn al Athelin, a je to…" Rowan se šťastně usmál. „Je to zároveň moje snoubenka."

Acaren překvapeně nadzvedl jedno obočí a zvědavě přeskakoval pohledem z Rowana na Ceitryn a zpět. „Snoubenka?"

„Celý příběh ti řeknu později," odvětil Rowan.

„To doufám," zamumlala Eliene, ale usmívala se.

Skrz zmatek na bitevním poli k nim kráčel Fionh s Caenneddem po boku. Oba byli zakrvácení, částečně i svou vlastní krví. Caennedd měl na pravém rameni košili na cucky, rukáv mu visel v cárech podél paže a celé rameno měl jednu velkou nachově rudou podlitinu. Fionh někde ztratil svůj pléd.

„Tam na kopci byl kouzelník," vyhrkl bez okolků. „A ty jsi jeho zaklínadlo zarazil." Prostě to oznámil, neptal se. „Já jsem tě viděl. Byl jsi tam nahoře," ukázal bradou ke kopci. „Těsně poté, co ses tam objevil, to kouzelníkovo zaklínadlo zmizelo. Byl jsi to přece ty, ne?"

„Ano, byl jsem to já," odpověděl Rowan. Letmo mrkl na Acarena. Nedokázal skrýt svou radost a udržet si vážný tón. „Našel jsem svou magii. To udělala Ceitryn. My…my jsme se doplnili a spojili. Ještě svou magii tak úplně neovládám, ale teď už se to naučím. Použil jsem na toho kouzelníka takové spletité zaklínadlo."

„Užitečné kouzlo." Caennedd si otřel loktem zpocené čelo a rozmazal si krvavé šmouhy ještě víc. S nelíčenou úctou se zkoumavě zadíval na Acarena. „A pokud jde o tvé umění ovládat meč – což se stejně tak týká této lady – tak to je neméně užitečné."

Druhého dne ráno sebral Fionh své vyčerpané vojáky a vyrazili zpátky do tábora v posádkové pevnosti. Déšť už ustal, mraky se trhaly a mezi nimi tu a tam prorazilo slunce a oddíl vojáků to skrovné teplo uvítal. Zraněné poslali na Clanhold. Mrtví byli řádně doprovázeni Domů.

Acaren a Rowan jeli s Fionhem a Caenneddem. Nikdo z nich nemluvil. Rowan si uvědomoval těsnou Ceitryninu přítomnost v zádech. Jely s Eliene za nimi a rozmlouvaly tak tiše, že jejich rozhovor nikdo jiný neslyšel. Rowana bolel každý sval, každá kost v těle. Zdálo se mu o magii a zdálo se mu o bolestech.

Ale magie za ty bolesti stála. I přes svou zesláblost téměř hořel vzrušením nad tím, že je konečně na prahu naplnění příslibu své magie.

Cesta se vinula širokým údolím podél říčního toku. Blížilo se jaro a údolí se už brzy mělo zazelenat a naplnit jarními vůněmi.

Chladná, průzračná říční voda vířila a poskakovala přes kameny v říčním korytě a hnala se dolů údolím a dál do Lauchruchy, která ji odváděla z Tyry do Isgardu.

V útrobách najednou Rowan pocítil drobný hryzavý neklid, který mu poněkud zkalil radost z odhalení vlastní magie. Svraštil čelo a rozhlédl se kolem sebe. Po obou stranách údolí se táhly nízké zvlněné kopce, a údolí samotné bylo mělké a široké. Míli před nimi se zužovalo a les se tam táhl až k břehům řeky. Ale Rowan si byl jist, že to, co mu dělá starosti, není to úzké ústí údolí.

Když se najednou na vrcholku hřebene nad nimi objevily dlouhé šiky Černých jezdců, pochopil, co to znamenalo. Jakmile Černí jezdci vyrazili do útoku a Fionh s Caenneddem otočili své koně do střetu, třímal už Rowan svůj meč v ruce. Aniž o tom nějak přemýšlel, stiskl koně koleny, stočil ho a chytil otěže Ceitrynina koně. Její bezpečí mu bylo nade vše.

Rozmáchl se mečem po straně, čepelí zachytil jednoho Černého jezdce pod žebry a hladce ho smetl ze sedla. Ani neztrácel čas pohledem, kam dopadl.

Ceitryn vykřikla a otěže jejího koně se mu vytrhly z ruky. S hrůzou se otočil s koněm dozadu a uviděl Ceitryn padat ze sedla. Jejího koně zasáhl šíp do oka a kůň pod ní klesl. Ceitryn se vyhrabala na nohy a rozběhla se k Rowanovi. Sklonil se dolů, popadl ji rukou kolem pasu a vyhodil si ji před sebe do sedla.

Když se dostali z bitevní vřavy, nechal Ceitryn sklouznout na zem a obrátil se, aby zjistil, co se děje. Přitiskl se ke svému koni a zadíval se na bitvu dole v údolí. V té bojující změti mužů a koní, ve víru bitvy, která se odehrávala dole na louce, se toho moc rozeznat nedalo. Mimo zuřící bitvu, nahoře na kopci, seděli na koních tři muži v šedivých kápích a kolem nich se vznášela slabá černá mlha.

Kouzelníci! A tentokrát tři. Jeden jako druhý měli schopnost obracet zbraň proti tomu, kdo ji použil. Pod zničujícím vlivem jejich zaklínadla umírali dole na louce tyrští vojáci vlastní rukou.

Ceitryn mu sevřela paži. „Rowane, udělej něco," zasténala. „Jinak budou všichni pobiti…"

Acarena už bolela ruka, jak usilovně třímal jílec meče. Ztuhlý napětím seděl v sedle a čekal, až šiky Černých jezdců, valící se z kopce, dorazí k němu. Elienina přítomnost po jeho levici ho uklidňovala. Pouto mezi nimi dunělo a chvělo se netrpělivým očekáváním a Acaren ani nebyl schopen rozlišit své vlastní napjaté očekávání od jejího. Letmo na ni po straně mrkl a zjistil, že ho ostražitě sleduje. Její jiskrně modré oči planuly a zvlhlé pramínky modročerných vlasů se jí lepily na čelo. Když stáli, byla jen o dlaň menší než on; když seděla na koni, měla hlavu skoro na stejné úrovni s jeho. Krátce ho pozdravila mečem a usmála se.

Za Acarenem někdo vykřikl. „Už jsou tady!“ Černí jezdci už byli skoro u nich. Tyrové vyrazili do útoku.

Acaren vysoko pozvedl svůj meč. Sluneční paprsky se odrazily na čepeli a čepel se třpytivě zaleskla. Na okamžik se zdálo, že se čas zastavil a zmrzl jako křišťálová kapka ledu. Acaren se musel násilím donutit, aby nezapomněl dýchat.

Z řad Tyrů se zvedl divoký, ječivý válečný pokřik. Vlevo od Acarena se zableskl Caenneddův meč a sjel dopředu a dolů. Jeho oddíl vyrazil jako jeden muž proti prvnímu náporu Maedunů.

Acaren zaváhal jen na okamžik. Stočil koně doprava, pak prudce vyrazil dopředu a stočil se tak, aby se dostal na levé křídlo útočníků. Uviděl Fionha s jeho oddílem vyrážet do útoku, jak objíždí útočníky tak, aby se dostal k jejich pravému křídlu. Když mu do cesty vtrhl Černý jezdec s děsivým šklebem na tváři a zuřivě vyceněnými zuby, ztratil z očí Rowana a Ceitryn. Na slunci se zableskl maedunský meč s černou čepelí, ale Acaren ránu vykryl dřív, než Maedun stačil mečem seknout dolů. Zasáhl Maeduna do svalnaté ruky a usekl mu zápěstí i s mečem. Z neškodného pahýlu vytryskla krev a černý meč dopadl do mokré trávy. Acaren sekl ještě jednou a Černý jezdec klesl k zemi a zmizel pod kopyty koní. Acaren se obrátil do střetu s dalším útočníkem.

Maeduni ho obklopili ze všech stran a Acaren se ponořil do zuřivého víru bitvy. Ječivé, drásavé výkřiky zraněných a umírajících lidí se mísily se srdcervoucím řičením koní. Třesk a řinčení zbraní narážejících na sebe se násobilo ozvěnou okolních hor. Zdálo se, že i vzduch v tom malém údolí se chvěje šíleným bitevním rykem. A nad tím vším slyšel Acaren vysoké, sladké a

nepřetržité hučení pouta, které jej spojovalo s Eliene a věděl, že je mu nablízku.

Znovu a znovu se meč v Acarenově ruce zvedal a klesal a čepel rudla krví. Zaslechl Elienin varovný výkřik, přitiskl se k šíji koně a černá maedunská čepel jen o vlásek minula jeho rameno. Prudce odsekl a Černý jezdec zmizel v proudu krve.

Vedle Acarena spadl z koně nějaký muž; maedunský meč mu rozsekl břicho a zanechal po sobě dlouhou rozšklebenou ránu a muž se ještě v pádu držel za břicho jakoby v marné snaze zachytit vlastní vnitřnosti. Eliene zaklela, strhla svého koně stranou, zavířila s ním kolem dokola a čepel jejího meče se zakousla Černému jezdci hluboko do páteře právě v okamžiku, kdy se rozhlížel po dalším nepříteli.

Acaren ucítil, jak za ním do sedla dopadlo něco těžkého. Kolem krku se mu ovinula paže silná jako mladý dub a Acaren se začal dusit. Málem upustil svůj meč, jak se zoufale snažil sevřít to zpocené, kluzké zápěstí. Objevila se lesklá čepel dýky a rychlým klesajícím obloukem letěla přímo na jeho hruď.

Acaren se v sedle zkroutil a hodil sebou dozadu. Maedun za ním ztratil rovnováhu a spadl ze sedla. Jak padal z koně, jeho sevření ani na okamžik neochablo a pádem strhl Acarena s sebou.

Na zem dopadli společně a Acaren se převalil. Ruka Černého jezdce ho sice stále ještě škrtila, ale přesto se mu podařilo vrávoravě zvednout na kolena. A v tu chvíli Maedun znovu zvedl dýku k ráně namířené na Acarenovu hruď.

* * *

Sluneční svit, přemýšlel horečnatě Rowan. Dneska svítí slunce…

Co to jen bylo se slunečním svitem?

Zoufale pátral v paměti, až to najednou měl. Možná to byla jen další legenda, ale on viděl Athelina splétat sluneční paprsky do třpytivých obrazců. Jestliže je lze tkát do obrazců, pak je také lze tkát do něčeho jiného. Zvedl ruce. Proudilo do nich slunce, teplé a hutné jako drahocenný vonný olej. V prstech cítil jeho hmotu jako vlákna, která lze tkát či splétat. Tkát…

Jeho ruce se začaly samy od sebe pohybovat. Sluneční světlo se spřádalo do zlatých vláken a Rowan je tkal do složitého obrazce. Ten obrazec se rozvinul do dlouhého pásu, který zůstal viset před ním ve vzduchu jako štít. Nebo jako zrcadlo.

Teď už věděl, jak na to. Nechal první štít viset ve vzduchu vedle sebe a rychle stvořil další a pak ještě jeden. Když měl tři, vrhl je z kopce na kouzelníky.

Jasné štíty letěly vzduchem rychle a přímo jako vystřelený šíp, až se každý zastavil před jedním kouzelníkem. V jasném vzduchu byly téměř neviditelné, jen se jemně chvěly jako horká vlna, která stoupá ze sluncem rozpálených tmavých kamenů. Černá vlákna magie krve se kouzelníkům v rukou protáhla a zeslábla. Jak černá vlákna narážela na zlatý povrch, tak ze zrcadlových štítů vystřelovaly jasné jiskry a tmavá vlákna se rychle smršťovala zpátky ke kouzelníkům.

A kouzelníci jeden po druhém shořeli v plamenech.

Jemný vánek s sebou odnesl tři sloupce šedivého popele. Štíty utkané ze slunečního světla se chvíli tetelily, ale už se v nich neodráželo nic, jen prašný popel, a pak se rozplynuly a rozlétly jako zrnka prachu.

Rowan těžce, bolestivě oddechoval a hlava se mu točila. Vyčerpaný a zesláblý se svezl na kolena. Ceitryn ho zachytila, aby neupadl, ale Rowan o tom snad ani nevěděl. Ceitryn se s ním posadila na zem a položila si jeho hlavu do klína.

* * *

Acaren vykřikl a pokusil se vykroutit na stranu. A už tam byla Eliene. Vyklonila se v sedle daleko do strany, rozmáchla se proti Černému jezdci a její meč opsal ve vzduchu zářivý smrtonosný oblouk. Eliene nezklamala Acarenovu důvěru v její schopnosti. Vzadu na hlavě ucítil, jak mu vzdušný vír z letícího meče čechrá vlasy, a vzápětí Maedunovi odletěla hlava z ramen a Acarena zasáhl mohutný proud tryskající krve. Vrávoravě se odpotácel od padlého těla a pokusil si vytřít krev z očí.

Přes mrtvolu ležící u Acarenových nohou přeskočil další Maedun. Meč připravený k ráně pevně svíral v obou rukou. Acaren prudce máchl rukou a svým mečem kolmo zadržel klesající

maedunskou čepel a ránu odklonil. Rychle se uvolnil, ustoupil dozadu a prudce po Jezdci sekl. Jeho meč zajel Maedunovi hluboko do ramene a skoro mu odsekl ruku od těla.

Eliene se probojovala Acarenovi po bok. Za otěže s sebou vedla jeho koně. „Všechno v pořádku?“ zakřičela.

Acaren se zadýchaně rozesmál a přikývl. Popadl otěže a než se vyšvihl do sedla, ještě si rychle shrnul z čela vlasy slepené krví, které mu padaly do očí.

Zprava zaslechl výkřik. Prudce otočil svého koně a uviděl, jak tyrští šlechtici, bojující v klubku kolem Fionha, ochabují a odpadají. Na úbočí kopce uviděl stát tři muže v šedém a viděl, jak se jim z rukou odvíjejí tenká vlákna černé mlhy a plazí se dolů do údolí. A hrůzou zkoprnělý se díval, jak se jeden Tyr po druhém úporně brání vlastní zbrani.

A pak Acaren uviděl, jak přes údolí plují tři zlatá zrcadla, a tři kouzelníci se vzápětí proměnili ve tři hromady popele. Ztěžka polkl, aby potlačil nevolnost, která mu stoupala do krku, a vysoko zvedl svůj meč.

„Ke mně!“ zařval. „Ke mně!“

Kolem něj se shromáždil oddíl Tyrů a Acaren je na okamžik zadržel a stáhl se s nimi zpět. Když se Černí jezdci vevalili do trhliny, která se otevřela v tyrských řadách, vyrazil do útoku Caennedd v čele svých vojáků a tryskem pádil kolem, aby Maedunům odřízl cestu zpět a dostal se jim do zad. A potom, jakmile Černí jezdci znovu zaútočili, Acaren vykřikl a patami pobídl svého koně do slabin.

Následovala ho Eliene a skoro tucet tyrských šlechticů. Vrhli se proti Maedunům. Kopyta se koním na mokré trávě smekala. Acaren hnal svého koně kupředu a Eliene se drala těsně za ním. Kopyta jeho koně zrudla krví, jak prudce švihal mečem kolem sebe.

Zaskočení Černí jezdci ztratili přehled o směru útoku. Ocitli se v těsném sevření tyrských šlechticů a smrtících mečů, jejich řady se rozpadly a Maeduni se dali na ústup. Ale v okamžiku, kdy se obrátili, shledali, že musí čelit Fionhovým vojákům. Druhé křídlo obklíčil Caennedd.

Docela rychle bylo po všem. Fionh zařval na své vojáky, aby ukončili pronásledování. Acaren se stáhl. Nedokázal spočítat Tyry, kteří dosud seděli v sedlech; byl na to příliš velký zmatek. Ale bylo

jich rozhodně mnohem méně, než kolik jich to ráno nasedalo. Jeden z tyrských šlechticů, s vlasy slepenými krví, se připotácel ke svému koni, o svůj meč se opíral jako o hůl a svezl se na kolena vedle svého umírajícího zvířete.

Fionh se prodral ze změti zraněných a umírajících a šel stisknout Acarenovi ruku. „Provedls to skvěle," zvolal s nadšeným úsměvem na tváři. „Kdybys nevyrazil kolem do čela tak, jak jsi to udělal, tak bychom byli zcela jistě ztraceni."

Někdo vysoko pozvedl svůj zakrvácený meč na počest Acarenovi. „Acaren!" zvolal. A vzápětí se k němu začali přidávat další. „A-ca-ren! A-ca-ren! A-ca-ren!"

Acaren byl příliš unavený, než aby dokázal rozumně uvažovat. Podařilo se mu se usmát a zvednout svůj meč jako projev uznání a díků. Jediné, po čem v tu chvíli toužil, byla horká koupel a týden spánku.

Malý stan osvětlovala jediná lucerna. Caennedd se posadil na židli čelem k Acarenovi.

„Je v pořádku?" zeptal se.

„Je s ním Ceitryn," odpověděl Acaren. „Říká, že je jen vyčerpaný, nic jiného. Potřebuje si jen odpočinout."

„Viděl jsem ta zlatá zrcadla, jak plují přes louku," poznamenal Caennedd. „A pak se ti kouzelníci prostě jen – jen proměnili ve sloupy dýmu a rozplynuli se." Potřásl hlavou. „Neuvěřitelné."

Acaren přikývl. Ani on nikdy nic takového až dosud neviděl. A ani si nebyl jist, jestli by to chtěl vidět znova. Bouřily se mu nad tím útroby.

Caennedd se na své židli neklidně zavrtěl. „Athelin měl pravdu," prohodil tiše. „Když jsem chtěl vést Skaie ze Skerry na Celi a dát se s nimi do boje proti temnému černokněžníkovi, nebyl tehdy ten správný čas. Ale jestliže dokáže tvůj bratr použít tento druh magie proti Hakkarovi, tak do toho jdu s vámi. Mí vojáci za tebou půjdou."

„A polovina tyrského vojska," dodal Fionh. Acaren ho ani neslyšel vejít. „Zbav Celi Maedunů, a pak bude možné osvobodit i pevninu. Máš svou armádu, lorde králi."

Krátce po poledni projel Hakkarovi vědomím výbuch magie. Byl tak silný, že mu připadal jako hořící pochodeň za tmavé noci, a vyslal mu do útrob chladný šíp čehosi, co by se skoro dalo nazvat i strachem.

Hakkar byl právě uprostřed jednání se třemi posádkovými veliteli. Všichni tři ho sebevědomě a samolibě ujišťovali, že na jihozápadě Celi vymýtili sebemenší stopu po nějaké magii.

Bláhovci bláhoví! Oni nepocítili tu žhavou vlnu, která se přes něj přehnala jako závan ohně a mrazu zároveň. Pošetilí a samolibí bloudi. Země pod jejich nohama tepala proudy té údajně vymýcené celské magie. Vzduch jí byl plný; až se jí při každém vdechnutí dusil. Jediný způsob, jak ji vymýtit, bylo zničit zemi samotnou. Jak jen mohli tihle pitomci věřit, že ho té magie zbavili? Popravili pár mužů a žen, kteří tu magii používali, ale ta nezkrotná magie v téhle zemi stále přetrvávala. A právě teď vzplanula tak jasně, že mu to mohlo sežehnout mozek.

Musel zjistit, odkud ten výbuch magie přišel. Byl tak silný… Jak vůbec mohl na tomto ostrově být ještě někdo, kdo by dokázal zacházet s tak silnou magií, a on o něm dosud nevěděl?

„Děkuji vám, pánové," pravil a povstal. Přerušil tak uspokojivé hlášení posledního velitele. Všichni tři pohotově vyskočili na nohy. Hakkar se stroze usmál. „To je prozatím vše. Můžete jít." Krátkým kývnutím hlavy se s nimi rozloučil a opustil místnost. Kráčel svižně, ale bez nemístného a nepatřičného chvatu.

Stoupal po úzkém schodišti do komnaty ve věži. Stále ještě cítil ten žár, jak ho zasáhl výbuch magie, cítil ho na své duši stejně, jako by cítil teplo slunce na svých tvářích.

Byl tak silný…

Prudce rozrazil dveře do komnaty ve věži a třemi dlouhými kroky došel k podstavci, na kterém ležel zrádný kámen, pečlivě uložený v hnízdečku z černé látky. Ten kámen zářil. Byly to jasné následky onoho výbuchu magie. Ale teď už bylo příliš pozdě na to, aby od toho kamene mohl něco určitého zjistit. Vlna odezněla a směr odkud přišla se už nedal určit. Vlastně by se podle zrádného kamene zdálo, že ta magie přišla z východu, což byl zřejmý nesmysl. Na severovýchod od Clendonanu byli jen Saesnesané z

Letních pastvin a ti neměli sebemenší schopnosti používat magii, kterou byl tento ostrov prosycen. A dál na východ, daleko za mořem, ležela pevnina. A jedinou magií na pevnině bylo maedunské černokněžnictví.

Ne, tento náznak směru musel znamenat, že vlna prošla přes toto místo, přišla ze západu, kde také vznikla, a očividně zanikla na východě.

Hakkar se znovu letmo podíval na slabě zářící kámen, a pak šel k oknu a zadíval se na západ. Tam na západě teď byl Horbad, a byl připraven vést s blížícím se jarem další válečné tažení proti Celanům. Mohl nechat na Horbadovi, aby prověřil tento poslední úkaz té neovladatelné magie? Ne, u Velkého otce, to přece nemohl. Rozhodně ne poté, co ho Horbad ujistil, že zničil prince ze Skai a vyhubil celý jeho rod. Jestli Horbad skutečně udělal to, co tvrdil, tak odkud se tu vzal tak prudký výbuch magie? Hakkar znovu proklel tu stopu saesnesské krve, kterou Horbad získal od své matky.

Bude si to muset zařídit sám. Bude muset jít na západ. Bude muset jít do těch mizerných, nevlídných hor a postarat se o všechno sám.

Západní hory byly vskutku tím posledním místem, kam by toužil jít. Ale tu otravnou záležitost s magií – i záležitost s čarodějem, jehož příchod to mohlo zvěstovat – vyřídit musel, a to jednou provždy.

Možná, že bylo načase obrátit celou tuto proklatou zemi v pustou, spálenou pláň popele a žhavých uhlíků, podobnou Mrtvým zemím. A nechat ty vzpurné, nepoddajné Celany na něm, ať si zemřou se svým ostrovem.

24

Skaiské oko *si pomalu razilo cestu kolem severního pobřeží* Celi, a když se zvedl ranní opar, vplula loď do přístavu Skerry. Na molu už stáli Athelin a Dorlaine a čekali na ně, a Rowan přenechal Ceitryn radostnému shledání s rodiči.

Za soumraku dorazil Cynrik; zarostlý, špinavý a unavený po náročném cestování. Athelin trval na tom, že si nejdříve musí oddechnout a najíst se, a teprve potom že se svolá válečná rada.

V malém zasedacím sále se jich sešlo devět – Athelin, Dorlaine, Acaren, Rowan, Eliene, Ceitryn, Gabhain, Valessa a Cynrik.

„Máte tedy přislíbenou tyrskou armádu," chtěl si potvrdit Cynrik.

„Ano, máme," odpověděl Acaren. Poočku se podíval na Rowana a tiše se zasmál. „Díky víceméně velkolepému magickému představení, které předvedl Rowan."

„A díky tvé mistrovské taktice a válečnému umění," oplatil mu Rowan škádlivě. Skromnost byla u Acarena něco nevídaného a zcela nového. „A jaké jsou zprávy z Celi?"

„Hakkar je na západě," začal Cynrik.

„Hakkar?" opakoval překvapeně Athelin. „Víme, že tam byl Horbad. Ale Hakkar? A proč?"

„Magie,“ odvětil Cynrik stručně. „Podle toho, co se mi podařilo zjistit u posádek jižně od Hranice, je Hakkar přesvědčen, že se objevil ten legendární čaroděj.“

Ceitryn se podívala na Rowana a pousmála se. „A v tom má pravdu,“ poznamenala tiše.

Jedno z Cynrikových obočí sebou zacukalo a Cynrik se usmál. „Doufejme,“ odpověděl. „V každém případě se v posádkách říká, že Hakkar vycítil na západě silnou magii a osobně se s ní přišel vypořádat.“

„To by pro nás mohlo být dobré,“ usoudil Acaren. „Mohlo by to znamenat, že se nebudeme muset trmácet přes celý ostrov a nebudeme se muset snažit ho dostat z jeho pevnosti na Clendonanu.“

„To je pravda,“ souhlasila Ceitryn. „Ale taky to znamená, že až se dostaneme do Skai, tak proti sobě budeme mít spojené černokněžnické síly Hakkara a Horbada.“

Eliene letmo mrkla na Acarena a pak přeskočila pohledem na Rowana. „Ale jejich vlastní proroctví přece říká, že je Rowan zničí,“ namítla.

„A v tom to právě vězí,“ prohlásil Rowan. „Je to maedunské proroctví. Může být úplně stejně přesné-nepřesné jako některé z legend a příběhů o Rudém Kianovi ze Skai nebo o Daigwrovi a Ganiedě, které vypráví Mioragh, nebo jako »Píseň mečů«.“ Acaren na něho vyjeveně vytřeštil oči. „Ale to jsou přece jenom příběhy. Těžko v nich můžeš hledat nějakou pravdu.“

„No právě,“ utrousil Rowan zachmuřeně.

Skaiské oko opustilo přístav Skerry druhého dne zrána, s Rowanem, Acarenem, Ceitryn, Eliene a Cynrikem na palubě. Obeplulo skalnaté pobřeží Marddynu a skryto pod obzorem nabralo rychlost a vyrazilo na jih směrem k pobřeží Skai.

Zvečera příštího dne ani nemusel kapitán svým cestujícím říkat, že se na levoboku už rozprostírá Skai. Mořský vánek se změnil na vánek přicházející ze země a oni sami ucítili tu svěží vůni zeleně.

Před nimi se vynořily vysoké horské štíty, vyrůstaly přímo z moře, jako by pluly na mořské hladině, proti kalným šedivým

vlnám oslnivě bílé. Proti zatažené oboze jim jako maják zářil vstříc kužel hory pokryté sněhem. To byla ta nejvyšší hora na Celi, už pro Tyaddy, kteří na ostrov přišli o staletí dříve než Celané, nejposvátnější místo na ostrově. Posvátná místa Tyaddů a sedmi bohů a bohyň tohoto ostrova ležela na vysoko položených místech v horách a kopcích, odkud měli bohové nejblíže k nekonečné nebeské báni. A tam někde mezi horou a mořem vybudovali Tyaddové velkolepý kruh vztyčených kamenů, známý jako Tanec Nemeara.

Tyaddové nazývali tento ostrov ostrovem Nemeara. Po nesčetné generace ho obývali v klidu a míru, užívali svou jemnou magii a žili v souladu s bohy a bohyněmi tohoto ostrova.

Tmavě plavé vlasy a zlatohnědé oči, příznačné pro Tyaddy, se často objevovaly u dětí ze smíšených manželství spojujících Tyaddy s černovlasými a modrookými Celany. A smísením celské a tyaddské krve vyplouvala na povrch i tyaddská magie.

Rowanova babička byla Tyaddka. I jeho otec. Ta myšlenka ho překvapila. Dosud si nezvykl považovat za svého otce spíš Davigana ap Tiegan než Athelina ap Gareth.

Po rozhoupané palubě se k němu přiklátil Acaren a postavil se vedle něj. Vzápětí se k nim přidaly i Eliene a Ceitryn.

„Mrakonoš," pronesl Rowan s vědomím, že se všichni dívají na to samé, co on. Ta hora vévodila celému obzoru, nedala se dost dobře přehlédnout.

Eliene si zamyšleně hryzala ret. „Daigwr se střetl s Hakkarem někde hodně blízko u Mrakonoše, že? Podle toho, co vyprávěl Mioragh, to bylo někde u Tance."

„A zemřel tam," dodal Acaren. „Předpokládáš, že je také pravda, že na místě, kde padl, rozkvétají květiny rudě?"

„Je to asi tak stejně pravdivé, jako celý ten příběh," prohlásil Rowan s úsměvem. Ale když se zadíval na Mrakonoše, úsměv se z jeho tváře vytratil. Najednou se mu udělalo trochu nevolno. Ceitryn se k němu naklonila a starostlivě se ho pohladila po ruce.

„Je ti dobře?" zeptala se.

„Bude tam prolito spoustu krve," vydechl namáhavě Rowan třesoucím se hlasem. „Bude zde prolito mnoho celské krve dřív, než přijde sníh a zahladí stopy boje."

Acaren stál na přídi, nakláněl se přes pažení a hleděl do zčeřených šedivě bílých vln valících se podél trupu lodi na důkaz, že loď proráží zvlněnou mořskou hladinu. Naučil se, že sledováním, jak vysoko se zčeřená vlna rozstříkne o vyklenutý bílý trup lodi, lze určit, jak rychle se loď po hladině pohybuje.

Co se v přístavu Skerry nalodili na *Skaiské oko*, strávil spoustu času sám se sebou. Nebylo to proto, že by se vyhýbal společnosti Eliene nebo Rowana ani Ceitryn či Cynrika, ale jen proto, že ti všichni se zdáli být ponořeni do vlastních myšlenek, ve kterých se potřebovali v klidu a o samotě rozebrat. I Acaren sám měl pár záležitostí, které nutně potřebovaly zhodnotit a přehodnotit.

Jednou z nich byl jeho vztah k dvojčeti.

Když jim Athelin sdělil pravdivý příběh o jeho a Rowanově početí a narození, tak to Acarenem do hloubi duše otřáslo. Nad skutečností, že nebude nikdy Bojovníkem, jak vždycky předpokládal, ale že je místo toho právoplatným králem Celi, mu šla hlava kolem a nezmohl se ani na slovo. Nestává se každý den, aby se člověk dozvěděl, že je králem.

Navíc neporozuměl tomu, proč bylo zapotřebí je klamat. Zmátl ho Rowanův postoj. Bylo dost s podivem, že Rowan vypadal, jako by ho to snad ani nepřekvapilo. Rozhodně ne tak, jak by mělo. Vypadalo to skoro, jako by to očekával nebo jako by to dokonce věděl.

I těch čtrnáct dní v Tyře stálo za to, aby o nich člověk popřemýšlel. Acaren byl od začátku smířen se skutečností, že Rowan má dar magie. Ale to překvapující a velkolepé představení v Tyře – po všech těch letech pouhého předpokladu, že ji má, ho zasáhlo skutečně silně. Kdo mohl vědět, že bude Rowan tak – tak mocný! Vidinu kouzelníků mizících v rozvátém popelu a dýmu měl dosud před očima naprosto přesně a zřetelně. A poprvé ve svém životě se na své dvojče díval jako na někoho jiného než jen jako na svůj přívažek, na své druhé já, své dvojče.

Po celý život tady byl Rowan jen pro něj. Když se na Rowana podíval, viděl někoho velmi podobného člověku, kterého viděl, když se podíval do zrcadla, a nikdy si neuvědomil, že Rowan je někým jiným, než jen jeho odrazem. Kam jen jeho paměť sahala,

byl Rowan vždycky ochoten podřídit se jeho velení. Cokoliv, co dělal, dělal i Rowan. Byl to ochotný druh pro cokoliv, od dětských nezbedností až po vymýšlení divokých dobrodružství, která by je potkala, kdyby byli Anwyrem a Avigusem, nebo Tiernynem a Donaughem bojujícími proti Saesnesanům. Byl to dobrý společník na lovu i obratný, přiměřený a náročný soupeř na cvičném poli pod Weymundovým vedením.

Při čemkoliv, co dělali, ho Rowan nikdy nezklamal v tom, že se vždycky stáhl do pozadí a nechal Acarena zaujímat první místo, protože koneckonců byl Acaren starší, byť to bylo jen o osm minut. A Acaren vždycky přijímal s naprostou samozřejmostí, že bez ohledu na to, co dělal, byl u toho vždycky i Rowan.

Jedinou věcí, kterou kdy Rowan dělal sám a Acaren se to nikdy nenaučil, byla hra na harfu. Nešlo o to, že by Acaren hudbu nemiloval, ale nikdy netoužil ji sám tvořit či předvádět a ani k tomu neměl nadání. Už jako malé dítě věděl, že pro tohle žádné předpoklady nemá. Když se Rowan začal učit u Mioragha, bylo to Acarenovi z důvodů, kterým sám nerozuměl, nepříjemné. A teď si uvědomil, že to bylo proto, že se tou harfou od něj Rowan odlišoval, a on si nějak nebyl jist, jestli stojí o to, aby se jeho dvojče od něj v něčem lišilo.

Jestliže však byl poněkud rozladěn, když se Rowan chopil harfy, tak ho naprosto ohromilo a vyvedlo z míry, když Rowan tak najednou získal vládu nad svou magií. Ten výbuch magické moci, který zničehonic předvedl, mu vyrazil dech. Jeho dvojče se najednou od něj prudce odlišilo a nebylo nijak jednoduché se s tím vyrovnat. Až dosud si myslel, že zná Rowana stejně dobře jako sebe sama.

Mýlil se.

S nemalým zděšením si uvědomil, že vlastně Rowana vůbec nezná, a rozhodně že ho nezná tak dobře, jako zná Rowan jej. Bylo to skutečně rozladňující zjištění.

Vzpomněl si na to odpoledne, kdy pevnost Skerry napadli Černí jezdci, a na to, jak na ně s Rowanem zaútočili s těmi dětskými mečíky v rukou. Acaren byl nanejvýš sebejistý, pokud šlo o jeho vlastní schopnosti ubránit sám sebe, a to dokonce i poté, co byl Cynrik zraněn a klesl k zemi. Nikdy však nezapomene na to, jak se v něm srdce zastavilo hrůzou a jak byl ochromen, když se mezi ním

a brankou vztyčila ta děsivá obrovitá temná postava Černého jezdce a Danal bezvládně klesl mrtev do sněhu. A stejně tak nikdy nezapomene, jak napůl v mrákotách a bez dechu sledoval, jak Rowan toho vetřelce zabil. Rowan, který se Černých jezdců tak bál. Nikdy si nemyslel, že v útrobách jednoho člověka může být tolik krve, a nikdy si nemyslel, že jí může tolik naráz a tak prudce a tak daleko vytrysknout. Smáčela Rowana od hlavy až k patě a změnila ho v neskutečnou postavu, která vypadala jako děsivá noční můra.

Dokud tichý, vždy zadumaný Gabhain, na kterého by nikdo ani nežárlil, neřekl, že by si přál, aby toho Černého jezdce byl zabil on sám, tak si Acaren neuvědomil, že to bylo i jeho tajným přáním. Ale protože toho Černého jezdce zabil Rowan – jeho dvojče, jeho druhé já – tak to pro něho bylo skoro stejné, jako by ho zabil on sám.

Na šedivé obloze se objevili dva racci, plachtící v jeho zorném poli jako dvě zrnka popele. Na chvíli odvedli jeho pozornost – díval se ně, dokud nezmizeli někde v dálce na východě, kde ležel ostrov Celi.

A nyní spolu pátrají po Wyfyddových mečích.

Když seděl u stolu v poradní síni v pevnosti Skerry a naslouchal Mioraghovým slovům, skoro cítil, jak v ruce svírá jílec toho meče, a jeho srdce se naplnilo prudkou, jásavou radostí.

Píseň mečů vyprávěla o vládci a věštci. Vždycky si myslel, že jeho osudem je být Bojovníkem, ale ani ve snu by si netroufl pomyslet na to, že bude hledat a dokonce i používat ty meče. Ty byly pro krále, o kterém ta píseň vyprávěla.

Bylo to tak podivné, myslet na sebe jako na krále.

Slunce bez varování zmizelo za těžkými mraky. Z mořské hladiny začal stoupat lehký mlžný opar, zakryl obrysy vln narážejících do dřevěného trupu lodi a Acaren se vytrhl ze svých myšlenek a uvědomil si, kde se nachází. Ucítil jemné tepání pouta, které jej spojovalo s Eliene, zpozorněl, obrátil se a usmál se. Přišla za ním na palubu. Vylezla na pažení, oběma rukama se podržela ohlazeného dřeva, a pak se vyklonila a zadívala se dolů.

„Hledáš tam odpověď na něco?“ zeptala se.

Acaren se tiše rozesmál a jednou rukou ji objal kolem ramen. Alespoň tohle se nezměnilo. Stále byli jedním srdcem, jednou duší, jedním duchem.

Za nimi se ozval jakýsi tichý zvuk a Eliene se rozhlédla kolem sebe. Acaren se ohlédl dozadu a uviděl na palubu přicházet Rowana s harfou. Kousek od místa, kde stál Acaren s Eliene, si našel v závětří místečko, kde mohl být trochu stranou od ostatních, pohodlně se usadil a zády se opřel o stěnu nízké kajuty. Očividně se domníval, že je sám, nikým neviděn. Opřel si harfu o koleno, jemně přeběhl prsty po strunách, zahrál prostou melodii v oblíbené molové tónině a tichounce začal zpívat.

Já jsem Rowan, poslední zrozený syn,
jedinému muži sloužím.
Ve tváři a svými rysy,
postavou i údy,
je jako já a já jako on.
Já jsem jeho temné dvojče,
on je jasným sluncem.
Dva synové jedním zrodem.
On je světlo, já jeho stín.
On vede a já jdu za ním.

Pohlcen hudbou uviděl Acaren Ceitryn, až když vyšla ze stínu vedle Rowana. Rowan vzhlédl, uviděl ji a dokonce i v tom kalném šeru Acaren postřehl, jak se mu oči rozzářily štěstím. Ceitryn nezářila o nic méně.

„To je nějaká podivná píseň, můj drahý."

Rowan se usmál. „Nepřipisuji si ani zásluhy ani vinu." Vyloudil z harfy ostrý, průrazný akord a rychle umlčel struny dlaní. Zaznělo to skoro jako smích. „Mioragh často říkává, že bard ne vždy svou *awen* ovládá."

Usmála se. „Takže taková *awen* může čas od času barda pěkně potýrat."

„No jo, to jo." Rowan odložil harfu a vstal. Ceitryn mu lehce a samozřejmě vklouzla do náruče. „A za ten druhý dar," zamumlal, „vděčím jen tobě."

Jejich pouto se v tom šeru zachvělo s takovou silou, že bylo pro Acarena stejně hmatatelné jako mlha stoupající z moře. Bylo jasné, že to cítí i Eliene – přistoupila k němu blíž a položila si mu hlavu na rameno. Když se vzápětí podíval zpátky na místo, kde stáli Rowen s Ceitryn, byli už oba pryč.

„Jak podivná píseň," zašeptala Eliene a zazpívala jeden verš: „*On je světlo, já jeho stín.*"

„Tak to máš pravdu," souhlasil. „Je to podivná píseň." Kdysi si myslel, že má ve všem jasno. Teď už si tak jistý nebyl. Nyní si uvědomoval, že Rowan není jen jeho stínem, ale je možná někým velmi důležitým, pokud jde o události, které je čekají. Poprvé zapochyboval o své vlastní důležitosti. Kdo se stane stínem koho? A které z dvojčat je stínem kterého teď?

S večerem přišla znovu mořská mlha. Zpočátku se zvedala skoro nepostřehnutelně a zakrývala jen mořskou hladinu a dosud bylo vidět úzký srpek měsíce, plující mezi rozervanými cáry vysoko letících mraků jako saesnesská válečná veslice mezi zpěněnými hřebeny vln, s Lovkyní vytrvale v patách. Pluli podle hvězd. Skrz lehké mraky jasně planula na severu Severka. Když mlha zhoustla a pohltila celý trup *Skaiského oka*, tak tmavá čára na obzoru, která označovala pobřeží, zmizela. Mlha postupně šplhala po lodi nahoru, až byla najednou všude kolem jako neprůhledný závoj, zahalující stožáry i plachty, a z paluby z nich nakonec byly vidět jen nejasné, neurčité stíny.

Vítr vál od moře směrem k zemi. Využili této výhody a pod rouškou mlhy se jako duch loď zvolna přiblížila až ke skalnatému pobřeží. Konečně tichým hlasem nařídil kapitán svinout plachty a do moře dopadla kotva.

Acaren, Rowan, Ceitryn, Eliene a Cynrik stáli na palubě, oblečení v tmavých šatech a proti lezavému chladnému vlhku zahalení do plášťů.

K jejich malé skupince přistoupil kapitán. „Blíž už se připlout neodvážím," sdělil jim. „Před námi je pod útesy vhodná pláž. Odtamtud vede stezka nahoru. Ani v téhle mlze by vám nemělo

dělat potíže ji najít. Když půjdete podél pobřeží Cegu, tak nezabloudíte.“

Acaren si ověřil, jestli má ve váčku u pasu mapu, kterou jim před odjezdem ze Skerry opatřil Mioragh, a pak si s kapitánem stiskli ruce. „Díky,“ rozloučil se s ním. „Dostal jsi nás blíž, než jsem se odvážil doufat.“

„Dualita s tebou, lorde Acarene,“ rozloučil se kapitán. „A se všemi ostatními. Nechť sama Adriel, Paní Vod, řídí vaše kroky a zajistí vám úspěch při vašem pátrání.“

Nejobtížnější bylo tiše spustit člun na vodu. Ale jakmile byl na hladině, tak vesly obalenými proti šplouchání bylo možno veslovat dobře a nehlučně.

Acaren seděl čelem k přídi, snažil se prohlédnout skrz mlhu dopředu a opatrně vesloval. Když se přiblížili k zemi, uvědomil si, že se mu zrychlil tep a dech mu vázne v hrdle. Ačkoliv ještě nic neviděl, už před sebou slyšel tiché šplouchání vln na pláži. Napadlo ho, že všichni ostatní určitě musí slyšet, jak se mu rozbušilo srdce.

Skai. Tam před nimi byla Skai. A nejen Skai, ale přímo Ceg, kde se do moře vlévala Eidona a kde kdysi na Dun Eidonu žili princové ze Skai. Acarenovi vyschlo v ústech a dostal strach, že nedokáže unést celý ten příval pocitů, které ho zaplavily. Byly tak drtivě silné, že měl pocit, že ho musí určitě sežehnout. Dno člunu se zadrhlo o kamenitý břeh. Acaren vyskočil do vody a popadl vpředu člun za pevnou dřevěnou postranici. Voda mu sahala po kolena. Cynrik popadl člun za druhou postranici a společně ho vytáhli na břeh. Rowan, Ceitryn a Eliene začali vynášet z člunu cestovní vaky a Acaren zůstal stát na břehu, na pevné zemi, na půdě Skai. Zhluboka nabral dech a nasával tu vůni, vůni skutečné Skai. Vůni cedrů, rašících listů, vlhké půdy a kvetoucích pámelníků. Srdce mu přetékalo dojmy a zdálo se mu, že se mu snad rozskočí, a oči se mu naplnily slzami štěstí.

Domov. Přišel domů. Po čtyřech generacích ve vyhnanství se královský dům Skai vrátil.

Rowan nemohl spát. Zabalil se pořádně do pláště, aby mu nebylo zima, a tiše vstal. Nehlučně vylezl z dolíku, kde klidně

ležela a spala Ceitryn, a šel si stoupnout k jednomu stromu, jehož větve přečnívaly až nad mořskou hladinu. Obloha byla zatažená a měsíc zakrývaly mraky. Vzduch byl lezavý, studený a vlhký. Vypadalo to, že se ještě před svítáním rozprší.

Z obav, aby je neodhalili Černí jezdci, se neodvážili rozdělat oheň. Našli si úkryt v mělké proláklině pod puklou skalní deskou a utábořili se na noc. Skála jim sice skýtala určitou ochranu před deštěm, ale vypadalo to, že ráno nebude cestování dvakrát příjemné.

Zaslechl za sebou tiché kročeje, ale neotočil se. „Ty jsi také vzhůru, Acarene?“ zeptal se.

Acaren se postavil vedle něj a ramenem se opřel o rozpraskaný, větrem ošlehaný kmen stromu. „Jak jsi věděl, že to jsem já?“

Rowan se pousmál. „Co jsme uviděli zemi, jeden skoro slyší, jak to v tobě kvasí.“

„Nazývej to vzrušením,“ odvětil Acaren.

„Anebo si tomu říkej, jak chceš. Možná je to tím vzduchem tady ve Skai; voní to tady úplně jinak, než na Skerry. Nečekal jsem, že se tady dole bude všechno zelenat. Jsme sotva nad úrovní moře.“

„Myslím, že je to ze stejných důvodů jako to, proč jsou stále zelené nížiny ve Venii,“ odvětil Rowan. „V každém případě to tak budeme mít snazší.“

„Rád bych věděl, jestli tady působí to zaklínadlo, které zatemňuje mysl. Já nic necítím. Ty ano?“

„Ne. Ale my máme tyaddskou magii a Mioraghův talisman.“

„Sejně, dalo by se čekat, že kdyby tu to zaklínadlo bylo, tak bychom to poznali. Já si pamatuji, jak se najednou ochladilo, když jsme přišli na Hranici.“

„Já jsem se nesnažil zkoumat vzduch tak jako ty. A co se týče toho zaklínadla, kdo ví?“

Acaren na chvíli zmlkl, a pak se ozval znovu. „Když jsme se z lodi dívali na Mrakonoše, tak jsi měl další Vidění, že?“

Rowan přikývl.

„Pamatuješ jsi, co jsi viděl?“

Rowan zavrtěl hlavou, na čele mu naskočila ustaraná vráska a stáhla obočí k sobě. „Ani ne. Pamatuji si jen, že jsem viděl na zemi krev. Celskou krev.“

Acaren se bezděky, téměř netečně, zeptal: „Naši krev? Byla to krev někoho z nás?“

Rowan se obrátil a zadíval se na něj. „To nevím,“ odpověděl. „Ale vyděsilo mne to.“

„Nikdy se nám nepodaří dobýt zpátky Celi, aniž bychom přitom prolili celskou krev,“ prohlásil Acaren. „Kdybychom si byli jisti vítězstvím, kdyby to znamenalo, že ji dobudeme zpátky, tak by mi nevadilo, kdyby to byla moje krev.“ Vesele se usmál. „Co myslíš, byly by z toho další rudé květy?“

„O tomhle bys neměl žertovat, Acarene.“

„Já vím,“ odpověděl Acaren. „Pamatuješ si, co říkal náš otec – mám na mysli Athelina – když nás vzal na Hranici?“

Rowan přikývl. „Řekl, že zemřít pro svobodu země je smutné, ale ušlechtilé. Ale zahodit život pro nic za nic je hanebné a je to otřesné mrhání.“

Acaren se rozesmál.

„Přesně tak,“ prohlásil. „Neměj obavy, Rowane. Nejsem člověk, který by se nadšeně spokojil s promrháním života – hanebným, otřesným anebo jakýmkoli jiným, prostě s tak potupným koncem tak skvělého dobrodružství.“

25

Acaren stál nad pobřežím na hromadě sesutých balvanů a hleděl na východ, kde se vypínalo jedno horské pásmo za druhým a táhlo se směrem k východu k vycházejícímu slunci. Sytě zelenočerné jedle, cedry a borovice se pestře mísily s dosud holými duby, jedlemi, buky a olšemi. Údolí řek vypadala z téhle dálky jako pouhá lehká horská zvrásnění či jizvy na svazích hor. A celkově to všechno působilo stejně neproniknutelně jako hradby pevnosti.

„Po celý svůj život jsem si představoval Skai jako krajinu vysokých, strmých hor," zamumlal. „A teď to vypadá, že jsem měl naprostou pravdu."

Cynrik svinul své pokrývky a stáhl je řemenem, aby si je mohl přehodit přes rameno. „Jo, tos měl," souhlasil suše. „A teď odtamtud seskoč dolů dřív, než tě uvidí nějaká hlídka projíždějících Černých jezdců a odpraví tě jako nějakého králíka."

Acaren seskočil na hrubý písek a šel si svinout své pokrývky. Rowan a Eliene už byli sbalení a pomáhali Ceitryn zahladit stopy po táboření.

Acaren se ještě jednou podíval nahoru. Nejrychlejším způsobem, jak se dostat do údolí, kde si uprchlí Saesnesané zbudovali svou vesnici, bylo jít podél Eidony po stezce, která začínala v Cegu.

Kdyby začali své putování v ústí Eidony od trosek Dun Eidonu, ušetřilo by jim to přinejmenším jeden den pochodu, ale kapitán se

nedovážil plachtit až do hloubi Cegu, a to ani v mlze, která by jeho loď skryla. Kdyby zastihlo loď v zálivu svítání, těžko by mohl spoléhat na to, že tam nebude žádný Černý jezdec a neuvidí je. Acaren si kapitánovy obavy plně uvědomoval, ale želel času, který jim to zabere navíc. A těch unavených nohou.

„Chop se taky nějaké práce, Acarene," obrátil se na něho Rowan. „A pohni sebou trochu."

Těsně před úsvitem se odvážili rozdělat malý ohníček a uvařili si čaj. Acaren nahrnul na popel a zbytky ohořelých klacíků písek a znovu se zadíval nahoru.

„A taky jsem si," prohlásil uvážlivě, „představoval Skai jako krajinu širokých zelenajících se údolí."

„Ta tam jsou," odvětil Cynrik. „Tady jsou hlouběji ve vnitrozemí. Víc na severu jsou blíž k moři."

„Myslíte, že budeme schopni se dostat skrz ty husté, hluboké hvozdy?" zeptala se Eliene. „Vypadají výhružně a nepřístupně."

„Je to převážně mladý porost," odvětil Cynrik. „A vede skrz ně pár cest."

„Dun Eidon je tam nahoře, že?" otázal se Rowan zamyšleně.

„Jo. Opuštěný a v troskách."

„Až bude po všem, tak ho zase znovu vystavíme," prohlásil Acaren. Vesele se zazubil. „Gabhain tady bude lítat sem a tam a každému říkat, jak má co dělat, a nakonec donutí všechny pracovat mnohem tvrději, než si mysleli, že jsou vůbec schopni."

Cynrik se rozchechtal. „Tak tohle dokáže Gabhain skvěle." Postavil se na nohy a chopil se svého cestovního vaku. „Jste připraveni?"

Acaren si přehodil svůj cestovní vak přes rameno. „Mám dojem, že líp už ani připraveni být nemůžeme," odtušil rozradostněně. „Veď nás." Zvedl ruce a upravil si meč na zádech tak, aby mu seděl pohodlněji.

Cynrik se na něj zadíval. „Tady se nebude bojovat," upozornil ho vážně. „Jestliže uvidíme hlídku Černých jezdců, schováme se jako polní myši, když zahlédnou jestřába. Rozuměli jste tomu?"

Acaren se už už chystal vzpouzet.

„Acarene, toto je velmi důležité," usadil ho Cynrik. „Jestliže se nám něco stane – jestliže nebudeme opatrní a vběhneme do cesty nějaké hlídce a budeme v boji zabiti, tak až sem dorazí tyrská

armáda, nebude tu žádná saesnesská a celská armáda, která by Tyry přivítala.“

„Ale přece se nebudeme schovávat jako nějací vyplašení…“

„Králíci?“ dořekl to za něho Cynrik. „To se tedy co nejrozhodněji budeme. Černí jezdci se nikdy nepohybují v menších skupinách, než je tucet či dvacet vojáků. Ty se svým mečem umíš ohánět velmi dobře a Rowan a Eliene jakbysmet, a já taky nejsem špatný, ale přesila větší než tři na jednoho není přesilou, kterou bych za těchto podmínek považoval za příjemnou.“

„Ale…“

„Žádné ale. Pamatuj, co říkal Athelin o hlupáctví ohledně promrhání života.“

Acaren potlačil své rozladění. „Dobrá,“ ustoupil. „Budu na to pamatovat. Měl pravdu. A ty máš taky pravdu. Tak tedy pojďme najít ty Saesnesany, kteří se skrývají v horách.“

Krátce předtím, než nastal večer, zastavili na hřebeni nad Eidonou v místech, kde se vlévala do Cegu. V prudkém slunečním svitu se říční voda tyrkysově třpytila. Rowan usoudil, že je to voda z tajícího ledovce. Jaro už dospělo i do vysokých hor, které se zazelenaly, a řeky, vysoko v horách zamrzlé, začínaly tát.

Rowan odhodil cestovní vak a rukávem kabátce si utřel zpocené čelo. Plášť už si dávno svinul a přivázal k vaku. Podíval se dolů a u srdce ho prudce bodlo, jako by ho zasáhl šíp.

„Dun Eidon,“ vydechl soucitně. Acaren a Eliene přistoupili blíž a sledovali jeho pohled. Ceitryn ho něžně vzala za ruku a přitiskla si tvář k jeho rameni.

Přišel k nim Cynrik a zastavil se vedle nich. „Ano,“ pravil. „Dun Eidon. To, co z něj zbylo.“

Hluboko pod sebou se Rowan snažil rozeznat trosky budov. Nad zřícenými kameny, zarostlými bylím a mladými stromky, které kdysi bývaly nádherným palácem, se dosud tyčila jedna stojící věž. Čerstvá jizva v porostu znamenala, že jedna věž se sesula teprve nedávno, snad dokonce letos. Obrysy rozpadlého nádvoří už skoro nebylo možno rozeznat, jeho původní tvar mizel pod kapradím,

kopřivami a divokými růžemi. Jestli se Skaiové nevrátí brzy a neobnoví palác co nejdříve, tak ho pohltí les.

„Myslíš, že tudy stále ještě kráčejí duchové?“ zeptala se tiše Ceitryn.

Cynrik se na ni vážně, bez úsměvu zadíval. „Iowen se ptala na to samé,“ odvětil. „Nad tímto místem se vznáší smutek a žal. Je docela dobře možné, že tam dosud chodí duše zavražděných.“

„Chudáci nešťastní duchové,“ zamumlala Eliene.

Cynrik si znovu přehodil cestovní vak přes rameno. „Půjdeme tamtudy,“ sdělil jim a ukázal na východ nad údolím. „Je tam stará cesta. Dříve vedla k paláci, ale teď už je skoro zarostlá. Nevím, jestli je střežená nebo ne, ale radil bych držet se v lese.“

Acaren se zašklebil. „A schovávat se jako polní myši, protože co kdyby se ukázala hlídka Černých jezdců.“

Cynrik se zazubil. „Jen se uč, lorde Acarene,“ prohodil.

Acaren si přehodil přes rameno svůj cestovní vak a rozesmál se. „Měl by ses ke svému králi chovat s větší úctou.“

„Dosud,“ odtušil suše Cynrik, „jsi nebyl korunován.“

Další čtyři dny strávili v horách. Stále se drželi cesty vedoucí podél Eidony. Ta cesta byla očividně hojně užívaná a dobře udržovaná. Kde to bylo možné, byl les na dostřel luku po obou stranách cesty pokácen. Místy se cesta zařezávala přímo do holé skály – na jedné straně se tyčila příkrá skalní stěna, na druhé spadal strmý sráz dolů k řece.

Drželi se v lese, jak jen to šlo. Dvakrát uviděli na cestě hlídku čítající přinejmenším tucet Černých jezdců. Jednu z hlídek doprovázel muž v šedi kouzelníka. Cynrik na něj s vážnou tváří ukázal.

„To je špatné znamení,“ pravil tiše. „Znamená to, že se snaží si znovu vybudovat pověst nepřemožitelných.“

„A nevyžaduje působení jejich zaklínadla tady v horách hodně mocného kouzelníka?“ zeptala se Eliene. „Myslela jsem si, že jejich černokněžnictví na výše položených místech nepůsobí.“

„Kdysi tomu tak bylo,“ odpověděl Cynrik. „Ale jejich černokněžnictví stále sílí. A kromě toho na to, aby si znovu

vybudovali mýtus o své nepřemožitelnosti, stačí kouzelníkovi všehovšudy obracet šípy zpět.“

„Jestliže to skutečně dokážou, tak to není žádný mýtus,“ pronesl Acaren tiše.

Cynrik na něho letmo pohlédl a přikývl. „Přesně tak.“

Rowan se otřásl a pozoroval jak oddíl Černých jezdců zahýbá a mizí za zatáčkou.

Nakonec dojeli na místo, kde se hora uvolnila a sesula a skoro míli dlouhý úsek cesty byl zavalen zřícenými balvany a okraj cesty se utrhl a sjel dolů. Když byla cesta nakonec uvolněna, zůstala z ní úzká stezka sotva pro jednoho jezdce. Z rozpukaných skalisek dosud ještě trčely pahýly stromů polámaných lavinou kamenů a zpod balvanů vyčnívaly staré uschlé kořeny vyvrácené ze země.

Cynrik zastavil těsně před sesuvem a rozhlédl se kolem. „Na tohle si pamatuji,“ pravil. „Ta cesta nahoru do saesnesského údolí začíná někde tady,“ ukázal. „Myslím, že tam nahoře za tím sesuvem.“

Rowan vzhlédl. Strmý sráz vypadal nebezpečně. Právě v okamžiku, kdy se na něj zadíval, uvolnil se pod tíhou sedajícího ptáka nějaký valoun a skutálel se dolů na cestu.

„Mám pocit, že se mi po tomhle moc poskakovat nechce,“ pravil nesměle.

„Ani mně ne,“ odtušil Cynrik. „Jestli si to pamatuji správně, tak ta stará stezka vedla z této cesty na východ od sesuvu.

Myslím, že kdybychom našli ten malý potůček, který Saesnesané nazývají Průzračným potokem, tak bychom to údolí snad mohli najít. Podle toho potoka jít nemůžeme – asi čtvrt míle předtím, než ústí do Eidony, vede jeho koryto strmě dolů. Ale mohlo by se nám podařit vylézt lesem k jeho korytu nahoru. No, není to zrovna snadný výstup.“

„Ani jedna možnost není snadná,“ zhodnotil to odevzdaně Acaren. „Proč by zrovna tahle měla být jiná?“ ještě jednou se zadíval nahoru. „Tys prostě musel vybrat tu nejstrmější a nejrozervanější část hor, která tu je, že?“

Cynrik pokrčil rameny. „Můžeme jen doufat, že tato část hor splnila svůj účel a během nějakých posledních dvaceti let Saesnesany ochránila.“

Ta stezka byla sotva patrná, ale nakonec ji našli. Kdyby to bylo na něm, tak by ji Rowan zavrhl jako pouhou stezku vysoké. Větve se nad ni skláněly tak nízko, že pod nimi ani pěší člověk nemohl projít, aniž se musel neustále shýbat, aby ho nešlehaly do hlavy.

Cynrik se po této cestě pohyboval s naprostou jistotou a ostatní šli v jeho šlépějích. Úzká stezka je vedla po úbočí hory nahoru a mírně se klikatila. Po obou stranách cesty už mezi loňským listím a borovým jehličím prorážela jarní zeleň. Na místech hlubokého a vytrvalého stínu ještě ležely zbytky starého zrnitého sněhu, ale na jeho okrajích už hustě rostly jasně zelené pámelníky. Kam dosáhly sluneční paprsky, tam už byly větvičky olší, dubů a javorů hustě obsypány nalitými pupeny, jen jen puknout a vypustit něžné lístky. Vzduch voněl vlhkou čerstvou prstí a sladkou vůní kvetoucích pámelníků.

Z lesa vylétlo malé hejno špačků a přeletělo jim nad hlavami. Švitořili a štěbetali mezi sebou, jako by chtěli z plných plic oslavit příchod jara. Rowan se usmál, zato Cynrik strnul jako přimrazený.

„Stůjte," zasykl a chytil Acarena za rameno, aby ho zastavil. „Nehýbejte se."

„Co…?"

Rowan se zastavil a zadržel i Ceitryn a Eliene. Cynrik pomalu zvedl obě ruce, roztáhl je a otáčel dlaněmi nahoru a dolů. Acaren na něj vytřeštěně zíral.

„Co to tady tropíš?" zeptal se ho.

„Buď zticha," odsekl Cynrik. „Dělej přesně to, co ti řeknu. Zvedni ruce. Prázdné. A předveď, že jsou prázdné."

Acaren pokrčil rameny, a pak udělal přesně to, co dělal Cynrik. Roztáhl ruce, zvedl je až do úrovně ramen a otáčel dlaněmi. Rowan, který najednou s jistotou pochopil, o co Cynrikovi jde, roztáhl ruce a kývl na Ceitryn, ať udělá to samé.

Cynrik zavolal něco v jazyce, který Rowan v první chvíli nepoznal, a pak si uvědomil, že je to saesnesština. Ti ptáci. No jistě. Ti ptáci Cynrika upozornili, že kolem stezky se stahují lidé.

„Přicházíme jako přátelé," opakoval Cynrik saesnessky. „Přicházíme v naléhavé záležitosti za vaším celwaldou, Devlynem Wykansonem. Přinášíme mu zprávy od Athelina, prince ze Skai."

Rowan se nenápadně pokusil propátrat zrakem les vedle stezky, ale neviděl ani stopy po nějakých lidech. Nikde se nic ani nehnulo. I ptáci ztichli. Ale zpoza stromů a skal někdo promluvil.

„Odložte zbraně.“

Cynrik střelil pohledem po Rowanovi a Acarenovi. „Udělejte, co říká.“ Opatrně vytáhl meč z pochvy, sklonil se a pomalu ho položil na zem. Pak si sundal z ramene luk a položil jej vedle meče a potom ustoupil dozadu a znovu zvedl ruce, aby ukázal, že jsou prázdné.

„Udělej, co říká,“ opakoval Acarenovi.

Acaren neochotně vytáhl meč z pochvy a položil jej vedle Cynrikova. Rowanovi se ještě stále nepodařilo v lese nic zahlédnout, ale následoval jejich příkladu. Luk nenosil, zato měl za opaskem dýku. Položil ji vedle meče a ustoupil dozadu.

„Roztáhni ruce a zvedni je,“ zašeptal mu Cynrik tichounce. „Je jich tam šest a všichni mají šípy nasazené a připravené, jen je vypustit.“

26

Seřadili se za sebe a husím pochodem vyrazili na cestu vlhkým, uplakaným lesem. Muž, kterého Cynrik oslovoval Kiere, je vedl po úbočí hor nahoru. Za Kierem kráčel Cynrik, za ním Rowan s Ceitryn a za nimi šel mladý Saesnesan jménem Kley. Devlyn pochodoval za Acarenem a Eliene. Rowan měl dojem, že cítí z Kleye nedůvěru; jeho nepřátelství z něj čišelo tak silně, až Rowana studeně svrbělo to místečko pod levým ramenem – jeho podezíravý pohled byl ostrý jako hrot šípu. Ti Saesnesané si je hlídali zatraceně dobře.

Vypadalo to, že je Kier vede přímo na holý, skalnatý ostroh. A potom, právě v okamžiku, kdy to vypadalo, že jinam už ani uhnout nemůžou, se stezka stočila kolem skalnatého výstupku a před nimi se otevřelo údolí. Rowan se překvapeně zastavil a Kley mu málem šlápl na paty.

To údolí bylo zavěšeno na okraji vysokého, strmého valu nad říčním břehem a ze tří stran bylo obklopeno vysokými skalními štíty pokrytými sněhem. Blízko břehu stál kamenný dům, který zřejmě kdysi býval loveckou chatou. Za ním byly roztroušeny menší domky.

Někdo si kdysi dal tu práci, že podél jižní zdi domu starostlivě vysázel malý ovocný sad tak, aby jeho stromky dostávaly s příchodem jara první teplé paprsky. Pěstěné, pečlivě prořezané

stromky byly nyní holé a vztahovaly své pokroucené větve nahoru do jarní mlhy, ale už teď slibovaly, že s prvními příznaky jarního tepla vypučí a obsypou se květy.

Na kraji malého sadu ležely tři kamenné náhrobky, nyní pokryté uschlými šlahouny divokých růží a stonků kopretin. Za nimi se pod stromy zvedal jeden menší náhrobek.

„Já toto místo znám," ozval se užaslý Rowan. „Vyskytuje se v kdejakém příběhu. Toto je horský dům čaroděje Donaugha."

Kier se obrátil a zadíval se na něj. „Ano, je to on," potvrdil jeho slova. „Tedy – byl. Ten čaroděj samotný spočívá tamhle pod tím prvním náhrobkem. Když ho Mikal zavraždil, tak sem z vesnice za Eidonou přišli Tyaddové a pohřbili ho se všemi poctami."

Cítí pod sebou chlad kamenné dlážděné podlahy, na kameny prýští jeho krev a rychle se sráží. Někdo ho drží v náručí. Mladá žena s rudozlatými vlasy, zapletenými do dlouhého copu. Pláče a její slzy mu dopadají na tvář – jediné teplo, které cítí. A venku za zdmi domu leží na svěží jarní trávě dva další mrtví…

Rowan se zachvěl. „A jeho dva učedníci leží vedle něj?" Ucítil, jak mu do ruky vklouzla Ceitrynina dlaň. Dotek jejích prstů byl příjemný a připomínal mu jeho štěstí.

„Jo. A vzadu pod těmi jabloněmi leží Devlynův otec Wykan."

„Takže nikdo z nich nebyl jen legendou," pronesl Acaren zvolna.

„Ne," odvětil Kier. „Nikdo nebyl jen legendou. Pojďte za mnou."

Kier je dovedl do toho velkého domu přestavěného z bývalé lovecké chaty a zavedl je do velké kuchyně, kde v krbu hořel oheň. Cynrik se rozhlédl kolem a koutkem úst se pousmál.

„Moc se to tu nezměnilo," prohodil.

„Ne," odpověděl Kier. „Opravdu se tu toho moc nezměnilo."

Vstoupil Devlyn s mladou ženou, která mu byla neskutečně podobná. Bylo to až zázračné. Stejné rysy, které na něm působily drsně a mužně, byly na ní něžné a ženský zjemnělé. Nicméně vypadala stejně schopně a zdatně jako její bratr. Nebo jako Kley.

„Má sestra Liana," oznámil úsečně.

Liana se usmála a obrátila se nejprve k Ceitryn a vzápětí k Eliene. „Musíte být unavené," poznamenala. Hlas měla hluboký a

příjemný. „Pojďte se mnou. Ukážu vám, kde se můžete trochu osvěžit.“

„Mně je takhle dobře,“ prohlásil Eliene a postoupila blíž k Acarenovi.

„Tak to mně ne,“ odtušila Ceitryn a usmála se na Lianu. „Potřebuji horkou koupel a chci se převléknout.“

Eliene nasadila kyselý obličej a vzdychla si. „Tak to já taky,“ souhlasila.

Rowan je sledoval s tichou závistí. Horká koupel zněla jeho uším jako ráj.

Devlyn je uvedl do velké světnice. Posadili se naproti sobě k masivnímu stolu s těžkou, doběla vydrhnutou deskou, Acaren, Rowan a Cynrik na jedné straně a Kier a Devlyn na druhé. Kley si založil ruce na hrudi a se zachmuřenou tváří zůstal stát za Devlynem a upíral na ně chladný pohled. Cynrik po něm přelétl pohledem a pak se podíval na Kiera.

„To je tvůj syn, že,“ zhodnotil ho a s nepatrně poťouchlým úsměvem dodal: „Je úplně stejný jako ty.“

Kier se dal do smíchu. „Vychovával jsem je oba společně,“ odpověděl. „Já a Devlyn jsme byli také vychováváni jako bratři.“

Cynrik přikývl. „Vyprávěl jsi jim, co se dělo, když jsem tu byl naposledy?“

„Tak trochu,“ odvětil Kier.

Cynrik přikývl a podíval se na Devlyna. „Tvého otce jsem znal, Devlyne Wykansone.“ Znovu si obnažil zápěstí a položil ruku na stůl. „Prolil jsem pro něj svou krev a přísahal jsem mu věrnost. Má matka byla Saesnesanka z Letních pastvin. Považuji se za Saesnesana stejného jako ty, a jsem na svůj původ pyšný.“

„Takže ty jsi Cynrik,“ pravil Devlyn.

„Ano. Víš, kdo byl Davigan ap Tiegan ap Tiernyn?“

Devlyn se opřel zády o opěradlo židle, ruce si položil před sebe na stůl a propletl si prsty. „Byl to nekorunovaný král Celi,“ pronesl tiše. „Kier mi vyprávěl, jak jste mu vy dva pomáhali. A jak jsi potom, co byl zabit u Greghrachovy skály Černými jezdci, dovedl jeho vdovu domů.“

„Jeho ženou byla Iowen al Gareth, sestra prince ze Skai, žijícího ve vyhnanství na Skerry,“ pravil Cynrik. „Lorde celwaldo, dovoluji si ti představit Acarena ap Davigan ap Tiegan a jeho bratra

Rowana, synovce prince ze Skai. Než by ti posílal posly, přišel za tebou do těchto hor tvůj král raději sám.“

Devlyn zůstal na chvíli mlčky sedět a pozorně si Acarena prohlížel. Měřil si ho jako muž muže. „Dobrá,“ odvětil posléze a obrátil se k Rowanovi. „Takže ty jsi tedy ten čaroděj? Jsi ten legendární, prorokovaný čaroděj, který má přijít, aby zničil Maeduny?“

„Mám nějakou magii,“ pronesl Rowan vyhýbavě. „Ale jestli jsem tím legendárním, prorokovaným čarodějem, to se teprve ukáže.“ Dosud ještě nezískal úplnou vládu nad svou magií. Ale ty meče, Žár srdce a Stín duše, mu určitě dají dost velkou moc, aby si poradil s Hakkarovým zaklínadlem.

„A co od nás chcete?“ otázal se Devlyn.

„Armádu,“ odvětil Acaren. „Saesnesskou armádu, která bude bojovat po boku tyrské, až sem přijede z Tyry.“

Devlyn si zamyšleně mnul bradu. „Takže Saesnesané a tyrští šlechtici,“ pravil. „A co Celané? Jestli má být tohle válka za svobodu Celi, tak v ní musí bojovat i Celané.“

„My musíme spoléhat na tebe, lorde celwaldo,“ odpověděl Acaren. „Ty v těchto horách žiješ. A člověk s tvými schopnostmi je určitě ve spojení se skupinami svobodných Celanů, kteří tu žijí. A ti přijdou bojovat pod tvým praporcem, pokud to bude znamenat vyčistit Celi od Hakkara a jeho Černých jezdců.“

„A čím hodláš přispět ty?“

„Na Skerry a Marddynu máme armádu. Není velká, ale je dobře vycvičená a dobře vyzbrojená. A ta přirozeně přijde také.“ Acaren se usmál. „Jeden měl co dělat, aby je tam vůbec zatím udržel a nešli rovnou.“

„A co to zaklínadlo?“

Rowan zhluboka nabral dech do plic. Podíval se na Cynrika, jako by ho žádal o podporu, ale Cynrik nezúčastněně seděl a jen ho pozoroval.

„Samozřejmě nepředpokládáme, že dokud bude nad ostrovem ležet to zaklínadlo, tak bude někdo bojovat proti Černým jezdcům. Nejdříve si musíme být jisti, že se to zaklínadlo rozplynulo a je pryč, a pak teprve povedeme armádu do bitvy.“

„To je tedy velmi ctižádostivý plán.“

„To tedy je," souhlasil Acaren. „Ale pomohou nám ty meče. Žár srdce a Stín duše byly pro toto stvořeny. Byly stvořeny pro to, aby nás osvobodily."

Devlyn přikývl. „Mohu dát dohromady takových tisíc mužů, možná o pár stovek víc, Saesnesanů a Celanů," pronesl pomalu.

„A jakmile bude to zaklínadlo zrušeno, tak nepochybuji o tom, že si každý Celan najde nějakou zbraň a pozvedne ji proti Maedunům," prohlásil Acaren. „Tyrové na pobřeží nepřijdou, dokud to zaklínadlo nebude zrušeno. Jakmile jim dáš na vědomí, že už je vzduch čistý, pevně věřím, že se nám podaří zatlačit Maeduny zpátky do moře."

Devlyn se na dlouhou dobu odmlčel. Pak se podíval na Kiera a tázavě nadzvedl jedno obočí.

„Starý Gordan pravil, že ze západu přijde král," ozval se Kier. „Tvůj otec mu bezvýhradně věřil. A já jsem mu také uvěřil."

„Acaren je tím králem," pronesl mírně Rowan. „Opravdu je tím králem."

Devlyn si pozorně prohlížel Acarena a nepokrytě ho zkoumal. „Jestli dokáže, že je tím králem," pravil nakonec, „pak za ním saesnesská armáda půjde a já sám ji povedu."

Acarena probudil lehký dotyk na rameni. Otevřel oči a uviděl, že nad ním stojí Devlyn. Venku už obloha pomalu bledla a blížilo se svítání.

„Pojď se mnou," požádal ho tiše Devlyn. „Chci ti něco ukázat."

Acaren ho následoval. Devlyn ho vyvedl z údolí nahoru a kráčel s ním výš do hor, a pak vyšel na strmý ostroh vyčnívající nad hory s výhledem daleko na východ.

Stáli na horském hřebeni nad Hřbetem Celi a dívali se na východ, kde se už brzy mělo objevit slunce. „Je to takový malý obřad," ozval se Devlyn tiše. „Připomínka toho, co jsme ztratili. Začal s ním můj děd Cynrik, který ještě pamatoval bujné zelené pláně na Letních pastvinách, rozprostírajících se mezi Gliessou a mořem. Když ten stařec zemřel, pokračoval v tom obřadu můj otec Wykan a na jejich památku jsem jej převzal i já."

Dole pod nimi byla vidět ostrá hranice, která označovala dosah moci černokněžníka Hakkara z Maedunu. Dokonce i v tom šeru před úsvitem byla jasně viditelná.

„Sem na nás to zaklínadlo nedosáhne," sdělil Devlyn Acarenovi. „Ale Hakkarovi Černí jezdci ano, pokud nás uvidí."

Pak Devlyn odvrátil zrak od hranice a zadíval se daleko na východ, daleko za obzor, někam tam, kde ležely zelené louky Letních pastvin. „Tam někde leží země, pro kterou jsem se narodil, a které jsem měl vládnout. Letní pastviny. Nikdy jsem je neviděl." Podíval se na Acarena. „Můj děd přicházel sem na tento hřeben navzdory Hakkarovi, navzdory Černým jezdcům. A stejně tak sem chodím i já." Hrdě vztyčil hlavu a pozvedl hlas k vycházejícímu slunci a začal opět vyprávět příběh, který kdysi vyprávíval jeho děd a po něm jeho otec.

A tehdy Tiernyn, mladý Výsostný král ostrova Celi, porazil v bitvě u průsmyku Brae Drill Elesana, celwaldu Saesnesanů. Pod nátlakem porážky klesl Elesan na kolena, ale svou hlavu před vítězem nesklonil. „Bitvu jsem prohrál, ale poroben nejsem," děl králi.

„Vskutku," odvětil král, „neboť oba jsme muži z Celi. Po šest pokolení žije tvůj lid na východě a po šest pokolení spolu naše národy krutě válčí. Tímto dnem to skončí. Přísahej mi věrnost, Elesane, celwaldo z Celi, a já navždy zaručím tobě a tvým nástupcům Letní pastviny, kde budeš moci žít v klidu a míru po zbytek svých dnů a tvůj lid tam bude vzkvétat a naše národy budou žít ve vzájemném míru a porozumění." A když toto řekl, zvedl Elesana na nohy a bratrsky se objali a políbili.

Pak klesl celwalda Elesan před Tiernynem na kolena, sklonil hlavu a čelem se dotkl králových nohou. „Buďte mými svědky," vykřikl na shromážděné Saesnesany a Celany. „Dávám ve vší cti a s úctu tomuto muži to, co si nedokázal vymoci ani silou zbraní. Dávám mu svůj život a svou věrnost a stejně tak se zaváží mí synové jeho synům a tak bude až do skonání věků."

A pak vstal a odvedl svůj lid domů.

Devlynův hlas se nesl daleko nad útesy. „A i já dovedu svůj lid domů.“ Hory odrážely jeho hlas a vracely jeho slova ozvěnou zpět až zněla jako vzpurný lidský chór.

Obrátil se k Acarenovi a poklekl na jedno koleno. „A tak jako můj předek přísahal svou věrnost tvému předkovi, tak i já přísahám svou věrnost tobě a mí synové tvým synům a tak i synové mých synů. Díky tobě a tvému bratru opravdu po celé té předlouhé době dovedu svůj lid domů.“

27

Kráčeli po příkré, úzké stezce zvěře, která vedla mezi stromy vysoko nad hlavní cestou. Navzdory chladu a jemnému mrznoucímu mrholení nasadil Devlyn, který šel v čele, svižný krok. Acarenovi bylo zima. Snažil se držet krok s Devlynem, ale dalo mu to dost zabrat. Pomalu si začínal myslet, že všichni ti tři Saesnesané – Devlyn, Kley a Kier – mají něco společného s horskými kamzíky. Neúnavnými horskými kamzíky. Nebo s kachnami, když by se vzalo v úvahu, jak málo na ně ten déšť působí, pomyslel si Acaren kysele.

Rowan s Eliene na tom nebyli o mnoho lépe. Ani Ceitryn. Ale jestli byl pro ně ten svižný krok příliš náročný, nedávali to na sobě moc znát. A pokud šlo o Cynrika – Cynrik byl jako vždy tak neproniknutelný a nepřístupný jako žulové štíty samotné.

Pod jedné straně hory nahoru, po druhé dolů. Byla to určitě ta nejkratší cesta zpět na pobřeží, ale stejně tak jistě to byla ta nejsvízelnější. Ale jestliže Cynrik s Kierem, jeden jak druhý dost starý na to, aby mohl být jeho otcem, dokázali to sebevražedné tempo udržet, tak to dokáže i on.

Devlyn s Kleyem si tu a tam vyměnili pár slov. Mluvili saesnessky a Acaren by se musel hodně soustředit, aby jim rozuměl, ale právě teď potřeboval veškerou svou pozornost na to,

aby na kluzkých a vratkých kamenech na cestě nešlápl špatně a nezřítil se dolů do řeky.

Když se jim kdysi Mioragh snažil vštípit saesnesštinu – učil Acarena společně s Rowanem a Gabhainem – tak si na to Acaren naříkal s tím, že ji stejně nikdy potřebovat nebude. Mioragh vždycky jen výmluvně nadzvedl jedno obočí.

„Proč se nechceš učit jazyku, kterým se mluví ve tvé vlastní zemi?“ ptal se ho.

Podrážděný Acaren se bránil. „Ve Skai žádní Saesnesané nejsou.“

„Nikoli, Acarene, špatně jsi mne pochopil,“ odpovídal Mioragh s přehnanou trpělivostí, která Acarena dohánělа k šílenství. „Skai je jen jeden z krajů. Tvou zemí je Celi a Letní pastviny jsou stejně tak její součástí jako Skai, a Saesnesané jsou jedním z jejich národů stejně jako Skaiové.“

Pokud si Acaren dobře vzpomínal, tak to vždycky znechuceně vzdal a ten jazyk se učil. A Gabhain a Rowan jakbysmet. Acaren dosud saesnessky nemluvil s nikým jiným než s Cynrikem a Mioraghem, ale shledal, že mu toto procvičování poskytlo dobré základy. Když se dostatečně soustředil, nedělalo mu nějaké zvláštní potíže těm třem Saesnesanům rozumět, a dokonce byl schopen tím jazykem celkem plynně mluvit. Mioragh měl pravdu. Míval ji často, jenomže Acarenovi vždycky dlouho trvalo, než na to přišel, a obvykle ho to značně roztrpčilo.

Na vrcholku hřebene Devlyn zastavil, že si na chvíli odpočinou. Hory před nimi se svažovaly dolů a tvořily dlouhý, strmý ohyb, který mizel v jemném dešti. Mlha se na chvíli protrhla a Acaren zahlédl vysoký kužel Mrakonoše a za ním záblesk šedivé vodní hladiny, postříkané bílou pěnou.

„Mrakonoš,“ ozval se Devlyn. „Tanec Nemeara leží v jeho stínu. Asi čtvrt míle odtud je rozcestí a tam vás opustíme. Ale na úpatí tohoto horského hřebene je mělká jeskyňka, kde se můžeme společně naobědvat. Jestli najdeme dost suchého dřeva, tak bychom tam i mohli rozdělat oheň.“

Acaren si přitáhl plášť těsněji kolem sebe. Byl z dobré, nepromokavé vlny, ale ten vytrvalý déšť už ho stejně promáčet dokázal. Zimomřivě se zachvěl. „Oheň,“ pronesl toužebně. „Mám pocit, že mi už nikdy nebude teplo.“

Kley se na něj vesele zazubil. „To pochodování tě přece mělo zahřát," prohodil škodolibě. „Je to dobré na svaly."

Acaren mu oplatil stejným úsměvem. „Raději bych jel na koni a nechal na tom koni, ať se stará o to, jestli je jeho svalům teplo."

Kley se kysele ušklíbl a Devlyn se rozesmál. „Kley není zrovna jezdec," poznamenal. „A když už o tom mluvíme, tak já taky ne. Nikdo z nás. Kam se chceme dostat, tam se dostaneme po svých." Znovu popadl svůj vak a začal sestupovat dolů.

Stezka se svažovala po úbočí hřebene až na úroveň hlavní cesty, která se táhla napříč pobřežními pláněmi od severu k jihu. Acaren šel se sklopenou hlavou a dával pozor na cestu. Dokud Cynrik tiše nezaklel a nezastavil tak najednou, že mu Acaren málem šlápl na paty, nedíval se napravo nalevo.

„K zemi," zasykl naléhavě. „Blíží se sem Černí jezdci."

Devlyn, Kley a Kier už zmizeli mezi balvany a křovisky a Rowan s Ceitryn se ukryli s nimi. Acaren s Eliene se skrčili vedle Cynrika. Acaren opatrně vyhlížel skrz spleť holých šlahounů divokých růží a řebříčku, ale neviděl na cestě nic, a tak se obrátil k Cynrikovi a už už otvíral ústa, že se ho zeptá. Cynrik ho ostrým, příkrým posunkem zarazil a naklonil hlavu, jako by něčemu naslouchal. A pak to Acaren uslyšel taky – to neomylné chřestění kovových udidel a cinkání mnoha kopyt o kameny.

Vzápětí se z mlhy vynořila skupina mužů. Acaren napočítal dvacet Černých jezdců, důstojníka, korouhevníka a dva muže v šedi kouzelníků. Na žerdi splihle visel zmáčený praporec s letícím černým havranem v bílém poli. Oddíl projel kolem tak blízko, že až k nim dolehl silný pach koňského potu a vlhké kůže.

Důstojník jedoucí v čele se nedíval napravo nalevo. Jel s jednou rukou volně položenou na stehně, záda předpisově, hrdě napřímená. V každém směru předváděl svou přezíravost k mrholivému dešti, jako by to bylo něco příliš bezvýznamné a malicherné, než aby si toho všímal. Jeho hezká úzká, ostře řezaná tvář byla bledá, jako by se jen zřídkakdy dostal na slunce, a husté černé obočí mu nad kořenem nosu skoro srůstalo. Od nosu se ke koutkům úst táhly dvě hluboké rýhy a na rtech mu seděl drobný, přezíravý úsměšek. Bylo v něm něco, z čeho Acarenovi běhal mráz po zádech.

Acaren se bezděčně stáhl dozadu. Eliene prudce vydechla a přikrčila se hlouběji do křoví. Cynrik stiskl Acarenovi rameno a

aniž spustil z důstojníka oči, zavrtěl hlavou. Acaren se schoulil do svého pláště a zavřel oči, ale třást se nepřestal.

Když oddíl konečně projel kolem a zmizel z doslechu, a i chřestění udidel a cinkání kopyt zaniklo v dálce, postavil se Cynrik na nohy a tiše si ulevil několika kletbami.

Z křovin a vrbin za nimi se najednou jako lesní duch zhmotnil Devlyn. „Co to bylo?“ zeptal se.

Cynrik se zadíval směrem, kterým zmizeli Černí jezdci. Na čele mu naskočily hluboké ustarané vrásky. Položil ruku na jílec svého meče a na odřené černé kůži vyvstaly bílé klouby na jeho rukou. „To byl Hakkar,“ odpověděl. „To byl ten temný černokněžník sám.“

Acaren se natáhl dozadu a sevřel jílec svého meče. Rty měl pevně semknuté. „Jsi si jist?“ zeptal se.

Cynrik ztrápeně přikývl, jako by tuhle skutečnost potvrzoval už tolikrát, že ho to unavovalo. Rowan v kostech cítil, že má Cynrik pravdu. Když ten důstojník projížděl kolem, Rowan z něj cítil smrdutý puch krvavého černokněžnictví. Z toho znaku na praporci mu po celém těle naskočila husí kůže, jako by byl vlkem, který zvětřil vetřelce. Takže ty zvěsti, které Cynrik slýchal, měly pravdu. Temný černokněžník byl tady ve Skai.

„Jsem si tím jist,“ prohlásil Cynrik. „Byl to samotný Hakkar. Říkám vám, že jsem ho poznal.“

„Tys ho poznal?“ otázal se Acaren. „Jak jsi ho mohl poznat?“

„Strávil jsem pět let jako posel na Clendonanu, v Hakkarově pevnosti. Dost často mi dával kurýrní vak osobně, pokud v něm byly tajné zprávy, o kterých nechtěl, aby je někdo viděl, ani jeho pobočníci. Znám ho velmi dobře.“

„Ale to už je pětadvacet let,“ namítl Acaren. „Za tu dobu se určitě změnil. Možná, že to byl Horbad.“

„Byl to Hakkar,“ trval Cynrik zarytě na svém. „Nemohl jsem si ho splést. Za těch pětadvacet let se nezměnil, a nezměnil se ani za předchozích pětadvacet let. Používá své černokněžnictví i na to, aby si uchoval mládí. Bude tady nejméně do sta let, a jestli zemře, stane

se tak náhle a nečekaně. Tak se to s černokněžníky má. A každý Maedun to ví.“

„Přišel sem vymýtit poslední zbytky magie, které ještě ve Saki a Wenyddu jsou,“ ozval se Devlyn. „Nepřímo se takové věci dozvídáme od Celanů, kteří jsou v moci toho zaklínadla. Lidé, kteří slouží v pevnostech, jsou sice v moci zaklínadla, ale nejsou němí. Mluví s ostatními ze své vesnice, a ti vesničané nám to říkají. Posledních čtrnáct dní kolují zvěsti o tom, že sem Hakkar přijde.“

„A už je tady,“ pronesl Rowan. „Ale nemohu tvrdit, že by se mi to nějak zvlášť líbilo.“

Devlyn přikývl a obrátil se k Acarenovi. „Co chceš, abych já se svými lidmi dělal, lorde? Jsme pod tvým velením.“

„Jak jsem ti řekl, mám slíbenou podporu tyrské armády,“ odpověděl Acaren.

„Připlují na tyrských lodích do starého přístavu u Dun Llewenu; tam mohou čluny snadno přistát. Počkají na znamení z pobřeží, že bylo zaklínadlo zničeno a že se mohou vylodit. Můžeš přivést armádu, kterou postavíš, na pobřeží, kde se spojí s Tyry a dát tyrským šlechticům znamení?“

„Ano.“

„A co ti Celané, kteří jsou teď omámeni zaklínadlem?“ zeptala se Ceitryn. „Lze od nich čekat nějakou pomoc?“

Devlyn pokrčil rameny. „Snad ano. Jakmile bude zaklínadlo zrušeno, půjde s námi každý Celan z těchto hor. Zaklínadlo jim brání napadnout Maeduny. Ale nebrání jim, aby je nenáviděli.“ Věnoval Acarenovi tvrdý, zachmuřený, dravčí úšklebek. „Jestliže zničíš to zaklínadlo, budeš mít svou celskou armádu, čítající tisíce mužů, lorde králi. Nebudou-li mít žádné jiné zbraně, budou mít alespoň své ruce.“

„Jak to zaklínadlo zrušíš?“ zeptal se Kier. „Máš už nějaký plán?“

Acaren letmo pohlédl na Rowana a pak se vrátil pohledem ke Kierovi. „Budeme mít meče Kováře Wyfydda,“ odvětil.

Devlyn zvolna, zamyšleně přikývl. „Píseň mečů,“ poznamenal. „Starý Gordon měl pravdu. Pak už tedy přišel ten čas.“

„Taky si to myslíme,“ ozvala se Eliene a poočku se podívala na Rowana. „Jo, myslíme si, že nastal čas chopit se mečů, které pro tento účel Wyfydd určil.“

„Ale máte už nějaký plán,“ zeptal se Kier znovu.

„Ten plán závisí hodně na tom, kam nás ty meče povedou,“ odpověděl Acaren. I on střelil pohledem po Rowanovi. „A taky máme magii mého bratra.“

Rowan se zahleděl dolů na své ruce. Magii. Jo, kdyby. Obrátil hlavu a střetl se Ceitryninýma šedýma očima. Vyrovnaně, bez úsměvu mu hleděla do očí. Možná že nyní, s ní, když byl úplný, by na to mohla jeho magie stačit.

Devlyn si zavěsil na rameno svůj luk a toulec se šípy. „Měli bychom vyrazit dál,“ poznamenal. „Lorde Acarene, můžeš počítat s tím, že až Tyrové dorazí, bude tvá armáda Saesnesanů a neporobených Celanů připravena. Na to neprodleně dohlédneme.“

Pozdně odpolední slunce už viselo nízko nad západními útesy, když Rowan uviděl z údolí před nimi stoupat do vzduchu sloup dýmu. O chvíli později les prořídl a Rowan shledal, že hledí na statek. Byl to ovšem dost podivný statek. Po jedné straně hlavní cesty, vinoucí se údolím od západu na východ, stál velký kamenný dům, zatímco stáje a výběh se rozkládaly na druhé. Ve výběhu bylo nějakých deset dvanáct koní, ale Rowan nezahlédl jediný kus dobytka a ani kravín, kde by mohl dobytek být.

Cynrik zastavil tak, aby zůstali schováni v lese, rukávem si utřel zpocené čelo a sledoval Rowanův pohled, namířený do údolí. „Poštovní stanice,“ ozřejmil mu to.

„Poštovní stanice?“ ozval se Acaren a zadíval se do údolí. „Koně. Pár by se nám jich mohlo hodit.“ Tiše, leč s chutí zanadával a pak se opřel o kmen cedru a stáhl si levou botu. Potichu si sám pro sebe brblal nějaké nadávky, botu obrátil a vyklepal z ní malou sbírku kamínků. „Řek bych, že jsem tam měl polovinu těchhle hor,“ zavrčel a ještě jednou botou důrazně zatřásl. „Už to trvá moc dlouho,“ usoudil. „Takhle sem Fionh přivede tyrskou armádu dřív, než ty meče najdeme.“

„Pochybuji, že bychom tam mohli jen tak přijít a zdvořile požádat o zapůjčení pěti koní,“ nadhodila Eliene.

Ceitryn se letmo podívala na Rowana, jedno obočí přemítavě nadzvednuté, a pak sklouzla pohledem dolů na poštovní stanici.

„Uvidíme,“ pravila zamyšleně. Pouto mezi nimi se potěšitelně zachvělo a Rowanovi se zdálo, že zachytil záblesk toho, na co myslela.

„Máš nějaký nápad, lady?“ zeptal se Cynrik.

„Myslím, že ano.“ Ceitryn se obrátila k Rowanovi. „Mohl bys nás zahalit maskovacím zaklínadlem tak, abychom vypadali jako něco naprosto jiného a mohli sejít dolů a…“ zaváhala.

„Půjčit si nějaké koně?“ dořekl to Rowan za ni.

„Přesně tak.“

Rowan si zamyšleně hryzal ret a pak se znovu zadíval na poštovní stanici. „Já nevím.“ Pouto mezi nimi s každým úderem jeho srdce jemně tepalo. S její pomocí už dokázal věci, o kterých kdysi ztratil naději, že by je kdy mohl uskutečnit. Maskovací zaklínadlo nemohlo být ani zdaleka tak složité jako splétání sluneční záře do zrcadel. „Dokážu to,“ prohlásil pevně. „My to dokážeme,“ opravil se posléze.

„Máš na mysli, že nás zamaskuješ, abychom vypadali jako Černí jezdci?“ zeptal se Acaren.

„To nejde,“ ozval se Cynrik. „Ani jako poslové. Tady je daný pevný řád. Poslové přijíždějí v pevném, předem určeném čase. A jestliže oddíl Maedunů potřebuje vyměnit koně, tak se to musí předem hlásit. Jestliže se tam najednou vynoříme odnikud a budeme se tvářit jako vojáci, kteří žádají náhradní koně, tak způsobíme takový poplach a zmatek, že bude trvat čtrnáct dní, než se ten zmatek uklidní a velitel stanice bude důrazně vyzván, aby podal vysvětlení na Clendonan. Žádní poslové ani Černí jezdci.“

Slunce klesalo za obzor a po dně údolí se rychle plížily dlouhé stíny hor. Rowan je chvíli sledoval a pak pokývl hlavou.

„Světlo a stín,“ zamumlal. „Můžeme se skrýt v těch skvrnách světla a stínů.“

Ceitryn vzhlédla. „Jo,“ souhlasila zvolna. „Ano, to by mohlo vyjít.“

Natáhl se pro její ruku. „Zůstaň nám nablízku,“ požádal ji a pak se otočil a vyrazil dolů do údolí.

Rowan si přitáhl vlákna moci ze země a ze vzduchu a spletl je jako měňavý zářivý barevný jasný plášť, který přes nich pět přehodil. Zevnitř to vypadalo, jako by byli obklopeni chvějivými vlnami horka. Věděl, že zvenčí vypadají jako pouhý vánek, který čeří trávu a rozechvívá listy na stromech.

Pouto, které jej spojovalo s Ceitryn, se chvělo, jak do něj Ceitryn vlévala svou sílu a posilovala jeho magii. Jejich duše se spojovaly a splývaly, až si nebyl jist, kde končí on a začíná ona. Naplnilo ho to takovou radostí a dýchalo se mu tak lehce, až se mu štěstím rozbušilo srdce.

Z domu vycházela vůně připravovaného jídla a cinkání nádobí a příborů. Zjevně přišel čas večeře. Rowan však na Maeduny nemyslel, soustředil se jen na udržení zaklínadla.

Když se sunul přes mýtinu, cítil se, jako by byl pramínkem kouře vycházejícím z Ceitryniny ruky. Rozhodně to byl hodně zvláštní pocit. Díval se, jak Acaren, Eliene a Cynrik chytají pět koní a přinášejí ze stáje jezdeckou výstroj.

Právě když odváděli koně pryč, uslyšeli klapnout dveře domu. Na dvůr vyšel podkoní a jak přecházel přes cestu směrem do výběhu, zadíval se na západ. Díval se přímo na Rowana a Rowanovi leknutím vyskočilo srdce až do krku. Vlákna magie, která svíral v rukou, se začala rozpouštět. Podkoní svraštil čelo a vykročil k Rowanovi.

„Klid," zašeptala Ceitryn. „On vás nevidí."

Rowan se zhluboka nadechl a zaklínadlo se zase zpevnilo. Podkoní potřásl hlavou a pokračoval dál směrem k výběhu. Než o pět minut později oznámil blížící se dusot kopyt příjezd nějakého posla, Rowan své zaklínadlo už zase pevně ovládal a už byli hluboko v lese na úbočí hory a v bezpečí.

28

Tihle koně byli menší a podsaditější než koně, na které byl Acaren zvyklý, ale měli dobře vyvinuté svalstvo, hluboký hrudník a statné hýždě, což snad svědčilo o rychlosti a vytrvalosti, a možná i o schopnosti nést těžká břemena.

Osedlání koní bylo otázkou okamžiku. Rychle nasedli a zamířili na severozápad, kde se vypínal kužel Mrakonoše. Zarostlá cesta vedla podél říčky, která se prudce řítila z hor na pobřežní pláň.

Cesta byla tak úzká, že museli jet v řadě za sebou po jednom. Ceitryn jela za Cynrikem, za ní jel Rowan a za Rowanem Eliene. Acaren jejich průvod uzavíral a snažil se rozhlížet na všechny strany naráz.

Nad cestu se skláněly větve stromů, splétaly se pospolu a vytvářely jakýsi tunel, ale pupeny a drobné zelené lístky jim neskýtaly žádnou ochranu před mrholením. Cesta se kroutila a zatáčela podle krajiny táhnoucí se podél divoké horské říčky.

V šumění ženoucí se vody zanikal zvuk koňských kopyt dopadajících na měkkou půdu. Acaren se v sedle napjatě předkláněl a všechny smysly měl tak zbystřené, aby mu neunikla jediná známka nějakého nebezpečí, že si uvědomoval i splašený tlukot vlastního srdce a slyšel i vlastní dech.

Ti Černí jezdci je však zaskočili naprosto nepřipravené. Napadl je více než tucet Maedunů, kteří se s tasenými meči vyhrnuli z lesa

před nimi. Acaren si právě tak stačil uvědomit, že s nimi není nikdo v šedém hávu kouzelníků, a už na ně Jezdci zaútočili.

V okamžení pevně třímal v ruce svůj meč; zatočil jím nad hlavou a patami kopl koně do slabin. Vyrazil rovnou do středu černě oděných Jezdců a mečem se nad hlavou prudce rozmachoval ze strany na stranu. Eliene se držela u něj, jako by byli spoutáni neviditelným vláknem. Neztratil by ji stejně jako by neztratil svůj vlastní stín.

Rowan zařval něco na Ceitryn a tasil meč. Se zuřivým úšklebkem na tváři se prosekal k Acarenovi. Cynrik vedle něj švihal mečem a střežil Rowanovu pravici stejně udatně jako Eliene střežila Acarenovu levici.

Acaren divoce řval a sekal mečem nalevo napravo. Cítil, jak se jeho čepel zasekla do masa a kostí a vytáhl ji zpět zrudlou maedunskou krví. Oči mu planuly bojovým zápalem. Koně řídil jen koleny, aby měl volné ruce – zavířil s ním a otočil se tváří v tvář Černému jezdci za sebou. Někde vzadu v hlavě si uvědomoval, že Jezdci jsou vůči nim v přesile tři na jednoho, a možná i čtyři na jednoho. A navíc měli výhodu překvapení na své straně.

Jeden z Jezdců zaútočil přímo na něj, vrhl se na něj se zdviženým mečem, připravený seknout. Acaren se otočil, aby se mu postavil, ale Jezdec najednou přepadl dopředu, s hlavou skoro oddělenou od těla, z jeho krku vytryskla krev a Acaren zjistil, že se přes prázdné sedlo Maedunova koně šklebí na Rowana. Rowan se na něj ušklíbl zpátky a pak se otočil do střetu s dalším protivníkem. Z jeho čepele odkapávala rudá krev. Acaren se rozesmál a zavířil kolem dokola, aby odrazil temný meč, který se na něj řítil zleva.

Cynrik zmizel v klubku Černých jezdců. Vzápětí z chumlu vyrazil jeho kůň bez jezdce a pádil do lesa nad cestou. Acaren Cynrika nikde neviděl, ale neměl čas se pořádně rozhlížet.

Rowan popohnal svého koně blíž k Cynrikovi obklopenému Černými jezdci. Zleva na něj jeden z nich zaútočil – rozmáchl se mečem přímo na něj. Rowan jeho ránu zarazil svou čepelí, ale jak se uvolnil a sekl po svém protivníkovi zespoda, vrhl se na něj další a bodl hrotem meče směrem k jeho boku. Rowan se zkroutil, ale nestihl vést svou ránu natolik rychle, aby jeho bodnutí odklonil, a hrot meče mu zajel hluboko do svalu na stehně. Spadl na zem, ale při pádu ještě stačil vytasit dýku. Jak se Černý jezdec snažil uvolnit

svůj meč, spadl na zem zároveň s Rowanem a Rowan mu zabodl dýku do hrudi a probodl mu srdce.

Koutkem oka zahlédl Acaren, jak Rowan mizí pod klubkem Černých jezdců. Ceitryn, bledá jako křída, vykřikla strachy a vztekem, seskočila z koně, popadla meč jednoho padlého Černého jezdce a prudce jím sekla po zádech Jezdce, který stál nad ležícím Rowanem a zvedal meč, aby mu zasadil smrtelnou ránu. Acaren předkloněný v sedle dopředu popohnal svého koně směrem k místu, kde ležel Rowan, a špičkou meče zasáhl dalšího Jezdce zezadu do spodní části lebky a přesekl mu páteř. Ceitryn se na něj ani nepodívala. Rovnou se vrhla na dalšího Maeduna. Sice neprošla takovým výcvikem jako Eliene, ale jak se na ni Acaren zadíval, uvědomil si, že dokáže být divoká jako šelma. Byl jen rád, že jí nemusí čelit on.

Z toho zmatku se najednou vyloupli čtyři Jezdci na koních a s jasným úmyslem zamířili k Eliene a odřízli ji od Acarena. Eliene se točila kolem dokola a švihala kolem sebe mečem. Jednoho z nich sekla přes hrudník. Ale dřív než stačila meč znovu zvednou do střehu, vrhli se na ni tři zbývající. Jeden z nich švihl mečem a rukou, ve které svíral jílec, ji zasáhl do hlavy těsně nad ucho. Eliene se zhroutila koni na šíji, ale dřív než mohla spadnout na zem, tak ji další Černý jezdec chytil kolem pasu, stáhl ji z koně a přehodil si ji před sebe přes sedlo.

Acaren málem ochraptěl, jak na ni volal. Otočil se a hnal svého koně k ní. Jak se zoufale snažil k ní prodrat, dostal se do sevření dvou dalších Jezdců, a jak se otočil, aby sekl po tom vpravo, tak ho Černý jezdec zleva udeřil plochou čepelí přes hrudník. Acarenovi ten úder vyrazil dech, ztratil rovnováhu a spadl dozadu. Jak dopadl na zem, skočil na cestu za něj jeden z těch dvou a zezadu ho kopl do hlavy. Acaren se zkroutil do klubíčka, jako by se chtěl chránit a zůstal nehybně ležet, omráčený a neschopný ani zaostřit pohled. Jezdec se k němu sklonil, popadl ho kolem pasu, přehodil si ho přes sedlo a vyšvihl se do sedla za něj.

Rowan slyšel Acarena křičet a vzhlédl právě v okamžiku, kdy si ten jezdec přehodil jeho dvojče přes sedlo, jako by to byl jen nějaký pytel mouky. Zašátral po svém meči a vrávoravě se postavil na nohy. Zraněná noha se pod ním podlamovala a z té bolesti se mu chtělo zvracet. Křičel, ale pomoci Acarenovi nemohl.

Ceitryn zaječela a Rowan se otočil. Byla obklíčená Černými jezdci a zoufale bojovala o jeho i svůj život. Ztratil přehled o tom, kolik mužů je obklopuje. Ty samé schopnosti, které změnily jeho meč v lesklé zrcadlo míhající se kolem něj na cvičném poli, držely Jezdce v mezích, když jím zatočil a tančil. Ale nakolik se mu nemohli dostat na kůži, tak ani on jim nemohl uniknout a těch pět Černých jezdců zatím s Eliene a Acarenem pádilo tryskem po cestě pryč.

Jeden z Jezdců se dostal příliš blízko. Rowanův meč mu projel hrudí; Jezdec se bolestí zkroutil a padl na zem. Rowan odrazil výpad dalšího Jezdce a otočil se proti třetímu. Nohy se mu v blátě na cestě, mazlavém krví, smekaly. Upadl do bláta na jedno koleno a rychle zvedl meč, aby odrazil smrtící ránu ještě dalšího Jezdce. Maedun uklouzl, Ceitryn se vrhla do strany, prudce mečem odsekla a podsekla Jezdci nohu.

Kolem nich bylo ještě šest Černých jezdců. Zoufalý Rowan si uvědomoval, že ten boj ani on, ani Ceitryn dlouho nevydrží. Byl uřícený a dech mu bolestivě hvízdal v hrdle. Cítil, že mu jeho noha musí v každém okamžiku pod tou námahou vypovědět službu. Meč v jeho rukou byl těžký jako z olova a Rowan už jen tupě přemítal, jak dlouho ještě bude mít sílu ho zvedat a švihat s ním.

Za sebou zaslechl překvapené zachrčení. Jeden z Jezdců padl na zem obličejem do bláta. Z páteře mu trčel černě opeřený šíp. Vzápětí se objevil Devlyn s Kierem, s luky a šípy připravenými k výstřelu. Pod Kleyovým šípem klesl další Jezdec.

U Rowana s Ceitryn už zůstali jen dva Jezdci na koních. Na cestě mezi Ceitryn a těmi třemi Saesnesany se objevil opěšalý Cynrik, divoce sekl mečem po jednom z těch Jezdců a smetl ho ze sedla. Druhého zasáhl černě opeřený šíp do oka. Muž se prkenně v sedle zhroutil – byl už mrtvý, ale z koně nespadl.

Rowana zaplavila vlna nevolnosti. Upustil meč a klesl k zemi. Třásl se zimnicí. To je zřejmě z té ztráty krve, pomyslel si mlhavě. Ta rána na noze musela silně krvácet, ale v zápalu boje si toho nemohl všímat. Jen matně zaznamenal, že poslední Černý jezdec spadl z koně a zhroutil se mu přes nohy.

Se zastřeným vědomím ještě zvedl zrak a jako ve snách se díval na Ceitryn, jak k němu přichází a klesá vedle něj na kolena. Byla špinavá a rozcuchaná, ale zdálo se, že ten boj přečkala bez úhony.

Její překrásnou tvář hyzdila jen malá krvavá šmouha. Se silou, o které ani netušil, že ji v sobě má, vzala jeho tělo a odsunula ho ze zablácené cesty na trávu.

Rowan jí chtěl říct, jak je šťastný, že není zraněná, ale Ceitryn mu položila prst na ústa.

„Nemluv, můj drahý," zašeptala. „Šetři své síly."

Rowan měl šaty celé od krve a přemítal, kolik z toho může být jeho krev a kolik maedunská. Poslepu se snažil nahmatat ránu na stehně, ale nemohl ji najít. Ceitryn uchopila jeho ruku a položila mu ji na břicho.

„Klid, můj drahý. Jen klidně lež. Prosím."

Vedle Ceitryn si na kraj cesty přidřepli Cynrik s Devlynem. Cynrik měl na ruce těsně nad pravým zápěstím narychlo přiložený obvaz. Zezadu měl na ruce zaschlé stružky krve. Rowan na něj chvíli zíral, pak sklouzl zrakem na Devlyna. Míhali se mu před očima – viděl je nejasně, mlhavě a roztřeseně a nakonec musel zavřít oči, aby potlačil nevolnost.

„Žije?" dolehl k Rowanovým k uším odněkud zdálky Cynrikův hlas.

„Ano," odpověděla Ceitryn. „Podrž ho. Ta rána je dost zlá. Ztratil spoustu krve."

Cynrik vsunul ruce Rowanovi pod záda, nadzvedl ho a přitiskl si ho pevně k hrudi. Ceitryn položila ruce Rowanovi na ránu na stehně a zavřela oči. Jemné proudy moci v zemi a ve vzduchu kolem Rowana zesílily. Měl pocit, jako by byl zasažen přílivovou vlnou či náporem větru. Moc se vlévala do ní a vzduch kolem ní se zatetelil. Pak kolem ní splynul v proudech světla a vystřelil z jejích rukou do jeho stehna. Rowan se Cynrikovi v náručí křečovitě vzepjal a rysy se mu zkroutily, ale nevydal ani hlásku. Když Ceitryn své ruce odtáhla a posadila se zpátky na paty, byla bledá a vyčerpaná, ale po rozšklebené ráně nezůstalo ani stopy.

„Už je to hotovo?" zeptal se Cynrik. Jeho hlas Rowanovi zněl, jako by Cynrik mluvil z hlubin studny. „Už je zdravý?"

„Bude brzy," odpověděla Ceitryn. „Ale dneska dál jet nemůže. Musí si odpočinout a načerpat síly. Ránu jsem Uzdravila, ale ztratil hodně krve, takže jsem musela použít i jeho vlastní sílu, abych ho Uzdravila."

Rowan zvedl zrak a podíval se na Devlyna. Devlyn ostražitě stál s lukem v ruce a šípem mezi prsty, připravený jej okamžitě nasadit na tětivu a vystřelit. Kolem něj zářilo světlo jako svatozář. Rowan oslepeně zamrkal a světlo pohaslo.

„Zachránili jste nám život," zamumlal. „Díky. Ale proč jste se vlastně vrátili?"

„Viděli jsme tu hordu," odpověděl Devlyn a kývl směrem k ležícím tělům Černých jezdců. Mezi nimi chodil Kley s Kierem a sbírali luky, toulce se šípy a dýky. „Napadlo mne, že jim asi vběhnete do cesty a budete potřebovat pomoc."

„A měli jste pravdu," odtušila Ceitryn. „Teď budeme muset zjistit, kam odvezli Acarena a Eliene."

„Nejbližší pevností je tady Greghrachova skála," ozval se Cynrik. „Ti Jezdci je určitě vzali tam."

„Pak bychom tedy měli jít za nimi." Devlyn zasunul šíp zpátky do toulce. „Pomůžeme vám."

„Ne," odmítl to Cynrik.

Devlyn se k němu obrátil se vzteklým úžasem na tváři. „Ne?" vyjel na něj. „Co myslíš tím ‚*ne*'?"

„Přesně to," odvětil Cynrik. „Ne. Dva nebo tři lidé mohou mít naději, že se jim podaří nepozorovaně proklouznout do pevnosti. Ale půl tuctu ne. A rozhodně nemá naději nikdo, kdo nemá odolnost vůči Hakkarovu zaklínadlu. Kier byl adoptovaný Tyaddy, ale ty, lorde Devlyne, a ani Kley nemáte vůči zaklínadlu žádnou odolnost." Sklouzl pohledem na Ceitryn. „A bohužel se obávám, že ani ty, lady."

„Moje babička byla Tyaddka," namítla Ceitryn. „A svůj Dar Uzdravování jsem zdědila po svém dědovi. Možná, že jsem zdědila i tyaddskou odolnost."

„Doufejme, lady," odtušil chmurně Cynrik.

„Já se toho odvážím," prohlásila Ceitryn zarytě. „Já Rowana neopustím."

Rowan o Hakkarově zaklínadlu dosud ani nepřemýšlel. Teď zvedl ruku a zašátral po tom malém talismanu, který měl kolem krku. Ale Cynrik na něj nezapomínal. A měl pravdu.

Devlyn si znechuceně odfrknul. „Máš pravdu," pravil s nevraživostí v hlase. „Ale…"

Cynrik mu skočil do řeči. „Ne, Devlyne. Ty, Kley a Kier musíte shromáždit svobodné Celany a Saesnesany a čekat s nimi na příjezd tyrské armády. To je rozkaz. Jenom ztrácíme čas. Musíme zachránit Acarena a Eliene.“

„Dokážete to sami?“

„Budeme muset, ne?“

Devlyn si znovu znechuceně odfrkl a Cynrik se nevesele uchechtl. „Jakmile na tom bude Rowan natolik dobře, aby mohl jet dál, vyrazíme,“ prohlásil.

„Zítra už by měl být natolik silný, aby mohl jet,“ oznámila Ceitryn.

„Ne,“ prohlásil Cynrik.

„Je mi to líto, lady, ale bude muset jet hned. Je naprosto nezbytné, abychom vyjeli hned. Jestli se neudrží na koni sám, tak pojede v sedle přede mnou.“

Ceitryn položila Rowanovi ruku na čelo a Rowan ucítil na kůži její chladné a hebké prsty. „Spi, můj milovaný,“ zašeptala. Zaplavovaly ho vlny temnoty, jedna za druhou. Nemohl jim déle vzdorovat a zavřel oči.

„Musíme vyrazit,“ opakoval Cynrik.

Rowan namáhavě otevřel oči a nejistě bloumal pohledem z jednoho na druhého. „Takže jedeme za Acarenem a Eliene?“ zeptal se.

„Ještě ne,“ odpověděl mu rychle Cynrik. „Nejdříve musíme jet k Tanci Nemeara.“

29

Na rozlehlé, rovné pobřežní pláni u úpatí Mrakonoše stály velebné kameny Tance. Na západě se rozkládalo Západní moře, v šerém světle nadcházejícího rozbřesku stříbřitě šedivé. Čistá, bezmračná obloha slibovala přejít v jasnou modř, ale zatím byla jen šedivá se světlým nádechem stříbřitě modré. Kameny samotné se v oparu stoupajícím z mokré trávy tyčily jako velebné šedivé stíny.

Šedivé kameny, šedivé moře, šedivá obloha, šedivý opar. A šedobílé obláčky, které jim v ostrém chladném jarním ranním vzduchu stoupaly od úst.

Rowan si přitáhl plášť těsněji k sobě a dlouze, roztřeseně se nadechl.

Když se toho rána před rozbřeskem vzbudil, shledal, že se s Cynrikem a Ceitryn nachází nízko na úbočí Mrakonoše, ani ne hodinu jízdy od Tance. Byl zesláblý a netečný, odtržený od skutečnosti, jako by jeho duše nebyla pevně v jeho těle, ale neměl ani tušení, proč má ten podivný pocit neskutečna a chvíli se tam jen polospící omámeně motal.

Ze spánku ho vytrhl obraz Acarena, ležícího bez života na cestě. Zadýchaně se probral a zjistil, že leží zachumlaný ve svém plášti a v pokrývce, schovaný pod žulovým převisem a za vrbinami a hložím. Za stromy osvětlovaly zemi první záblesky blížícího se rozbřesku, chabých, neurčitých barev. Chvíli zmateně seděl a

zvažoval, kde vlastně je a jak se sem dostal. Jediné, co si pamatoval, byla ustaraná tvář Ceitryn, která se k němu skláněla a pokládala mu ruku na čelo. Její ruka byla chladná a hebká.

Prostrčil ruku mezi záhyby pláště a deky, až prsty narazil na potrhanou látku kalhot, ztvrdlou křupavými skvrnami zaschlé krve. Ale nenašel nic bolavého. Žádnou otevřenou ránu. Žádné zranění.

Je Uzdravený.

No jistě. Je Uzdravený. Ceitryn by ho přece na to zranění nenechala zemřít, pokud mu mohla pomoci. Ani by nedopustila, aby ho to bolelo.

Jakmile Cynrik uviděl, že je Rowan vzhůru, donutil je svižně opustit tábořiště, zanechat ho tak, jak bylo, a rychle vyrazit k Tanci. Chtěl tam dorazit dřív, než za hřbetem Mrakonoše vyjde slunce. Bystře je vyhnal ze studeného ležení a do sedel. Hnali koně čilým klusem a k pobřežní planině dorazili právě v okamžiku, kdy slunce zbarvilo východní oblohu růžovými, blankytnými a zlatými pruhy.

O Tanci Nemeara slýchal Rowan vyprávět po celý svůj život a myslel si, že ví, co má čekat. Ale skutečnost těch velebných, úctu vzbuzujících ohlazených kamenů mu málem vyrazila dech. Na rozlehlé planině se ostře rýsoval trojitý prstenec kamenů. Vnější prstenec sestávající z kamenů po dvou korunovaných kamennými překlady měl v průměru více než sto padesát kroků. Druhý prstenec sestával z mohutných menhirů kolem dokola pospojovaných kamennými klobouky a byl ještě vyšší, než první. Vnitřní prstenec nebyl úplně uzavřený, byla to podkova sestavená ze sedmi vztyčených kamenů obklopujících nízký kamenný oltář, černý, ohlazený a lesklý, že zářil jako jantar.

Z tance sálala moc jako teplo z rozpáleného krbu. Ta síla moci mu rozechvívala nervy a šlachy jako hudba, která rozechvívá strunu harfy, pronikala mu kostmi a svaly a zrychlovala mu tep. Svědily ho z ní špičky prstů a na šíji mu naskakovala husí kůže. Bušila do něj jako silný jarní západní vítr a Rowan měl pocit, že by se o ni mohl opřít stejně jako o prudký vítr.

Ceitryn k němu přistoupila blíž a vklouzla mu rukou do dlaně. Úchvatné živočišné působení kamenů jí očividně roztřáslo. Nic neříkala, ale ani nemusela. Rowan vycítil její zbožnou úctu k obrovitému Tanci, stejně velkou, jako byla ta jeho.

Jenom Cynrik vypadal klidně a nezúčastněně. Stál kousek stranou a s kamenným výrazem na tváři se netečně díval na Tanec. Nakonec se obrátil k Rowanovi.

„Teď už chápeš, proč jsme museli jít nejdříve sem?“ zeptal se ho. „Už tomu rozumíš?“

Rowanovi se podařilo odtrhnout pohled od vztyčených kamenů. „Ano,“ odpověděl. „Museli jsme sem jít dřív, než vyrazíme za Acarenem a Eliene. Měl jsi pravdu.“

„Já už jsem tady byla,“ ozvala se tiše, užasle Ceitryn. „Anebo se mi o tom zdálo. Já to místo znám.“

Rowan neříkal nic, jen jí lehce stiskl dlaň. Vyslovila jeho vlastní myšlenky nahlas. I on tady už byl. Mnohokrát. Nepochybně ve snu. Ale, pomyslel si, byly to víc než jen sny.

Ceitryn se zachvěla a zajela si rukama do vlasů. „Tak jsme tady, ale co dál?“ zeptala se.

Cynrik se lehce pousmál. „Půjdete dovnitř,“ sdělil jim.

Rowan couvl o krok dozadu. „Dovnitř?“ opakoval vyjeveně. „To snad ne.“

„To tedy ano,“ prohlásil Cynrik. „Ty i Ceitryn. A zejména ty.“

„Ale proč?“ zeptala se Ceitryn.

Rowan si uvědomil, že zná odpověď, ale čekal, co řekne Cynrik. S pohledem upřeným na něj odpovídal Cynrik spíš jemu než Ceitryn.

„Byl jsem tu dvakrát,“ pravil. „Poprvé jsem tu čekal s Kierem a tvým otcem a tvá matka šla dovnitř. Tam měla Vidění o mečích. Když vyšla, šli jsme za jejím Viděním na Dun Eidon, kde byly ty meče ukuty, a pak do jeskyně u moře, kde byly oba spojené meče skryty, ale byly vážně ohrožovány maedunským krvavým černokněžnictvím. A podruhé jsem tu byl…“ jeho hlas se vytratil do ticha. Cynrik se zhluboka nadechl a zavřel oči, jako by chtěl potlačit slzy, které se mu draly do očí.

„A podruhé?“ vybídl ho Rowan vlídně.

Cynrik dlouho mlčel a neodpovídal. Hleděl na Tanec, jako by měl dosud před očima výjev starý dvacet pět let. Nakonec se obrátil zpátky k Rowanovi. „Když jsem tu byl podruhé, byl tvůj otec už mrtev. Byl zabit mužem, kterého Horbad poslal po jeho stopě jako loveckého psa za jelenem.“ A pak se vrátil pohledem k Tanci, jako by se od něj nemohl odtrhnout.

„Tvým otcem," řekl Rowan tiše.

Cynrik po něm střelil pohledem a pak se zadíval zase na Tanec. „Ano. Mým otcem. Když Davigan zemřel, dopravil Kier Iowen sem. Šel jsem za nimi a dostihl jsem je krátce poté, co sem dorazili. Čekali jsme s Kierem tady a Iowen šla dovnitř a oba dva meče vzala s sebou. Když se vrátila, už je s sebou neměla."

„Ona je tam nechala?" zeptala se Ceitryn.

„Ano."

„Ale proč? Proč je nevzala s sebou na Skerry? Tam by určitě byly schované lépe."

Cynrik rozhodil rukama. „Řekla mi, že byly ukuty proto, aby osvobodily Skai," odpověděl. „Neměly opustit Skai, dokud jejich cíl nedojde svého naplnění. Pokud vím, jsou stále ještě tam uvnitř."

Ceitryn upřeně zírala na Tanec. „Ale po všech těch letech přece…" začala.

Cynrik se zatrpkle pousmál. „Maeduni dovnitř do Tance nechodí," pravil. „Jednou se pokusili ty kameny zporážet, ale ty kameny se ubránily samy. Dokonce i já se v blízkosti Tance cítím neklidně a mizerně."

„Ty meče tam uvnitř určitě ještě jsou a jsou v pořádku," prohlásil Rowan s náhlou jistotou. „Maeduni je nenašli. I ty meče se o sebe umí postarat."

„A vy musíte jít dovnitř a dostat je zpátky," doplnil ho Cynrik. „Myslím, že bez nich Acarena a Eliene osvobodit nemůžeme."

„Nějak si nejsem jist, jestli se mi tam chce," poznamenal Rowen. „Jestli se mi chce jít dovnitř." Otřásl se.

„Ale ano, lorde Rowane," odporoval Cynrik. „Musíš. A ty také, lady."

Očividně zaskočená Ceitryn zůstala na Cynrika vyjeveně zírat. „Já?" vypravila ze sebe a položila si ruku na hruď. „To snad ne."

Cynrikovo husté tmavé obočí stáhla nad kořenem nosu ustaraná vráska. „Někdo musí získat zpátky meč pro Acarena," prohlásil.

Tanec se přízračně vznášel v kotoučích a cárech ranního oparu, který stoupal od země. Rowan zvolna přikývl. „Ano," odpověděl a letmo se podíval na Ceitryn. V koutcích úst mu zahrál drobný, veselý úsměv. „Ty máš magii. Jsi z královského domu Skai. Můžeš jeden z těch mečů vzít."

„Já nejsem přímo z »rodu králů«,“ odpověděla, „nemám »královský původ a královskou krev«.“

Cynrik se ohlédl za sebe na východní oblohu. Rowan vzhlédl. Během několika minut se za hřbetem Mrakonoše vynoří slunce a jeho paprsky zaplaví planinu jasným světlem.

„Hned,“ vyhrkl Cynrik naléhavě. „Musíte tam jít hned.“

Ceitryn se zhluboka nadechla a podívala se na Rowana. Lehce, odevzdaně pokrčila rameny. „Tak tedy dobrá,“ prohlásila. „Jestli jdeš ty, tak jdu taky.“

„Jdu,“ odvětil Rowan.

Ceitryn k němu přistoupila blíž. „Tak tedy jdu s tebou.“

Acaren se pomalu probíral k vědomí. Ležel na něčem tvrdém a studeném, na něčem drsném a hrubém, co mu odíralo kůži na tváři a spánku a na špičkách prstů levé ruky. Ležel se zavřenýma očima na pravém boku, napůl schoulený do klubíčka. Pravou ruku vůbec necítil, měl ji zalehnutou někde pod tělem. V hlavě mu úporně bušila bolest a s každým úderem srdce se mu před očima roztančily jiskřivé hvězdičky. Bylo mu tak zle, že ani nedokázal myslet. V hlavě už nezbývalo místo na nic kromě bolesti.

Po dlouhou dobu tam jenom tupě ležel a přemítal, co se to s ním stalo. Jakákoliv snaha se soustředit mu pekelné bolesti hlavy ještě zvětšovala. Každý úder srdce vyslal do jeho hlavy novou vlnu bolesti a pokaždé přitom ztratil nit myšlenek. Bylo mnohem snazší jen se nechat unášet. Někde v pozadí své mysli si chabě uvědomoval jakýsi pocit ohrožení někde blízko, pocit nějakého smrtelného nebezpečí, ale nedokázal se soustředit natolik dlouho, aby ho stačil uchopit a zjistit jeho příčinu. Možná, že to bude vědět Rowan a řekne mu to – Rowan přece má dar Vidění. Rowan, který krvácí a leží na cestě pod půltuctem nepřátel…

Jak se Acarenovi vrátila tato vzpomínka, prudce se vzepjal, že se posadí, a vzápětí ho zasáhla taková vlna nevolnosti a závratě, že málem upadl. Pamatoval si Rowana, jak padl pod soustředěným útokem nejméně šesti Černých jezdců. A vzpomněl si, jak se on sám vrhá na pomoc Eliene.

Zvedl ruce a přitiskl si prsty na spánky ve snaze ulevit si od bolesti, a promnul si zavřené oči. Srdce se mu sevřelo chladným, šíleným žalem, až zasténal. Tam na té cestě svého bratra opustil. Rowan už byl s největší pravděpodobností mrtvý, když hnal Acaren svého koně za Eliene, která zoufale volala o pomoc. A stejně jí nedokázal pomoci, Černí jezdci ji přemohli.

Ruce mu klesly do klína. Otevřel oči. Kolem něj bylo šero. Zhrouceně seděl na vlhké kamenné podlaze. Na mokré kamenné zdi se matně zaleskl záblesk světla. Vzduch zatuchle páchl plísní, hutný, neurčitý pach kolem něj. A byl tu lezavý chlad – ostrý, mrazivý chlad jako bývá v jeskyni hluboko pod zemí, ve které člověk promrzá až na kost.

Nebo jako v podzemní kobce, pomyslel si trpce. Vyvolávalo to v něm pocit, jako by byl uvržen do podzemní kobky, aby rozjímal o svém hoři a vině za to, že opustil svého bratra uprostřed bitvy.

Znovu zavřel oči. Pořád mu bylo zle, hlava mu třeštila a měl závrať. Muselo tam být víc jak tucet Černých jezdců. Mnohem víc, než aby ten boj mohli vyhrát. Ale i když si to Acaren uvědomoval, tak zároveň věděl, že by útěk byl stejně marný jako boj. Jejich koně už by se rychle unavili a Černí jezdci by je nakonec lehce dostihli.

Ve tmě někde blízko se něco pohnulo. Z šera, které ho obklopovalo, k němu dolehlo nějaké slabé zašustění, jako by někdo zaškrábal na drsnou, písčitou podlahu. Nic neviděl, ale první co ho napadlo, bylo, že to jsou krysy. Otřásl se odporem, když si vzpomněl na příběhy o lidech, kteří byli těmito odpornými, útočnými hlodavci pokousáni. Schoulil se, jak nejvíce to šlo, a rukou sáhl po meči na zádech. Přirozeně tam žádný meč neměl. Ten, kdo ho tak nezdvořile, hrubě odhodil na tu vlhkou kamennou podlahu, mu také odňal meč a dýku. Nezůstala mu žádná zbraň, měl jen prázdné ruce. Bezděčně vyjel rukou ke krku a nahmatal tenký zlatý řetízek, na kterém měl zavěšený křišťál. Alespoň, že mu nechali tohle.

Ze tmy k němu znovu dolehl stejný zvuk. Něco se namáhavě sunulo po drsné podlaze. Vypadalo to, že zvuk přichází zprava. Opatrně se za zvukem otočil, každý sval v těle napjatý, připraven se bránit.

„Kdo je tam?“ ozval se ze tmy Elienin hlas. Acaren vydechl úlevou.

„Eliene?“

„Acarene!“

Natáhl se tím směrem a uchopil její šátrající ruku. V okamžení mu ležela v náručí s hlavou přitisknutou k jeho hrudi. Pevně ji k sobě tiskl a něžně ji kolébal.

„Ach, Acarene,“ šeptala Eliene trhaně. „Acarene, mě tak úděsně bolí hlava.“

„Myslím, že tě praštili jílcem meče,“ řekl jí. „A mne jeden z nich kopl.“ Tiše se zasmál a pokusil se to trochu zlehčit. „Je to zázrak, že nemáme hlavy rozbité na cimprcampr. Bohužel jsem tou svou pohnul, když jsem tady slyšel nějaké škrábání.“

Eliene se otřásla. „Nežertuj, Acarene. Myslela jsem si, že už jsi asi mrtvý. Dokud ses neprobudil, tak jsem ani necítila skrz naše pouto tvou přítomnost. Kde je Rowan a Ceitryn? A Cynrik?“

Acarenovi se znovu sevřelo srdce žalem spojeným s pocitem viny. „Já nevím. Viděl jsem, jak Rowan padl k zemi. A když jsem naposledy viděl Ceitryn, bojovala sama proti pěti Jezdcům.“

Eliene se zachvěla. „Takže jsou asi všichni mrtví?“

„Obávám se, že ano.“

„I Ceitryn?“

Acaren zdráhavě přikývnul. „Neprošla takovým výcvikem v boji s mečem jako ty.“

„Ach, bohové,“ zašeptala Eliene. „Ale proč jsme vlastně zůstali naživu my?“

„Já nevím, ale taky bych to rád věděl. Nicméně dokud budu naživu, tak jsem rozhodnut najít si nějaký způsob, jak pomstít Rowana. Přísahám, že…“

„Kde jsme?“

„Tohle je zřejmě nějaká podzemní kobka. Pravděpodobně v nějaké z maedunských posádek.“

„Je mi nějak divně, Acarene. Strašně těžko se mi přemýšlí…“

„Uhodili tě opravdu silně, Eliene.“

„Cítím se, jako by se mi něco snažilo vycpat hlavu vatou.“ Zvedla ruku, dotkla se hlavy a přitiskla se pevněji k němu. „Myslíš, že by to mohlo být tím zaklínadlem?“

Acaren se znovu dotkl křišťálu, který měl zavěšený na krku. Ucítil pod prsty, jak je teplý. Podíval se dolů a uviděl, že ve tmě slabě září. Rychle se podíval na křišťál, který měla na krku Eliene,

a uviděl, že i tento září. Srdce se mu v hrudi bolestivě rozbušilo a pevně sevřel křišťál v dlani.

Eliene měla pravdu. *Bylo* to tím zaklínadlem. Byl si tím jist. Dokonce i se svou tyaddskou krví a s tím křišťálem měla jejich ochrana své meze. Tupě zauvažoval, kolik času jim taková *omezená ochrana* skýtá a jak dlouho bude trvat, než oba dva podlehnou Hakkarovu černokněžnictví.

30

Společně, ruku v ruce, přešli po mokré, tlející loňské trávě, mezi kterou vyrážela svěží jarní stébla. Po zemi se válela mlha a vířila jim kolem kotníků jako voda. Nad hlavami jim k blednoucí obloze vzlétl skřivan vyzpěvující do nehybného ranního vzduchu svou sladkou píseň.

Rowan si vedle sebe uvědomoval zrychlený Ceitrynin dech a ve své dlani cítil její chladnou a suchou ruku. Ceitryn srovnala svůj krok s jeho a pohled upřela neochvějně přímo před sebe. Než vstoupili mezi kameny vnějšího kruhu, na okamžik se zastavila a zadívala se nad sebe.

„Jak jen je možné, že něco tak obrovitého a velebného postavili obyčejní lidé?“ zamumlala.

„Postavili to hudbou a magií,“ odvětil Rowan. Letmo přelétl pohledem po šedivém kameni, pečlivě přitesaném, který tvořil překlad dvou menhirů, mezi kterými stáli. „No jo, a taky svaly, přirozeně.“

Projít vstupními kameny Tance bylo jako vstoupit do mlčenlivé, ztichlé síně. Skřiváncí píseň umlkla, a stejně tak vzdálené šumění moře, znějící venku v rytmu úderů srdce. I ševelení větru v trávě zmizelo. Prošli mezi vztyčenými kameny středního prstence, bok po boku došli k ústí podkovy, složené ze sedmi menhirů, a zastavili se čelem k lesklému oltáři.

Oltář ležel na nízké jemné trávě uprostřed Tance, vysoký ani ne do půli stehen, ne delší, než dosahoval Rowan do výšky a o něco víc než polovinu délky měl do šířky. Byl prázdný. Na lesklém povrchu se odráželo stříbřitě modré světlo blednoucí oblohy a nebylo na něm nic, co by se byť vzdáleně podobalo meči. V kruhu Rowan nezaznamenal nic, kde by se mohlo cokoliv skrývat. Pokud Iowen ty meče nepohřbila do země, tak tady určitě nebyly.

Nad hřbetem Mrakonoše najednou vyšlo slunce a zaplavilo Tanec svými paprsky a Rowan si uvědomil, že je den rovnodennosti. Po trávě se rozběhly stíny a jako ostře ohraničené pásy dopadly na oltář. Odražené světlo Rowana oslnilo, až mu do očí vhrkly slzy. V první chvíli se mu zdálo, že se stíny pohybují, jako by byly živé. Na chviličku před tou oslepující září zavřel oči. Když je zase otevřel, stál za lesknoucím se oltářem jakýsi muž a hleděl jim do tváří.

Ceitryn křečovitě sevřela Rowanovu ruku a překvapením se krátce zajíkla. Rowan toho muže znal. Strážce Tance ho navštěvoval ve snech, které ho přivolaly do Tance.

„Lorde Myrddine," vydechl tiše na pozdrav.

Myrddin krátce sklonil hlavu na znamení, že jeho pozdrav opětuje. „Tak jsi sem konečně přišel, Rowane Druhorozený," pravil.

„Ano," odvětil Rowan. „Přišel jsem. Konečně nastala ta dlouho očekávaná chvíle, lorde Myrddine. Přišli jsme si pro meče."

Acaren ztratil jakýkoli pojem o čase. V tmavé kobce si nebyl ani jist, jestli je den či noc. Mohli tu být s Eliene věznění pár hodin nebo i několik dní. Neměl možnost to zjistit. Pokoušel se prověřovat sám sebe, jestli se na něm začínají projevovat nějaké známky zaklínadla, a pečlivě sledoval Eliene. Ale nebylo mu jasné, po čem by měl vlastně pátrat. Nebyl schopen rozpoznat žádné známky toho, že by na něj zaklínadlo mělo nějaký vliv – či alespoň si myslel, že nic nerozpoznává. Pokud jde o Eliene, tak nevěděl nic. Po většinu času to vypadalo, že je napůl v mrákotách a naprosto lhostejná ke všemu, ale to mohlo být způsobeno jenom tou ránou do hlavy, kterou utržila v boji. Křišťál, co měla na krku, v šeru jemně

zlatě zářil. Až zaklínadlo přemůže jeho ochranné kouzlo, záře pomine.

Seděl na zemi, zády opřený o vlhkou kamennou zeď. Byl promrzlý na kost. Eliene ležela vedle něj, schoulená ve svém plášti, a spala. Všiml si, že se třese, a přehodil přes ni ještě svůj plášť. Většinu času, co byli uvězněni v kobce, prospala, a zdálo se, že chvíle, kdy je vzhůru, jsou čím dál vzácnější. Acaren tiše doufal, že je to známka toho, že se Eliene zotavuje.

Od chvíle, co byli beze všech cavyků uvrženi do kobky, si jich nikdo nevšímal. Dvakrát za tu dobu někdo otevřel dveře, postavil jim tam dřevěný džber s vodou a dvě misky řídké, zatuchlé polévky, a zase za sebou zavřel. Voda byla chladná a čerstvá, ale polévka páchla tak, že se z toho Acarenovi zvedal žaludek. Ani on, ani Eliene ještě nedospěli do takového okamžiku, kdy by je hlad přemohl a ty splašky by snědli.

Pokud šlo o muže před dveřmi kobky, tak z nich Acaren zahlédl pouhé stíny. Neriskovali – nedali mu jedinou možnost pokusit se o útěk. Skutečnost, že byli tak opatrní, pro něj znamenala, že vědí, že dosud nepodlehl vlivu zaklínadla, a poskytla mu ještě další námět k přemýšlení. Moc příjemné ty myšlenky nebyly, ale v určitém smyslu ho jejich chování uklidňovalo.

Eliene vedle něj se pohnula, pak se posadila, zatápala po jeho ruce a polekaně vykřikla.

„Acarene, ty máš ruku jako led," vyhrkla. „Říkala jsem ti přece, abys mi nedával svůj plášť. Tady ho máš. Pomůžu ti se zahřát." Vzala oba dva pláště a nedbajíc jeho námitek ho do nich zachumlala. Potom se mu stulila do náruče a hlavu si opřela o jeho rameno. „Tak. Teď se můžeme zahřívat navzájem."

„Je ti dobře?" zeptal se jí Acaren opatrně. Chvíli váhala se svou odpovědí. „Myslím že ano. V každém případě mne už nebolí hlava. Jak dlouho už tady jsme?" Zdálo se, že je mnohem živější než předtím. Přivinul ji k sobě a snažil se proniknout zrakem skrz tmu a prohlédnout si ji.

Záře, kterou vydával její křišťál, tlumeně osvětlovala jemnou křivku jejího hrdla a brady, ale víc z její tváře Acaren rozpoznat nedokázal.

„Nevím," odpověděl. „Jeden den? Těžko říci, když nevidíme slunce." Ušklíbl se. „Mám už po krk toho sedět tady zavřený ve tmě."

Dlouho tak spolu mlčky seděli. Na krku cítil její klidný, teplý dech. Zavřel oči a myslel na ten boj na cestě. A znovu ho přepadl pocit viny. Přece měl být schopen nějak Rowanovi pomoci. Ten pocit viny v něm zažehl jiskřičku vzteku a Acaren tiše zanadával.

„Co je?" zeptala se Eliene.

„Přemýšlím o tom všem," odpověděl Acaren. „Chovali jsme se jako naprostí hlupáci. Všichni. Pustili jsme se do toho, jako by to bylo nějaké napínavé dobrodružství. Ani tu bitvu na hranicích v Tyře jsem nebral nějak moc vážně. Mysleli jsme si, že to bude jednoduché. A první, co jsme udělali, když jsme přistáli ve Skai, bylo, že jsme se nechali zajmout nepřáteli. Tolik jsme udělali pro mou slavnou královskou budoucnost. Moc se ti omlouvám, že jsem tě do toho zatáhl, Eliene."

Tiše, nevesele se zasmála. „Ty to říkáš, jako bys měl nějakou možnost mi zabránit, abych do toho s tebou šla," odvětila. „Já jsem tvá bheancoran, Acarene. Jdu tam, kam jdeš ty, a to je všechno."

„Tolik jsem dychtil si sám sobě něco dokázat," pokračoval Acaren hořce. „Byl jsem strašně hloupý."

„Ne, mýlíš se," namítla Eliene. „Naše úvahy dávaly smysl. Do toho průšvihu jsme se dostali, protože jsme nebyli dostatečně obezřetní. Mysleli jsme si, že nám nic nehrozí, protože jsme neviděli žádné Černé jezdce, a ta cesta byla očividně zarostlá a málo používaná. Nebyla to jenom tvoje chyba, a stejně tak to nebyla chyba jenom Rowana ani Cynrika. Zavinili jsme si to všichni. Měli jsme být mnohem opatrnější."

„A Rowan kvůli tomu asi zemřel…"

„Opravdu si myslíš, že je Rowan mrtvý?" zeptala se. „A Ceitryn?"

Acarena spojovalo s Rowanem jemné, slabounké pouto. Pouto dvojčat, která spolu sdílela matčino lůno, zajišťovalo, že si byl Acaren svého bratra stále vědom. Když toto vědomí teď prověřoval, shledal, že se nic nezměnilo. Vědomí Rowanova bytí bylo slabé, nicméně ho dosud cítil.

„Ne," prohlásil nakonec. „Je ještě naživu. Ale když jsem ho viděl naposledy, byl vážně zraněný."

Eliene zavrtěla hlavou. „Myslím, že nikdo z nich není mrtvý," pronesla zvolna. „Ani Cynrik." Položila si ruku na hrdlo a jedním prstem se zamyšleně dotkla křišťálu. „Myslím si, že kdyby byli mrtví, tak bychom to poznali. Má to něco společného s tím křišťálem, s tím kouzlem, které nám do něj Mioragh vložil. Je to skoro jako by nás to všechny nějakým způsobem spojovalo. Necítíš to?"

Acaren svraštil čelo a dotkl se svého vlastního křišťálu. „Já nevím…"

Dveře do kobky se otevřely. Acaren s Eliene se překvapeně vyhrabali na nohy. Dovnitř vstoupil muž s pochodní; za ním stáli dva Černí jezdci s meči v rukou. Do kobky vstoupil ještě jeden muž – tento byl oblečený v šedivém hávu – a velitelsky na ně kývl.

„Půjdete se mnou," oznámil jim celsky, se silným přízvukem. „Kapitán si vás přeje vyslechnout."

Rowan se rozhlédl kolem sebe po vztyčených kamenech stojících na nízkém trávníku pokrytém pruhy světla a stínů. Po páteři mu přeběhlo zamrazení a pak najednou získal klidný, mírumilovný pocit důvěry, jako by to všechno tady znal.

„Já už jsem tady byl," ozval se. „A nebylo to jen ve snech. Stál jsem přesně na tomto místě jako teď."

Myrddin se mu vážně zahleděl do očí. „Ano," potvrdil mu to klidně. „Byl jsi tady. Byl jsi tady mnohokrát pod různými jmény. A všechno to vedlo až k tomuto okamžiku."

„Pod mnoha jmény?" Důvěrná znalost tohoto místa Rowana zahalila jako příjemný plášť. V hlavě mu vytanuly vzpomínky, čisté a jasné vzpomínky na minulé časy, minulé životy, minulá jména – a všude byla Ceitryn. Jestliže byli po všechny ty časy dvěma spojenými dušemi, tak toto místo – tento velebný a divuplný Tanec kamenů – vyvstával v jejich životech jako prvořadé místo.

Posvátný kruh zrození, života, smrti a znovuzrození byl stejně skutečný jako kameny okolo nich. Vždycky ho znával. Většina lidí si minulé životy nepamatuje. Ale většina lidí nežije ve spojení dvou duší ani není obdarována magií Rhiannou, Paní Vzduchu, či *darlai* samotnou.

Po straně se letmo podíval na Ceitryn. Stála vedle něj, držela se ho za ruku, vyrovnaně, klidně hleděla na Myrddina, a na rtech jí pohrával lehký úsměv. Jeho slova pro ni nebyla žádným překvapením.

„Ano," odvětil Rowan zvolna. „Ano, myslím si, že to tak opravdu bylo."

„Říkáš, že jste si sem přišli pro meče Kováře Wyfydda," pokračoval Myrddin. „Pak tě musím vyzvat, abys mi sdělil, co tě opravňuje k držení Runové čepele."

„Už jsem ji jednou měl," odpověděl Rowan vyrovnaněji, než jak se cítil. „Pokud mi právo nosit ji nedává můj původ, můj rod, pak už není nikdo, kdo by mohl nějakou Runovou čepel nosit."

Myrddin si uhladil vous a vážně přikývl. „Souhlasím," odpověděl. Obrátil se k Ceitryn. „A co ty, lady. Myslím, že i ty jsi už nesla Runovou čepel. Poneseš ji nyní znovu?"

Ceitryn stiskla Rowanovi ruku – jediná známka neklidu, kterou na ní zaznamenal. „Já jsem v tomto životě neprošla výcvikem," odvětila. „Kdysi ano, ale teď ne."

Usmála se. „A kromě toho, nejsou ty dva meče jen jedním, dokud nespočinou v těch pravých rukou?"

Myrddin se pousmál a lehce nadzvedl jedno obočí.

„Dáš nám tedy ty meče?" otázal se Rowan.

Myrddin rozepjal prázdné ruce otevřenými dlaněmi nahoru. „Já žádné meče nemám," odvětil. „Jak konečně vidíš sám. Pokud si ty meče chceš vzít sám, Rowane Druhorozený, pak prokaž, že jsi pravým následovníkem Čaroděje Donaugha a sám zjisti, kde jsou ukryty."

Na Tanec padl stín – to malý mráček na okamžik zakryl slunce. Když stín zmizel, byl najednou pryč i Myrddin.

Ceitryn dlouze vydechla, jako by předtím celou dobu zadržovala dech, a vážně se zadívala na Rowana. „Tak tedy," prohlásila klidným, nenuceným tónem, „jestliže se mi to všechno nezdálo, tak bych se teď měla bezmocně rozplakat strachy."

„Byla to pravda," vydechl Rowan. „Byla to pravda pravdoucí."

„Měla jsem strach," odvětila Ceitryn. „Ach můj drahý, co s těmi meči? Kde jsou?"

Rowan zaklonil hlavu, zavřel oči a nechal to pouto, které jej spojovalo s Ceitryn, aby mu pevněji zahalilo srdce a duši. Magie

Tance plynula skrz něj jako voda skrz píšťalu, a rozeznívala jejich pouto, jako by to byla struna harfy.

Ta síla ho rozechvívala a šuměla mu v krvi, probíhala mu kostmi, svaly a šlachami a vzrušovala ho jako vzduch nabitý napětím před bouří. Naplnila ho, až jí přetékal, až ani nemohl dýchat, srdce mu divoce bušilo a v uších mu hučelo. Pomalu otevřel oči a zadíval se na vysokou, modravou nebeskou klenbu. Pouto držící jeho duši v těle se zkroutilo a přetrhlo se a Rowan závratně, bez dechu vylétl do oblohy. Letěl nahoru, stoupal po větru, který se náhle zvedl, a díval se, jak se kameny Tance vzdalují. Ty dvě postavy stojící u oltáře mu najednou připadaly malé jako drobné tečky, nepatrné a bezvýznamné. Odvrátil se od nich a otevřel svého ducha divokému návalu světla a hudby. Pod sebou viděl rozlehlou tapisérii ostrova Celi, který se pod ním rozkládal jako zelený šperk v modravém jasu a třpytu moře. Na severu a na západě ostrova se jako obrovský, stočený věnec táhl Hřbet Celi s vrcholky pokrytými bílým sněhem. Jasně viděl každý z krajů toho ostrova – tak jasně, jako by měl pod sebou mapu – na severu se rozkládala Venie, na západě Wenydd a Skai, obklopené horami; Brigan vybíhající mezi Venii a Skai, Mercie a Dorian se zvlněným pastvinami, ospale se táhnoucí na jihu, a na východě Letní pastviny. Podél východních svahů hor se jako otevřená rána, jako smyčka kolem hrdla ostrova na severu táhl pás mrtvé, spálené země.

Pohled na Mrtvé země vehnal Rowanovi slzy do očí. Hoře tohoto ostrova, jeho bolavé místo, k němu křičelo o pomoc. Jak na ostrov hleděl, zdálo se mu, že v jeho tvarech vidí obrysy ženy, její tvář zkřivenou bolestí, její tělo, jak se svíjí ve smrtelných křečích. *Darlai*. Duše země samotné. Otevřela sytě modré oči a upřela je na něj, obtížené zármutkem příliš hlubokým, než aby ho bylo možno unést. Odvrátil se, neschopen déle snášet její zmučený pohled.

Koutkem oka zachytil záblesk světla a podíval se dolů sám na sebe. Z hrudi se mu odvíjelo stříbřité vlákno a táhlo se do dálky. A podél vlákna tančili jako korálky muži a ženy, kteří ho předešli, a bezpečně a neochvějně jej spojovali s minulostí. Spletitě tkaná pavučina. Iowen a Davigan, jeho rodiče. Gareth ap Brennen, jeho děd. Brennen ap Keylan. Keylan ap Kian. A sám Rudý Kian ze Skai. A od Davigana se vinulo vlákno k Tieganovi ap Tiernyn. Ale vlákno, které mělo spojovat Tiegana s Tiernynem, tam nebylo.

Místo toho se táhlo od Tiegana k Čaroději Donaughovi, a pak dál opět k Rudému Kianovi ze Skai.

Rowan uneseně to vlákno sledoval. K Čaroději Donaughovi. A najednou slyšel ženský hlas, jak šeptá: *„Tři syny budeš mít, Donaughu Druhorozený. Jeden syn bude tvým úhlavním nepřítelem a jeden tvým věrným spojencem. A z jednoho povstane rod králů, který se potáhne až do časů, kdy se tyto kameny obrátí v prach.“*

To stříbrné vlákno táhnoucí se od Donaugha skrz Tiegana a Davigana k Rowanovi se rozechvělo magií. A stejně jako Donaugh sdílel s Tiernynem jedno matčino lůno, krev a kosti, stejně tak byl spojen Rowan s Acarenem. Donaugh byl obdařen magií; Tiernyn byl obdařen uměním vládnout. Rowan vycítil, jak vhodně a spravedlně jsou rozděleny životní role mezi něj a Acarena.

Přitáhl si tu pavučinu kolem sebe a shledal, že je mu příjemná a cítí se v ní pohodlně. Když se obrátil zády k zelenému šperku Celi, zahlédl třpyt vlákna táhnoucího se na druhou stranu do z modrých dálav budoucnosti. Na větru tančily stíny postav – – jeho rod, pokračující do budoucnosti.

„Dokud se ty kameny neobrátí v prach,“ zašeptal. Usmál se a zavřel oči. Pouto, které jej spojovalo s Ceitryn, sebou jemně zaškubalo a připomnělo mu jeho povinnost.

Když znovu otevřel oči, shledal, že leží na zemi před oltářem uprostřed Tance, s hlavou položenou Ceitryn v klíně.

„Jsi v pořádku?“ vyhrkla Ceitryn. Hlas se jí třásl strachy.

„Ještě nikdy mi nebylo lépe,“ odvětil Rowan. „Jen se mi trochu točí hlava.“

„Kam jsi to šel?“ procedila mezi zuby. Na tváři měla dosud stopy přestálého strachu a úzkosti. „Ty jsi nebyl tady. Na strašně dlouho jsi prostě odešel. Kam jsi šel?“

Rowan vzhlédl. Slunce jim stálo vysoko na hlavami. Každý z kamenů už měl svou vlastní, přesně vymezenou skvrnu stínu. V lesknoucím se oltáři se jako v zrcadle odráželo slunce.

„Byl jsem hledat ty meče,“ bránil se. „Myslím, že už vím, kde je máme hledat.“

Pomalu, ztuhle se postavil na nohy.

Přistoupil blíž k oltáři. Od lesklého kamene se odrážel oslňující sluneční jas. Rowan se opatrně, nesměle natáhl nad oltář a ponořil

ruku do té záře. Jeho prsty sevřely neviditelný jílec meče. Vytáhl ho a zvedl jej do světla.

Prostý meč bez ozdob, ale nádherný krásou, kterou mají mistrně vypracované zbraně. Jílec stvořený z průsvitného rohu ve slunečním světle jemně zářil jantarově zlatým leskem. Runy rozeseté po čepeli. Rowan po nich přejížděl prsty volné ruky, ale přečíst je nedokázal. Zasunul ho do pochvy a obrátil se k Ceitryn.

„Žár srdce," prohlásil. „Můžeš ho podržet? Neměl by ležet na zemi."

Ceitryn sebou překvapeně trhla a pak se napřímila, přijala meč a něžně pohladila pochvu spletenou z tuhé stepní trávy, která vypadala jako kůže.

Rowan se obrátil zpátky k oltáři. Ještě jednou sáhl do toho jasu a vytáhl odtamtud dvojče meče, který držela Ceitryn. A i tentokrát přejel prstem přes runy hluboko vyryté do čepele.

„***Jsem srdcem a duší Celi,"*** zašeptal. Vzhlédl a střetl se s Ceitryninýma očima. „Stín duše…"

Ceitryn se otřásla a pak mu podala Žár srdce zasunutý v pochvě. Když ho od ní převzal a podržel vedle druhého meče, obrysy Stínu duše se zachvěly. Meče na okamžik vybledly a vzápětí splynuly a Rowan najednou držel jen jeden, zasunutý v pochvě, která vypadala jako spletená z pozlacené kůže.

„Jestli jsme hotovi," pravila Ceitryn, „tak bych odtud co nejdříve vypadla, pokud proti tomu nic nemáš."

Rowan se tiše zasmál. „Jsme hotovi," prohlásil.

Záře na oltáři pohasla. Rowan se obrátil a hotovil se k odchodu.

„Počkej," vyhrkla náhle Ceitryn. Popadla Rowana za loket a obrátila ho zpátky k oltáři. „Podívej! Je tu ještě jeden meč!"

Tento meč spočíval uprostřed oltáře. Prostý, kůží potažený jílec nesl skvrny potu po muži, který jej nosil naposledy. Na hrušce měl křišťál, průzračný jako voda, velký jako vejce čejky. Runy na čepeli zářily jako broušené plošky démantu. Ceitryn jej zvedla a podala ho Rowanovi.

A Rowan ho poznal.

„Královtvůrce," vydechl. „Toto je Královtvůrce."

31

Pro svou skutečně vzácnou návštěvu západních krajin – dlouho je odmítal poctít svou návštěvou – si Hakkar z Maedunu zřídil vznosnou a pohodlně zařízenou přístavbu u pevnosti známé jako Graghrachova skála. Tato přístavba, postavená na střeše zbrojnice uvnitř vnějších hradeb, byla zadní stěnou přilepená k vlastní pevnosti a měla výhled na moře, nikoli na vysoké horské štíty a útesy.

V chladném ranním vzduchu za svítání stál Hakkar na malé terase, rukama se opíral o kamennou zídku a díval se na nikdy nekončící mořský příboj. Mořské vlny dorážející na břeh nikdy neustávaly. I když moře za odlivu ustupovalo, valila se ke břehu vlna za vlnou a tříštila se o skály. Bylo to tak odlišné od jezer ve vnitrozemském Maedunu, kde před mnoha lety strávil své mládí.

Za ním, za pevností, mimo jeho zorné pole, se tyčilo nesmírné, rozeklané pohoří Skai. Nepřátelsky a výhružně na něj shlížely hory, odvěků a navždy vzdorující jeho černokněžnictví. Každým rokem byl silnější a silnější a rozšiřoval oblast podléhající jeho zaklínadlu, ale ani jeho nejsilnější magie dosud nedokázala proniknout dál do těchto vysokých, vzpurných skal.

Vztekle sevřel kamennou zídku, až si zlomil nehet na levé ruce. Zachvátila ho vlna podrážděnosti a zlosti. Přece nemohl dovolit těm proklatým horám, aby ho tak obtěžovaly. Přece tu musel být nějaký

způsob, jak je dobýt rychleji. *Musel* tu být nějaký způsob. Věděl, že by to časem dokázal, jenže právě času se mu teď nedostává, pomyslel si. Jestliže se opravdu objevil ten čaroděj z toho proroctví…

Kdyby tak jen dokázal najít způsob, jak využít veškerou magii, která spočívala v této zemi. Byla všude kolem – v řekách, ve vzduchu, v zemi, i ve stromech a v trávě. Mohl se jí dotknout, ale nemohl ji ovládnout. Dosud se mu to nepodařilo. Musel najít nějaký způsob, jak by ji mohl využít. Použít ji proti Celanům samotným. To by byla vskutku povedená hříčka osudu, pomyslel si.

Prozatím bude muset zkrotit ty západní buřiče. Bude muset…

Na západě vyšlehl plamen magie a zasáhl ho, zavířil kolem něj jako vlna, která se roztříští o skálu. Byl silný, jasný a naprosto zřetelný, vzedmul se proti hradbám této pevnosti a v okamžiku, kdy se střetl s jeho ochranným zaklínadlem, kterým pevnost obklopil, zajiskřil a zasyčel. Vypadalo to, že ten okamžik bude trvat celé věky – byla to věčnost, po kterou zadržoval dech a divoce mu bušilo srdce – a pak pominul stejně rychle, jako přišel. Byl to vlastně jen kratičký okamžik, který vzápětí zmizel a nenechal za sebou nic než pár pohasínajících jiskřiček na důkaz, že se skutečně objevil.

Hakkarovi se sevřel žaludek záchvěvem opravdového strachu. Bylo jasné, že se zde nevynořil jen tak někdo, kdo má nějaké magické vlohy. Přišel někdo velmi mocný, někdo, kdo vládl silnou magií, vycházející z jeho vlastních kostí a krve, z jeho vlastního ducha, někdo, kdo vládl magií s přesností a znalostí věci.

Ale jak jen se mohlo stát, že se tu po celou tu dobu skrýval někdo tak silný? Jeho kouzelníci přece strávili skoro celý život vyhledáváním a ničením všech stop a zárodků magie. Jak jen mohli něco takového přehlédnout? Jak jen to mohl přehlédnout on sám?

Odvrátil se od výhledu na moře, pevným krokem se vrátil zpátky do svých komnat a nechal si zavolat Horbada.

* * *

Když do místnosti vstoupil kouzelník, velitel posádky znechuceně vzhlédl, nicméně zůstal sedět, pevně rozhodnut nepovstat. Dal si dobrý pozor, aby skryl uspokojení nad zábleskem

rozmrzelosti, který se mihl kouzelníkovi v očích. A rovněž si dal dobrý pozor, aby nedal najevo znechucení, když kouzelník bez vyzvání ztěžka dosedl do jediného pohodlného křesla, které se nacházelo v komnatě, a když se mohutná záplava jeho ztučnělého masa pod šedivým rouchem při tom náhlém pohybu rozhoupala a roztřásla. Slavnostně a upřímně se zařekl, že jednoho dne to naduté břicho propíchne a vypustí z toho chlapa všechnu tu jeho nafoukanou drzost.

„Už tomu zaklínadlu podlehli?“ otázal se ho.

Kouzelník zavrtěl hlavou. Tím pohybem svižně roztřásl všechny své tři brady. „Nikoliv,“ odtušil otráveně.

„Už je to dva dny, Voerdriku,“ opáčil velitel uhlazeně. „Určitě…“

Kouzelník netrpělivě mávl buclatou rukou. „Mají nějaký druh odolnosti,“ odpověděl. „Vypadá to, že je to ten samý, jako mají někteří z těch vzpurných Celanů, které už padesát let vytrvale pronásledujeme v těch Velkým otcem opuštěných horách, ale zdá se, že je ještě silnější.“

„Jsou to tedy černokněžníci, Voerdriku?“ zeptal se ho chladně, s kousavou zdvořilostí, velitel. „Nebo snad kouzelníci? Nebo čarodějové?“

Černokněžník po něm zpod přivřených očí střelil zlovolným pohledem. „Nenašel jsem v nich sebemenší stopu po magii. Ani ten nejslabší záblesk. Jenom ochranu proti zaklínadlu. Zabij je hned, Zerade, ať je máme z krku.“

Zerad povytáhl jedno obočí. „Mám je zabít dřív, než zjistíme, jak se takové malé skupince nezkrocených Celanů podařilo zvítězit nad oddílem maedunských vojáků? Já si myslím, že poprava by byla v tomto ohledu poněkud ukvapeným řešením, nemyslíš? Nejdříve bychom měli zjistit, co se stalo s těmi ostatními. Jejich těla se mezi mrtvolami na cestě nenašla.“

„Tak ta těla odnesli jiní potulní Celané,“ poznamenal přezíravě Voerdrik. „Nemá žádnou cenu ponechat tyhle dva naživu.

Nemají žádnou magii. Nemohou to být ti, po nichž lord Hakkar pátrá.“

„Ta žena měla meč,“ namítl Zerad. „Copak tě vůbec nic nenapadá?“

Voerdrik se ušklíbl. „Prostě nějaká ženská, která nosí mužskou zbraň. Je to jen další důvod k tomu, abychom je neprodleně popravili. Oba je poprav a máš to z krku.“

Zerad nadzvedl jedno obočí. „Copak ty nejsi ani trochu zvědavý, co je to za muže, kterému slouží bojovnice? Ne, Voerdriku, myslím si, že nám tihle dva mají ještě hodně co říci.“

Voerdrik se vztekle ušklíbl. „Ti divocí Celané jsou stále troufalejší,“ poznamenal. „Předveď jim na těchto dvou, co se stane Celanům, kteří se odváží na nás zaútočit. Ukaž jim dvě hlavy nabodnuté na kůl, a nebudeme se už víc muset strachovat o bezpečnost našich hlídek.“

„Co kdybys s těmi hlídkami jezdil, Voerdriku,“ navrhl Zerad záměrně rozvážným, nenuceným tónem. Kouzelník na něj v tupém úžasu vytřeštil oči. „Já,“ opáčil nevěřícně. „Já že bych měl jezdit s hlídkami?“

Zerad se usmál a dovolil si v tom úsměvu dát najevo trochu zlomyslnosti. „Ty,“ opakoval mu klidně. „Měl bys jezdit s hlídkami. Třeba bys tak Celanům připomněl, že je naše zaklínadlo stále ještě schopno obracet jejich šípy proti nim. Zdá se, že na to nějak pozapomněli.“

Voerdrik si přepečlivě urovnával bohatě nařasené záhyby svého šedivého roucha. „Víš přece, že mne mé povinnosti drží tady. Denně musím obnovovat zaklínadlo, které drží zkrocené Celany při poslušnosti. Vyčerpává to většinu mých sil.“

„Ovšemže,“ souhlasil Zerad uhlazeně. „Já ti rozumím, Voerdriku. Tyhle hory…“ široce mávl rukou kolem sebe. „Je to tak obtížné…“

Voerdrikovy oči zapadlé v tukem přetékajícím obličeji se zúžily do nepatrných škvírek, ale neřekl na to nic. „Přivedeš mi ty dva,“ pokračoval Zerad. „Hned se na ně podívám. A Voerdriku, budeš mi při tom výslechu k ruce, prosím.“ Natáhl se pro zprávy, které v noci přinesl posel, a tím dal kouzelníkovi jasně najevo, že je propuštěn.

Zerad byl na své postavení poměrně mladý a věděl, že mu kouzelník jeho mládí zazlívá, a že ho ponižuje přijímat rozkazy od někoho o tolik mladšího. Hakkar povýšil Zerada na poručíka před sedmnácti lety, po nájezdu na Skerry, a pak, když se osvědčil, na kapitána. A Hakkar samotný také svěřil Zeradovi velení v této posádce, a to právě proto, že se nacházela právě uprostřed

nejnáročnější oblasti, vyžadující obzvláštní dozor. Od svátku Smrti zimy přišli skoro o stovku vojáků. Zavraždili je divocí Celané. Zerad sem nastoupil, aby tomu udělal konec. Pokud by si na tomto bouřlivém západě vedl dobře, pak by jeho postupu v maedunském mocenském uspořádání nestálo nic v cestě. A Zerad toužil po moci jako po ničem jiném.

Zpoza obrovské zástavy visící za Zeradovým stolem vystoupil muž v dokonale padnoucím černém stejnokroji. Zerad povstal a uklonil se mu.

„Slyšels to sám, lorde Horbade," pravil.

„Ano." Horbad prošel komnatou na druhou stranu a posadil se do křesla, které právě uvolnil kouzelník. Natáhl se pro pohár a karafu s vynikajícím falianským červeným, postavenou hned při ruce na malém stolku vedle křesla, a nalil si. „Když tu ženu dopravili sem do pevnosti, měla ten svůj meč u sebe?"

„Ne," odvětil Zerad. „A nebyl nalezen ani nikde poblíž místa boje. Zdá se, že ta samá skupina divokých Celanů, která odstranila mrtvoly, odnesla také ten meč."

„To je škoda." Horbad se zatrpkle ušklíbl. „Muset se spokojit s tak neschopným kouzelníkem jako je Voerdrik je značně náročné. Ale zdá se, že to zvládáš docela dobře. Můj otec není s Voerdrikem dvakrát spokojen."

„Kdyby Voerdrik věnoval své práci tolik času a úsilí, jako věnuje uspokojení svého břicha a dalších svých nechutných zálib," pravil Zerad, „tak mohly být starosti s těmi divokými Celany v této oblasti vyřešeny dřív, než vůbec začaly."

Horbad podržel pohár s vínem proti světlu a chvíli se kochal jeho nádhernou sytou barvou. „Voerdrik má to štěstí, že kouzelníci se špatně hledají, takže dokonce je nám naléhavě zapotřebí i tak sádelnatého a líného kouzelníka, jako je on," pravil vcelku mírumilovně.

„Prozatím," odtušil Zerad.

Horbad se usmál a ochutnal víno. „Přesně tak," souhlasil. „Prozatím."

„Zůstaneš zde na ten výslech, lorde?"

„Ano. Ale neříkej jim, kdo jsem."

„Jistě."

„Toto je velmi dobré víno."

„Děkuji, lorde. Můj otec dostal za služby, které prokázal Lordu Ochránci Falie, na jihu Falie vinici. Každým rokem mi posílá několik soudků.“

„Je opravdu vynikající. Chovej se, jako bych byl jen nějaký tvůj tajemník.“

Zerad se dal do smíchu. „Takového tajemníka, jako jsi ty, lorde, nikdo nemá.“

Zerad už byl téměř hotov s diktováním odpovědí na hromadu zpráv, když se vrátil Voerdrik s oběma vězni. Sevřel pěst tak vztekle, že zmačkal zprávu, kterou právě držel. Ale na Horbada ta povýšená nestydatost, s jakou se Voerdrik opozdil, když měl splnit jeho rozkaz a přivést ty dva vězně, nijak nezapůsobila. Voerdrikova užitečnost tak jako tak spěla ke svému konci.

Zerad se vztyčil za svým pracovním stolem a aniž spustil pohled z těch dvou mladých Celanů, kývl na kouzelníka, aby se posadil. Vězni stáli ve dveřích, střeženi z každé strany jedním strážným. Za nimi stál Voerdrikův mladý učeň Crom, oblečený v příslušném šedém hávu, a byl nějak nesvůj.

Ti dva mladí Celané oslepeně mžourali v jasném slunečním světle proudícím oknem do komnaty a oči jim po dlouhé době strávené v temné kobce slzely. Byli rozedraní a neuvěřitelně špinaví, ale oba stáli hrdě a vzpřímeně. Žena nejevila žádnou snahu tisknout se k tomu muži a hledat u něj ochranu, což Zerad shledával značně podivným a nesprávným. Maedunské ženy nebyly zrovna pověstné sklony k samostatnosti, nezávislosti či přímo neposlušnosti nebo vzdoru. A už vůbec by na sebe žádná Maedunka nevzala mužské šaty – kalhoty nebo boty. A ani by nenosila meč. Tohle byla nějaká silně neobvyklá žena.

Letmo mrkl na Horbada, který klidně seděl ve svém křesle. Jeho tvář postrádala jakýkoli výraz, ale přimhouřenýma očima si tu ženu pozorně prohlížel.

Zerad si uvědomil, že ti vězni vzbudili jeho zájem. Možná že měl ve svých rukou mocný nástroj. Obrátil se zpátky k vězňům.

V jejich očích, jedněch modrých jako podzimní nebe, druhých podivně čistě zlatohnědých, nebylo ani stopy po otupujícím vlivu zaklínadla. Ani na jejich obličejích neviděl žádnou malátnost. Zerad se zatím jenom jedinkrát setkal s podobnou celskou odolností vůči zaklínadlu, jakou zřejmě měli tito dva, a tamten muž o sobě tvrdil,

že je Tyadd. A pokud Zerada paměť neklamala, byl trochu podobný tomu mladíkovi, který stál nyní před ním.

Zerad se zvolna, lenivě pohnul, založil si ruce za záda a vyšel zpoza svého pracovního stolu. Pohled toho mladého Celana se nezachvěl, mladík se střetl s jeho očima zpříma a otevřeně. *Vzpurná statečnost mládí*, pomyslel si Zerad. Pobavilo ho to. *Ta nesmyslná vzpurná odvaha mládí, které se ještě nesetkalo se skutečnou bolestí.* Tenhleten brzy pozná, jaká je cena za vzpurnost, a za to poznání draze zaplatí bolestivou mincí.

„Kde je tlumočník?“ obrátil se podrážděně Zerad na Voerdrika. „Nebo se ode mne očekává, že s nimi budu mluvit nějakou znakovou řečí?“ Lehké zblednutí Voerdrikova odulého obličeje mu bylo příjemnou odměnou. Voerdrik kývl na jednoho ze strážných. „Ty tam. Přiveď sem Llana. Rychle, chlape.“ Zerad mluvil tou barbarskou celštinou celkem dobře, ale nechtěl, aby to vyšlo najevo. Zjištění, že je přece zapotřebí tlumočník, pro něj byla příhodná záminka k malé pomstě.

Strážný se otočil a vyběhl na chodbu. Za okamžik se vrátil a s sebou vlekl jednoho z krotkých Celanů, sloužících v pevnosti. Vězňům se mihl po tvářích záblesk zvědavosti, když se na tlumočníka podívali, ale vzápětí zase nasadili lhostejný výraz a obrátili se zpátky k Zeradovi.

„Zeptej se jich, kdo jsou,“ nařídil Zerad tlumočníkovi a vyčkal, až muž jeho otázku přeloží.

Ten mladík se podíval na Voerdrika a pohrdavě si odplivl na podlahu před ním. Voerdrik odtáhl nohu a štítivě se zašklebil. Ta žena se ani nepokusila skrýt svůj úsměv.

Zerad popošel dopředu a plochou dlaní tvrdě udeřil mladíka do obličeje. Rána byla tak silná, až se mu hlava s hlasitým prasknutím otočila na stranu, ale mladík se rychle otočil zpátky a znovu se Zeradovi zadíval zpříma do očí. Z koutku úst mu vytékal malý pramínek krve.

„Ty hlupáku,“ zavrčel Zerad chladně. „Takovéhle divadlo či hrdinné výstupy ti jsou k ničemu.“

„Dělá mi to dobře,“ odtušil mladý Celan s přehnanou skromností.

Zerad ho znovu udeřil. Mladík mu rozvážně vyplivl krev z úst na nohy a znovu se na něj lhostejně zadíval.

Zerad se obrátil na strážné. „Odveďte je a jemu vysvětlete, že je jeho postoj špatný," pravil. „Po obědě mi ho sem přiveďte zpátky. Až se trochu naučí správnému chování, promluvím si s ním znovu." Odmlčel se. „Až mi ho sem přivedete zpátky, tak bude schopen mluvit, rozumíte?"

„Ano, lorde," odvětil jeden strážný.

„Tak tedy dobrá," usmál se Zerad.

Acarenovi někdo vlil do obličeje kýbl ledově studené vody a Acaren se probral k vědomí. Začal se dusit a rozkašlal se. Odkulil se stranou. Vražedná nenávist, kterou choval ve svém srdci, byla silnější než bolest, která zachvátila každý jeho sval, každičkou šlachu v jeho těle. Ležel na kamenné podlaze, sípal, ruce sevřené v pěst, a silou vůle přesvědčoval sám sebe, aby na své mučitele nezaútočil. Smrt by jeho záměrům nijak neposloužila. Jestliže získá nějaký čas, jestliže je nechá při tom, že nad ním zvítězili a že je naprosto poddajný, tak se mu dříve či později naskytne nějaká příležitost jim ještě předvést, co dokáže.

Když ho ti dva vytáhli na nohy, zůstal mezi nimi ochable viset a hlavu nechal bezvládně klesnout na prsa. Ten sádelnatý muž v šedivém hávu mu znovu položil tu samou otázku. „Stále ještě trváš na tom, že mi nebudeš odpovídat na otázky?"

Acaren předstíral, že jen blouzní a příliš trpí bolestmi, než aby byl schopen odpovědi. Muž v šedivém hávu si znechuceně odfrkl a řekl něco těm dvěma strážným. Acaren se vnitřně připravoval na další bolestivé trýznění, ale k jeho překvapení ho strážní odtáhli na chodbu a dovlekli ho do malé komnaty, kde už s lhostejnou trpělivostí čekal nějaký muž, na první pohled očividně Celan. Strážní Acarena nechali sesypat se na podlahu a něco sloužícímu řekli. Acaren vyčkal, až odejdou, a pak ztuhle vstal.

„Co říkali?" zasípal.

Sluha na něj upíral prázdný, lhostejný pohled, jeho vyzáblá tvář postrádala jakoukoli zvědavost a vlastně jakýkoli výraz. „Říkali, abych tě předtím, než půjdeš zase k lordu kapitánovi Zeradovi, očistil, protože odporně páchneš a jeho to uráží," odvětil bez zájmu.

Acaren si otřel stružku krve, která mu vytékala z koutku úst. „Lord kapitán Zerad uráží mne tou svou nadutostí," zamumlal.

Sluhu nechala jeho poznámka zcela chladným. Nehybně stál a díval se na Acarena. Jako nějaké zvíře v kleci, pomyslel si Acaren s nechutí.

„Kde je moje společnice?" zeptal se ho. „Ta žena, která byla zajata se mnou?"

„U lorda kapitána Zerada," zněla odpověď.

„Nestalo se jí nic?"

„Ne. Je v pořádku."

Acaren se zahleděl na sluhu poněkud pozorněji a všiml si prázdných očí bez jiskřičky života a povadlých úst. Otřásl se a podvědomě zajel rukou ke křišťálu na krku. Jeho teplo mu poskytlo trochu útěchy. Vždycky přemýšlel, co vlastně to zaklínadlo s člověkem udělá. Teď už to věděl a útroby se mu nad tím svíraly hrůzou a hnusem.

Přes sluhovu tvář přeběhl jakýsi záchvěv, jakýsi slabý záblesk vědomí. Acaren se zadíval hlouběji do těch otupělých modrých celských očí a na okamžik měl pocit, že se v nich něco slabě mihlo, ale vzápětí to bylo pryč a sluha se bolestně zašklebil.

„Jak ti říkají?" zeptal se Acaren smířlivě.

„Jordd," odvětil muž netečně.

„Ty víš, co s tebou udělali ti Maeduni se svým černokněžnictvím?"

Jordd otevřel ústa k odpovědi, ale nestačil ze sebe vydat ani hlásku. Tvář se mu zkřivila mučivou bolestí a jen trhaně přikývl.

Acaren se mu díval do očí. Znovu v jejich otupělých hlubinách uviděl jakýsi záblesk. „Jordde, brzy nadejde čas, kdy se vrátí princ ze Skai a vyrve Skai těm proklatým Černým jezdcům," sděloval mu pomalu a rozvážně. „Tiernynův rod pokračuje a přijde Výsostný král a jeho čaroděj a Celi osvobodí. To ti já slibuji. Rozumíš mi?"

A znovu se v těch prázdných očích mihla jakási jiskřička, stín viděný skrz hlubokou kalnou vodu, záblesk tak slabý, že si Acaren ani nebyl zcela jist, že ho skutečně viděl. Ale Jorddovi se znovu zkřivila tvář bolestí. „Budou tě nutit, abys jim řekl to, co jsem ti teď sdělil?"

Jorrd zavrtěl hlavou.

Acaren přikývl. „Už nebudu říkat nic, co by ti způsobovalo bolest,“ prohlásil. Pro tuto chvíli se z toho krátkého jednostranného rozhovoru naučil až dost. Obavy o Eliene byly dosud v jeho srdci na prvním místě, ale Jorddovi věřil. Nevěřil, že by sluha podléhající zaklínadlu byl schopen lhát. „Ukaž mi, kde se mohu dát trochu do pořádku, prosím.“ Posmutněle se usmál: „Ti strážní měli pravdu. Opravdu odporně páchnu a já sám to nesnáším.“

32

Ze zachmuřené černé oblohy se valil déšť. Nakupená bouřková mračna, zespodu modročerná, s vršky ozdobenými živoucí bílou, letěla oblohou nad horami, poháněna divokým větrem, který před sebou hnal provazce deště a bičoval promáčenou zem. Z těžkých, rozervaných valících se mračen šlehaly jeden za druhým rozeklané blesky, sjížděly do země a horami třáslo hromobití.

Rowan si přitáhl plášť nasáklý vodou blíž k tělu a bezděčně sebou trhl, když oblohu rozčísl další blesk a země se vzápětí zachvěla úderem hromu. Jeho kůň se pod ním třásl čirou, stěží ovládnutelnou hrůzou. Rowan vysunul ruku zpod pláště a poplácal ho po mokré šíji – uklidňoval ho zkušeně a jemně. Ceitryn před ním zděšeně vykřikla, jak se jí kůň splašil a málem ji shodil ze sedla.

Ráno za svítání bylo jasno a slunečno, ale po poledni se nad vysokými štíty Hřbetu Celi začaly kupit mraky a pozdě odpoledne propukla bouře v plné síle a zuřivosti. Od té doby Rowan jen rozmrzele přemítal, jestli mu ještě někdy bude teplo a jestli ještě někdy bude suchý. Když se nebesa otevřela a spustila se průtrž mračen, vzdal se svého marného snění o suchu a teplu a jenom doufal, že se neutopí v čemsi, co vypadalo jako jednolitá vodní stěna spuštěná z oblohy.

Jak se přibližovali k pevnosti zvané Greghrachova skála, tak neklid, kterým se Rowanovi svírala hruď, rostl. To zaklínadlo mu

hlodalo v srdci a v útrobách, a to dokonce i přes ochranu, kterou mu skýtala jeho tyaddská krev a Mioraghův křišťálový talisman, a hrozilo, že mu svou úpornou leptavostí podryje veškerou odvahu a všechna předsevzetí. Pokusil se představit si, jak těžké musí být Celanem, který nemá žádnou ochranu, a při té vidině se otřásl.

Cynrik svedl svého koně z cesty, zajel s ním za rozložitý dub a sesedl. Pod pláštěm měl na sobě stejnokroj maedunského důstojníka, ale namísto černého meče, který by měl mít jako řádný Černý jezdec, si ponechal svůj vlastní, vyrobený z dobré oceli určené pro ta nejlepší ostří. Rowan si pomyslel, že v té jednolité černi, kterou rušily jen stříbrné odznaky označující kapitána, našité na rukávu tuniky, vypadá až přespříliš přesvědčivě. Cynrik zavedl svého koně hlouběji do lesa. Rowan sklouzl ze sedla, pomohl sesednout Ceitryn a vydali se za ním. Větvoví stromu jim skýtalo před neutuchajícím lijákem jen mizivou ochranu.

Rowan si srovnal pochvu na zádech tak, aby mu visela o kousek níž, a plášť si upravil tak, aby skryl jílec meče. Podél páteře cítil, jak se mu spojené Žár srdce a Stín duše na zádech chvějí, a v duchu slyšel jejich šepotavé hlasy, tak tiché, že by je lidské ucho nezaslechlo. Letmo se podíval na Ceitryn. U pasu měla zavěšenou Runovou čepel – Královůrce, a přes sebe měla přehozený plášť, který zakrýval všechny tvary – obrysy jejího těla i meče. Runové čepele byly pověstné tím, že odmítaly bojovat pro kohokoli, kdo nebyl zrozen k tomu, aby jimi vládl. Pokud mohl Rowan soudit, Královůrce pro Ceitryn nezpíval, ale ani se jí nebránil.

„Vidíte tu pevnost tam nahoře před námi?“ ozval se Cynrik a ukázal jim rukou.

Rowan si vytřel vodu z očí a upřel zrak směrem, kterým Cynrik ukazoval. Mezi stromy prosvítala v kalném světle část hradeb. Za nepřetržitou dešťovou clonou hradby vypadaly, jako by zesklovatěly. Nahoře na cimbuří neviděl žádné stráže, ale každý rozumný strážný za takovéhoto počasí zůstává v útulném pohodlí ve strážních vížkách.

Cynrik se obrátil na Rowana. „Dokážeš svou magií najít uvnitř Acarena a Eliene?“

Rowan se zadíval na ponuré hradby a zamračil se. „Ještě nikdy jsem nezkoušel vyvolat Vidění,“ odpověděl. „Nevím přesně, jak na to a jestli to vůbec půjde.“ Upřeně se zadíval na temnou skvrnu

mezi stromy a soustředil se. Když se ponořil do pátrání po svém dvojčeti, jeho rozmrzelost plynoucí z mokra a zimy, polevila. Ale do mysli mu neproniklo žádné vědomí Acarenovy přítomnosti. Nakonec zavrtěl hlavou.

„Nedokážu ho najít," oznámil. „Buď ten dar na mé přání nepřijde, anebo už tam Acaren s Eliene nejsou."

„Jsou ještě naživu?" vyhrkla Ceitryn.

„Myslím že ano," odpověděl Rowan. „Jsem si jist, že kdyby byl Acaren mrtev, poznal bych to. Ale pouto dvojčat, které nás spojuje, je dosud živé."

„No dobrá," prohlásil Cynrik. „Pak tedy budeme muset jít dovnitř a najít je jinak. Jste připraveni sehrát vězně?" Stáhl si z krku zářící křišťál na jemném řetízku a podal ho Ceitryn. „Bude nejlépe, když si tohle vezmeš ty, lady," řekl jí. „Mně bylo řečeno, že přestože jsem jen poloviční Maedun, mám vůči zaklínadlu vysoký stupeň přirozené odolnosti. Myslím, že ty to budeš potřebovat víc."

Ceitryn ustoupila. „Já si přece nemohu vzít tvůj talisman," prohlásila. „Budeš ho potřebovat…"

Cynrik zavrtěl hlavou, rázně k ní přistoupil a přetáhl jí řetízek přes hlavu. „Já na tom budu dobře i bez něj," odpověděl. „Ale ty bys na tom dobře být nemusela." Když se začala bránit a chtěla si řetízek stáhnout a vrátit mu ho, chytil ji za ruku a zarazil ji. „Ne, lady," pravil. „Trvám na tom. Prosím."

Ceitryn se podvolila. „Tak tedy dobrá," odvětila. „Díky, Cynriku."

„Já mám toto," prohlásil Cynrik. Vytáhl ze svého sedlového vaku pásku a natáhl si ji přes rukáv na paži. Na odznaku byl letící černý havran v bílém kruhu. „To je Hakkarův znak," sdělil jim. „Ten je dovoleno nosit jen těm, kdo jsou ve službách samotného Hakkara. Tenhle mi dal Hakkar osobně, když mne přijímal do svých služeb jako svého osobního posla. Nechal jsem si ho. Říkal jsem si, že by se mi mohl jednoho dne hodit."

„Jestli nás dostane do pevnosti," odvětil Rowan, „a jestli nás pak dostane zase ven, tak se nám tedy opravdu zatraceně hodí."

Šedivým podmračeným dnem probleskl Cynrikův letný úsměv. „Tak to tedy zkusíme, ne?" prohlásil.

První, co Acaren uviděl, když ho ti dva strážní přitáhli do komnaty, byla Eliene, sedící škrobeně a vzpřímeně na tvrdé židli u okna. Měla na sobě neslušivé tmavě zelené šaty ohyzdného odstínu, nepadnoucí a beztvaré, které na ní visely jako pytel. Její lesklé, hladké, černé vlasy, ještě vlhké po kvapné koupeli a orámované světlem, které na ni dopadalo z okna, se třpytily modravými jiskřičkami. S úlevou zaznamenal, že zřejmě není zraněná.

Strážní do něj prudce vrazili, až ho srazili na všechny čtyři na zem. Jeho rozbolavělé tělo jen zaúpělo a před očima se mu rozběhly oslepující, bodavé mžitky. Jen tak tak se mu podařilo udržet, aby se kapitánovi u nohou nerozplácl a nedopadl na obličej.

Eliene polekaně vyjekla, ale vzápětí jí na rameno těžce dopadla ruka muže v šedém hávu, který stál za ní, a zabránila jí vstát a rozběhnout se k Acarenovi. Vytrhla se mu, ale zůstala sedět na židli.

Acarenovi se podařilo se na kolenou napřímit, ale musel zadržet dech, než se pokusil vstát. Tvářil se, jako by byl zmučený a zraněný mnohem vážněji, než ve skutečnosti byl, ale přesto mu dalo dost zabrat, než se mu podařilo vyhrabat na nohy. Se skleslými rameny a sklopenou hlavou zůstal stát. Kapitán ho zpoza svého pracovního stolu lhostejně pozoroval.

Koutkem oka zachytil ve stínu na druhé straně komnaty jakýsi pohyb. Aniž zvedl hlavu, úkosem zašilhal stranou. Muž sedící na židli, skoro skrytý v záhybech nařasené zástavy, zkřížil nohy a opřel se dozadu. Měl na sobě černočerný stejnokroj, který splýval se stínem, kde seděl. Černé oči, které vypadaly jen jako dvě další skvrny stínu, se upřeně a pozorně dívaly Acarenovi do tváře. Acaren se zhluboka nadechl, aby zkrotil divoce bušící srdce.

Horbad. Ten muž v černém musí být Horbad.

Acaren neviděl, jak do komnaty vstupuje ten zavalitý kouzelník. Příliš pozdě za sebou uslyšel jeho kroky. Právě v okamžiku, kdy se obracel, zasáhla ho kouzelníkova pěst do žeber. Ta rána mu vyrazila dech a Acaren se bezvládně sesunul na podlahu. Z rozhaleného výstřihu hrubé košile, do které ho oblékli, mu vyklouzl křišťál, zavěšený na řetízku na krku.

Kouzelník překvapeně vykřikl, klekl si na kolena vedle Acarena, a nepřestávaje cosi ječet, natahoval se po křišťálu. Acaren se

pokusil od tápající ruky odtáhnout. Kouzelník ho surově popadl za vlasy a praštil mu hlavou o kamennou podlahu.

Rowan a Ceitryn kráčeli pěšky vedle Cynrikova koně a pomalu se všichni tři blížili ke Greghrachově skále. Oba drželi ruce před sebou, jako by je měli svázané. Ceitryn nasadila tupý výraz Celanky, která podlehla zaklínadlu, a podařilo se jí to tak výborně, že se na ni Rowan nemohl dívat. Kráčela s ochable spuštěnou spodní čelistí a sklopenýma očima, takže její pronikavý, bystrý rozum napohled zmizel, a pohybovala se s neobratností, která jí rozhodně nebyla vlastní – potácela se a nohy vláčela za sebou po rozbahněné cestě.

Cynrik tu pevnost popisoval jako postavenou podle stejného vzoru jako všechny ostatní posádkové pevnosti, kam jezdíval. Na rozlehlé mýtině se za mokrými stromy výhrůžně tyčily do výše více než tří mužů ohromné vnější hradby, postavené do čtverce. Těžká dubová vstupní vrata, silná nejméně na dvě dlaně, byla toho pošmourného, deštivého odpoledne otevřená dokořán. Na Rowana ta čtvercová, přisedlá pevnost působila, jako by se na útesu nad mořem krčila nebezpečná bestie připravená k útoku. Na uhlově černých zdech hlavní budovy za hradbami bylo několik oken. Budova byla výhružně tmavá, a Rowana z toho mrazilo v zádech.

Cynrik sesedl, podal uzdu svého koně Rowanovi a úsečně mu nařídil, aby ji podržel. Dva strážní schovaní před deštěm v malé budce hned za vraty je vyzvali, aby se představili. Cynrik odhodil plášť dozadu, odhalil levý rukáv a ukázal jim důstojnický blesk. Strážní se vypjali do pozoru, uklonili se, ustoupili jim z cesty a nechali je projít.

Rowan sledoval jejich výraz s netečnou lhostejností. Žádostivým pohledem přelétli pohledem po Ceitryn a pak se potměšile, chtivě uchichtli. Ceitryn nehnula ani brvou a zachovala si svůj tupý, nevnímající výraz.

Cynrik si jich nevšímal. Vzal si od Rowana uzdu svého koně a podal ji jednomu ze strážných. „Vem ho do stájí a dohlédni, ať ho dosucha vytřou a řádně nakrmí," nařídil mu a obrátil se k druhému

strážnému. „Doveď mne do návštěvního křídla pro ubytování důstojníků," nařídil mu. „Mí sloužící půjdou se mnou."

Strážný na okamžik zaváhal, letmo sklouzl pohledem na znak, který zářil Cynrikovi na levém rukávu, pak pokrčil rameny a vedl je po zabláceném nádvoří do hlavní budovy.

Doprovodil je do místností, které Rowanovi připadaly poněkud jiné než ty, ve kterých bydleli důstojníci v pevnosti Skerry. Cynrik strážného propustil s nadutostí, která mu nebyla úplně vlastní a kterou u něj Rowan ještě nikdy neviděl. Rowan vyčkal, dokud neměl jistotu, že je ten muž pryč, a pak se ozval.

„Co budeme dělat teď?" zeptal se.

Cynrik šel ke krbu a natáhl zkřehlé ruce nad plameny, aby si je zahřál. Než stačil odpovědět, dveře se opět rozletěly a vstoupil jakýsi muž. Cynrik se rychle otočil. Rowan zaznamenal, že muž má na černém stejnokroji odznak poručíka. Rychle sklopil pohled a se svěšenými rameny zůstal stát u zdi, jako by se ho to netýkalo. Ceitryn udělala to nejlepší co mohla – splynula se zdí za sebou a zády se přitiskla k hrubé omítce.

Poručík srazil podpatky a vysekl drobnou, svižnou poklonu. Pak se narovnal a otevřel ústa, aby něco řekl, ale vzápětí se jeho oči podezřívavě zúžily, pozorně se zahleděl Cynrikovi do tváře a svraštil čelo.

„Jonvar?" vydechl nevěřícně.

Cynrik bez úsměvu sklonil hlavu a přistoupil k němu blíž. „Je mi potěšením, že se s tebou zase setkávám, Murbate," pravil chladně.

Jediným rychlým pohybem vytasil dýku a vrazil ji poručíkovi do hrudi. Ještě padající tělo zachytil, odtáhl ho od dveří a kopnutím je zavřel. Rowan skočil ke dveřím a zasunul zástrčku.

„Šatník," vyhrkl Cynrik.

Ceitryn chňapla po dveřích od šatníku, otevřela ho a Cynrik hodil poručíkovo tělo dovnitř. S tichým klením vytrhl z mrtvého těla svou dýku a otřel si ji do jeho rukávu od košile.

„Byl to výkonný důstojník mého otce," pravil. „Nenapadlo by mne, že si mne kdy všiml. Měl smůlu, že sem přišel, a ještě větší, že mne poznal. Věděl, že nemám právo nosit tento stejnokroj." Zasunul dýku zpátky do pochvy, zavřel skříň a skryl tak tělo před cizími zraky.

„Budou ho hledat?“ zeptal se Rowan.

„Obávám se, že ano. Pravděpodobně to byl výkonný důstojník velitele posádky.“

„Pak bychom rozhodně neměli s naším pátráním otálet,“ odtušil Rowan. „Jestli ho tady najdou, začnou okamžitě hledat taky nás.“

„To je pravda.“ Cynrik šel ke dveřím, otevřel, vyhlédl na chodbu a rychle se podíval na obě strany. „Vzduch je čistý,“ oznámil jim. „Jdeme. Půjdete za mnou. Mějte oči sklopené a šoupejte nohama jako poddajní sloužící.“

Dlouhou chodbou se rozléhalo dupání Cynrikových bot s podpatky z tvrdé kůže. Holé kamenné zdi bez omítky ten zvuk odrážely a násobily ozvěnou, až se Rowanovi zdálo, že jejich kroky zní, jako by chodbou pochodovala malá armáda. Jednou minuli nějakou ženu s prázdnýma očima a malátným výrazem. Nesla koš s něčím, co vypadalo jako čisté ložní prádlo. Když se k ní přiblížili, sklopila hlavu a ustoupila ke kraji chodby co nejdál od nich, až si odřela loket o kamennou zeď.

Dorazili na místo, kde se chodba větvila, a Cynrik bez váhání zahnul doleva. Před pootevřenými dveřmi stáli dva Černí jezdci a polohlasem si vyměňovali drby. Když zahlédli Cynrika, zmlkli. Jeden z nich udělal krok dopředu a zvedl ruku. Cynrik ani nenaznačil, že by snad chtěl jen zpomalit, dokonce nedal ani nijak najevo, že by snad toho vojáka vzal na vědomí. Jen zvedl ruku a dotkl se pásky s havranem, jako by si z rukávu smetal prach z cesty. Černý jezdec spustil ruku a rychle mu ustoupil z cesty. Když se Rowan belhal kolem něj, odvrátil zrak a nahrbil se v ramenou.

Rowan cítil, jak mu hutný, těžký vzduch v pevnosti zahlcuje plíce. Cosi – snad to zaklínadlo? – mu rvalo útroby, jako když sup mrchožrout rozklovává mršinu. Letmo mrkl na Ceitryn a zahlédl, jak zvedá ruku a dotýká se zářícího křišťálu na svém hrdle. Mioragh říkal, že jim křišťál poskytne určitou ochranu před tím zaklínadlem. Rowan najednou zauvažoval, jak dlouho taková ochrana ve skutečnosti může vydržet.

Zadoufal, že to bude stačit.

Na dalším rozcestí zahnul Cynrik doprava, do úzké, mizerně osvětlené chodby. Ani ne po sto krocích chodba končila otlučenými, železem pobitými dveřmi. Ze dřeva nad jedním železným plátem trčel na otočném čepu těžký železný kruh, otlučený, oprýskaný a zrezivělý. Cynrik se k němu natáhl a čtyřikrát s ním udeřil do kovového plátu.

Pak čekali.

Cynrik právě zvedal ruku, že zatluče ještě jednou, když se dveře otevřely. Rowan zaznamenal, že rez možná mohla nahlodat klepadlo, ale o panty se někdo staral dobře. Dveře ani nezavrzaly a tiše a hladce se otočily dovnitř.

V otevřených dveřích se objevil strážný s obnaženým mečem a překvapeně se na Cynrika zadíval. „Co chceš?“ vyjel na něj.

„Přicházím od lorda Hakkara,“ oznámil mu Cynrik. „Chce vidět ty vězně. Ty dva Celany, muže a ženu. Okamžitě mi je přiveď.“

Strážný zavrtěl hlavou. „Ne,“ odmítl to stroze. „To nemohu, pane.“

Cynrik se vytáhl do své plné výše a pohrdavě shlédl na strážného. „Neslyšel jsi mne?“ vyjel na něj. „Přicházím od lorda Hakkara. Ty se neřídíš jeho rozkazy?“

Strážnému se úzkostně zúžily panenky v očích. „Já ty vězně tady nemám, pane,“ bránil se. „Ten tlustý kouzelník – myslím Voerdrika – je asi před hodinou odvedl do pracovny lorda kapitána Zerada.“ Uculil se. „Ta žena je k nakousnutí. Lord kapitán Zerad asi nebude chtít být v této chvíli rušen.“

Cynrikův výraz zmrazil úsměv na tváři strážného. „Jsem si naprosto jist, že lord kapitán Zerad vysoce ocení tvou snahu zajistit mu nerušené chvilky potěšení.“

Strážný se znovu uculil. „Ani ne tak přímo kapitán,“ odvětil. „Slyšel jsem, že je s nimi i lord Horbad.“

Rowanovi srdce vyskočilo až do krku. Letmo se podíval na strážného a pak na Cynrika. Cynrik lehce zbledl, pleť kolem úst se mu malinko napjala, ale jinak nedal najevo žádnou úzkost. Obrátil se k odchodu a kývl na Rowana a Ceitryn, aby ho následovali.

„Tak tedy navštívíme kapitána Zerada,“ řekl tak potichu, aby ho slyšeli jen Rowan s Ceitryn. „A lorda Horbada.“

Rowan cítil, jak se mu meč na zádech jemně chvěje. Malinko se natáhl a dotkl se jílce. Byl teplý, jako by ho držela mužská dlaň,

planoucí žárem bitvy. V uších mu zněl jeho dychtivý hlas, zpívající jako souhra harfy, flétny a zvonků.

33

Hakkar odložil pero a odsunul pergamen stranou. Chvíli zůstal sedět s hlavu v dlaních a s pohledem upřeným na hladký lesklý povrch dřevěného psacího stolu a vraštil čelo. Ten trýznivý zneklidňující pocit dotíral na jeho vědomí jako moucha na okenní sklo.

Něco někde bylo špatně. Ale Hakkar nedokázal přijít na to, co. Ani kde.

Vstal tak prudce, až křeslo po světlé, hladké, vyleštěné parketové podlaze odletělo dozadu. Šel k oknu a chvíli se díval, jak se na mořské hladině bičované deštěm odráží mihotavé střídání světla a stínu. Bylo ještě brzy na bouřky. Ještě nebylo ani čtrnáct dní po Jarní rovnodennosti. Jaro bylo mnohem deštivější a drsnější než obvykle, na rozdíl od jara v Maedunu, tak jak si ho pamatoval ze svého dětství, kde na jasné modré obloze zářilo slunce a v teplém jihozápadním větru roztál sníh během několika dnů. V Maedunu byl bouřky v létě a tu a tam byly doprovázeny děsivými větrnými smrštěmi.

Ale na Celi nikdy žádnou smršť neviděl. Nebyly tu ani žádné bouře tak zuřivé, aby z nich nějaká smršť vznikla. Příčinou jeho neklidu nebyla tahle bouře.

Ale jestliže to nebyla ta bouře, tak co?

Tíha hor za pevností na něho dnes doléhala ještě tísnivěji než obvykle. Přetékaly magií – odporně nepoužitelnou magií…

Prudce se odvrátil od okna a šel zpátky ke svému psacímu stolu. Vedle kalamáře ležela malá, vyřezávaná skříňka. Natáhl se po ní, zaváhal, pak ji zvedl a otevřel ji v očekávání, že v ní uvidí jen malý šedozelený kámen, oblý a ohlazený, jako by byl po staletí omílán říční vodou.

Do očí ho udeřila ostrá, palčivá modrobílá záře. Překvapilo ho to tak, že leknutím skříňku málem upustil.

Magie! Celská magie. A byla tak blízko, že se zrádný kámen zuřivě chvěl, tepal a planul.

Chňapl po tom kameni, napůl v očekávání, že mu popálí prsty. Ale by chladný – chladnější než zima v Maedunu. Hodil si ho do kapsy a čtyřmi ráznými kroky přešel na druhou stranu místnosti a trhnutím otevřel dveře.

Strážný na chodbě srazil paty a vypjal se do pozoru. „Dojdi pro Horbada," nařídil mu. „Ať ke mně okamžitě přijde."

Strážný sebou polekaně trhl, když uslyšel ten zuřivý vztek v jeho hlase. „Lorde, on je s kapitánem Zeradem," odpověděl s pohledem nehybně upřeným na jakýsi bod těsně nad Hakkarovým levým ramenem. „Vyslýchají ty vězně."

„Vězně?" opáčil Hakkar chladně.

„Ano, pane. Toho Tyadda s tou Celankou."

Hakkara najednou zasáhl chlad stejný jako chlad, který vycházel ze zrádného kamene, který měl v kapse. „Měla ta žena meč?"

Strážný po něm blýskl očima a ihned pohled odvrátil a upřel zpátky na zeď za Hakkarem. Přikývl.

„Jsi si tím jistý?" otázal se ho Hakkar ostře.

„Ano, pane. Alespoň se to říká."

Hakkar se zhluboka nadechl, aby ovládl sílící zuřivost v hrudi. „Pročpak," dotázal se nebezpečně tichým a chladným hlasem, „jsem nebyl obeznámen se skutečností, že jsou v pevnosti tito dva vězni?"

Strážný zbledl, že by se v něm krve nedořezal, a bezděčně ustoupil o krok dozadu. Otevřel ústa, ale nestačil už ze sebe vypravit ani slovo. Hakkar zvedl ruku a stvořil v ní ohnivou kouli. Mrštil jí po strážném, a když se ta žhnoucí rudá koule rozprskla o jeho hruď, ustoupil stranou a aniž věnoval mrtvému jediný další

pohled, ostrým krokem vyrazil po chodbě hledat Zeradovu pracovnu.

Přicházeli po dvou, po třech či v malých skupinkách čítajících nanejvýš tucet lidí. Scházeli se z celých divokých skaiských hor, ze skrytých údolí, z hlubokých skalnatých hvozdů, ležících pod sněžnou čárou. Celští muži – a nemálo žen – ozbrojení kopími vyrobenými z dubového dřeva tvrzeného v ohni a opatřenými ocelovými hroty, ostrými jako břitva, nebo meči, které byly s hrdostí broušeny a leštěny a předávány z otce na syna od posledních Tiernynových dnů. I některé ženy měly meče, ale většina přišla se smrtonosně přesnými malými prohnutými venianskými luky nebo s luky vyrobenými podle dlouhých smrtících saesnesských luků. Toulce na boku měly plné pečlivě vyrobených šípů, opatřených pírky jasných barev.

Malé doliny v řídkém lese na západním svahu Mrakonoše se pomalu plnily. Lidé povětšinou mluvili jen málo, omezili se na stručné hlášení Devlynovi nebo Kierovi: „Poslali jste pro nás, tak jsme tady."

Neměli armádní výcvik a nebyli cvičení ve válečném umění, ale byli armádou, která bude bojovat s tou zarytou zuřivostí, která nevyžaduje přesné rozmístění. Jejich počet dosáhl toho tisíce, který Devlyn Acarenovi slíbil, a pak ho ještě převýšil. Soustředili se do malých skupin, utábořili se bez ohňů a čekali.

Devlyn je znovu s uspokojením přepočítal, a pak jich dvacet poslal výš na svah hory, aby tam připravili signální oheň tak, aby ho uviděla každá loď plavící se několik mil od pobřeží. V okamžiku, kdy černokněžnické zaklínadlo přestane působit a rozplyne se, někdo z nich přiloží na hranici dřeva hořící pochodeň. Devlyn hleděl do budoucnosti s krutou odvahou a vlastně se těšil na okamžik, kdy vykřeše jiskru a vlastní rukou zapálí pochodeň.

Zatímco Devlyn pozoroval své lidi, jak staví hranici na signální oheň, Caennedd ap Gareth stál na palubě tyrské lodi.

Modrošedé plachty se nadouvaly jihozápadním větrem a loď si čile razila cestu vlnami směrem na sever a rychle plula podél západního pobřeží Celi. Skřípání a vrzání stěžňů, ráhnoví a lanoví,

a šumění vody pod lodním trupem výmluvně dosvědčovalo, že loď pluje plnou rychlostí.

Srovnány v úhledné řadě plulo za Caenneddovou lodí více než dvacet dalších. Na jejich palubách byli Tyrové z celé Tyry – od pobřeží až po hluboké hornaté vnitrozemí hraničící s Maedunem. Dvě stovky tyrských válečníků na jednu loď, všichni zavázáni přísahou následovat Fionha a Cennedda, všichni dychtivě toužící zasadit Maedunům smrtelnou ránu.

Už za dva dny bude flotila křižovat moře podél pobřeží v místech, odkud uvidí na zasněžený kužel Mrakonoše, a bude čekat na znamení, že se maedunské zaklínadlo rozplynulo.

Caennedd seděl na pečlivě svinutém laně a v ruce třímal meč, na tváři zachmuřený, divoký úšklebek. Přinesl si sem brusný kámen a naolejovaný hadřík a dal se do broušení a čištění čepele. Po všech těch letech konečně byl na cestě splnit to, co si přísahal, když mu bylo osmnáct. Bude účasten vedení armády, která osvobodí Skai – a celou Celi – od Maedunů.

Na severu sebral svou armádu Athelin a vyplul s ní k pobřeží Skai. On sám se s Dorlaine a polovinou armády plavil na *Sakiském oku*; Gabhain s Valessou se s druhou polovinou nalodili na *Bílého sokola*. Obě lodi opatrně propluly průlivem mezi Skerry a Marddynem a stočily příď na jih směrem k ústí Lleweny, kde se měli setkat s tyrskými loděmi.

Athelin stál na palubě *Skaiského oka* a díval se na *Bílého sokola*, jak se jeho příď půvabně zvedá a klesá souběžně s vlněním moře a nápory větru. „Už je to tady, Iowen," šeptal si tiše, jako by mluvil se svou zemřelou sestrou. „Všechno to, pro co jste s Daviganem zemřeli, se teď naplní. Ať stojí dualita při nás."

„Ten šperk!" ječel Voerdrik. „V tom je ta magie. Musím ten šperk dostat…"

Horbad nezaváhal ani na okamžik. Jak Voerdrik dopadl na kolena a chňapal po křišťálu, vyletěl z Horbad křesla a svižně přeskočil psací stůl. Když křišťál vyklouzl Celanovi z rozhalené košile, zatřpytil se svým vlastním světlem. Ale v okamžiku, kdy se kouzelník křišťálu dotkl, zaječel a ucukl rukou zpět, a Horbad na

jeho dlani uviděl spáleninu, na které v okamžení naskočil bolestivý puchýř. Voerdrik vytrhl z opasku dýku.

Ta Celanka vykřikla a zuřivě se začala rvát s Cromem. Horbad nevěděl, jestli má Voerdrik v úmyslu tou dýkou přeříznout jemný zlatý řetízek, který měl Celan kolem krku, nebo se řetízku zmocnit tak, že tomu Celanovi uřízne hlavu. Ale s jistotou věděl, že nedopustí, aby se toho křišťálu zmocnil kouzelník.

„Nedotýkej se ho," zařval.

Rozzuřený Veordrik, nepříčetný vzteky, se obrátil k němu. „Kdo si myslíš, že jsi, abys říkal kouzelníkovi, který je v Hakkarových službách, co má dělat?" zaječel na něj. V tom mizerném osvětlení si očividně spletl Horbada se Zeradem. V tom neovladatelném vzteku se mu u úst dělala pěna a zuřivě prskal.

„Přijdeš si sem a začneš se nade mne povyšovat – nade mne! Nad kouzelníka. Odvažuješ se podrývat mou vážnost, mou moc…"

„Ty už žádnou moc nemáš, ty obtloustlé čuně," odsekl rozzuřený Horbad. „Svou moc jsi promrhal svou nenažraností a prostopášností. Poslední rok to zaklínadlo udržuje Crom, protože ty už toho nejsi schopen. Proč myslíš, že mne můj otec vyslal v první řadě sem?"

Voerdrik si protřel rukou oči a pozorně se na Horbada zadíval. Poznal ho a zbledl. Pak vztekle zavyl a zaútočil na něho dýkou. Horbad vytasil svůj meč a zabodl mu ho do břicha. Voerdikovy oči se rozšířily, překvapeně vydechl a v posledním tažení se zhroutil Horbadovi k nohám.

Horbada zaplavilo divoké radostné vzrušení. Navzdory tomu, co říkal, však věděl, že Voerdrik dosud vládl mocnou magií. Kdyby nyní využil Hakkarův tajný obřad, mohl by všechnu tu moc získat pro sebe.

„Crome, ke mně," zařval. Klekl si vedle Voerdrika a sebral dýku, která kouzelníkovi upadla na zem.

„Ano, lorde," zamumlal učeň. Tu ženu svěřil do Zeradovy péče a poklekl u Voerdrikovy hlavy. Stiskl mu spánky mezi dlaněmi a s obavami kývl na Horbada.

Horbad vnořil dýku do Voerdrikova břicha a prudce táhl řez směrem k hrudi. Když z břicha vyhřezly kouřící útroby a vyvalily se na podlahu, vnořil mu Horbad do břicha ruce.

„Teď!" vykřikl na Croma.

Ze změti střev a vnitřností, ve které měl ponořeny ruce, začala stupat hustá černá mlha. Pomalu se mu ovíjela kolem zápěstí a nezadržitelně stoupala podél zakrvácených paží nahoru. Začala se tetelit, zpočátku pomalu a tu a tam v ní vyskakovaly barevné jazyky, v té černi stěží patrné. Když dospěla k loktům, začaly se barvy projasňovat – objevila se rudá, oranžová a žlutá, a vířily a tepaly v tom kalném světle jako plameny vyskakující v kouři plném sazí. Když mu mlha dospěla až k hrudi a začala se vinout k hlavě, Horbad pronikavě vykřikl. Rysy mu ztuhly a stáhly se do úšklebku vrcholného vytržení.

Podařilo se to! Opravdu se mu to podařilo. Moc plynula do něj a procházela mu celým tělem. Hlasitě se rozesmál ohromením i úlevou zároveň.

A vzápětí bylo najednou po všem. Pocit, že do sebe nabírá něco zvenčí, ustal. Podivné barvy kolem jeho zápěstí zeslábly a pak zmizely docela. Horbad se roztřeseně postavil na nohy a shora se zadíval na Croma, schouleného na zemi u svého mrtvého mistra.

„Teď ho nech být," nařídil mu Horbad. „A zavolej stráže. Ať s tou mršinou něco udělají."

Obrátil se a střetl se s vyděšenýma očima té dívky. Seděla strnule na židli a vypadala, že je jí zřejmě špatně. Zerad vypadal trochu lépe. Několikrát polkl a pak se posadil na lavici pod oknem. Ten mladík byl zřejmě dosud v bezvědomí; ležel na podlaze, tak jak dopadl, když ho Voerdrik srazil k zemi. Ruka mu vyjela ke krku ve snaze sevřít křišťál.

Horbad se k němu sklonil a odstrčil mu ruku od křišťálu. Šperk se rozzářil podivným vnitřním světlem. Horbad k němu opatrně natáhl vztyčený prst, ale rychle ucukl, když ucítil ten spalující žár.

„Nedotýkej se ho, lorde Horbade," zasípal Crom. „To je tyaddská magie. Je stejná jako magie, která v horách ruší naše zaklínadlo. Je to nebezpečné."

Horbad přikývl. Přešel na druhou stranu místnosti, zastavil se před tou ženou, naklonil se k ní a trhnutím jí rozhalil výstřih šatů. Na hrdle měla zavěšený křišťál, zářící stejně jasně jako ten první.

„Máte vy dva nějakou magii?" zeptal se jí.

Žena se opřela dozadu, aby byla od něj co nejdál. Rty se jí pohnuly, ale dřív než na něj mohla plivnout, vrazil jí takovou facku,

až jí roztrhl ret. Hřbetem ruky si otřela ústa a ruku si očistila do ošuntělých šatů. Na tmavé látce zůstala krvavá šmouha.

„Jestli máte nějakou magii," prohlásil Horbad, „tak ji z vás dostanu." Krev mu jiskřila v cévách a kypěla čerstvě nabytou magií.

„Myslím, Horbade," ozval se ode dveří Hakkarův hlas, „že to bude spíš moje magie než tvoje."

Horbad se narovnal, pomalu se obrátil a upřel svůj zrak do černých, rozzuřených očí svého otce.

34

Rowan s hrůzou zíral na Cynrika. „On ho zabije,“ šeptal. „Horbad Acarena zabije.“ Hrudí mu projelo ostré kopí strachu. „Jakmile Horbad pojme třeba jen špetku podezření, kým Acaren ve skutečnosti je, bez váhání Acarena zabije a Eliene taky.“ Srdce mu sevřela ledová pěst a Rowan se protlačil kolem Cynrika dopředu. „Musíme si pospíšit.“

Cynrik ho chytil za loket a strhl zpět. „Ne tak zbrkle,“ vyjel na něj. „A ne takhle. Do pracovny vede také zadní vchod. Tímto způsobem tam chodí všichni poslové. Nemůžeme se tady bláznivě hnát hlavní chodbou. Byli bychom mrtví dřív, než bychom mohli něco pro Acarena a Eliene udělat. Kroť se. A pojď za mnou.“

„Rychle,“ vyhrkl Rowan.

„Ne,“ prohlásil Cynrik. „Kdokoli, kdo v posádkové pevnosti běhá – a to platí zejména pro sluhy pod vlivem zaklínadla – je zastaven a vyslýchán. Pojď za mnou a šourej se se sklopenou hlavou. To platí pro oba.“

Rowan spěchal za Cynrikem a ve spleti chodeb brzy ztratil povědomí o tom, kde jsou. Pouto mezi ním a Ceitryn jemně tepalo; uklidňující pocit v duši. Jak vedle sebe kráčeli bok po boku za Cynrikem, nedívala se na něj, ale Rowan věděl, že ona o něm ví stejně jako on o ní.

Na rozcestí dvou chodeb se Cynrik najednou zastavil. Podíval se nalevo a napravo a svraštil čelo.

Rowna zpozorněl. „Ztratili jsme se?“ vyzvídal.

„Ne,“ odvětil Cynrik úsečně. „Myslím, že je to doleva.“ V koutku úst mu zacukal pokřivený úsměv. „Myslím, že doleva. Ale je to už skoro pětadvacet let, co jsem tu byl naposledy, a většina chodeb je jedna jako druhá.“

„Cynriku, pro všechno na světě i v podsvětí…“ Rowan potlačil svou netrpělivost a zhluboka se nadechl.

„Tudy,“ prohlásil Cynrik a vydal se doleva. O několik minut později se zastavil přede dveřmi, které se na pohled nijak nelišily od ostatních dveří na chodbě. „Myslím, že to jsou tyto,“ prohlásil. Položil ruku na kliku a stiskl ji.

Rowanovi to tiché cvaknutí znělo hlasitě jako prasknutí polena v krbu. Cynrik potlačil do dveří. Panty byly namazané a dveře se otevíraly stejně nehlučně jako dveře vedoucí k podzemním kobkám. Tiše se otevřely, zhouply se dovnitř a odkryly slabě osvětlenou, zšeřelou místnost. Rowan se rychle, pozorně rozhlédl. Na celé chodbě nikdo v dohledu nebyl. Vklouzli do dveří a zavřeli za sebou.

Nacházeli se v malém předpokoji, přístěnku před pracovnou, tak úzkém, že kdyby Rowan roztáhl ruce, mohl by se skoro dotýkat stěn. Stěnu po jeho levici lemoval po celé délce dlouhý výplatní pult, na kterém stál stříbrný lesklý tác s křišťálovými poháry na víno a vysokou karafou s vínem, které se v tom zšeřelém osvětlení jiskřivě rudě třpytilo. Na druhém konci pultu stála zelená láhev kapkovitého tvaru, vysoká skoro jako mužská paže. Rowan usoudil, že v té je zřejmě bílé víno.

Do pracovny nevedly z přístěnku žádné dveře – vstup do pracovny byl oddělen pouze několika zástavami visícími na žerdích, upevněnými v těžkých kovových stojanech. Rowan se opatrně vplížil mezi ně. Skrz řasení těžké látky byla vidět většina místnosti.

Pracovna byla obrovská – nejméně deset na osm kroků. Ve zdech byla řada vysokých oken, do nichž bubnoval déšť, a na naleštěnou dubovou podlahu dopadalo slabé světlo.

U prostředního okna seděla na židli Eliene. Za ní stál muž v důstojnickém stejnokroji a pevně ji držel. Acaren ležel na podlaze, schoulený do klubíčka, a rukama si chránil hlavu. Ani ne na délku

paže od Acarena ležel na podlaze tlustý muž v šedivém kouzelnickém hávu. U jeho hlavy klečel další muž v šedi kouzelníků a před ním dřepěl muž v černém.

To je *Horbad*, uvědomil si Rowan. Srdce se mu sevřelo. Ten muž v černém byl Horbad. A maně mu přišlo na mysl, že vypadá přesně stejně jako jeho otec.

A pak si najednou uvědomil, co to tam Horbad vlastně dělá.

Když Horbad trhl dýkou nahoru a z břicha toho tlustého muže vyhřezly vnitřnosti, Rowan se odvrátil. Až když mu začaly drkotat zuby, uvědomil si, že stojí v chladném stínu zástavy a celý se třese. Ceitryn ho jemně rukou pohladila po lokti a Rowan zaťal zuby. Přistoupila k němu, přitiskla si tvář k jeho rameni a Rowan ji objal a sklonil hlavu. Třásla se stejně křečovitě jako on. Rowan nebyl schopen ten třas ovládnout, ale přesto znovu zvedl hlavu.

Místnost praskala tou spoustou černokněžnictví. Kolem Horbada a kouzelníka se vznášela těžká černá mlha, černější než bezměsíčná noc, černá jako hlubiny pekelné. Všechno světlo světa by nedokázalo rozptýlit temnotu, která se vznášela kolem nich. Rowan byl natolik ohromen, že ani nejevil žádné známky toho, že by si snad uvědomoval tiché bubnování meče, který měl na zádech.

Jak se z kouzelníkova rozšklebeného břicha zvedala černá mlha a vinula se Horbadovi kolem zápěstí a paží, cítil Rowan, jak ho svrbí kůže a jak se mu každičký sval v těle stahuje ve snaze dostat se z dosahu toho hnusu, který ho zaplavil. Třásl se střídavě zimou a horkostí, a když k němu dospěly páchnoucí mlžné výpary, zalknul se a začal se dusit. Do krku mu stoupala hořká žluč a Rowanovi se zdálo, že se snad pozvrací. Jen s vrcholným vypětím všech sil se mu podařilo nevolnost ovládnout. Ceitryn mu v náručí tiše štkala hrůzou. Rowan zvedl roztřesenou ruku, něžně se jí probíral ve vlasech a pak zavřel oči a přitiskl si tvář na temeno její hlavy.

Ještě nikdy dosud se nesetkal s ničím tak odporným, s ničím tak neskutečně ďábelským. Teď už věděl, co tím legendy mínily, když hovořily o krvavé magii. Byla to nepopsatelná hrůza, vystupňovaná strachem a bolestí, horší, než by dokázalo být nejhorší peklo, a Rowan si na chvíli myslel, že snad zemře už jen tím, že je vystaven jejímu vlivu. Zesláblý a roztřesený se odsunul zpátky od stěny, Ceitryn stáhl s sebou, a obrátil se k Cynrikovi. Cynrika samotného

se to nedotýká, ale je bledý už jen hrůzou nad tím činem, pomyslel si Rowan, ne tou magií.

„Už je po všem," vydechla Ceitryn. V jejím hlase zaslechl Rowan stejnou slabost a děs, jakou cítil sám.

Rowan se obrátil zpátky právě včas, aby uviděl, jak do pracovny vtrhl Hakkar. Hakkar něco zařval. Rowanovi chvíli trvalo, než si to v duchu přeložil.

„Odstraňte ho od toho chlapa!" ječel Hakkar a ukazoval na Acarena dosud ležícího na dubové podlaze. Z rozpáraného kouzelníkova těla se řinula krev a stružky se zvolna vinuly po podlaze směrem k ležícímu Acarenovi. „Víte vy vůbec, kdo to je?" Několika skoky se přenesl přes místnost a prudkou ránou srazil mladého kouzelníka k zemi, aby si uvolnil cestu k Acarenovi. „Ten patří mně. A ta žena taky."

Horbad se otočil a vytřeštil na Hakkara oči. Černokněžnictví, které právě nabyl od kouzelníka, kolem něj šumělo a syčelo jako černá aureola, ve které jiskřivě vyskakovala temně rudá. Rychle přelétl pohledem Acarena a ten křišťál, který mu zářil ve výstřihu, a chňapl po odhozené, zkrvavené dýce. Než se Rowan stačil pohnout, Horbad se vymrštil a s napřaženou dýkou šel Acarenovi po krku.

Rowan si ani nevybavil, jak vlastně vytasil meč, ale najednou ho měl v rukou a s ječivým válečným pokřikem Skai vyrazil zpoza zástav do pracovny. Cynrik vzadu vztekle zaklel a vzápětí už se hnal za ním.

Ten pronikavý válečný pokřik pronikl Acarenovi do omámené mysli, vyburcoval ho a Acaren otevřel oči. V jeho zorném poli se něco pohybovalo. Namáhavě otočil hlavu a uviděl, jak se na něj vrhá Horbad se zkrvavenou dýkou v ruce. Na krku ucítil chladnou ocelovou čepel a křečovitě trhl hlavou dozadu. Čepel přeřízla křehký stříbrný řetízek, na kterém měl zavěšený křišťál, šperk mu odletěl z krku a poskakoval po podlaze pryč.

Dveře se s třesknutím rozletěly dokořán, až narazily na zeď, a do pracovny vtrhlo několik černě oděných strážných. Kolem Acarena vybuchla nepřehledná vřava. Acaren nebyl schopen zjistit, co se

vlastně děje. Kolem něj najednou bylo příliš mnoho bojujících postav a všude okolo se míhalo příliš mnoho mečů naráz.

Odvalil se jim z cesty a narazil do ochablého těla mrtvého kouzelníka. Právě když zpoza shluku bohatě nařasených zástav vyskočil Cynrik se zdviženým mečem, podařilo se Acarenovi vzepřít na kolena. Velitel posádky stojící za Eliene se otočil a s taseným mečem se vrhl Cynrikovi do cesty. Cynrik zatočil svým mečem jako válečnou sekyrou a zasáhl kapitána těsně nad kyčlí. Kapitán šel k zemi jako podťatý strom. Cynrik se otočil proti strážným.

Eliene popadla kapitánův meč, s vlající sukní přeskočila ležící tělo, vrhla se ke dveřím, zavřela je a zajistila je těžkou kovovou závorou. Pak se rychle otočila k Acarenovi a podala mu ruku, aby mu pomohla vstát.

„Rowane, ke mně!“ vykřikla.

Acarenovi se podařilo postavit na nohy. Rowan se točil kolem dokola. Acaren na něj vytřeštěně zíral, a pak potřásl hlavou, aby se mu vyjasnilo. Zdálo se mu, že vidí, jak se meč v Rowanových rukou rozdělil na dva, jeden lesklý a zářící, zatímco se druhý v kalném světle, které do místnosti dopadalo vysokým oknem, matně třpytil. Acaren nevěřícně zamrkal. Tady přece musely být od začátku dva meče.

Rowan si přendal jasně zářící meč do levé ruky, pozvedl ho a hodil Acarenovi. Jak meč letěl vzduchem nad hlavami bojujících strážných, čepel se jasně zableskla. Ostře vyryté runy zazářily a zajiskřily jako plošky broušených démantů. Jílec přistál Acarenovi v ruce, jako by ho k tomu Acaren sám vyzval.

Runy na čepeli se jasně rozhořely. „**Jsem krví a kostmi Celi…**“ přečetl Acaren třesoucím se hlasem. „Žár srdce!“

Do uší se mu zaryl divoký vysoký kvílivý tón a Acaren poznal píseň svého meče. Ta hudba mu rozechvívala každičký nerv v těle, pěnila mu krev a meč se tím okamžikem stal součástí jeho samého. A pak už nesměl otálet. Sklonil se, vyhnul se dlouhé, divoce letící černé maedunské čepeli a nechal se pohltit rytmem svého meče.

Obrátil se, zarazil čepel jednoho strážného svou vlastní, a rychle se ze střetu uvolnil, když Eliene podsekla Maedunovi nohy. Cynrik varovně vykřikl. Jeho hlas se jasně vznesl nad řinčením a třeskotem zbraní v pracovně. Acaren se sklonil před další ránou, a jak ho letící

čepel minula jen o vlásek, ucítil, jak mu zvířený vzduch čechrá vlasy. Uskočil stranou, rychlým, prudkým pohybem vedl Žár srdce nahoru a zajel čepelí strážnému do páteře.

Koutkem oka zachytil jakýsi pohyb. Kolem kouzelníkova těla se po všech čtyřech plazil po podlaze Horbad a hledal Acarenův křišťál. Acaren zvedl Žár srdce a vyrazil k němu.

„Acarene, za tebou!“ zařval na něj Rowan z klubka strážných.

Acaren uskočil stranou a otočil se. Zaútočil na něj samotný Hakkar, se zdviženým mečem a zuby vyceněnými v divokém úšklebku, ve kterém nebylo ani stopy po nějakém veselí. Acaren se obrátil zády k Horbadovi a hotovil se do střetu s útočícím Hakkarem.

Rowan a Ceitryn stáli zády k sobě obklopeni čtyřmi strážnými, které si zatím drželi v uctivé vzdálenosti od těla. Rowan s hrůzou sledoval Horbada, jak odlézá pryč od kouzelníkova zhrouceného, zavalitého těla. Doplazil se ke zdi a opřel se o ni zády. Ruce držel před sebou, na tváři křečovitý výraz nezměrného soustředění. Mezi rukama se mu pomalu tvořila rozpálená rudá ohnivá koule.

Rowan ještě nikdy žádnou kouli krvavého černokněžnictví neviděl, ale slýchal o nich dost na to, aby věděl, jak smrtonosné jsou. Strážní ho drželi v šachu a on se nemohl uvolnit. Nedokáže Horbadovi zabránit vrhnout tu kouli.

„Acarene!“ zařval, až mu hlas přeskakoval. „Acarene, k zemi!“

Syčící, prskající hrůzná koule letěla přes místnost a zanechávala za sebou stopu spáleného vzduchu. Zděšený Rowan s hrůzou sledoval její dráhu, mířící Acarenovi přímo na hruď.

A najednou tam byl Cynrik. S nepříčetným varovným řevem se vrhl mezi Acarena a planoucí kouli. Rozprskla se mu o hruď, rozletěla se jako přezrálé rajče a vyslala po celé pracovně spršku kapek tekutého ohně. Cynrik klesl na kolena, tvář se mu křečovitě zkroutila bolestí a hrůzou vytřeštil oči. Vzhlédl k Acarenovi a otevřel ústa, jako by se mu snažil něco říci. Pak světlo v jeho očích pohaslo, Cynrik se pomalu převážil dopředu a zhroutil se na zem.

Acaren zavyl vzteky a zuřivě švihl mečem. Hakkar couvl, přeskočil tělo jednoho strážného a zvedl meč, aby se kryl proti útoku Žáru srdce. Eliene kryjící Acarena zleva se natočila stranou a přeťala mečem strážnému hrdlo.

„Na tuto chvíli jsem čekal dlouho," pronesl Hakkar nebezpečně tichým hlasem, ale natolik nahlas, aby ho Acaren dobře slyšel. „Zabiju tě, princi ze Skai."

„Mýlíš se v obém," odvětil Acaren. V jeho divokém úšklebku nebylo ani stopy po nějakém veselí. „Nejsem princem ze Skai a ty mne nezabiješ."

Hakkar sekl mečem nejprve napravo, pak nalevo. Acaren uskočil dozadu a zvedl Žár srdce nahoru, aby se kryl před černým mečem. Opět se mu podařilo získat půdu.

„Ke zdi," vydechla Eliene. „Dozadu. Jdi doleva. Doleva."

Hakkar divoce švihl svým mečem a Acaren se otočil a vyhnul se ráně.

„Komu jinému než princi ze Skai by sloužila žena, která umí zacházet s mečem?" dotázal se potměšile Hakkar.

„Budeš se divit," zasupěl udýchaný Acaren. „Nejsem princem ze Skai. Princ ze Skai je mým strýcem. Já…" obloukem švihl Žárem srdce ve svižném odseku. Hakkar uskočil a zakopl o nohu mrtvého kouzelníka. „…jsem králem Celi."

Hakkar na něj vytřeštil oči. „To není možné. Jsem si naprosto jist, že je celý královský rod vyhuben."

„Zmýlil ses." Acaren se divoce ušklíbl, znovu švihl Žárem srdce a čepelí zasáhl Hakkara pod žebry. Hakkar zavrávoral přes kouzelníkovy nohy a rozplácl se na zádech na zemi. Ve smrtelném zápase se prudce vzepjal a na jeho boku se ukázala rozšklebená zející rána.

Rowan přelezl po podlaze k Cynrikovi a vzal ho do náruče. Ceitryn si klekla na kolena vedle něj a položila ruce Cynrikovi na hruď. Bledá a roztřesená se zadívala na Rowana a lehce potřásla hlavou. Ta rána byla smrtelná – byla z těch, které ani sebelepší Uzdravovatel nemůže zahojit.

Cynrik otevřel oči a upřel na Rowana prázdný pohled. „Davigane?“ zamumlal.

„Já nejsem Davigan,“ odvětil Rowan něžně. „Já jsem jeho syn Rowan. Davigan je už dávno mrtev, Cynriku.“

Cynrik přikývl. „Vzpomínám si,“ vydechl. Hlas měl tichý jako ševelení větru v suchém rákosí. „A co Acaren? Nezemřel…“

„Ne,“ odpověděl Rowan. „Díky tobě ne.“

Cynrikovi přelétl přes rty záchvěv úsměvu. „Tak jsem se tedy přece jenom vykoupil,“ zašeptal. „Před pětadvaceti lety jsem svého krále nezachránil, ale dnes ano.“

„Ano,“ odvětil Rowan.

„Iowen bude mít radost,“ dodal Cynrik, a Rowan ucítil, jak jeho duše opouští tělo, klidná a naplněná mírem. Jemně položil Cynrikovo tělo na podlahu a rozhlédl se kolem sebe.

Na Acarena se vrhli tři strážní a Acaren s Eliene jim vzdorovali se sehranností jim vlastní. Horbad vztekle zaječel a prudce vyrazil po zemi dopředu. Ze zkrvavené rány na Hakkarově těle stoupaly kotouče černé mlhy. Horbad vnořil do rány obě ruce. Černá mlha vzkypěla a zavířila kolem něj a Rowan si pomyslel, že ji snad Horbad do sebe vdechuje.

Eliene odtančila stranou a sekla posledního zbylého strážného do boku. Rowan přeskočil jednoho padlého strážného a vzápětí uklouzl v kaluži krve. Než se vzpamatoval, vytrhl Horbad Hakkarovi z mrtvých rukou meč a vyskočil na nohy.

„Zabiju tě, čaroději,“ zachrčel. „Zabiju tě a Celi bude má.“

Rowan sevřel Stín duše pevněji v ruce. Runy vyryté podél čepele se rozhořely a ožily svým vlastním životem. **Jsem srdcem a duší Celi.** V duchu uslyšel jeho pronikavý hlas, nezkrotný, divoký a vítězný. Teď nastal okamžik, pro který byl stvořen; jeho osud byl v Rowanových rukou, tak jak to bylo zamýšleno.

„Jen mne zkus zabít,“ zasyčel Rowan. „Nemáš nejmenší záruku, že se ti to povede.“

Puch krvavého černokněžnictví v místnosti zhoustl. Acaren se rozhlédl kolem právě v okamžiku, kdy Horbad zmizel. A s ním zmizeli i Rowan s Ceitryn.

35

Valessa s Gabhainem stáli na horském hřebeni nad Hranicí. Za nimi ležela stále se rozrůstající armáda Venianů, vyzbrojených svými smrtonosnými malými prohnutými luky. Veniané nebyli svoláni žádným princem nebo vévodou – na Gabhainovu výzvu sem přicházeli pod vedením svých náčelníků, stejně jako jejich předci přišli na výzvu krále Tiernyna.

Drustan z Dorianu, Valessin otec, se už před několika dny nalodil na loď, na které plul Acaren do Skai, a skupinu svých válečníků vzal s sebou. Gabhain svěřil pevnost Skerry do péče mistra meče Weymunda a vybrané armády, složené z chlapců příliš mladých a mužů příliš starých na válečné tažení, a žen vyzbrojených luky a šípy. Kdyby došlo k nejhoršímu, měli už na svazích Wardenu a Rothu vybrané úkryty.

Ve vojenském ležení pod horským hřebenem, na kterém stál Gabhain s Valessou a pozorovali krajinu, čekalo přes tisíc Venianů. Ale dokud se mezi nimi a zbytkem Celi rozkládaly Mrtvé země, nemohli jít Acarenovi s Rowanem na pomoc.

Valessa si nebyla tak docela jistá, co se vlastně bude dít dál. Athelinovy lodě se toho odpoledne měly v ústí Lleweny setkat s tyrskou flotilou. Kdyby se do příštího odpoledne Hakkarovo zaklínadlo nerozplynulo, Tyrové by se museli otočit a vrátit zpět do Tyry. A pak by bylo všechno ztraceno.

V mlze, která se vznášela na Mrtvými zeměmi, se něco zatřepetalo, tak nepatrně, že by Valessa nemohla přísahat na to, že vůbec nějaký pohyb viděla. Váhavě se naklonila ke Gabhainovi a položila mu ruku na rámě. Gabhain se ostře, překvapeně nadechl a ukázal tím směrem.

„Podívej," vydechl.

Vzduch nad vyprahlou, spálenou krajinou se zatetelil. Zdálo se, že se stahuje sám do sebe, jako by se svíjel a kroutil jako vzdutý vodní vír. Pomalu, nekonečně pomalu, jako odliv zvolna ustupující z rozlehlé pláže, začalo to pochmurné, vyprahle hnědé zbarvení ustupovat po svahu dolů. A na místech, která opouštělo, se objevovala jemná zeleň plná života. Příchod jara. Někdo za nimi vykřikl a vzápětí byli Valessa s Gabhainem obklopeni nadšeně jásajícími Veniany, kteří s nimi sledovali zánik Mrtvých zemí a divoce, vítězně mávali svými luky a šípy.

O sto kroků. Pak o dalších sto kroků. Ze suché, jalové země vyrážely stonky nové trávy a na uschlých větvích odumírajících stromů rašily zelené pupeny, pukaly a ke slunci se natahovaly mladé pružné větévky.

Obloha planula oslnivě jasnou, krvavě rudou a ohnivou září. Čas se zastavil mezi nocí a dnem, na hranici, která není ani ránem ani večerem, v okamžiku, kdy na zemi nedopadá ani sluneční, ani měsíční světlo. Na širokém kruhu písku stáli proti sobě tváří v tvář čaroděj a černokněžník.

Ale ne, to není písek, uvědomil si Rowan. To je popel. Popel a zuhelnatělé oharky Mrtvé země. Pod svýma nohama necítil plynout žádné proudy moci a nebyly ani ve vzduchu kolem něj. Země byla spálená a vyschlá na troud, jalová a zbavená veškeré magie, která v ní měla být, veškeré té jemné tyaddské a celské magie. Toto místo bylo místem Hakkarovy moci – místem Horbadovy moci, který se náhle stal Hakkarem.

Ta těžká, temná černokněžnická aureola kolem Horbada praskala napětím a vybuchovaly v ní žhnoucí, temně rudé záblesky krvavé magie podobné plamenům vyskakujícím v temném dýmu plném sazí. Jak se Horbad pohyboval, tak se plamenné jazyky

divoce třepetaly. Meč, který třímal v rukou, pohlcoval světlo a šířil kolem sebe i kolem něj temnotu a nově nabyté černokněžnictví, jako když se z prasklého džbánu rozlévá voda.

Stín duše se v Rowanových rukou chvěl touhou a Rowan v duchu slyšel jeho tlumený, nezvučný hlas. V šeru se jeho runy matně leskly. Toto nebylo místo, které by mu bylo vlastní, ale Stín duše se temnému černokněžnictví nepoddával.

Rowan byl v tom kruhu plném popela s Horbadem sám. Cítil, že je Ceitryn s ním, ale nikde kolem ji neviděl. Za ním se daleko do dálky táhla křehká, slabá, stříbřitá vlákna jejich pouta, jemňounká pavoučí vlákna v tomto nepřátelském místě. Jestli se přetrhnou…

Rowan si přísně zakázal myslet na to, co by se stalo, kdyby se ta vlákna přetrhla. Ztratil by nejprve Ceitryn, a pak by přišel o život sám.

Ani maedunské proroctví, ani píseň mečů neříkala, že legendární čaroděj černokněžníka přežije. Rowan pevněji sevřel jílec Stínu duše a postoupil o krok k Horbadovi. Zpod nohou se mu zvedly obláčky prašného popele.

„Zapřísáhl ses, že mne zabiješ, synu toho ďábelského bastarda," zasyčel. „Vyzývám tě, abys to zkusil."

Uprostřed Tance Nemeara klesla Ceitryn na kolena do trávy třpytící se kapkami rosy. Od ní se vinulo jemné vlákno pouta, které ji spojovalo s Rowanem, a mizelo někde v dáli. Nikdo ho neviděl, ale ta pavučina, která je spojovala, sebou škubala a napínala se zároveň s tím, jak se Rowan někde daleko, kam už ona nemohla dohlédnout, pohnul. Jeho pohyb ji málem vytáhl z Tance ven.

Pološílená strachem zabodla Královtvůrce hrotem do svěží trávy, rukama sevřela jílec a opřela se o něj, aby se nesvalila. Zvedla zrak ke kameni představujícímu *darlai*. Kámen v prudkém slunečním světle jasně zářil a leskl se.

„Matko všeho," zašeptala zoufale. „Pomoz nám. Pro spásu Celi samé, pomoz nám."

* * *

Acaren se zatočil kolem dokola, aby se postavil dalšímu nepříteli, ale žádného už nenašel. V pracovně zůstal na nohou už jenom on a Eliene. Dubová podlaha byla kluzká a zrudlá krví. U zdi na protější straně místnosti se choulil mladý kouzelník a nenápadně se odtahoval co nejdál od něj.

Z chodby doléhaly skrz zavřené dveře do pracovny poplašné zvuky sbíhajících se stráží. Těžké dubové dveře ten lomoz tlumily, ale Acaren jasně rozeznával výkřiky jak vzteku, tak bolesti.

Zadýchaně, vyčerpaně spustil Žár srdce hrotem k zemi, zapřel ho o zakrvácenou podlahu, opřel se o něj a unaveně svěsil hlavu. Eliene k němu přistoupila blíž a rukávem svých obnošených, pytlovitých šatů si otřela pot z čela. Acaren zvedl hlavu a zjistil, že se na ni dokáže usmát.

„Zní to tak, že bychom udělali nejlépe, kdybychom odtud co nejrychleji vypadli," pravil. „Vsadím se, že se to venku na chodbě jen hemží posilami."

Eliene se podívala směrem ke dveřím a přikývla. „Vsadím se, že máš pravdu," odvětila. „Ale pamatuješ si cestu ven?"

Acaren zvážněl. „Já ne…"

„Acarene, podívej!" vykřikla.

Acaren se obrátil a vzhlédl právě včas, aby uviděl, jak ruce mladého černokněžníka opouští hrůzná koule krvavého černokněžnictví. Uskočil stranou a strhl Eliene sebou, ale ta ohnivá koule, která za sebou nechávala kouřovou stopu a hořící vzduch, se obrátila a šla po nich. Neměli čas se jí vyhnout a neměli ani kam. Acaren zaklel a sáhl po své magii.

Stejnou magií, kterou ovládal hru v kostky a díky které mohl hodit, co si přál, si přitáhl otlučený stříbrný tác z trosek kapitánova rozbitého psacího stolu a roztočený ho jako oblázek po vodní hladině poslal do cesty žhnoucí rudé kouli.

Koule krvavého černokněžnictví se střetla s tácem a odrazila se od něj zpět. Syčící, prskající a dštící oheň letěla zpátky stejnou cestou a mířila přímo na mladého kouzelníka. Kouzelník vykřikl šílenou hrůzou. Rozprskla se o zeď těsně nad jeho ramenem a skropila mu hlavu a levý bok ohnivým deštěm. Ze spáleného hrdla se mu vydral zmučený výkřik, vzápětí ho planoucí, žhnoucí oheň strávil a kouzelník v děsivých bolestech zemřel. Plameny olízly jeho šedivé roucho, spolkly ho a poté přeskočily na zástavy za ním

a hladově se zmocnily nařasené látky. Ze zástav se vyvalil dusivý černý dým, hustý a lepkavý jako sirup.

Acaren se zalkl, ustoupil o krok dozadu a zaklel. Teď se nebylo možno dostat do přístěnku a uniknout zadním vchodem ven na chodbu. Letmo se podíval na zavřené dveře, zajištěné petlicí. Lomoz venku na chodbě ustal a za dveřmi se rozhostilo ticho.

Oheň už přeskočil na trosky psacího stolu a plameny začaly olizovat dubovou podlahu a dřevěné ostění na zdi za stolem. V pracovně už bylo takové horko, že Acaren cítil, jak mu plameny ožehávají vlasy.

„Buď na chodbu, nebo nikam," obrátil se na Eliene. „Ale jestli tady zůstaneme, skončíme jako pečená selata na svátek Zimního slunovratu. Jsi připravena?"

Eliene pevně sevřela jílec meče, který sebrala mrtvému kapitánovi. „Jsem připravena na všechno," odvětila. „Jdeme."

Horbad vztekle zachrčel a s obsidiánovým mečem pevně v obou rukou vyrazil do útoku a hnal přes kruh plný popele přímo na Rowana. Rowan lehce uskočil stranou, vyhnul se divokému Horbadovu švihu a zvedl Stín duše do střehu, aby se kryl před dalším útokem. Stříbřitá pavučina, která jej spojovala s Ceitryn, se kolem něj s každým jeho pohybem napínala a uvolňovala.

Obezřetně kroužili kolem sebe. Rowan pozorně sledoval každý Horbadův pohyb a snažil se z drobných odlišností postoje a pohybů vyčíst něco, co by mu řeklo, jakým způsobem jeho protivník se svým mečem zachází. Horbad lehce přešlapoval na špičkách nohou a meč třímal v obou rukou. Temné oči se mu zúžily do úzkých škvírek a sledoval Rowana stejně pozorně, jako Rowan jeho.

Rowan udělal několik bleskových kroků doprava ve snaze najít nějaké odkryté místo. Horbad postupoval v protisměru a hrotem meče opisoval malé cílevědomé kroužky, jak si zaměřoval cíl. Rowan odtančil doleva a rychle zkusmo sekl Horbadovi po nohou, aby si vyzkoušel, jak je Stín duše vyvážený, a současně prověřil Horbadovu pozornost. Horbad ránu obratně vykryl, jejich čepele na sebe narazily a se zaskřípěním po sobě sklouzly.

Rowan se uvolnil, ustoupil dozadu a srovnal si průzračný roh, ze kterého byl stvořen jílec meče tak, aby mu lépe seděl v dlani. Horbad na něj prudce zaútočil; černým mečem opsal rozmáchlý oblouk, vedený shora na jeho hlavu. Rowan ránu zarazil svým mečem a rychle pak sekl směrem na Horbadovo břicho. Horbad ránu zručně vykryl a uskočil z dosahu Rowanova meče.

Horbad předstíral, že vyráží napravo, a vzápětí na Rowana zaútočil sekem zleva. Rowan stočil Stín duše dolů, se zvonivým třesknutím odrazil černou čepel a následným sekem opět zaútočil Horbadovi na břicho. Horbad uskočil dozadu a zvedl svou čepel do krytu.

A znovu obezřetně kroužili kolem sebe. Horbad útočil na Rowana a Rowan vyrážel do střetu. Sem a tam v návějích popele, ze kterých se při každém kroku zvedala prašná mračna. Popel vázl Rowanovi v hrdle a při každém nadechnutí ho ve vyschlém krku bolestivě škrábal jako smirkový papír. Ale divoká píseň Stínu duše neutuchala a Rowan byl slepý a hluchý ke všemu kromě seků a švihů soupeřova meče. Meč v Rowanových rukou se naléhavě chvěl. Hladký, průsvitný roh, ze kterého byl stvořen jílec, mu dokonale seděl v dlani. Kolem čepele vířilo planoucí světlo a runy zářily jako démanty. Kolem něj zněla divoká píseň meče a plnila ho pocitem závratné moci.

Horbad zaútočil prudkým výpadem. Černý meč v jeho rukou ostře rozřízl vzduch a opsal zuřivý smrtonosný oblouk. Rowan uskočil dozadu, zvedl Stín duše nahoru a obsidiánovou čepel zarazil. Meče se srazily se zvonivým třesknutím a kolem nich se rozlétla sprška zářících jisker.

Rowan nechal meč, aby ho vedl svým vlastním tempem. V žilách mu proudila magie a jeho meč s ní souzněl. Soustředil se jen na Horbada.

Horbad se uvolnil a uskočil dozadu. Ještě než stačil Rowan vyrazit za ním, zvedl Horbad ruku a z prstů mu vyšlehla koule krvavého černokněžnictví. Koule svištěla vzduchem přímo Rowanovi na hlavu a za sebou zanechávala závoj kouře a pach spáleného vzduchu.

Rowana zachvátila bezmezná hrůza. Tady nebylo žádné slunce, z jehož paprsků by mohl utkat štít. Nebyla tu žádná vlákna moci, ze kterých by mohl splést síť. Neměl vůbec nic.

Posedlý strachy se zkroutil a hodil sebou nalevo, zavrávoral a klesl na jedno koleno. Žhnoucí ohnivá koule mu prosvištěla kolem hlavy a vybuchla v jemných vláknech pavučiny, která ho spojovala s Ceitryn.

Tělem mu projela nesnesitelná bolest a Rowan zařval bolestí a strachy.

Klečící Ceitryn, opírající se o Královtvůrce, zasáhla vlna bolesti a zahryzla se jí do útrob. To pouto…

Zoufale se natahovala, aby zachytila vlákna, která byla tím jediným, co jí zbylo po poutu s Rowanem. Čepel Královtvůrce se rozhořela a rozžhavila se doběla a vyslala po kamenech v kruhu zářící jiskřičky světla.

„Prosím," zasténala Ceitryn, nevědouc přesně, za co se vlastně modlí, ani ke komu. „Ah, prosím…"

Vzduch kolem ní se nepatrně zatetelil a Ceitryn vzhlédla. Tou šílenou hrůzou ji snad šálil zrak. Zdálo se jí, že ve vysokých kamenech Tance vidí vytesané postavy mužů a žen – vytesané tak čistě a přesně, že vypadaly jako živé. Zpočátku na ně překvapeně třeštila oči, pak se zděsila a nakonec si uvědomila, že to jsou skuteční muži a ženy, a poznávala je. Rhianna, Paní Vzduchu, se svými dlouhými, měsíčně stříbřitými vlasy, které jí splývaly kolem těla jako mlžný závoj. Cernos, Pán Hvozdů, s rozložitým parožím, které mu vyrůstalo z čela. Adriel, Paní Vod, se svým kouzelným džbánem. Gerieg, Pán Útesů, s mocným kladivem, kterým rozbíjel útesy, až se země otřásala, a posílal dolů do údolí rozsáhlé kamenné sesuvy. Beodun, Pán Ohňů, s loučí dobrodějného ohně v jedné ruce a ohnivým bleskem ničivého požáru v druhé. Sandor, Pán Plání, s vlasy vlajícími kolem tváře jako stepní tráva. A *darlai*, duše Země, Matka Všeho, která se na ni soucitně, něžně usmívala.

Ceitryn se na *darlai* upřeně zadívala. „Pomoz mu," zašeptala. „Pomoz mu, prosím."

Darlai sestoupila ze svého místa v kruhu, lehkým krokem přešla po svěží jarní trávě k Ceitryn a jemně jí položila ruku na hlavu.

„My jsme vyrobili meč, který nese," řekla jí tiše. „Skrz tebe budeme ten meč chránit. A s ním i toho, kdo jej nese."

Acaren odstrčil závoru a trhnutím otevřel dveře dokořán. S Eliene po boku rychle vyšel na chodbu. Žár srdce držel před sebou ve střehu. Najednou se zastavil tak prudce, že mu Eliene málem šlápla na paty.

„U všech sedmi," zašeptal.

V chodbě byli Černí jezdci. Ale jejich zhroucená těla ležela jedno přes druhé tam, kde padli. Jakýsi muž s mečem se rychle otočil a chtěl na ně zaútočit, ale pak stočil svůj meč stranou, zastavil se a zahleděl se na ně. Měl na sobě tuniku a kalhoty a byl celý od krve, ale Acaren ho poznal.

„Jordde?"

Celan se šťastně usmál – podivně, nepatřičně veselý výraz v tváři potřísněné krví. „Ano, lorde?"

Acaren se s úžasem rozhlédl kolem sebe po mrtvolách Černých jezdců. „Co se to tady stalo?"

Rozrušený Jordd se zajíkl smíchy. „Tady v pevnosti připadali na každého Jezdce dva celští otroci, lorde. Když zaklínadlo zmizelo, tak jsme na nic nečekali a šli jsme po nich." Rukávem si utřel stružku krve a rozmazal si krev po čele. „Obávám se, že nás více než polovina padla." A znovu se mu na tváři objevil ten divoký, násilný úsměv. „Ale ti co přežili, jsou svobodní. Co máme teď udělat, lorde?"

Acaren pomalu zasunul Žár srdce do pochvy a nahlédl zpátky do pracovny. Oheň už strávil zástavy a zachvátil stěny a podlahu. „Nejprve se musíme dostat odtud," prohlásil. „A potom – víš, kde je ústí Lleweny? Severně od Mrakonoše, místo, kde se Llewena vlévá do moře."

Jordd přikývl. „To najdu, lorde."

„Tak seber všechny Celany, které najdeš, a odveď je k ústí Lleweny. Čeká tam armáda, který vyčistí Celi od Maedunů."

„Povedeš ji, lorde?"

„Ano. Povedu."

„Pak s námi můžeš počítat."

Po zpřetrhaných vláknech pouta dospěla k Rowanovi vlna moci a síly a zaplavila ho jako chladná voda za parného dne. Stín duše vzplanul zářivým světlem a vyslal po šedivých návějích popele jasné, modré, zelené a zlaté jiskry. Rowan vyskočil na nohy. Do uší se mu zarylo divoké vytí Stínu duše.

Horbad po kolenou lezl v popelu zpátky a s napjatě soustředěným výrazem ve tváři utvářel v rukou další kouli.

Vysoko na úbočí Mrakonoše zvedl Devlyn hlavu a po tváři se mu rozlil výraz naprostého úžasu. Vyskočil na nohy a zařval na Kleye.

„Signální oheň!“ ječel. „Zapalte signální oheň. Zaklínadlo je pryč. Je pryč!“

Rowan švihl Stínem duše. Horbad pustil nedodělanou černokněžnickou kouli z rukou a sáhl po svém meči, a v tu chvíli Rowan uviděl to nekryté místo, po kterém celou dobu tak zoufale pátral. Všechny svaly v těle se mu napjaly a Rowan prudce zaútočil. Švihl Stínem duše krátkým odsekem. Zářící čepel zasáhla Horbada na nechráněném místě na břiše a projela svaly hluboko do útrob. Horbad v úžasu a hrůze vytřeštil oči a dopadl zpátky na kolena.

Zhroutil na zem a na zpocenou tvář mu sedal poletující popel. Uřícený Rowan se díval, jak se z Horbadova těla zvedá černá mlha a pomalu se rozplývá jako ranní opar. Horbadovo tělo se sesychalo a scvrkávalo, až z něho zbyla jen prázdná slupka, tak křehká a slabá, že ji mohl i jemný vánek snadno roztrhat a rozvát.

Acaren s Eliene stáli společně schovaní za lískovým houštím a pozorovali pevnost. Zpoza hradeb vysoko vyskakovaly šlehající plameny. Zástava s černým havranem v bílém poli, vlající nad vstupní bránou, pomalu nad plameny zčernala a pak už ji zachvátil oheň – zkroutila se, shořela, jejích cárů se zmocnil vítr a byla pryč.

„Tak se zdá, že už jste se o všechno postarali.“

Acaren se prudce otočil za tím hlasem. „Rowane!“

Rowan vyšel z lesa. Jednou rukou objímal Ceitryn kolem ramen, od hlavy až po paty byl pokrytý silnou vrstvou jemného, bílého popela, ve kterém vyrýval déšť lepkavé stružky, a na tváři měl šťastný úsměv.

„Ostatně jako vždy,“ dodal vesele.

„U všech sedmi, my už jsme si mysleli, že jste oba mrtví.“

Ceitryn se zadýchaně rozesmála. „Tentokrát ještě ne,“ odvětila. „Jsme úplně v pořádku.“ Odstoupila od Rowana. „Něco pro tebe mám, lorde králi.“

Rowan natáhl ruku. „Ale nejprve mi dej Žár srdce.“

Acaren se stáhl dozadu. „To ne!“ vyhrkl. „Ještě jsme neskončili. Ještě si musíme vybojovat zpátky celý ostrov.“

„To už však není práce pro Žár srdce,“ odvětil Rowan. Vytáhl z pochvy na zádech Stín duše a zvedl ho na natažených dlaních před Acarena. „Dej mi Žár srdce.“

Zvolna, s nechutí a se silně nedůvěřivým výrazem na tváři položil Acaren Žár srdce na Rowanovy dlaně vedle Stínu duše. A pak už jen s úžasem sledoval, jak se v tom vlhkém vzduchu obrysy obou mečů zatetelily. Než tomu stihl jakkoli zabránit, meče se rozplynuly.

„Ty už je nebudeš potřebovat, lorde,“ ozvala se Ceitryn. „Jejich poslání je skončeno.“ Odepjala si od pasu meč a podala mu ho. „Ale pokud jde o tento…“ usmála se. „Poslání tohoto meče teprve začíná.“

Acaren se k ní natáhl a meč si od ní vzal. I v tom dešti se čepel třpytila tetelivým světlem. Runy rozeseté po čepeli vyvstaly jasně, ostře a čistě. Acaren po nich přejel prstem, a pak vzhlédl a zadíval se Rowanovi do očí.

„***Pozvedni sílu Celi***,“ zašeptal s úctou. „Královtvůrce.“

„Ano,“ odvětil Rowan. „Královtvůrce. A teď musíme jet k ústí Lleweny a připojit se k tvé armádě, králi. Celi už netrpělivě čeká na svobodu.“

EPILOG

A tak došlo k tomu, že Acaren ap Davigan ap Tiegan, pravnuk Tiernyna ap Kian, prvního Výsostného krále Celi, pozvedl Královtvůrce, ten velký meč, který mu právem náležel, a vyjel z trosek maedunské posádkové pevnosti, zvané Greghrachova skála. Věrný požadavku, který na něj kladly runy vyryté do čepele Královtvůce, »Pozvedl Sílu Celi« a vstoupil do legend. S ním jela jako strážce jeho levice jeho bheancoran Eliene al Saethen, která nesla proslulou runovou čepel Ševelící, po jeho pravici jel jeho bratr, čaroděj Rowan, společně s Ceitryn, obdařenou darem Uzdravování. Kudy projížděli, všude se lid Skai zbavoval ochromujícího zaklínadla temného černokněžníka Hakkara, vycházel z úkrytů v kopcích a připojoval se k nim, takže ještě než se setkali s tyrskou armádou, vedenou Fionhem dav Brendon, a se Saesnesany vedenými Devlynem Wykansonem, rozrostl se počet těch, kteří následovali svého krále, do tisíců.

Některá vyprávění bardů tvrdí, že Maeduni rozlezlí po Celi a po celé pevnině prchali před armádou krále Acarena jako plevy, které odnáší vítr. Nebylo tomu tak. Acarenovo válečné tažení trvalo celá čtyři dlouhá léta – čtyři dlouhá léta trvalo, než byli Maeduni zahnáni na moře a ostrov Celi opustili.

A další tři léta trvalo, než byly temné armády zatlačeny do vnitrozemí, do Maedunu, a než byly vymýceny i poslední zbytky krvavého černokněžnictví a poslední z černokněžníků zemřel.

Když Acarenovo válečné tažení konečně skončilo, oženil se Acaren se svou bheancoran Eliene. Když se mu narodil první syn, přečetl si Acaren runy vyryté na druhé straně čepele svého meče. ***A nyní mne odlož***. Vrátil tedy Králotvůrce bohům a bohyním do Tance Nemeara, kde zůstane, dokud nebude Celi znovu potřebovat jeho sílu. V klidu a míru vládl se svou královnou a bheancoran po řadu dlouhých let a po něm jeho syn a pak syn jeho syna.

Athelin, princ ze Skai, se se svým synem Gabhainem vrátil do zálivu Ceg, kde Eidona ústí do moře, a znovu vybudoval palác Dun Eidon. Někteří tvrdí, že je dokonce krásnější než původní palác, který byl zničen Černými jezdci. Dorlaine znovu vysázela růžové zahrady a v jedné z nich je malý náhrobek ze světlé žuly a na něm jsou vyryta tři jména – jméno Athelinovy sestry Iowen, jméno Iowenina muže Davigana ap Tiegan a jméno Dorlaininy předčasně narozené mrtvé dcery. V té zahradě si hrály děti Gabhaina a Valessy a pak jejich vnoučata a každého Imbolce ráno sypaly kolem náhrobku suché okvětní lístky růží.

Devlyn Wykanson dodržel svůj slib a dovedl svůj lid domů. S Kleyem Kiersonem a s celou skupinou Saesnesanů sestoupili ze svahů Hřbetu Celi a pak pokračovali dál na východ, až dorazili na Letní pastviny. Od těch dob neminulo jediné ráno, aby Devlyn nevzdával díky za to, že se může dívat na to, jak se jeho lid vrátil domů a ke svému způsobu života, o kterém se do doby, než k nim ze západu přišel Acaren ap Davigan, skoro ani neodvažoval snít. Devlynovi děti a vnuci pokračují v této tradici dodnes.

Rowan s Ceitryn odešli do malého údolí vysoko ve Hřbetu Celi, kde pod náhrobkem v sadě spočíval Donaugh ap Kian. Údolím se rozléhal smích jejich dětí a po nich dětí jejich dětí.

Darlai kdysi čaroději Donaughovi slíbila, že rod králů vládnoucích této zemi bude pokračovat, dokud se velebné kameny Tance nerozpadnou v prach.

Ty kameny dosud stojí.

Ann Marston
MEČ A STÍN
/Sword and Shadow/

překlad © 2003 M. Polová
ilustrace na obálce © 2003 Z. Boušková
české vydání © 2003 V. Soukup – Wales
Veškerá práva vyhrazena
Vydalo nakladatelství V. Soukup – Wales
jako svou 40. publikaci
ISBN 80-86390-29-2